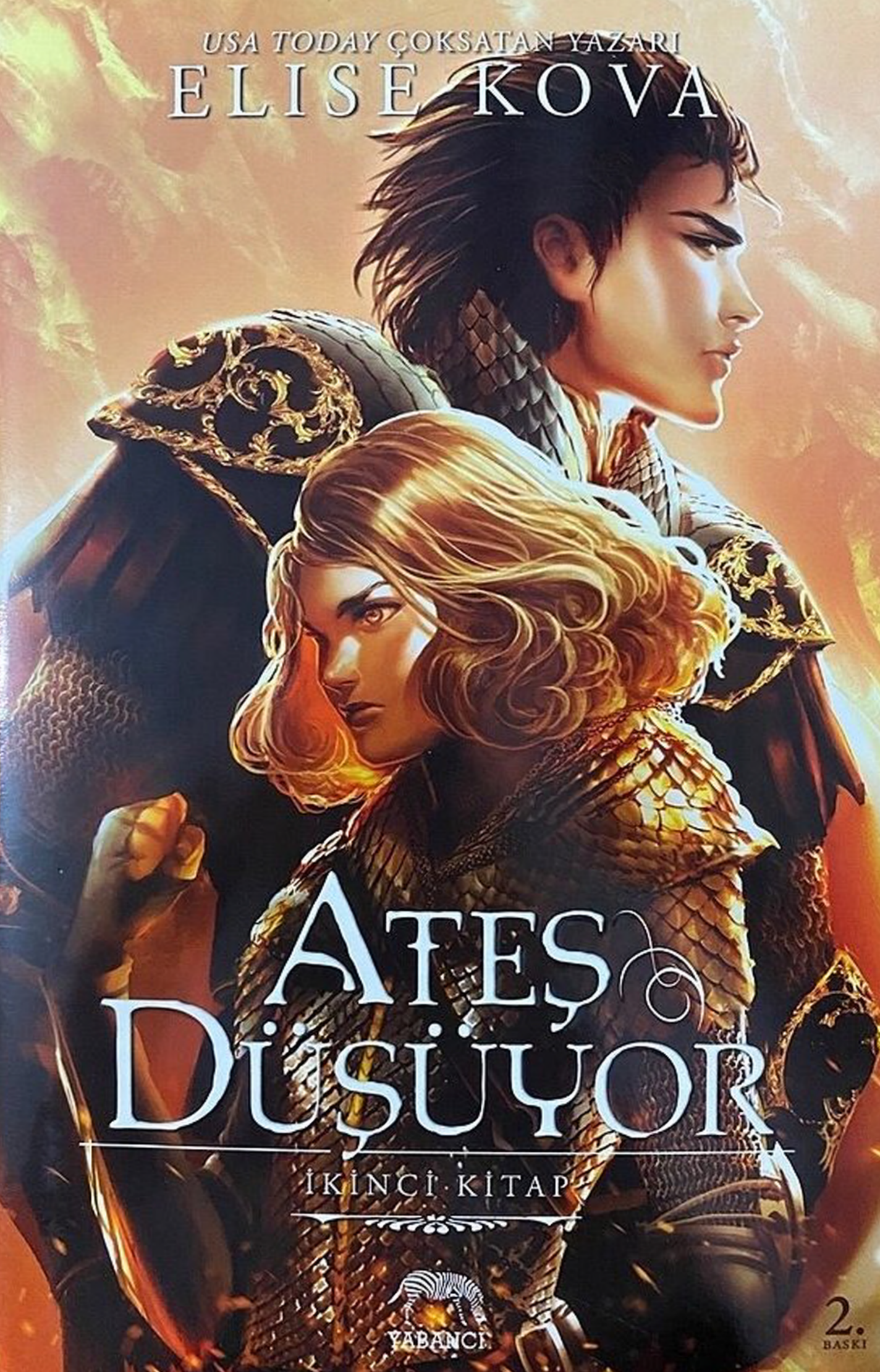

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
ELISE KOVA
ATEŞ DÜŞÜYOR
İKİNCİ KİTAP
YABANCI
2. BASKI

Asker... Büyücü... Kurtarıcı... Vhalla Yarl hangisi?

Vhalla, Solaris İmparatorluğu'nun bir malı olarak savaşa yürüyordu. İmparator ondan zafer getirmesini, Senato ölmesini bekliyordu; Vhalla'nın ise bildiği tek şey hayatında göreceği en büyük savaşa yürüdüğüydü. Geçmişinin hayaletleri ile uğraşırken, ortaya çıkan yeni zorluklar kalan son direncini de kırmakla tehdit ediyordu. Vhalla insanlığını koruyabilecek miydi? Yoksa gerçek anlamda İmparatorun kuklası mı olacaktı?

"Bu kitap baştan sona inanılmazdı. Kalbimi yerinden söküp almış olmasına rağmen 5 üzerinden 5 veriyorum. Serinin üçüncü kitabını iple çekiyorum!"

—Nerd Girl Books

"Seri, *Hava Uyanıyor*'dan sonra destansı bir hikâyeyle devam ediyor. Bu kitapta her şeyden daha fazla var. Daha fazla büyü, güç, arkadaşlık. *Ateş Düşüyor* baştan sona havalı sahnelerle dolu ve beni birden çok kez hazırlıksız yakaladı."

—Dani Reviews Things

Çeviren: Yaprak Onur

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786052 177099

/yabanciyayinlari

Ateş Düşüyor
Özgün Adı | *Fire Falling*
Elise Kova

Yabancı Yayınları | 214

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın
Düzelti | Gizem Sert, Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak İllüstrasyonu | Merilliza Chan

2. Baskı, Eylül 2019, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-09-9

Türkçe Çeviri © Yaprak Onur, 2018
© Yabancı Yayınları, 2018
© Elise Kova, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

ELISE KOVA

ATEŞ DÜŞÜYOR

İKİNCİ KİTAP

Çeviren

Yaprak Onur

En büyük taraftarlarıma:
Annem, babam ve Mer.
Her şeyi ama her şeyi onlara borçluyum.

1

DÜNYA ALEVLER İÇİNDEYDİ.

Yoğun duman. Kül. Dağlayıcı sıcak.

Vhalla gölgeler içindeki şekillerin arasından çıktı. Gecenin içinde gitgide hızlanarak dehşet verici bir sahneden diğerine koştu, dünyanın sonuna koşarcasına. Karanlık, yüzü olmayan insanlar, çevresinde toplanmaya başladılar; ona engel olup onu havasız bıraktılar.

İlkini itmek için elini kaldırdığında yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti bile. Cisim, kan dondurucu bir çığlık eşliğinde yarıldı ve rüzgârvari bir dumana dönüştü. Parmak uçları diğerine dokunduğunda yine çığlıklar yükseldi. Daha fazla ilerlemek istemiyordu ama kalbi küt küt atıyor, sürekli aynı kelimeleri tekrarlayıp duruyordu: daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

O yüzden koştu. Vhalla koştu ve dokunduğu gölgeler içindeki her cisim yavaşça üzerine çöken karanlığın içinde dağıldı. Gölge insanların, ruhunda yankılanan ölüm çığlıklarını hiçbir şey bastıramıyordu, ne kulaklarını kapatan elleri ne de kendi çığlıkları.

Sonra birdenbire sessizlik çöktü.

Vhalla yavaşça ellerini indirdi; ardından tek gözünü araladı ve sonra diğerini de. Arkasında hiçbir şey yoktu, yanında da; önünde uzanan yol, kalan son bir alevin ışıltısıyla aydınlanmıştı, kendi üzerine yıkılmış bir binayı tüketen alevin. Görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi önce tek ayağını, sonra diğerini birer santim ileriye attı ve enkaza doğru gitti. Çok geç kalmıştı. Her seferinde, her gece çok geç kalıyordu.

Vhalla enkazı kazmaya, koca moloz parçalarını teker teker kaldırmaya başladı. Alevler ellerini yaladı ama onu yakmadı. Sıcaklıklarını dahi hissetmiyordu. Yığının altında o vardı, Vhalla'yı bekliyordu. Vhalla ölü arkadaşının hırpalanmış, kanlı bedenini kollarına aldı ve boğazı acıyana kadar ağladı.

Yüzü adamın kanlar içindeki omzuna yaslı halde, "Sareem," diye inledi. "Söz veriyorum, bir dahaki sefere daha hızlı olacağım. Lütfen beni bekleme."

Cansız eller hayat buldu ve Vhalla'nın kollarını kavradı. Adam birdenbire kazandığı bir güçle yerlerini değiştirdi ve kızı yere çarptı; artık cesedi Vhalla'yı parke taşı kaplı yola bastırıyordu. Yüzünün yarısı Vhalla'nın omuzlarına kan damlatan korkunç bir et öbeğinden ibaretti.

"Vhalla," diye tısladı. Çenesinin bir kısmı yoktu ve geriye kalan kemik, tuhaf bir çarpıklıkla hareket ediyordu. "Neden gelmedin?"

"Denedim!" dedi kız yalvarırcasına. "Özür dilerim Sareem, özür dilerim!"

"Orada değildin." Arkadaşının cesedi öne doğru eğildi ve yüzünü kızınkine neredeyse değecek kadar yakınlaştırdı. "Orada değildin ve senin yüzünden öldüm."

"Özür dilerim!" diye bağırdı Vhalla.

"O adamla birlikteydin." Kolunu kan akışını durduracak kadar sıktığından Vhalla'nın parmakları hissizleşmeye başladı. "Onunlaydın!" Kızı sarstı. "O şimdi nerede? Şimdi

nerede?" *diye sordu çocukluk arkadaşı; bedenini oyuncak bir bebekmiş gibi sarsıyor, başını zemine çarpıp duruyordu.*

Vhalla onu tutup sarsan kollara direndi.

"Hayır, hayır! Seni kurtarmayı denedim!" diye haykırdı.

"Vhalla, uyan!" Bu emri başka bir ses vermişti ve Vhalla'nın gözleri ânında açıldı.

Larel'in avuçları Vhalla'nın kollarında dolaşıyordu. Koyu renk Batılı gözleri endişeyle doluydu. Vhalla ona bakarak gözlerini kırptı ve ölü arkadaşının görüntüsünü sildi. Sareem'in anısı midesini kaldırdığından yatağın kenarına doğru yuvarlanıp özenle yerleştirilmiş bir kovaya kustu.

"Bu üst üste üçüncü gece," dedi kapıdan gelen bir ses. Bu, son iki gecedir duyduğu sesti.

Vhalla başını kaldırdı ve çenesindeki salyaları sildi. Kapının önünde bir büyücü duruyordu ve hiç de keyfi yerindeymiş gibi görünmüyordu.

"Ona biraz zaman tanı." Larel bu durumdan hoşlanmamıştı.

"O bana biraz zaman tanısın." Adam esnedi ve Larel'in uyarı dolu ses tonunu dikkate aldı, fakat Vhalla'ya ters bir bakış attı. Ardından, gidişini vurgulamak istermişçesine kapıyı çarptı.

Vhalla son bir kez öksürdü; zihinsel ve bedensel dengesi rüyanın dışında geçirdiği süreyle birlikte artıyordu. Yattığı yerde doğruldu, avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu ve rüyasındaki manzaranın son kırıntılarını da zihninden attı.

"Vhalla," diye fısıldadı Larel yumuşak bir sesle, elini Vhalla'nın başının üzerine koyarken. Yatağa oturdu ve Vhalla'yı kollarına aldı.

"Bir şey yok. İyiyim, iyiyim," diye fısıldadı Vhalla arkadaşının güven verici kolları arasından.

"Yanında kalacağım."

"Hayır, her gece yanımda kalamazsın." Vhalla başını iki

yana salladı ama birbirine dolanmış kahverengi saçlarını okşayan eli geri itmedi.

"Kim demiş?" Kadın, Vhalla'yla duvar arasına yerleşti. Yatak ikisinin birlikte rahat yatamayacağı kadar küçüktü ama Vhalla yorgun olduğu için itiraz edemedi.

Yüz yüze, birbirlerinin ellerini sıkıca tutarak yattılar. Vhalla gecenin karanlığını delen loş ay ışığında Larel'in yüzünü görebilmek için gözlerini kıstı. Larel de ona bakıyordu. Bir Alevtaşıyıcı olarak Larel, tek bir düşüncesiyle onlara ışık sağlayacak bir alev yaratabilirdi ama yapmadı.

"Larel," diye fısıldadı Vhalla yumuşak bir sesle.

"Biraz uyuman gerek." Larel sadece ses tonundan Vhalla'nın yıkılmak üzere olduğunu anlayabiliyordu.

"Yarın son gün." Rüyanın ardından duyguları bir uçurumun kenarına doğru hızla düşen bir çığ gibiydi. Vhalla bu çığı durdurmak konusunda çaresizdi. Geçmesini beklemesi gerekiyordu. Beş gün önceki duruşmasından beri hiçbir şey yapamaz hale gelmişti.

"Öyle ve Binbaşı seni daha da zorlayacak." Larel'in sesi bir dağ kadar dirençli olan kararlılığını yansıtıyordu. O, Vhalla'nın geriye kalan tek dayanağıydı.

"Ne işe yarayacak ki?" diye fısıldadı Vhalla titreyen dudaklarının arasından. "Gerçek bir çatışmayla karşılaştığımız anda öleceğim." Başta, İmparatorluk ordusunun bir askeri olarak Kuzey'in savaştan yıpranmış topraklarına vardığında karşısına nelerin çıkabileceğinin hayalini kurmuştu. Fakat rüyalar ve suçluluk duygusu içindeki tüm kararlılığı silmiş, geriye sadece bir posa bırakmıştı.

"Ölmeyeceksin," diye ısrar etti Larel.

"Neredeyse hiçbir şey yapamıyorum!" Sesi kendi kulaklarına dahi zavallı gelmişti. Fakat Vhalla bunu umursamayı bırakmıştı. Duruşmayı atlatabilmek için sahte bir güç sergilemişse de bu güç artık tükenmişti.

"Şşş," diye onu susturdu Larel. Bu konu daha fazla tartışılmayacaktı. "Uyumak *zorundasın*."

Vhalla dudaklarını birbirlerine bastırdı. "Beni uyandıracak mısın?" diye sordu sonunda.

"Uyandıracağım," diye yanıtladı Larel, her gece yaptığı gibi.

"Yürüyüş sırasında sensiz nasıl uyuyacağım bilmiyorum," diye mırıldandı Vhalla.

"Şimdi düşünme bunları, sadece dinlen."

Larel, Vhalla'nın ellerine yumuşak bir öpücük kondurduğunda Vhalla sonunda pes edip gözlerini kapattı.

Kısa süreli de olsa uyudu. Larel, Vhalla'yı sadece bir kez daha uyandırdı. Son dört geceye kıyasla bu bir gelişmeydi.

Larel, Vhalla'nın kâbuslarından gündüz vakti bahsetmeyecek kadar kibardı. Şafak söktüğünde sessizce odayı terk ederek Doğulu kadını giyinip güne hazırlanması için yalnız bıraktı.

Vhalla'nın tüm bedeni tutulmuştu ve ağrıyordu; bu sebeple giyinmesi normalin iki katı vakit aldı. Siyah cübbesini üzerine geçirirken omuzlarını çevirdi ve başını iki yana esnetti. Yansıması dikkatini çekti: Altın bezeli koyu kahverengi gözleri sıska bir yüze yerleştirilmiş ve mor halkalarla belirginleşmişti. Teninin Doğulu esmerliği dahi soluklaşmıştı. Vhalla, elini kararın verildiği öğlen kısacık kestiği saçlarına götürdü.

"İğrenç görünüyor," dedi, saçlarından mı yoksa yansımasının tamamından mı bahsettiğinden emin değildi.

Ayakları onu, mutfağa doğru yönelmiş insan selinin tersi istikamete götürdü. Aç değildi. Vhalla bugün ağzına tek lokma dahi atabileceğini sanmıyordu. Hayatı boyunca bildiği her şeyi geride bırakarak yürüyüşe başlamasına sadece tek bir gün vardı. Normalde de az olan iştahı tamamen kesilmişti.

Kule'nin tüm katı kaplayan antrenman odalarına girdi. Yuvarlak oda, izleyicilerle antrenman yapanları ayıracak alçak bir duvarla çevrelenmişti.

İçeride yüksek bir masanın ardına oturmuş bir kadın vardı.

"Binbaşı," diye seslendi Vhalla içeriye girerken.

"Yarl." Binbaşı Reale çelik gibi sert ve bir o kadar soğuk, Güneyli bir kadındı. Doğrudan kemiğe lehimlenmiş metal bir göz bandı sol gözünü kaplıyordu. "Erkencisin."

"Buradan uzak kalamıyorum," diye cevap verdi Vhalla, artık ağzından çıkan tüm sözcüklere kalıcı olarak yerleşmeye başlamış alaycı bir ses tonuyla. Vhalla bu ses tonunun nereden geldiğini bilmiyordu ve bunu umursayamayacak kadar da yorgundu.

"Neyse, bugün benimle çalışmayacaksın." Binbaşı kısa bir an için başını kaldırıp baktıktan sonra tekrar masasındaki kâğıtlara bir şeyler yazmaya döndü.

"Öyle mi?" Vhalla başka nereye gidebileceğini bilmiyordu. Senato, Kule'den çıkmasını yasaklamıştı. Kuzey'deki savaşın sonuna ya da ölene kadar imparatorluğun malı olarak kalacaktı.

"Bakan seni görmek istiyor."

Vhalla oradan kovulduğunun farkındaydı ve Binbaşı Reale hiç de arkadaş canlısı olmadığından üstelememesi gerektiğini biliyordu.

Kahvaltı vakti olduğundan koridor boştu. Kule sakinlerinin çoğu birkaç kat yukarıdaki mutfaklara doluşmuşlardı. Yemekhanenin yanından geçerken içeriden gelen seslerin akınına uğrasa da onları duyamayacak kadar hissizleşmişti.

Odasını geçti ve Kule'nin neredeyse en tepesine çıkarak Büyücülük Bakanı'nın ofisinin ve odasının bulunduğu yere vardı. Diğer tüm kapıların üzerinde, orada kalan kişinin adının yazdığı bir plaka vardı. Fakat önünde durduğu kapının üzerinde Büyücü Kulesi'nin kıvrılmış, ikiye bölünmüş gümüş ejderi vardı: Kırık Ay.

Gözleri yukarıya doğru kaydı.

Eğimli koridorun kavisinin ardında zar zor görünen bir kapı daha vardı. Üzerinde hiçbir işaret yoktu. Ve kimse bunu

kesin olarak söyleyemese de Vhalla o odanın kime ait olduğunu tahmin edebiliyordu. Hayaletini günlerdir görmemiş, ondan hiç haber alamamıştı; mantıksız yanı bunun için ne kadar yalvarsa da ona ulaşabileceği herhangi bir yöntemi de yoktu. Vhalla yutkundu ve bir sonraki kapıya gitme fikrinin onu ele geçirmesine fırsat tanımadan önünde durduğu kapıyı çaldı.

"Bir saniye," dedi içeriden gelen bir ses. Kapı açıldı ve sarı saçları kısacık kesilmiş, buz mavisi gözlü Güneyli adam gülümseyerek onu selamlarken keçisakalı kıpırdadı. "Vhalla, gel, içeri gir," dedi Bakan Victor.

Gösterişli bir ofise davet edilmişti; bu, hâlâ alışamadığı bir varlık seviyesiydi. Botlarının altındaki yumuşak gök mavisi halı ona İmparatorluk Kütüphanesi'ni hatırlattığında canının fiziksel olarak acıdığını hissetti. Vhalla hızla masanın karşısına yerleştirilmiş üç koltuktan birine oturdu.

"Kahvaltımı henüz bitirdim. Aç mısın?" Çeşitli hamur işleriyle dolu tabağı işaret etti.

"Hayır." Vhalla başını iki yana salladı ve ellerini birleştirip parmaklarını ovuşturdu.

"Hayır mı?" Bakan başını hafifçe yana eğdi. "Kahvaltını etmiş olamazsın."

"Aç değilim."

Tanıdık bir ses tonuyla, "Hadi ama Vhalla," diye azarladı. "Gücünü koruman gerek."

Vhalla ona uzattığı muffine baktı. Aldığı eğitim üstün geldi ve kendinden üst mevkideki adamın sözünü dinledi. Muffini isteksizce almış olsa da bu, bakan için önemli değilmiş gibi görünüyordu.

Adam, "Ee, yarın büyük gün," diyerek ikisinin de bildikleri şeyi dile getirdi.

"Öyle." Vhalla başıyla onayladı.

"Yürüyüşe başlamadan önce seninle birkaç konuyu konuşmak istiyorum." Vhalla o konuşurken yemeğiyle oynamaya

devam etti. "Öncelikle Kule'deki hiç kimsenin sana karşı kötü duygular beslemediğini bilmeni istiyorum."

Vhalla'nın vücudundaki, Binbaşı Reale'in antrenmanından kalma birkaç morluk bunun tersini iddia etse de Vhalla bir şey söylemek yerine ağzına bir parça muffin attı.

"Siyah Alay'a, sürekli gözetim altında tutulman ve korunman gerektiğini bildirdim," diye devam etti Victor. "Neredeyse yüz elli yıldır ortaya çıkan ilk Rüzgârgüdücü olduğundan Kule'de eğitim görebilecek kadar uzun yaşamanı istiyorum."

"Bu kararı Senato'ya bildirdiniz mi? Onların ölmemi istediğinden oldukça eminim," diye yanıtladı Vhalla durgun bir şekilde.

"Kırgınlık sana yakışmıyor." Bakan sandalyesinde geriye yaslandı ve parmaklarını birbirlerine bastırdı.

Vhalla, "Affedersiniz," diyerek çok içten olmayan bir özür mırıldandı ve yarı yenmiş muffini bakanın tabağına geri bıraktı.

"Buraya canlı dönmen gerek Vhalla." Bakan Victor düşünceli düşünceli ona baktı. "Bunu başarabileceğine inanman gerek."

Vhalla doğru dürüst büyü yapmayı beceremezken, ondan nasıl hayatta kalmasını beklediklerini anlamıyordu. *Güneş Ana aşkına,* birkaç dakikalığına gözlerini kapattığında bile zihnine dehşet görüntüleri üşüşmeye başlıyordu. "Peki," diyerek bakanın isteğini yalandan da olsa kabul etti.

Bakan, yanıtı karşısında sadece iç çekmekle yetindi. "Orada geçireceğin zamanın bir amacı olması sana yardımcı olur mu?" Bakan ona önemli bir sır verecekmiş gibi öne eğilip dirseklerini masasına yasladı. "İhtiyacım olan bir şey var... ve bir Rüzgârgüdücü olduğundan bunu bana sadece sen getirebilirsin."

Vhalla içgüdüsel olarak dikleşti. Sözcükler havada asılı kaldığında sonunda dayanamayıp, "Nedir?" diye sordu.

"Kuzey'de güçlü bir şey saklı. Orada başıboş durdukça

yanlış kişilerin eline geçme ve Kuzey'deki kabilelerin ellerindeki şeyin farkına varıp onu bizim güçlerimize karşı kullanma ihtimali artıyor."

Vhalla bu bilginin kendisine nasıl yardımcı olacağını düşündü. "Bu şey ne?" Merakı duygularına üstün gelmişti.

"Başka bir zamandan kalma kadim bir silah, büyünün daha vahşi ve ilahi olduğu bir zamandan." Söyleyeceklerini düşünmek için bir anlığına duraksadı. "Her şeyi kesebileceği söylenen bir balta, bir ruhu bile."

"Böyle bir şey neden var olsun ki?" Vhalla bir neden bulmaya çabaladı.

"Şey, hakkındaki en son kayıtlar gerçekler kadar kurgu da içeriyor." Bakan düşünceli düşünceli keçisakalını sıvazladı.

"Gerçekliğinden nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Gerçek olduğuna yürekten inanıyorum." Bakan konuya geri döndü. "Onu bulman ve buraya getirmen gerek." Parmaklarıyla masasının üzerinde ritim tuttu.

"Ama eğer bu şey o kadar tehlikeliyse..." diye düşündü Vhalla yüksek sesle. Önemli bir noktayı kaçırdığını hissediyordu ama bakan bunu ona anlatmaya niyetli değildi.

"Dediğim gibi yanlış ellere geçmesini önlemek istiyoruz. Bunun ötesinde, onu elinde tutan kişiyi *neredeyse yenilmez* yapar." Bakan bu kadarla bıraktı ama Vhalla ona anlatmak istediği şeyi anlayabilecek kadar zekiydi. Eğer bu silahı elinde tutan kişi neredeyse yenilmezse o zaman onu bulmayı başarmak Kuzey'den sağ salim dönmesini sağlayabilirdi. "Bu konuda bana yardım eder misin Vhalla?"

Vhalla son bir kez daha duraksadı. Bakanın buz mavisi gözlerine, ilk tanıştıklarında onu kaçıran adamın gözlerine baktı. Bu gözler aynı zamanda ona kol kanat geren, onu iyileştiren ve tüm dünya kendisini parçalamaya hazırken koruyan kişiye aitti. Kule gizemli bir yerdi ama karşısındaki kişinin içtenliğini fark edebiliyordu.

"Elbette bakan," dedi itaatkâr şekilde.
Kule kendinden olanları kollar.

2

VHALLA O GECE UYUMADI. Uyanık kaldı ve gergin saatleri kitap okuyarak geçirmeye çalıştı fakat çok geçmeden muhtemelen o kitabı hiçbir zaman bitiremeyeceğini fark etti. Gökyüzü aydınlanmaya başlarken iç çekerek kitabı kapatıp dolabının içine kaldırdı.

İki geniş cam panel hem pencere hem de kapı işlevi görüyor, dünyaya açılan ikinci geçidi olan, balkon denemeyecek kadar küçük, bir sıra taş ve parmaklıktan ibaret açıklığa çıkıyordu. Karakış, her esintiyle şehre daha da yaklaşıyordu. Vhalla ufuk çizgisinin Güneş Ana'nın uyanışıyla kızıla dönüşünü izlerken serinliğin yanaklarını uyuşturmasına izin verdi.

Kapının çalınmasıyla dikkati içeriye kaydı. Larel ona zırhını getireceğini ve ilk kez giyerken kendisine yardım edeceğini söylemişti. Bir gece önce zar zor bulduğu cesaret kırıntılarını bir araya getirmek için derin bir nefes aldı.

Onu kapıda bekleyen kişinin hafifçe öksürdüğünü işittiğinde ciğerlerindeki hava bir anda yok oluverdi.

Saçları gece yarısı kadar karaydı. Kör edici karanlıktan yapılmış gözleri kusursuz mermerden oyulmuş çıkık elmacık kemiklerinin üzerine yerleştirilmişti. Üzerinde özenle dikilmiş ve iyice ütülenmiş giysiler vardı; tek bir dikiş bile kusurlu değildi. Giysileri her gün üzerinden biraz daha sarkan bir kadının tam zıttıydı. Fakat onun veliaht prens olduğu düşünüldüğünde bu, hiç de şaşırtıcı değildi.

Vhalla çaresizce karşısında dikilirken adam da en az onun kadar kendini kaybetmiş görünüyordu. İkisi de konuşmadı.

Vhalla, birdenbire saçlarını kestiğinden beri ilk kez karşılaştıklarını hatırlayarak gerildi. Saçı kısa da olsa uzun da, bu adamın hâlâ onu görmeye tahammülü var mıydı ki?

"Zırhını getirdim." Kısık sesi Vhalla'nın huzursuz zihnine işledi.

Vhalla bu cümlenin içindeki emri işiterek adamın küçük, ahşap zırh standını odasına sokabilmesi için kapıdan çekildi.

Kapı adamın ardından kapanırken çıkan ses tüylerini diken diken etti. Vhalla prensle en son kararın verildiği gün baş başa kalmıştı. Onu son gördüğünde Vhalla, iki silahlı asker tarafından mahkeme salonundan çıkarılıyordu. Bu, kararın okunmasının hemen ardındandı; emirlere itaat etmemesi halinde prense, Vhalla'yı öldürme yetkisi veren kararın.

Fakat Aldrik onu öldürmeyecekti. Bakışları bunu açık ve net ortaya koyuyordu. Eğer aralarındaki büyülü güç, yani Bağ, gerçekse onu öldüremezdi.

"Larel nerede?" Vhalla başını duvarlara vurmak istedi. *Söylemeye karar verdiği şey bu muydu?*

"Sana ben yardımcı olurum diye düşündüm." Tuhaftı, aralarındaki her şey son derece tuhaf geliyordu. Sanki son görüşmelerinin üzerinden beş gün değil de beş yıl geçmiş gibiydi.

Her şey değişmişti.

"Sizi reddetmek ne haddime prensim." Vhalla ellerini birleştirip parmaklarıyla oynadı.

Prens, Vhalla'nın huzursuzken yaptığı bu hareketi yüzünden her zaman yaptığı gibi onu azarlamak yerine ellerini tuttu.

"Resmiyete ne gerek var?" diye sordu yumuşak bir sesle Vhalla'nın ellerine eldiven geçirirken.

"Çünkü..." Kelimeler boğazında takılıp kaldı.

"Sadece Aldrik demen yeter," diye hatırlattı prens.

Vhalla boğazındaki sözcüklerin ağzından çıkmasını engelleyen düğümü çözmeye çalışırken sessizce başını sallayarak onayladı. Aldrik iki eldiveni de taktıktan sonra örgü zırh tuniğe geçti. Tuniğin kolları uzundu, eldivenlerin başına kadar ulaşıyordu. Vhalla metal örgü kapüşonu görünce şaşırdı. Saçı zırhın ensesindeki çıkıntıya anca geliyordu. Adamın bakışlarındaki yoğunluk Vhalla'nın gözlerini prense çekti ve saçlarının uçlarında dolaşan eli aşağıya indi.

"Kestirmişsin." Adamın elleri zırhın üzerinde duraksadı.

"Kestim," diye düzeltti odanın köşesine diktiği gözlerle. Kendini tekrar duruşmaya çıkmış gibi hissediyordu.

"Beğendim," dedi Aldrik sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir sürenin ardından.

"Beğendin mi?" Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Kısa ya da uzun... her ikisi de sana yakışıyor." Prens omuzlarını hafifçe silkti.

Vhalla az önce kendisiyle çeliştiğini dile getirmedi. İçinde kıyamet kopuyordu; birden ağlamak istedi. *Beğenmiş miydi?* Beğenilecek yanı kalmış mıydı ki?

Üzerindeki zırh siyah, küçük, çelik halkalardan yapılmıştı. Baldırlarının ortasına kadar iniyordu ve omuz hareketini fazla kısıtlamayacak şekildeydi. Prensin uzun parmakları zırhın ön tarafındaki bağları gösterirken Vhalla'nın kalbi karmaşık duygularla daha hızlı atmaya başladı.

"Sadece baldırlarındaki zırhlar ve eldivenler kaldı." Aldrik stantta kalan parçaları işaret etti. Vhalla sessizce başını sallaya-

rak onayladı. Prens, epey uzun gelen bir an boyunca oyalandıktan sonra kapıya yöneldi. "Benim de hazırlanmam gerek."

"Aldrik." Titreyen eli Vhalla hareket ettiğini bile fark edemeden prensin koluna yapıştı.

"Vhalla?" Adam ânında durdu ve gözleri Vhalla'nınkilere kitlendi.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı Vhalla.

Neden bahsettiğini anladığında prensin yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Yapabilirsin." Aldrik karşısında kolayca korkan vahşi bir hayvan varmış gibi yavaşça döndü. Sıcacık eli kızınkini sardı; bu, birçok şeyin ağırlığını taşıyan nazik bir dokunuştu.

"Her şeyde berbatım ve..."

"Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu duygularının Vhalla'yı ele geçirmek üzere olduğunu fark ederek. "Duruşmanın son gününde söylediklerimi?"

"Hatırlıyorum." Avucunu adamın karnındaki, onu yaklaşık bir sene kadar önce bir yaz fırtınası sırasında geri dönmek zorunda bırakan ölümcül yaranın olduğu yere, elini sıkıca bastırdığını hatırlıyordu. Büyücülük yetenekleriyle onu kurtarmamış olsa ölecekti ve bu aralarında büyülü bir Bağ oluşturmuştu.

"Vhalla ben..." Koridordaki kapılardan biri çarpılarak kapandı ve zırhların ağırlaştırdığı ayak sesleri uzaklaştı. Aldrik gözlerini kapıdan ayırmıyordu. "Gitmem gerek."

Vhalla başıyla onayladı.

"Yürüyüş için kısa süre sonra görüşeceğiz."

İçini rahatlatmaya çalıştığı kişi Vhalla mıydı yoksa kendisi mi?

Vhalla başını tekrar salladı.

"Kuzey'e varana kadar oldukça uzun bir yolumuz var. O zamana kadar hazır olmanı bizzat sağlayacağım," diye yemin etti prens, kızın sorumluluğunu üzerine alarak.

"Teşekkür ederim." Sözcükler yetersiz geliyordu ama ona

verebileceği tek şey buydu ve Aldrik de onları kabul ederek sessizce kaçtı.

Birkaç derin nefes alarak göğsünde kopan şiddetli fırtınayı dindirmeye çalıştı. Elinden geldiğince hazırlandıktan sonra kişisel eşyalarını koyması söylenen küçük çantayı aldı. Aldrik'in yazdığı notlar, Larel'in verdiği bileklik ve kütüphanedeki ustasına, arkadaşı Roan'a ve babasına yazılmış üç mektup, dolabında duruyordu. Kule'nin kütüphanecisi olma görevini üzerine alan Fritz ve onun arkadaşı Grahm'a bu mektuplardan bahsetmişti. Eğer başına bir şey gelirse o mektupları göndermelerini söylemişti.

Gözleri bir kez daha aynaya kaydı ve Vhalla bir dakikalığına yansımasını inceledi. Ona bakan kadını tanıyamıyordu. Ruhsuz gözleri ve vahşi saçları siyah zırhla çevrelenmişti. Karşısındaki görüntü bir savaşçıya, bir büyücüye aitti.

Derin bir nefes alıp koridora çıktı ve ardına bakmadı. Kapısını kilitleme zahmetine dahi girmedi. Dönerek inen koridor insanlarla doluydu ama kimse konuşmak istemiyormuş gibiydi; havada sadece zırhların şıngırtısı vardı. Üzerlerindeki zırhlar kendisininkine benzer olsa da hiçbiri Vhalla'nınki kadar iyi yapılmış durmuyordu. Kendisini saran çeliğin göğüs kısmındaki küçük altın işlemeyi fark etti. Birkaç kişi daha bu işlemeyi fark etmiş gibi görünse de kimse bir şey demedi.

Koridor, Kule'nin tabanındaki geniş antreye, yani oranın tek halk girişine açıldı. Vhalla kimseyle konuşmadan dış duvara yaslandı. Kule genel olarak ona iyi davranmıştı. Fakat orada sadece iki gerçek arkadaşı vardı ve ikisi de yataklarında uyuyorlardı.

Vhalla'nın içini bir yalnızlık hissi kapladı. Oda, Batılıların siyah saçları ve yanık tenleri, Doğuluların saman rengi tenleri ve kahverengi sıradan hatları, Güneylilerin soluk tenleri ve altın rengi saçlarıyla doluydu. Her taraf bilindik göz ve saç şekilleriyle dolu olsa da hiçbiri Vhalla'ya tanıdık gelmiyordu.

Bazı askerler gergin gergin sohbet ediyorlardı. Diğerleri bunun ilk seferleri olması dolayısıyla durgundu. Aldrik aksini iddia etmiş olsa da yalnızdı. Vhalla gözlerini ayaklarına dikti; o, yanında ölüm ve yıkım getiriyordu, *böylesi daha iyiydi.*

Vhalla kendine acırken tanıdık bir ses işitti.

"Gördün mü, sana geç kalmayacağımızı söylemiştim," diyordu bir adam.

"Eğer seni zorla yataktan kaldırıp buraya kadar sürüklemeseydim kalırdık," diye yanıtladı bir kadın.

"Artık sürüklemeyi bırakabilirsin."

Vhalla başını hızla çevirip kolunu sıkıca kavradığı Fritz'i odaya sokan Larel'i gördü. Gözleri kocaman açıldı. Diğer herkes gibi tamamen zırhlara bürünmüşlerdi.

Çekine çekine, "Fritz, Larel?" diye seslendi.

"Vhal!" Dağınık sarı saçlı Güneyli adam hızla Larel'i geçip geride bırakırken heyecanla el salladı.

Çantalarını yere koyarlarken Vhalla şaşkın şaşkın, "Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"Bu açık değil mi?" diye cevapladı adam söz dinlemez lülelerini düzeltmeye çalışırken. "Seninle geliyoruz."

"Ama ikiniz de orduda değilsiniz," diye itiraz etti Vhalla.

"Yeni yazıldık." Fritz sırıttı.

Vhalla mantıklı bir cevap bulmak için Larel'e döndü.

"İlk çömezimin bensiz savaşa gitmesine izin vereceğimi sanmıyordun, değil mi?" diye kibarca azarladı Larel, birkaç saat önce Vhalla'ya yardıma gelen prensten hiç bahsetmedi. "Benim nasıl bir rehber olduğumu sandın?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bunu... bunu yapamazsınız." Vhalla'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Ellerini Fritz'in omuzlarına koydu ve farklı bir çift Güneyli mavi gözün kendisine baktığını gördü. Birlikte büyüdüğü, yakın arkadaşı olan adamın gözlerinin; artık ölü

bir adama ait olan gözlerin. "Daha fazla insanın ölümüne sebep olmak istemiyorum." Vhalla sesinin çatlamaması için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Bize çocukmuşuz gibi davranmayı kes." Larel gözlerini devirdi.

Fritz, Vhalla'nın ellerini tuttu. "Bizi korumak senin görevin değil. Ne yaptığımızı biliyoruz." Parmaklarını nazikçe sıktı.

Vhalla içinde bir umutsuzluğun kabardığını hissetti. "İkiniz de aptalsınız," diye çıkıştı.

Fritz güldü. "Daha kötüsünü de duymuştum." Sırıttı, "Ya sen, Larel?"

"Çok daha kötüsünü," diye cevapladı Batılı, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Bu arada mükemmel görünüyorsun Vhal!" Fritz zırhını incelemek için Vhalla'nın kollarını hava kaldırdı. "Hiç de şaşırtıcı değil elbette, sonuçta sen Rüzgârgüdücümüzsün."

Vhalla, Fritz'in titizlenmesine ve Larel'in mırıldanıp gülümsemesine izin verdi. Onlar, son birkaç gündür ona bir insan olduğunu hissettiren yegâne kişilerdi ve onları zırh içinde görmek kendisini ne kadar şaşırtmış olsa da yanında olmalarından dolayı bencilce bir sevinç duyuyordu. Vhalla göz ucuyla Larel'e bakarak istemeye istemeye Fritz'e cevap verdi.

Odaya sessizlik çökerken fazlasıyla heyecanlı Güneyli de sustu. Binbaşı Reale içeriye girdi; o da siyahlara bürünmüştü ve omuzlarından obsidiyen kadar kara bir pelerin iniyordu. Göğsüne gümüşten bir Kırık Ay işlenmişti. Odanın geri kalanıyla birlikte Vhalla da kadını selamlamak için yumruklarını göğsüne götürüp birleştirdi. Ayın görüntüsünü taklit etmek için bileklerinden birleştirdiği ellerinden birini yukarıya birini aşağıya çevirdi.

Ay, gece ve gündüzün buluştuğu noktaydı; oraya ait olmayan karanlıktaki ışık. İçine, Baba'nın sadece kaostan ibaret yaratığı hapsettiği söylenen yer. Kule'nin Kırık Ay'ı gücü, göğü delip

Tanrıların zamanın başlangıcında başladığı işi bitirecek kudrete sahip, büyü yeteneğinin izini taşıyanları temsil ediyordu.

Vhalla, Kule'ye katıldığından beri bu betimlemenin anlamı üzerinde kafa yoramayacak kadar yorgundu. Fakat üzerinde düşündükçe simgeyi daha da kendine yakıştırıyordu. Parçalanmış, kaba bir yanı vardı, bozuk bir yanı ama bu keskin parçalar korkunç bir şeyin yapıtaşını oluşturuyordu. Senato'nun korkacağı bir şeye dönüşmek istiyordu. *Niye göğü paramparça etmeyecekti ki?*

"Savaşa götürme onuruna nail olduğum zavallı ekip bu mu?" Binbaşı odaya baktı. "Kimler şanı için savaşacak?"

Oda onaylayan çığlıklarla doldu.

Kadın, "Gözüm görmesin sizi," diye gürleyerek az önce son derece neşeli olan askerleri susturdu. Sağlam gözünün sert bakışlarıyla askerlerin kararlılığını yok etti. "Komutam altında kahramanlara yer yok. Çoğunuz sebepsiz bir ölüme yürüyeceksiniz. Gümüş zırhlar içindeki silah arkadaşlarınız sizden korkacak, nefret edecek ve başarılarınızı görmezden gelip zaferlerinizi kendilerine mal etmeye çalışacaklar."

Vhalla, kadının bahsettiği kişileri çok daha farklı yorumlayarak Senato'yu düşündü.

"Yine de tamamen salak olmayanlarınız," dedi Binbaşı Reale yüzünde tüyleri diken diken eden vahşi bir gülümsemeyle, "düşmana, onlar kadar zalim, onlar kadar kurnaz ve onlar kadar beceriyle karşı gelebilenleriniz bu savaşın sonunu görebilir. O yüzden yanımda yerinizi alın, siyahlar içindeki kız ve erkek kardeşlerinizin yanında yerinizi alın. Ufuk çizgisindeki zafere doğru yol alacağız. Oraya varacak yolu göremeyenler hiç peşimden gelmesin."

Binbaşı, Kule'den çıktı ve peşinden gelen olup olmadığını görmek için ardına bakmadı bile.

Herkes peşinden gidiyordu.

Güneş ışığı yüzüne vurduğunda Vhalla arkasını döndü ve bütünleştiği dağ yamacındaki kalenin üzerine karanlık bir gölge düşüren Kule'ye baktı.

Evine. Bu muhteşem saray on bir yaşından beri onun evi olmuştu. Buraya bir çiftçi kızı olarak gelmişti; şimdi ise bir asker olarak buradan ayrılıyordu. Vhalla omzundaki çantanın deri kayışlarını sıkıca kavradı. Gerginliğini, korkularını ve kendine güvensizliğini bir top haline getirip içindeki karanlık bir deliğe gömmeye çalıştı.

Ahırlara giden iç taraftaki yoldan yürüdüler. Hiç kimse tek kelime etmiyordu. Sarayın içinde yankılanan adımların ve Siyah Alay'ın zırhlarının sesi kısa süre sonra aşağıdaki atların ve askerlerin müziğine karıştı.

Ahırlar hayal gücünün sınırlarını aşar haldeydi. Yüzlerce insan mümkün olan her yeri kaplamıştı. Hepsi gümüş zırhlar içindeydi. Bazıları atları hazırlıyor, bazıları arabaları yerleştiriyordu.

Binbaşının bağırarak verdiği, onu yan taraftaki bölmeye yönlendiren sert emir, huşu içinde etrafını izleyen Vhalla'yı kendine getirdi. Bir atının olmasını beklemiyordu. Ona alnında beyaz bir lekesi olan siyah bir aygır verilmişti. Atın boynunu okşadığında at, siyah yelesini isyan edercesine salladı. Yaratığın biraz ateşli olması güzel, diye karar verdi. Vhalla'yla arasında oldukça fazla mesafe bırakmaya çalışan genç seyis, hızla eyer ve dizginleri yerleştirdi. Vhalla'nın zihninde, korkuyla dolu olduğu anlaşılan oğlana güven vermesini söyleyen bir ses vardı fakat herhangi birini rahatlatmaya çalışacak gücü kendinde bulamadı. İçi o kadar karanlıktı ki yüzüne bir gülücük dahi yerleştiremiyordu; o yüzden konuştuğunda oğlanın korkudan ölecek hale gelmesi şaşırtıcı değildi.

"Adı ne?"

"Bu... bu yeni bir at. Bu hafta geldi. Bir adı olduğunu sanmıyorum." Oğlan atı hazır hale getirip iki yanına küçük birer

eyer çantası astı. Biri yiyecekle doluydu, diğeri ise Vhalla'nın azıcık kişisel eşyasını rahatça almıştı, hatta yer bile artmıştı.

Atın önüne geçip yaratığı inceledi. "Şimşek," diye karar verdi. Çok yaratıcı değildi ama bir isme ihtiyacı vardı ve Şimşek iyi bir isimdi. Şimşek gökteki ateşti, parlaktı, hızlıydı ve göğü deliyordu.

Sol ayağını üzengiye koyup diğer ayağını rahatça atın üzerine attı ve dizginleri tuttu. Vhalla doğru dürüst ata binmeyi öğrenmemişti ama ailesi çiftlikte birkaç at tutardı. Küçük yaştan beri ata iki bacağı açık şekilde oturmaya alışmış olduğundan, eyere oturmak doğal geldi. Çevresindeki diğer yeni askerlere baktı; çoğu için bu, hiç de doğal değildi.

Tek eliyle dizginleri tutarken topuklarını yaratığın karnına vurdu ve onu ahır bölmesinin dışına çıkardı. Zırhı atın ritmiyle birlikte şangırdamaya başladı. Vhalla binbaşının bir sıra oluşturmaya başladığı yere gitti.

"Binbaşı," dedi.

"Ata binmeyi bildiğini görmek güzel." Binbaşı, Vhalla'yı üzengideki ayaklarından dizgini tutan ellerine kadar inceledi. "Merkeze yakın olacaksın Yarl, sağ tarafımda." Fritz ve Larel'e de soyadlarıyla hitap ederek ekledi, "Yanında Charem, onun yanında da Neiress olacak. Çatışmada hemen ölmeyeceğini düşündüğüm herkes dışarıda ve arkada olacak."

Vhalla iki yanında da yeterli boşluk bırakarak atını sıraya soktu. Arkasında küçük bir kargaşa oluştuğunda eyerin üzerinde geriye döndü. Sarayın devasa tören kapıları, kocaman bir zincirin şangırtısı ve gürültüsü eşliğinde açıldığında Kraliyet Ailesi güneşe çıktı.

Prens Baldair ışıkta parıl parıl parlayan altın bir zırh giymişti. İmparatorun üzerinde de benzer bir zırhın daha büyüğü ve bembeyaz olanı vardı. Aldrik onlarla tam bir tezat oluşturuyordu. Vhalla'nınkine benzer, tüm vücudunu kaplayan siyah bir pullu zırh giyiyordu. Pullu zırhın elleriyle dirsekleri ve

ayaklarıyla dizleri arasına, omuzlarına ve göğsünün üst kısmına altın işlemeli siyah metal plakalar yerleştirilmişti. Üçü de kollarının altında birer miğfer taşıyor ve baldırlarının üzerinde dalgalanan uzun beyaz pelerinler takıyorlardı.

Aldrik birkaç saat önce gördüğü prense hiç benzemiyordu. Yine de Vhalla'ya çok tanıdık geliyordu.

Birileri Kraliyet Ailesi'nin geri kalanına atlarını götürdüyse de kimse Aldrik'inkini götürmek istemiyormuş gibiydi. Prens nallarıyla yeri döven yaratığın yanına gidip eliyle onu sakinleştirdi ve ahırdan çıkardı.

Vhalla, Larel ve Fritz'in yaklaştığını fark edince prensi izlemeyi kesti.

Binbaşı bağırarak, "Charem, Yarl'ın sağına. Neiress, sen de onun yanına," diye emredince Fritz ve Larel, Vhalla'nın yanına gelip sıradaki yerlerini aldılar.

Vhalla, Fritz'in yanındaki, atıyla sorun yaşıyormuş gibi görünen Larel'i, "Dizginleri çok gergin tutuyorsun," diye uyardı. Larel teşekkür eden gözlerle ona baktı. Onların Kule'de ve güvende kalmalarını tercih edecek olsa da arkadaşları yanında olduğu için mutluydu.

Daha fazla asker sıraya girdikçe çevresindekilerin tuhaf bakışlarını fark etmeye başladı. Gümüş ve beyaz giyinmiş olanlarla, gümüş ve siyah giyinmişler arasında gözle görülür bir mesafe vardı. Yürüyüş sırasında az sayıda arkadaşı olacaktı.

Arkalarından hafif bir sürtünme sesi geldi ve binbaşı döndü. Kocaman Savaş-Aşan'ı üzerindeki Aldrik, askerler arasındaki boşluktan Binbaşı Reale'e doğru geliyordu.

"Prensim." Binbaşı başını eğerek selam verdi.

"Binbaşı Reale." Aldrik'in sesi sertti. "Kaç kişi var?" Gözleri yeni askerleri taradı.

Binbaşı, "Elliden biraz daha az," diye rapor vererek Vhalla'nın kendilerinin en küçük grup olduğuna dair şüphelerini onayladı.

"O zaman geri dönüş yolunda da elliden biraz daha az kişinin olmasını istiyorum." Binbaşı başıyla onaylarken prens dizginlerini eline aldı. Atını birliğin önündeki yerine doğru yönlendirirken Vhalla'ya bir bakış atacak kadar duraksadı. Gözleri birbirleriyle buluştuğunda prensin yüzü rahatladı; bakışlarının ardındaki birbirleriyle çelişen düşünceler karmaşası da gittikçe büyüyordu.

Vhalla bakışlarını elinden geldiğince sert tutarak onu başıyla selamladı. Prens topuklarını karnına gömdüğü atı tırısa kaldırarak sıranın başına gitti.

Üzülme ve kendine acıma zamanı sona ermişti. On bir yaşındayken saraya gelen ve hayatını kütüphanede geçiren kız ölmüştü; kendisine, hep onu korumaya yemin ettikleri söylenen Senatörler tarafından öldürülmüştü. Şu an eyerde oturan kadının kalbi siyah çelikten yapılmıştı. Başka hiçbir amacı olmasa da dünyaya karşı çıkmak için hayatta kalmalıydı.

Ordu yerini almıştı; eyerlerinin üzerlerindeki kadın ve erkekler hafifçe kıpırdandılar. Vhalla dizginlerini sıkıca kavradı. Kendi kendine, *bunu yapabilirim,* diye yalan söyleyerek üzengilere takılı bacaklarının titremesini durdurdu.

"Kapıları açın!" diye gürledi İmparator.

Aşağıdaki kapılar homurdanarak hayat bulup ardındaki savaşçı birlik için açıldı. İmparator'un peşindeki ordu dağın eteklerinden şehre doğru gürül gürül akmaya başladı. Ön taraftaki askerlerden çığlıklar yükseldi; bunlar gözlerini bürümüş kanı, korkuyu, zaferi ve umudu kelimelere gerek kalmaksızın ifade eden savaş çığlıklarıydı.

Vhalla hiçbir ses çıkarmadı.

3

Parke taşı kaplı sokakları döven nalların sesi kulaklarında yankılandı. Toplanmış kalabalığın arasından ilerleyerek şehri boydan boya hızla geçtiler. Siyah Alay geçerken birden fazla kişi ölesiye bir merakla ya da korkuyla onları izledi ve Vhalla insanlara aldırmamaya çabaladı.

Fakat tüm çabasına rağmen gözleri istemsizce kalabalığın üzerinde dolaştığında dehşet, korku ve öfke karışımı ifadelerle karşılaştı. Büyücüler dışlanmış kişiler, istenmeyen yaratıklardı ve kalabalığın çoğuna göre, Kule'den dışarıya adım atar atmaz onlara verilen sınırları aşmışlardı. Birden fazla kişi onlara bir şeyler fırlatacak kadar cesur çıktıysa da genelde ıskaladılar ve attıkları önlerindeki mızraklıların koluna ya da arkalarındaki okçulara çarptı. Siyah Alay diğerlerine nazaran çok küçük bir gruptu.

Çevresindeki hasar görmüş alanlar artmaya başladığında Vhalla, Güneş ve Ay Meydanı'na yaklaştıklarını anladı. Halihazırda kötü bir nam salmış Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ve çoğu yer hâlâ harap

durumdaydı. İçinde kabaran suçluluk duygusu baş döndürücü boyutlara ulaştı.

Şehrin alt taraftaki duvarına doğru yaklaşırlarken binalar daha kısa ve daha gösterişsiz hale geldi. Bu yüzden duvar daha da etkileyici görünüyordu. Başkent'in ilk savunma hattı, doğal oluşumları ve dağın kayalarını kullanan devasa bir yapıydı. Ana kapıdaki açılır kapanır köprü, ordunun geçmesi için halihazırda indirilmişti.

"Birbirinize yakın sürün!" diye seslendi Binbaşı Reale sol tarafından.

Vhalla atını birliğin merkezine doğru yönlendirdi ve köprüyü geçtiler. Şehir duvarın ardında, kış ayları boyunca kuru kalacak hendeğin diğer yanında uzanmaya devam ediyordu. Aşağıda uzanan vadinin dağ tarafına bir dizi daha da fakir ev sıralanmıştı.

İlerledikleri yol bir süre sonra İmparatorluk'un Kuzey sınırından Güney'deki denize kadar uzanan, Büyük İmparatorluk Yolu'na açılan T harfi şeklindeki sapağa çıktı. Ordu sola dönüp kuzeybatıya doğru ilerlemeye başladı. Dizilmiş taşlardan oluşan yol tüm ordunun on bir ila on beş kişilik sıralar halinde ilerleyebileceği kadar genişti.

Uzun ve tiz boru sesi yükseldiğinde ormana ulaşmışlardı. Tüm ordu yavaşladı ve komutanlar dizilimi değiştirmelerini emretti.

Binbaşı Reale kolunu sağa doğru uzattı. "Yer açın," diye seslendi ve hepsi emre uydu.

Vhalla ön tarafa odaklandı; tüm ordu arada bir boşluk bırakarak ilerlemeye devam etti. Babasının solundaki Aldrik atını yavaşlattı ve askerler onu geçtiler. Ardından İmparator ve en son da Altın Prens atını durdurdu. Hanedan ailesi birliklerin arasındaki yerlerini aldılar.

Prens Baldair ön taraftaki kılıç kuşanmış askerlerin ortasında kaldı. İmparator onun arkasındaki mızraklıların arasında

ilerlemeye devam etti. Birkaç sıra arkasında ise Vhalla ve artık onunla Binbaşı Reale'in arasında yerini almış olan veliaht prens vardı. Savaş-Aşan'ı kocaman bir yaratık olduğundan Vhalla'nın beli Aldrik'in dizine geliyordu.

Başını kaldırıp prense baktığında onun gözlerinin de kendisinin üzerinde olduğunu gördü. Vhalla başını hafifçe eğerek reverans yaptı.

"Prensim," dedi saygı dolu bir ifadeyle. Adam başını belli belirsiz sallayıp binbaşıya döndü. Vhalla gözlerini ileriye dikti. Dizilişin tamamen şans eseri olduğuna inanmak istiyordu ama bunun gerçek olamayacağını bilecek kadar zekiydi. Sol tarafındaki adam hiçbir işi şansa bırakmazdı.

Dürüst olması gerekirse ordudaki en güvenli konumda olduğundan oldukça emindi; merkeze yakındı ve yaşayan en güçlü büyücünün hemen yanındaydı. Vhalla, kendi kendine, prensin yanında olduğu düşüncesiyle bedenine yayılan ve omuzlarını gevşeten sıcaklığın nedeninin rahatlama olduğunu söyledi.

Birlikler neredeyse yürüyüş hızına yavaşlarken flamalar kaldırıldı. Gösteri zamanı sona ermişti ve herkes kuzeye doğru uzun bir yolculuğa hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. Savaş dört uzun yıldır sürüyordu ve zafer bir kış ötedeydi. En azından İmparator öyle olduğunu söylemişti.

Vhalla arkasına baktı; en arkadaki iki alayın arasında erzak arabaları vardı. Zafere sadece birkaç ay içinde ulaşılacağı düşünüldüğünde gereğinden çok daha fazla erzak varmış gibi duruyordu. İmparator'un zaferin zamanına yönelik tahmininin gerçekçi olup olmadığını sorguladı.

Orman daha da sıklaştı ve kısa süre sonra neredeyse hiç ev görememeye başladılar. Çevrelerinde, yoldan ayrılan av patikaları hariç çok fazla bir şey yoktu. Ağaçlar, Güneş Ana'nın ışığını kesiyor ve önlerinde uzanan yolu gölgeler içinde bırakıyordu. Etraftan sohbet sesleri yükselmeye başladı ve yolculuk oldukça huzurlu bir hal aldı.

Fakat Vhalla kendini huzurlu hissedebileceğinden emin değildi; rahatça eyerinde oturup havadan sudan laflayabileceğini sanmıyordu. Zırhının her hareketi ona neden orada olduğunu hatırlatıyordu. O artık bir askerdi, *hanedana ait bir maldı.*

"Şehirden en son ne zaman çıkmıştın?" diye sordu Fritz. Güneyli, Vhalla'nın sessizce oturup kaderine yanmasına izin vermeye niyetli değildi.

"Uzun süre önce," diye yanıtladı Vhalla sonunda.

"Gerçekten mi?" Buna oldukça şaşırmış görünüyordu. "Eve ne sıklıkla gidiyorsun?"

"Eve en son gidişim..." Vhalla'nın cümlesi yarım kaldı çünkü aklına altın rengi buğday tarlasının içindeki evi gelmişti. Babasına birkaç gün önce bir mektup göndermiş, haberinin ona dedikodulardan önce ulaşabilmesini ummuştu. Bu düşünceyle boğazına bir yumru oturdu, ailesinin evlerinde yarattığı güzel anılar, büyüsü ve suçlarıyla kirlenmiş gibiydi âdeta. "Sanırım reşit olduğum doğum günümdeydi."

"Ne?" Fritz şoka girmişti. "On beş yaşına girdiğinde mi? Üç senedir eve gitmedin mi? Üç yıl eve gitmesem annemle kız kardeşlerim derimi yüzerlerdi." Fritz bulaşıcı kahkahalarından birini attı.

Vhalla gülümsedi. "Kız kardeşlerin mi var?" Tek çocuk olduğundan, zaman zaman kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını düşünürdü.

"Dört kız kardeşi var," diye konuşmaya katıldı Larel, Fritz'in sağından. Artık neredeyse hiç hareket etmediğinden, atının üzerinde çok daha rahatmış gibi görünüyordu. "Hepsi bir aradayken görmelisin. Ana'ya şükürler olsun ki büyücü değiller, yoksa Charem ailesi tüm dünyaya karşı gelirdi."

Vhalla'nın merakı onu, "Onlarla tanıştın mı?" diye sormaya zorladı.

"Bir kez." Larel başıyla onayladı.

"Birbirinizi ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

İkisi tekrar Vhalla'ya dönmeden önce bakıştılar.

"Yedi yıldır," dedi Larel.

"Sekiz yıl," diye düzeltti Fritz.

İkisi de birbirlerine ters ters baktı.

"Hayır, yedi. Ben reşit olduktan hemen sonra geldin." Larel parmaklarıyla saydı.

"Hayır, sekiz, on üç yaşına yeni basmıştım," diye itiraz etti Fritz.

"Evet, on üç yaşına bastın ama biz tanıştıktan sonra."

"Siz ikiniz bana eski bir arkadaşımla aramızdaki ilişkiyi hatırlatıyorsunuz," dedi Vhalla yumuşak bir sesle.

"Kiminle?" diye sordu Fritz, Vhalla'nın sesindeki hüznü işitmeksizin.

"Adı Sareem'di." Şimşek'in yelesiyle oynadı.

"O, sarayda mı?" Fritz başını hafifçe yana eğdi.

"Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde öldü." Vhalla bir an için arkadaşının her gece kâbuslarına giren paramparça ve kırık bedeninin görüntüsü tarafından saldırıya uğradı. *Bu onun suçuydu.* Çok yavaştı ve arkadaşı onu beklemişti.

"Üzgünüm Vhal. Özel biri miydi?" diye sordu Fritz ve Vhalla'yı kendine yaptığı zihinsel işkenceden çekip çıkardı.

"Yakın arkadaşımdı; özeldi ama kardeşim gibi." Vhalla başını sallayarak görüntüleri zihninden atmaya çalışırken üzerinde bir çift göz daha hissetti. Akıl sağlığı, Sareem hakkında bir soru daha yanıtlamayı kaldıramayacağı için konuşmanın kontrolünü ele almaya karar verdi. "Bugün ne kadar daha ilerleyeceğiz?"

"İki ya da üç saat kadar daha," dedi gece yarısı kadar karanlık bir ses.

Vhalla dönüp başını kaldırarak veliaht prense baktı. "O kadarcık mı?"

Aldrik başıyla onayladı. "Bu boyuttaki bir ordunun durup kamp kurması biraz zaman alacaktır. Bu işin karanlık çöktükten sonraya kalmasını istemiyoruz."

Vhalla başıyla onayladı ve mest olmuş halde prensi izlemeye başlamadan başını çevirdi. Fritz ve Larel kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı ama Vhalla onlara katılmadı. Kendini tükenmiş hissediyordu ve günün geri kalanını sersem gibi geçirdi.

Güneş göğün üçte ikisini aştıktan sonra borazan iki kere çalarak herkese durma vaktinin geldiğini ilan etti.

Siyah Alay, Binbaşı Reale'in bağırarak verdiği, "Sol tarafa kamp kurun," emrine uydu.

Aldrik yanlarından ayrıldı ve Siyah Alay'la mızraklıların arasında atından indi. Babasının çadırı öndeki alayın tam ortasına dikilmişti; Aldrik'inki de hemen o alayın sınırına kuruldu.

Ne yapacağını bilen daha deneyimli askerler, çadırları kurmaya başlamışlardı. Hanedan ailesinin gözle görülür derecede daha geniş çadırları, piramit çatılı ve kare şeklindeydi. İnsanlar gruplar halinde çadırların yanına koşup kraliyet ailesinin geçici evlerine yerleşmesine yardımcı oldular.

Eyerden inmek hoş bir histi. Vhalla kasılma ağrılarını yok sayarak bacaklarını esnetirken Şimşek'i alçak bir ağaç dalına bağladı. Atın kaçmayacak kadar akıllı olduğunu düşünüyordu.

"Vhalla, biz birlikte kalıyoruz," diye seslendi Larel, ellerinde bir kumaş yığınıyla yanına yaklaşırken.

Uyku tulumunu Şimşek'in eyer çantasından çıkarırken Vhalla'nın içini bir rahatlama kapladı. *Larel yanındaydı.* Kadın onun bakıcısı haline geldiği için suçluluk duysa da hem zihinsel hem de bedensel olarak bunu umursayamayacak kadar yorgundu.

Deneyimli askerler eyer çantalarından battaniye ve küçük yastık gibi kişisel eşyalar çıkararak küçük alanlarına yerleştiler. Bazıları merakla, bazıları ise kararsızlık içinde Vhalla'ya baktılar ki bu Siyah Alay'dakilerin bile attığı birkaç ters bakıştan daha iyiydi.

Larel aralarına yere kadar uzanan bir kumaş astığı iki direk

dikti. Ortaya üçgen basit bir çadır çıktı. Ön ve arka tarafındaki kumaş parçaları birbirine bağlanarak çadırı iki bölmeye ayırarak özel bir alan yaratıyorlardı. Boyutu iki uyku tulumunu almaya ancak yetiyordu.

"Akşam yemeği yakında hazır olacak," diye duyurdu Larel yerleşmeyi tamamladıklarında.

"Yemekte ne var?" Vhalla ateş çukurlarına doğru yürüyen Güneyli kadını takip etti.

"Avcılar hemen ne bulabilirlerse o," diye cevapladı Larel.

Bu gece için bunun sopaya bağlanmış ve ateşe yağ damlatmaya başlamış olan birkaç geyik, yaban tavşanı ve sülün olduğu ortaya çıktı. Bir parça et doğrudan Vhalla'nın avucuna kondu. Prens Baldair'le birlikte resmi masada yedikleri öğle yemeği aklına geldi. Acaba o da şu an elleriyle mi yemek yiyordu?

"Hiç fena değil," dedi Vhalla etin köşesini isteksizce kemirirken.

"Hep Güney Ormanı'nın yürüyüşün en kolay kısmı olduğunu duymuştum." Larel aç bir kurt misali dişleriyle etinden bir parça koparıp çiğnedi. "Askerler Batı Çölü'nün çok daha zor olduğunu söylüyor, o yüzden şimdiden erzakımızdan tüketmeye başlarsak çölü asla aşamayız."

Birdenbire herkes ayağa fırladı ve Siyah Alay'ın selamını verdi. Vhalla ellerini göğsüne götürmekte yavaş kalmıştı. Veliaht prens elleri arkasında, yüzünde bir kumandan ifadesiyle yanlarına geldi. Uzun bir an boyunca askerlerini inceledikten sonra başıyla selam verdi ve herkes işine döndü. Aldrik uzak bir köşeye gidip Vhalla'nın daha önce hiç görmediği bir kadının yanına oturdu.

Teni çikolatadan ziyade fazla demlenmiş siyah çayı andıracak kadar koyuydu. Saçları Kuzeylilerinkiyle aynı yapıdaydı ve Vhalla ânında kadından rahatsız oldu. Ateş ve Rüzgâr Gecesi'ni hatırlayarak parmağını yanağına, henüz yeni iyileşmiş yaranın bıraktığı pembe çizgiye götürdü. Kadın, lüle lüle

her yöne dağılan saçlarını yüzünden çekmek için alnına kırmızı bir bandana takmıştı. Keskin hatları ve çarpıcı yeşil gözleri vardı. Vhalla'da yarattığı rahatsızlık hissi bir tarafa bırakılırsa oldukça güzel bir kadındı.

Sulu boya renklerindeki gökyüzü, mürekkep siyahına dönüşürken ikili arasındaki tuhaf iletişimi izledi. Aldrik diz çökmüş ve kolunu dizine dayamıştı. Pelerinini çıkarmıştı ve üzerinde zırhıyla rahatça oturuyordu. Kadın gülüyordu; Vhalla, birkaç kez Aldrik'in dudaklarında da hafif bir gülümsemenin belirdiğini gördü. Bu, Vhalla'nın daha önce sadece kendisine verildiğini gördüğü bir gülümsemeydi.

"O da kim?" Vhalla, prensin diğer kadınla birlikte attığı ve rüzgârın Vhalla'nın kulaklarına taşıdığı kahkahaları duymamak için konuştu.

"Kim?" Larel gözlerini kısarak ateş çukurunun diğer tarafını görmeye çalıştı.

"Prensin konuştuğu kadın. Onu daha önce hiç görmemiştim." Eğer kadın Kule'dense Vhalla'nın onu görmemiş olması inanılmazdı. Sadece görüntüsü dahi onu rahatsız etmeye yetiyordu.

"Ha, o mu?" Larel kadını görebilmiş gibiydi. "Fritz, o kadını tanıyor musun?"

"Hangi kadını?" Fritz de başını kaldırıp o yöne baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Emin değilim. Sanırım Kuzey hakkında bilgi sahibi olan insanlar getireceklerini duymuştum."

"Sence ona güvenebilir miyiz?" diye sordu Vhalla içindeki rahatsızlık hissini bastıramadan.

"Prens güveniyormuş gibi görünüyor," diye yanıtladı Larel omuzlarını silkerek.

Vhalla dikkatini bahsettikleri kişilere verdi. Konuşmaları daha hararetli bir hal almış gibiydi ve bir şeyler tartışıyorlardı. Aldrik bakışlarını hissetmişçesine ona döndü ve iki kara göz Vhalla'nınkilerle buluştu. Vhalla hızla bakışlarını kaçırdı.

Yemeğin geri kalanı boyunca ona bakmamaya özen gösterdi. Etiyle oynadı. Kuzey hakkında tartışıyor olmalıydılar, sonuçta kadın bu yüzden onlarla birlikteydi. Gerçi gülümseyişleri ve rahat duruşları konuşmanın savaş hakkında olmadığını düşündürüyordu.

"Yemeğini ye Vhalla," diye buyurdu Larel. "Enerjiye ihtiyacın var."

Vhalla yemeği ilaç misali zorla yuttu. Sosyalleşme arzusu yok olduğundan ayağa kalktı.

"Ben yatıyorum," dedi arkadaşlarına.

Larel, "Yarın uzun bir yol bizi bekliyor," diyerek katıldı.

"Sabaha görüşürüz," dedi Fritz gülümseyerek.

Vhalla dönüp uzaklaşırken kendini hiç de yorgun hissetmiyordu.

4

Kâbuslarının labirentinde kısılıp kalmıştı. Gölgeler içindeki her şekil çatlayarak dumana dönüşüyor, dokunuşuyla yok oluyordu. Bilincinin sınırlarında rüzgârın uğultusunu işitirken koşarak aralarından geçti. Karanlığın ve alevlerin arasında çığlıklar atarak koştu.

İki el onu doğrulttu ve sarsarak uyandırdı.

Vhalla ânında diğer bedenle savaşmaya, kendisini o ellerden kurtarmak için mücadele etmeye başladı. Alnı terden yapış yapış, giysileri sırılsıklamdı. Rüzgâr dağlarda uluyarak yazın son fırtınalarından birini müjdeliyordu.

"Vhalla, *dur*." Larel kollarını Vhalla'ya doladı ve yüzünü göğsüne bastırarak onu koruması altına aldı. "İyisin, bir şeyin yok. Ben yanındayım."

Vhalla titredi ve bu şekilde uyandığı her gece yaptığı gibi Larel'e sarıldı. Battaniyesi bacaklarına çok fazla dolanmamış gibiydi; aralarında sadece bir kol boyu mesafe olduğunda diğer kadın onu kâbuslarından daha hızlı uyandırabiliyordu. Vhalla yüzünü Batılının göğsüne yaslayıp sarıldığı şeyin kay-

bettiği arkadaşının harap haldeki bedeni olmadığını kendine hatırlattı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Vhalla, sonunda tekrar dünya ile yüzleşebilecek hale geldiğinde.

"Özür dileyecek bir şey yok." Larel bunu öyle bir söylemişti ki Vhalla ona inandı.

Şafak vakti yaklaşırken tekrar uyumamaya karar verdiler. Çadırın içinde birbirlerine zırhlarını giymek için yardım ederlerken henüz şafak sökmemişti. Vhalla'nın tüm bedeni aynı anda hem yanıyor hem de donuyordu. Âdeta hâlâ kâbusundaki ateşlerin ısısını ve karanlıktaki çığlıkların soğukluğunu hisseder gibiydi. Tek bir geceyi dahi atlatmayı başaramıyorken savaştan nasıl sağ çıkacaktı?

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu Larel. Bu soruyu ilk kez sormuyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Vhalla, ufuk çizgisinde toplanan fırtına bulutları misali içinde kaynayan uğursuz karanlıktan bahsetmek istemiyordu.

Tanımadığı bir ses neşeyle, "Günaydın," diyerek Larel'den gelecek herhangi bir soruyu engelledi.

Ses farklı birinden çıkmış olsa Vhalla ona teşekkür edebilirdi. Çadırın önündeki kumaşı aralarken, sabahın ilk ışıklarıyla parıldayan zümrüt yeşili gözlerle karşılaştığında duraksadı.

"Günaydın," diye kısık sesle karşılık verdi. Kâbusundan hemen sonra bu kadını ve onun Kuzeyli yüz hatlarını görmek Vhalla'yı rahatsız etmişti.

"Günaydın," dedi Larel de kibarca. "Sana yardımcı olabilir miyiz?"

"Vhalla Yarl, Rüzgârgüdücü." Bu bir soru değildi ve Vhalla'nın gerilmesine neden oldu. "Hikâyelerden sonra neyle karşılaşmayı beklediğimden emin değilim ama karşımda seni bulmayı hiç beklemiyordum," dedi kadın gülerek.

Vhalla yavaşça ayağa kalktı.

"Peki sen kimsin?" diye sordu Larel.

"Ah, ne kabayım. Ben Elecia." Elini önce Larel'e, sonra Vhalla'ya uzattı. Vhalla bir anlığına tereddüt ettikten sonra kadının elini sıktı. "Söylesene, herkesin bahsettiği o kasırgayı senin yarattığına emin misin? Sert bir rüzgâr seni devirebilirmiş gibi görünüyorsun." Elecia kahkaha attı ve çıkardığı ses hoş da olsa Vhalla dişlerini sıktı.

"Eminim, Senatörlerden istediğine sorabilirsin. Bir ya da ikisinin sana geceyi detaylarıyla anlatmaktan mutlu olacağına eminim." Vhalla kadına sırtını dönerek uyku tulumunu Şimşek'in eyer çantasına koymakla uğraştı. Kaba olmayı umursamıyordu. Bu kadın Ateş ve Rüzgâr Gecesi hakkında tartışmak istediği son kişiydi.

"Her neyse, sanırım göreceğiz," dedi neşeyle. "Veliaht prens sana bir mesaj iletmemi istedi."

Vhalla duraksadı. Aldrik bu kadın aracılığıyla ona mesaj mı gönderiyordu? Kadın, Vhalla'dan daha yaşlı görünmüyordu.

"Bu akşamüstünden itibaren eğitimin konusunda sana yardımcı olacak."

Vhalla dilini tutup kadını başıyla onaylamayı başardı.

"Mükemmel." Kadın ellerini çırptı. "Peki o zaman, daha sonra görüşürüz, kızlar." Cevap vermelerine fırsat tanımadan gitmişti.

Vhalla gözlerini sıkıca yumup yutkunarak, kadının yarattığı mide bulantısını geçirmeye çalıştı. Kendi kendisinden iğrenmişti. "Bunları arabaya götüreceğim," dedi, çadır direklerini alarak. "Biraz yürümeye ihtiyacım var."

Larel sessizce başını sallayarak onayladı ve çadır bezini alarak eyer çantasına götürdükten sonra uyku tulumunu da kaldırdı.

Vhalla birkaç kez derin nefes alarak kendisine, öfkelenmesi için bir sebep olmadığını hatırlattı. Aldrik büyük ihtimalle meşguldü ve dün Elecia'yla konuşuyordu. Ona bundan bahsetmiş

ve kendisine bir iyilik yapmasını rica etmiş olmalı, diye durumu kendine açıkladı. Aldrik'le beraber çalışacağı için mutlu, hatta heyecanlı olmalıydı. Fakat diğer kadının söyledikleri zihninde yankılandı: *Daha sonra görüşürüz.* Bu, Elecia'nın da orada olacağı anlamına mı geliyordu? Yoksa öylesine söylenmiş bir söz müydü? Hem Aldrik'le nasıl bu kadar rahatça konuşabiliyordu ki?

Vhalla çadır direklerini bırakmak için arabanın başındaki sırada bekledi. Güneş neredeyse doğmuş, bu süreçte fırtına bulutlarını da kovmuştu ve ordu yakında tekrar yola çıkacaktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı arabayı yükleyen adama. Vhalla döndüğünde açık kahverengi saçlı kocaman bir adama çarptı. "Özür dilerim," diye mırıldandı başını yerden kaldırmadan. Çevresinden dolaşıp kamp yaptıkları yere doğru yöneldiğinde kocaman bir el omzunu kavradı.

"Bak sen, *siyah zırhla* kendini ne de özel zannediyorsun." diye çıkıştı adam Vhalla'yı geriye çekerek.

Vhalla tökezledi. "Özür diledim." Sinir olmuş halde adama baktı; bu sabah sabrını denemek için hiç de doğru bir zaman değildi.

"Gerçekten mi? Seni duymadım." Adam öne eğildi.

"Özür dilerim," dedi Vhalla sıktığı dişlerinin arasından zorla; toplanmış küçük kalabalığın karşısında olay çıkarmak istemiyordu.

"Siyah Alay'la uğraşmak zorunda kalmamız yeterince kötü," diye homurdandı adam. "Şimdi bir de küçük kızların kibrini çekmek zorundayım, öyle mi?"

Vhalla kaşlarını çattı.

Zırhla kaplı bir kol omuzlarına atıldığında Vhalla şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Bunu kişisel bir şey olarak görme, Vhalla. Dostumuz Grun henüz yemek yemedi ve sabahları oldukça huysuz olur," dedi Daniel sırıtarak.

"Hadi Grun," Craig adamın diğer tarafına geçti. "Koca midene bir şeyler sokalım."

Bu iki askeri duruşmasından beri görmemişti. Hücredeyken ona muhafızlık etmişlerdi, *iyi olan muhafızlarıydı.* Daniel de kendisi gibi Doğuluydu; buğday rengi teni ve gür, koyu kahverengi saçları vardı. Craig'in dalgalı sarı saçları ve daha açık renk teni ise onun Güneyli olduğunu gösteriyordu. İkisini de ânında sevmişti ve bu sabah, onları sevmek için ona bir neden daha veriyordu.

"Kahvaltıda bize eşlik eder misin Vhalla?" diye sordu Daniel.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Craig'in uzaklaştırdığı koca adama baktı.

"Saçmalama!" dedi Craig ve kısa süre sonra Vhalla ordunun ön tarafına doğru yönlendirildi.

"Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu Daniel'a, adam kolunu kızın omzundan indirirken. Craig aralarına tekrar katılmadan önce devasa yaratığı uzaklaştırdı.

"Biz askeriz." Daniel kıkırdadı ve hareketi neredeyse omzuna gelen saçlarını savurdu. "Buraya senden daha çok aitiz, Bayan Rüzgârgüdücü."

"Siz saray muhafızı değil misiniz?" diye sordu Vhalla gerçekten şaşırarak.

Adam başını iki yana salladı ve kolunu kaldırdı. Eldivenlerinden birinin üzerindeki altın plaka sabah güneşinde parıldıyordu. "Biz Altın Muhafızlarız," diye açıkladı.

Vhalla, Prens Baldair'in kişisel birliğini duymuştu; onların en iyilerin de en iyisi olduğu, aralarında sadece en yetenekli lordların ve leydilerin bulunduğu söylenirdi.

Vhalla adamın koluna bakarken adam da onu inceledi. "Saçlarını beğendim; kendine başarılı bir şekilde çekidüzen vermişsin."

Elini zırhının kapüşonuna zar zor ulaşan saç uçlarına götürdü. Saçları iğrençti. Avucuna bir parça soğuk et koyulduğunda kaşlarını çattı. Bir tarafı yanmıştı ve üzeri jöleyi andıran,

hâlâ tüten ateş kalıntılarının yanına oturduklarında yere silerek temizlediği bir yağ tabakasıyla kaplıydı.

"İnsanların burada olmamdan hoşlandıklarını sanmıyorum." Diğer askerler ona ters ters bakıyorlardı ama hiçbiri yanında Prens Baldair'in en üst rütbeli askerleri varken ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"İşin eğlenceli yanı da bu değil mi?" diye sordu Craig hafifçe sırıtarak.

Vhalla başını iki yana salladı.

"Ayrıca Siyah Alay'da arkadaşımız olduğunda son derece *egzotik* görünüyoruz." Daniel etinden koca bir ısırık aldı.

"Neredensiniz?" diye sordu Vhalla yemeğiyle oynayarak.

"Başkentten," dedi Craig tahmin edilebileceği gibi.

"Cyven," dedi Daniel.

"Cyven'in neresinden?" Doğu'dan gelen herkese karşı içten bir merak duyuyordu.

"Çoğu insanın adını hiç duymadığı küçük bir kasabasından." Daniel güldü ve Vhalla'nın gözlerini kıstığını görünce devam etti, "Adı Paca."

"Paca!" dedi Vhalla nefesi kesilmişçesine.

"Orayı biliyor musun?"

"Ben Leoulluyum."

"*Yok artık.*" Adam da Vhalla kadar heyecanlanmış görünüyordu.

"Evet! Evet! Her sene annem ve babamla Paca'daki Güneş Festivali'ne giderdik." Vhalla'nın içini hoş bir nostalji duygusu kapladı.

Daniel, "Şeker kaplı kuruyemişler satan yaşlı kadının olduğu festivale mi?" diye sordu inanmaz bir sesle.

"Ve hiç durmaksızın şarkı söyleyen adamın olduğu," diye onayladı Vhalla.

"*Ah Paaaaaaaaca, kötü yola düşme!*" Daniel elini göğsüne götürüp yumrukladığında ikisi de kahkahalarla yere kapaklandı-

lar. "Gerçekten de biliyorsun!" Karşılık vermemenin imkânsız olduğu bulaşıcı gülümsemelerinden birini attı.

"Ah, ne hoş. Sonunda çiftlik hayvanlarına olan ilgini anlayabilecek biri var," diyen Craig'in alaylarını duymazdan geldiler.

Daniel'ın tüm dikkati Vhalla'nın üzerindeydi.

"Ailemin çiftliği atla gidildiğinde Sıcak Çömlek Hanı'ndan sadece yarım gün uzaklıkta. Festival sırasında orada kalırdık," diye açıkladı Vhalla.

"Hanın sahiplerini tanıyorum. Babamın tarlada yardıma ihtiyacı olmadığında bazen orada çalışırdım. Acaba daha önce hiç karşılaştık mı?" Daniel bunu ciddi ciddi düşündü.

"Kim bilir?" Vhalla omuzlarını silkip ağzını bir parça etle oyaladı. Özellikle aklında kalan genç bir oğlan yoktu ama Daniel'ın hevesini kaçırmak istemiyordu. Evle bir bağlantısı olması hoştu.

"Yola çıkmaya hazırlanın," diye seslendi Prens Baldair askerlerin arasında gezinerek.

"Gitmem gerek." Vhalla neredeyse hiç dokunmadığı kahvaltısını oldukça hevesli görünen Craig'e vererek ayağa kalktı.

"Bugün atını bizimle beraber sürsene," diye davet etti Daniel.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Vhalla tereddüt içinde.

"Düzeni sadece gösteri için önemsiyorlar. Artık umurlarında olmaz." Craig, ona verdiği yemeğin yarısını bitirmişti bile.

Vhalla konuşmak için ağzını açtığında arkasında gürleyen ayak seslerini işitti.

"Evinden çok uzaktasın."

"Prensim." Vhalla dönüp Prens Baldair'e reverans yaptı. Varlığını rahatsız edici buluyordu. İlk başta onun için Gönülçelen Prens'ten, sadece hizmetçilerin anlattıkları hikâyelerden tanıdığı bir adamdan ibaretti. Şans eseri bir keresinde kütüp-

hanede karşılaştığı adamdı. Ardından onu Aldrik'in kardeşi olarak görmeye başlamıştı ve Güneş Festivali'nin son gecesi gizlice galaya girmesine yardım eden kişiye dönüşmüştü. O gece aynı zamanda Ateş ve Rüzgâr Gecesi'ydi. Prens Baldair'i en son, Aldrik'in talebiyle yaralarıyla ilgilenmeye geldiğinde görmüştü. *Vhalla hakkında ne düşünüyordu?* "Ben de dönmek üzereydim."

"Baldair." Daniel ayağa kalkıp avuçlarını pantolonuna silerken prens ve komutanı karşısında şaşırtıcı derecede rahat davranıyordu. "Vhalla'nın bugün bizimle beraber at sürmesi sorun olur mu?"

"Onun çevrede olmasının diğer askerler için sorun olacağını sen de biliyorsun." Baldair bu fikir rahatsız edici olmaktan ziyade komikmiş gibi bir kahkaha attı. "Ama onun üstleri uygun görürse bence sorun yok." Prens *üstleri* derken duraksayıp Vhalla'ya sırıtmıştı.

"Bakalım..." Vhalla gözlerini prensin ukala bakışlarından kaçırdı.

"İkinizden biri onu geri götürecek mi? İlk günden olay çıksın istemiyorum," dedi prens çevresindeki gerginliğin farkına vararak.

"Ben götürürüm," diye gönüllü oldu Daniel.

"Mükemmel." Prens başıyla bir selam verip uzaklaştı.

"Gidelim mi?" Daniel, Siyah Alay'a doğru bir adım attı.

"Sonra görüşürüz, Bayan Rüzgârgüdücü," diye veda etti Craig yüzünde bir gülümsemeyle.

"Kendine dikkat et Craig." Vhalla ona el salladı ve Daniel'ın yanında yürümeye başladı.

Geriye dönerlerken kamp neredeyse tamamen kaldırılmıştı. Ateşlerden geriye kalanların üzerine su dökülmüş, insanlar atlarına binmeye başlamıştı. Kısa yürüyüş Daniel'ın ailesinin patates, Vhalla'nınkinin ise buğday yetiştirdiğine ve bunların yetişme sürecine dair konuşmalarla geçti. Tanıştıkları koşullara

rağmen Vhalla anında kendisi gibi Doğulu olan bu adamla arasında bir bağ hissetmişti.

Siyah Alay'ın olduğu yere vardıklarında Aldrik'in çadırının İmparatorluk eşyalarının geri kalanıyla beraber neredeyse tamamen arabaya yüklenmiş olduğunu fark etti ama prensi hiçbir yerde göremedi.

"Diğer askerlerin seni rahatsız etmelerine izin verme," dedi Daniel durarak. "Hiçbiri kötü insanlar değil sadece..." duraksadı ve ona ilham vermesi için yüzünü göğe çevirdi, "...biraz aptallar."

Vhalla sırıttı.

"Vhal!" Fritz koşarak yanlarına geldi. "Biz de seni arıyorduk." Vhalla'ya eşlik eden kişiyi incelemek için aniden durunca resmen patinaj yaptı.

"Fritz, bu Daniel. Daniel, bu da Fritz," diye ikisini tanıştırdı.

Daniel elini uzattı.

"Vhal'ımıza düzgün davransan iyi edersin!" dedi Fritz, Daniel'ın uzattığı eli görmezden gelip parmağını adamın yüzüne doğrultarak.

"Vay canına, korumaların olduğundan bahsetmemiştin," diye kıkırdadı Daniel ve Fritz'in yüzüne uzattığı eli tutup onunla tokalaştı. "Yemin ederim ki ona davranışlarım hep iyi ve nazik olacak." Ormanda kısık bir borazan sesi yankılandı ve son askerler de yerlerini aldılar. "Ah, dönmem gerek. Eğer mümkün olursa gel yanımızda at sür!" diye seslendi Daniel hızla ön taraftaki yerine giderken.

"*Hoş* çocukmuş," dedi Fritz iç geçirerek.

"Fritz!" diye azarladı Vhalla.

"Ne var? Bana fark etmediğini söyleme." Fritz gözlerini devirdi.

Dürüst olması gerekirse Vhalla fark etmemişti. Şimşek'in yanına koştu ve orada, atına binmiş Larel'le karşılaştı, Fritz'in atı da yanındaydı. "Özür dilerim," dedi.

"Yine özür dilenecek bir şey yok Vhalla." Larel'in gülümseyişi ışıltı saçıyordu. "Neşen yerine gelmiş gibi."

Vhalla başıyla onaylayarak Şimşek'e bindi ve yüzündeki suçlu gülümsemeyi gizledi. *Gerçekten* eğlenmişti.

Durumun, tam da Craig ve Daniel'ın söylediği gibi olduğu ortaya çıktı. Ordu bir gün önceki düzenli sıraların ve özenli yerleşimin aksine bugün belli bir düzeni olmayan bir yığın halindeydi. Yine de o, Fritz ve Larel sıradaki yerlerini korudular. İkisi ânında kahvaltıdan kalma ateşli bir tartışmaya devam etti ve Vhalla zaman zaman konuşmalarını dinleyerek Craig'le Daniel'ın tekliflerini düşündü.

Aldrik eyerinde kıpırdanana kadar onun yanında olduğunu fark etmedi.

Vhalla ona döndü ve ağzı açık kaldı. "Sa–*saçın.*" Bu aslında ağzından kaçmayı başaran bir düşünceydi. Kuzgun karası saçları serbestti ve düz bir şekilde yüzünün iki yanından iniyorlardı. Alnına doğru, kaşlarının altına kadar çıkan kâkülleri ve dağınık katlı saçları vardı. Aldrik'in bu yanını Vhalla daha önce hiç görmemişti, saraydayken her zaman kullandığı saçtan çok farklıydı.

Prens, Vhalla'ya baktı ve bir anlığına rahatsız olup kaşlarını çattı. "Savaştayken saçlarımı yapmakla uğraşacağımı düşünmemiştin, değil mi?" Aldrik'in kısık ses tonu eğlendiğini gizleyemiyordu ve Vhalla kendini ânında onun büyüsüne kapılmış halde buldu.

"Şey, bu halini beğenebilirim," diye yorum yaptı Vhalla. Prensin mahcup gülümsemesi cesaret vericiydi.

Aldrik bir anlığına duraksadı ve dudakları aralandı. Kapkara gözleri Vhalla'nınkilerle buluştuğunda kızın tüm dikkatinin üzerinde olmasından rahatsızlık duyarak bakışlarını karşıya dikti. "Elecia sana mesajımı iletti, öyle değil mi?"

Vhalla kadının adını duyunca bir anda ayıldı. "İletti. Eğitim hakkında, değil mi?"

"Binbaşı Reale seninle çalışmaya başladığını söyledi ama hâlâ öğrenecek çok şeyin var. Gelişimini bizzat izlemeyi tercih ederim."

Bu sözleri başka birine söylemiş olsa bu, o kişinin dehşete düşmesine neden olabilirdi. Fakat Vhalla'nın içini tuhaf bir şekilde rahatlattı.

"Elbette kuklacı." Hafifçe eski korkularına gönderme yapmak istemişti, o yüzden Aldrik yoğun bakışlarını kendisine çevirince şaşırdı.

"Eğer hayatından çıkmamı istiyorsan tek yapman gereken şey bunu söylemek." Bu sözleri son derece ciddiydi.

Vhalla hızla gözlerini kaçırarak uygunsuz bir davranıştan kaçınmalarını sağladı ve prensin dikkati üzerinde olduğu için kızaran yanaklarını gizledi.

"Galiba," dedi yumuşak bir sesle, "ateşle oynamaktan hoşlanıyorum."

Prens yan gözle uzun uzun ona baktı. Vhalla başını çevirmeden yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama görebildiği kadarı, aklının karışmasına ve midesinin bir hoş olmasına neden oldu.

5

Ordu öğlen durduktan kısa bir süre sonra Elecia, Vhalla ve Larel'in tamamlanmak üzere olan çadırlarına doğru geldi. Fritz uyku tulumunu az önce serdiği yerde dikiliyordu.

Kadını gördüğünde Vhalla'nın ensesindeki tüyler diken diken oluyor, bedeni âdeta uyarı veriyordu.

Kadın, Vhalla'nın rahatsızlığından habersiz şekilde, "Vhalla, Larel, Fritz," dedi gülümseyerek. "Prens bizi bekliyor ve akşam yemeği için ön sıradaki yerimi kaybetmemeyi tercih ederim."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Vhalla; Elecia'yı en son o takip etmeye başlamıştı.

"Rahatsız edilmeyeceğimiz kadar uzağa." Kampın sınırına kadarki mesafenin yarısını kat etmişlerdi bile.

Larel, "Ee, sen nerelisin?" diyerek sohbete başladı.

"Norin." Elecia cevap verirken dönüp arkasına bakmamıştı bile.

"*Fiarum Evantes*," dedi Larel saygılı bir şekilde.

Vhalla şaşkın şaşkın arkadaşına baktı. Ortak Güney Lisanı dışında bir dil konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. Eski diller unutulmaya yüz tutmuş, Solaris İmparatorluğu'nun genişlemesiyle toprağa gömülmüştü. Larel'in sözleri eski Batı Krallığı'nın kullandığı Mhashan dilinde olmalıydı.

"*Kotun un Nox,*" diye karşılık verdi Elecia, az önce kullandığı kibirli aksandan daha mağrur ve kalın bir ses tonuyla.

"Norin çok güzel bir şehir," dedi Larel kibarca, Batı'nın başkenti hakkında.

"Öyle." Elecia başını sallayarak onayladı.

Vhalla içindeki rahatsızlığın azalmaya başladığını hissetti. Elecia'ya güvenmemesi için hiçbir neden yoktu. Hatta aksine güvenmek için nedenleri vardı. Belli ki Aldrik ona güveniyordu ve bu, Vhalla için yeterli bir neden olmalıydı. Ayrıca eğer Norin'dense bu, Vhalla'nın tahmin ettiği gibi Kuzeyli değil, Batılı olduğu anlamına geliyordu. Derin bir nefes aldı. "Ben de aslen..."

Kıvırcık saçlı kadın, "Cyven, Leoul'dan geliyorsun," diyerek sözünü kesti ve dönüp Vhalla'ya bir bakış attı.

"Evet." Vhalla telaşı geri dönerken hafifçe kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Bilmek benim işim Vhalla Yarl," diye ukalaca yanıtladı Elecia.

Fritz, sanki korkunun içini kapladığını hissetmişçesine korumacı bir tavırla Vhalla'nın koluna girdi. Vhalla, Elecia'yla tek başlarına olduklarının farkına varmıştı. Ayrıca kadın Batı'dan geldiğini söylese ve eski lisanı bilse de Kuzeylilere o kadar çok benzemesi, Vhalla'yı itiraf etmek isteyeceğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

Fritz ve Larel yanında olmasa kendini kaybedebilirdi.

"Sonunda," Aldrik'in sesi küçük açıklık boyunca yankılandı. Bir ağaca yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Onları getirdiğin için teşekkürler, Elecia. Artık gidebilirsin."

Vhalla kısa bir an için onlara neden Aldrik'in eşlik etmediğini sorguladı. Buluşmaları gizli miydi?

"Hayır," dedi Elecia resmen omuz silkerek. "Senin ayak işlerine bakmıyorum. Kalmak istiyorum."

"Peki." Aldrik teslim olmuşçasına gözlerini devirdi.

Vhalla ellerini birleştirip parmaklarıyla oynadı. Elecia herkesin içinde, açıkça ve cilveli bir tavırla kendisini reddetmiş, prens de buna izin vermişti. Elecia, Aldrik'in soluna geçerken Vhalla, kadının Aldrik'in yanında kendisi gibi hareket ettiğinin farkına vardı. Dudaklarını ısırdı; belki de Aldrik, Elecia'yı Vhalla'yı tanıdığından daha iyi tanıyordu.

"Vhalla," Aldrik'in sesi dikkatini adamın üzerine çekti. "Neyin üzerinde çalıştığını görmeni istiyorum. Reale bana daha temel şeylere tamamen hâkim olmadığın bilgisini verdi."

Vhalla başıyla onaylarken Elecia'nın alaycı kahkahasını duymazdan geldi.

"Larel, Fritz, ikinizin örnek göstermesini istiyorum," diye buyurdu Aldrik.

"Ben ne olacağım?" diye söylendi Elecia.

"Senin burada dahi olmaman gerek." Aldrik kadına ters bir bakış attı ve kadın güldü. Kahkaha sesi Vhalla'nın tüylerini diken diken etti. "Sizin de ne seviyede olduğunuzu görmek istiyorum, o yüzden birbirinizi yaralamadan ya da öldürmeden elinizden gelen her şeyi yapın."

Larel ve Fritz ciddi yüz ifadeleriyle başlarını sallayarak onayladılar.

"İşaretimle başlayın. Ve mümkünse kendinizi küçük düşürmeyin." Aldrik elini havaya kaldırdı.

Fritz ve Larel birbirlerinden birkaç adım uzaklaştı ve ikisi de birbirlerinden farklı birer saldırı pozisyonu aldı. Fritz daha dikti; bacakları açık, elleri ise aşağıda, karnının hizasında düzdü. Larel dizlerini kırmış, yumruklarını yüzünün hizasına getirmişti; yumruk atmaya hazır görünüyordu.

Aldrik elini indirdi ve Larel, Vhalla henüz gözünü kırpmaya dahi fırsat bulamadan atıldı. Yumruğunu sağ kroşe atacakmış gibi havaya kaldırdı ama son anda soldan bir aparkat savurdu. Fritz açık avucunu havaya kaldırıp buzdan bir kalkan yarattı. Larel'in artık alevler içinde olan yumruğuyla buluştuğunda buz tıslayarak kırıldı.

Fritz diğer elini öne uzatıp Larel'in omzunu kavradı ve bir kısmını dondurdu. Larel nefessiz kalarak bir adım gerilerken omzunu kaplayan buz hızla ayaklarının altındaki bir su birikintisine dönüştü. Adam üzerine atıldığında henüz nefesini düzenlemeye vakit bulamamıştı. Adamın bileği seğirdi ve birdenbire avucunda buzdan bir hançer belirdi. Larel kolunu kaldırarak kendini döndürdüğünde zırhına çarpan hançer parçalandı.

Larel bacağını yerde savurarak dönüp Fritz'e çelme taktı ve adamı sırt üstü yere devirdi. Larel alev kaplı yumruğunu geriye çekerek kuvvet kazandı. Fritz kendini savunmak istercesine elini kaldırsa da çok yavaştı.

Vhalla'nın elleri çığlığını bastırmak için ağzına gitti; arkadaşı adına korkmuştu.

Larel'in yumruğu Fritz'in yüzüne çarptığında adamın tüm bedeni bir duman misali dağıldı. Batılı kadın homurdanarak döndü. Vhalla kadının arkasında bir ışık kıpırtısı gördü. Bir anda etrafa buzlar saçıldı ve Fritz, elinde Larel'in boynuna tuttuğu buzdan bir hançerle tekrar belirdi.

"Her seferinde!" Larel ellerini havaya kaldırdı ve Fritz pis pis sırıtarak geri çekildi ve son derece keskin buz parçasını attı. "Her seferinde!" dedi Larel tekrar, ayaklarını bıkkın bıkkın yere vurarak.

Vhalla hayret içinde onları izledi.

"Bakan senden bahsetmişti," diye yorum yaptı Aldrik, Fritz'e doğru bir adım atarak. "Yetenekli bir illüzyonistmişsin."

"Yetenekli olduğumdan emin değilim," dedi Fritz mahcup bir halde ensesini ovarak.

çaladığı gölgeler. "Daha fazla yaklaşma," diye uyardı titrek bir sesle. Katlettiği insanların çığlıkları zihninde yankılanırken elleriyle kulaklarını kapattı. Dehşet verici bir açıklıkla zihnine musallat olan şeyi keşfetti: Ellerindeki görmezden geldiği kanı.

Başı dönüyordu. Bacakları ağırlığını daha fazla taşıyamadı ve yere yığıldı.

"Vhalla, sorun ne?" diye sordu Fritz, sesi uzaktan geliyordu.

"Git," dedi nefes nefese. Yanında olmamalıydılar. Suçluluk duygusuyla yıkılmış zihninin sınırlarında rüzgârın gümbürtüsünü duyabiliyordu. Vhalla başını daha da sıkıca kavradı. Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde o Kuzeylileri öldürmeyi istemişti ama öldürmenin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

İki güçlü el bileklerini kavradığında başını iki yana sallayıp bedenini bükerek kaçmaya çalıştı. Vhalla kuvvetli bir rüzgârla onu tutan kişiyi kendinden uzaklaştırmaya çalışsa da o kişi bunu hissetmemiş gibiydi.

"Vhalla." Aldrik'in kuvvetli ve dengeli sesi beynindeki kaosu delip geçti. "Dur. Nefes al," dedi ve Vhalla kendini dediklerini yapmaya zorladı. Aldrik'in sesi, içinde büyüyen fırtınada yankılandı. "Gözlerini aç."

Vhalla önce tek gözünü kısarak açtı, ardından diğerini de. Gecenin karanlığı çökmek üzere olsa da karşısındaki dünyanın bulanık bir parlaklığı vardı. Aldrik daha önce de gördüğü, neredeyse beyaz sayılabilecek altın rengi alevlerle sarılıydı. Diğerlerinin toplamından bile daha parlaktı. Görüşünü normale döndürmeye çalıştı ama gözkapakları titreşip kapandı.

"Bana bak." Aldrik onu sarstı.

Vhalla gözlerini açtı ve adamın yüzüne odaklanarak büyüsel görüşünü yavaş yavaş kontrol altına aldı. Kesik kesik nefes alıyor, elleri titriyordu. Aldrik'in çatılmış kaşlarından endişe okunuyordu.

"Beni affet Ana, gerçekten onları öldürdüm," dedi nefes nefese.

Aldrik'in dudakları bir anlığına aralansa da adam kendini toparlayıp bileklerini tutan ellerini gevşetti. Ayağa kalktı ve Vhalla'nın da kalkmasına yardımcı oldu. Vhalla sonunda dengesini toparladığında onu bırakıp bir adım geriledi. "Fritz, onu kampa geri götür," diye emretti.

"Bu iyi bir fikir mi yani benim..." Fritz tereddütlüydü.

"Sabrımı *zorlama*, Charem," diye gürledi Aldrik. Tam anlamıyla Ateş Lordu'ydu.

Fritz'in hayat bulması için gereken tek şey buydu. Aceleyle Vhalla'nın yanına gelip duraksadı. "Yürüyebilir misin? Yani yardımcı olmamı ister misin?"

Vhalla başını iki yana salladı. "Yürüyebilirim."

Elecia, Aldrik'in yanına gitti. Kısık sesle konuşsa da Vhalla onu duyabildi. "Hazır değil. Bundan hemen vazgeçmen gerek; onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Neiress," hiddetle Larel'in soyadını söyleyen Aldrik, onu duymazdan geldi. "Eğer senin için de uygunsa bir tura hayır demem."

"Benim için bir onurdur prensim." Larel reverans yaptı.

Fritz, Vhalla'yı kampla aralarındaki ormana doğru yönlendirerek bu sahneyi izlemeye devam etmesini engelledi. Vhalla omzunun üzerinden baktığında çöken karanlığın içinde öfkeli alevler belirdiğini gördü. Elecia bir ağaca yaslanmış duruyordu. Alevler yüzünü yalarken başparmağını düşünceli düşünceli dudaklarında gezdiriyordu. Vhalla önüne döndü ve Aldrik onu gönderdikten sonra kadının onları takip etmemesine memnun oldu.

Fritz ve Vhalla, zırhların şıngırtısı ve alevlerin gümbürtüsü yerlerini kampın sesine bırakırken rahatsız edici bir sessizlik içinde yürüdüler. Vhalla gözlerini yerden ayırmadı ve adamın elinden tutarak onu yönlendirmesine izin verdi. Olanlara bir açıklama bulmaya çalışarak doğru sözcükleri aradı.

"Vhalla, gerçekten ama *gerçekten* çok üzgünüm ve... ve ne yaptığımı bilmiyorum ama seni üzmeyi istememiştim." Fritz sessizliği bir barajı yıkar gibi bozdu. "Görmenin ilgini çekeceğini düşünmüştüm. Senin büyüne ters bir etkisi mi oldu bilmiyorum ama söz veriyorum bir daha yapmayacağım."

"Senin suçun değil." Kendini suçlu hissederek başını iki yana salladı. "Bana bir şeyi hatırlattı... Bunu bilemezdin. Lütfen kendini kötü hissetme. Çok muhteşemdi."

"Eğer konuşmak istersen..." diye teklifte bulundu Fritz yürümeye devam ederlerken tekrar yanına gelerek.

"İstemiyorum." Vhalla bu fikre sertçe karşı çıktı.

Fritz onu çadırına kadar götürdü. Vhalla hiç iştahı olmadığı konusunda ısrar edince ona bir porsiyon ayıracağına söz vererek yemek almaya gitti. Vhalla adamın bunu başarabileceğinden emin olmasa da bunu umursamayacak kadar yorgundu. Uyku tulumunun üzerine yığılmadan önce zırhını çıkarabilecek enerjiyi zar zor buldu.

Bunalmış ve yorgunluktan ölmenin eşiğine gelmiş olsa da uyuyamadı. Kamp ateşlerinin çadırın duvarlarında dans eden yansımalarını izledi. Kısa süreliğine gözlerini kapattığı her seferde kendisini bekleyen yeni bir dehşetle karşılaştı. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama Larel'in sonunda gelmesi içini rahatlattı.

"Hoş geldin," diye fısıldadı.

"Uyanık mısın?"

Vhalla, "Uyuyamıyorum," diyerek apaçık ortada olan şeyi dile getirdi.

"Denemek zorundasın," diye emretti Larel yumuşak bir ses tonuyla, zırhını uyku tulumunun ayakucuna bırakırken.

"Antrenmanın geri kalanı nasıldı?" diye sordu Vhalla konuyu değiştirmek için.

"Prensle dövüşmenin etkileri kendilerini bir süre hissettiriyor." Larel battaniyesinin altına kıvrılırken omzunu ovdu.

6

"Vhal... Vhal." Fritz onu kibarca dürttü.

"Ne?" Vhalla esnedi.

"Bir şeyler yemen gerek."

Yine mi aynı konu? "Aç değilim." Gözlerini avuçlarını kaplayan yumuşak deriyle ovdu. Ormandaki gecenin üzerinden üç gün geçmişti ve hiçbiri o günden beri antrenmandan bahsetmemişti. Bu durum Vhalla'nın kendisini daha da parçalanmış ve kusurlu hissetmesine neden oluyordu.

"En son ne zaman yemek yedin?" Artık Larel de konuya dahil olmuştu.

"Şey..." Vhalla soruyu dürüstçe cevaplamaya çabaladı. "Dün kahvaltı etmiştim, önceki gece de akşam yemeği yedim."

"Ona yemek yemek mi diyorsun?" Fritz başını iki yana salladı. "Onlar atıştırma bile sayılmaz."

"Beni rahat bırak." Rahatsızlığı ses tonuna yansımıştı.

"Vhalla," dedi sol tarafından gelen sert bir ses.

Sesini duyduğunda Vhalla'nın içini bir endişe kapladı. Kendini kaybettiği geceden beri Aldrik onunla doğru dürüst

konuşmamıştı ve Vhalla'nın da adamla konuşmaya cesareti yoktu. Saçlarını kesip de güçlü birine, Senato'nun korkmakta haklı olduğu bir canavara dönüştüğünü hayal etmekte bir sakınca yoktu. Fakat gerçekte olduğu yaratıkla yüzleştiği anda dağılmıştı. Çok zavallıydı, o yüzden prensin onunla muhatap olmak istememesi çok mantıklıydı.

"Dövüş becerilerine sahip olmadığın ve büyünü kontrol edemediğin için zaten herkesi riske atıyorsun. En azından yemek yiyerek bedenini iyi bir durumda tutman gerek." Vhalla'ya uzun uzun baktı. "Ve uyuyarak," diye ekledi prens sanki gözlerinin altındaki mor halkaları yeni fark etmiş gibi.

Vhalla iç çekerek Fritz'in ona uzattığı et parçasını aldı ve kemirmeye başladı. Soğuk, yağlı ve tatsızdı. Yürüyüşteki yemekler hızla bir yenilik olmaktan çıkmış, ona nerede ve *kim* olduğunu hatırlatan bir şeye dönüşmüştü.

"Hepsini bitir," diye buyurdu Aldrik kuru kuru. "Bizim boğazından zorla tıkmamızı beklemek yerine kendin yesen daha hoş olur."

Küçük lokmalar halinde yese de hepsini midesine indirmeyi ve orada tutmayı başardı. Yemek midesine oturmuştu, atın sarsıntılarıyla çıkıverecekmiş gibi hissettiriyordu.

Sanki kötü ruh halini daha da vurgulamak istercesine Elecia birdenbire yanlarına gelip Aldrik'le onun arasına yerleşti.

"Günaydın!" dedi neşeli neşeli.

Aldrik onu başıyla selamlarken Larel ve Fritz de ona karşılık verdiler. Vhalla ise önündeki yola odaklandı.

"Ah, hadi ama kabalık yapma," dedi Elecia yüzünde tepeden bakan bir sırıtışla.

"Merhaba." Vhalla başını onun olduğu yöne dahi çevirmedi.

"Vay canına, birileri bugün tersinden kalkmış." Elecia bir kahkaha atıp Vhalla'nın omzunu kavradı. "Bu kadar ciddi olma!" Gülümsedi ama Vhalla onu görmezden gelmeye de-

vam etti. "Ya da ol." Elecia omuzlarını silkip Aldrik'e döndü. "Duydun mu bilmiyorum ama kısa süre önce Kanal tıkanmalarının tedavisi üzerine çalışmaya başladım..."

Vhalla sonraki iki saat boyunca Elecia ve Aldrik'in Kanalların özellikleri ve nasıl tıkanıp zarar görebilecekleri hakkında konuşmalarını dinlemek zorunda kaldı. Bu tartışma onu o kadar aşıyordu ki onları duymazdan gelmeye çalıştı. Bu onu sinir etti; *onlar* mantıksız bir şekilde Vhalla'yı sinir ediyorlardı. Neredeyse hiç tanımadığı bu kadın, Vhalla'nın kendisini bir aptal gibi hissetmesine neden olan konularda Aldrik'le sohbet ediyordu.

Nihayetinde mantıksız bıkkınlığı üstün geldi ve Vhalla araya girdi. "Ee, tekrar ne zaman antrenman yapacağız?" diye sordu, hissettiğinden çok daha kararlı bir ses tonuyla. Dört kişi de boş gözlerle ona baktı.

"Antrenman mı?" Elecia kahkaha attı. "Bunu neden istiyorsun ki?"

"Çünkü savaşa gidiyorum," dedi Vhalla sert bir tonda.

"Ama son seferinde..."

Larel, "Kendini buna hazır hissettiğine emin misin?" diyerek Elecia'nın lafını kesti.

"Bu iyi bir fikir mi?" dedi Fritz çekingen bir ses tonuyla.

"Yapabilirim." Vhalla kendini onaylarcasına başını salladı. "Yapacağım." Aldrik'e dönüp onun sessizce kendisini cesaretlendirdiğini, onayladığını ya da *herhangi bir şekilde tepki verdiğini* görmeye çalıştı.

"Peki o zaman," dedi adam sonsuza kadar uzayacakmış gibi gelen bir sürenin ardından. "Önce Kanallama üzerinde çalışmamız gerek, o yüzden bu gece buna odaklanacağız."

"Kanallama mı?" diye tekrarladı Vhalla.

"Dur bir dakika, yani sen onun Kanallama'yı bilmediğini mi söylüyorsun?" Elecia bir Vhalla'ya bir Aldrik'e baktı. "Ona dair umudun var ve o henüz..."

"Bu senin kararın değil," diye çıkıştı Aldrik hiddetle.

Vhalla, Elecia'nın sözünün bu kadar çok kesiliyor olmasından dolayı memnundu. Fakat diğer kadın aynı şeyi düşünmüyordu; kırmızı bandanasını düzelttikten sonra homurdanarak atını uzağa sürdü.

Vhalla kendini zorlayarak, "Kanallama nedir?" diye sordu. Bilmediği için kendinden nefret ediyordu ama sormamak problemi daha vahim bir hale getirecekti. Aldrik bundan aylar önce bahsetmiş ama açıklamaya tenezzül etmemişti.

"Büyücülerin büyüyü kullanma şekli," diye başladı Fritz.

"Ben de büyüyü kullanabiliyorum," diye sertçe sözünü kesti Vhalla savunmacı ve yorgun bir tonla.

"Evet, kullanabiliyorsun ama," Fritz dizginleri parmaklarının arasında gezdirdi, "başarılı bir şekilde değil."

Sözleri Vhalla'nın karnına saplanan bir hançer gibiydi. Fritz bile Vhalla'nın işe yaramaz olduğunu düşünüyordu. Vhalla bunu fark etmenin acısını içine gömmeye, gözlerinden okunmasını engellemeye çalıştı.

"Şöyle düşün," dedi Larel nazikçe. "Bir sürahin ve bir bardağın var. Sürahinin içindeki suyu bardağa aktarman gerekiyor. Bunu yapmanın bir yolu bardağı sürahinin içine daldırmak. Ama bunu yaparsan su her yana saçılabilir, bardak sürahinin içine sığmayabilir, vesaire vesaire."

"O yüzden suyu sürahiden bardağa dökmek gerek," diye tamamladı Vhalla. Larel başıyla onaylayarak gülümsedi. Bu Vhalla'yı biraz olsun rahatlatan hoş bir benzetmeydi.

"Aynen öyle, büyümüzü isteklerimizi yerine getirmesi için sürahiye bardağı daldırırcasına kullanabiliriz; aynı senin yaptığın gibi. Ama bu yorucu, zor ve doğal olarak dengesiz. Bu yüzden büyümüzün akması için bir Kanal açarız, bardağa rahatça döker gibi içimize dökülebilmesi için," diye sözünü tamamladı Larel.

"Bundan dolayı bu gece benimle çalışacaksın," diye duyurdu Aldrik, Binbaşı Reale'in de dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle.

"Teşekkür ederim prensim," diye mırıldandı Vhalla.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını umuyorum."

Bu sözlerin ardından, normalde sıcakkanlı olan adam gün boyunca süren soğuk bir sessizliğe büründü. Sohbet etmeye daha önce gerçek anlamda hiç fırsat bulamadıklarından, adamın sessizliğinin kendisini bu kadar rahatsız etmesi Vhalla'yı şaşırttı. Aldrik o akşam Larel'le paylaştıkları çadırın önüne gelene kadar omuzlarında ağır bir yük varmış gibi hissetti.

"Hazır mısın?" diye sordu prens.

Vhalla sessizce başını sallayarak onayladı.

Larel tuhaf bir halde yanında duran kişilere birer bakış atarak kibarca, "Ona akşam yemeği getireyim mi?" diye sordu.

"Buna gerek yok; aç kalmasına izin vermeyeceğim," diye cevapladı Aldrik özellikle sert bir ses tonuyla. Vhalla dikkatini botlarının ucunu kaplayan toza verdi. "Gel."

Vhalla ve Larel'in çadırı Aldrik'in çadırından çok uzak değildi. Çoğu büyücü bakışlarını gizleyecek kadar kibar olsa da birkaçı prensi takip eden bu yeni kadını meraklı gözlerle izledi. Ardından, birden fazla kez "Rüzgârgüdücü" sözcüğünün fısıldandığını işitti. Çevresinde farklı ya da özel bir şey olduğu anda, doğrudan bu açıklamaya başvuruluyormuş gibi görünüyordu. Vhalla kendi kendine bunun nahoş dedikodulardan daha iyi olacağına karar verdi. Yine de dikkatleri üzerine çekmek onu rahatsız ediyordu.

Aldrik eteği geçmek için eğilerek, çadırın içindeki turuncu parlaklığa adım attı. Vhalla duraksadı ve kendini gerilmesi için bir sebep olmadığına ikna etmeye çalıştı. Sadece diyarın veliaht prensinin kişisel alanına girecekti, her ne kadar geçici bir yer olsa da. Parmaklarını sıkıca birbirlerine kenetleyerek cesaretini topladı ve prensi takip etti.

Çadırı içeriden daha da geniş görünüyordu. Girişin sol tarafında, üzeri kürk ve kalın battaniyelerle kaplanıp bir yatak haline getirilmiş bir çalı yığını vardı. Uykusuz gecelerinin acısı çıkıyor olmalıydı çünkü yatak son derece davetkâr görünüyordu. Alanın çapı boyunca asılı ince diskler vardı ve çelik mangallarda imkânsız alevler yanıyordu. Sağ taraftaki çıplak zemine ise büyük, nadide bir halı yayılmış, üzerine bir sürü yastık ve küçük bir yer masası konmuştu.

Aldrik odanın diğer tarafında durdu ve baldırlarındaki zırhı ve eldivenlerini çıkarmaya koyuldu.

Sıradan bir ifadeyle, "Gelip göğüslüğümü çıkarmama yardım eder misin?" diye sorduğunda Vhalla'yı hazırlıksız yakaladı.

"P–prensim?" diye kekeledi Vhalla. İnsanların gözünün önünden uzaklaştıkları anda âdeta farklı bir adama dönüşmüştü.

"Ne zamandan beri yalnızken benimle resmi konuşuyorsun?" Aldrik koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Yardım eder misin?"

Dönüp kollarını havaya kaldırdı. Vhalla arkadaki plakanın sol tarafında ince bir bağlantı yeri fark etti. Hızla odayı aşarak bağları çözmeye koyuldu.

"*Şey*... bunu nasıl giyiyorsun?" diye sordu kulaklarında atan kalbinin sesini konuşma ile bastırmak isteyerek.

"Yardım alıyorum... bir kâhyadan," diye mantıklı bir açıklamayla karşılık verdi prens. Vhalla'nın beceriksiz parmakları son düğümü de açtığında, Aldrik göğüslüğü üzerinden çıkarıp yere koydu ve pullu zırhı çözmeye başladı.

"Aldrik, bunun gerçekten..." Vhalla yutkundu ve bir adım gerileyerek bakışlarını kaçırdı.

"Zırhımın altında çıplak olduğumu mu sanıyorsun?" Dudaklarının kenarları hafif bir sırıtmayla kıvrıldı. Pullu zırhı da çıkardı ve sadece örgü zırhıyla kaldı.

"Zırhın benimkiyle aynı," dedi Vhalla, ince örgüleri merak içinde inceleyerek.

"Elbette öyle." Ellerini saçlarında dolaştırdı ve Vhalla parmaklarının arasından sıyrılıp yerlerine dönen tutamları izledi.

"Neden?" Apaçık ortada olan bir şeyi gözden kaçırıyormuş gibi hissediyordu.

"Ben yaptım." Gözleri Vhalla'nınkilerle buluştuğunda kız şaşırdı ve Aldrik'in bakışları yüzünden konuşamadı.

"Neden?" diye bir kez daha sordu; Larel'in, Alevtaşıyıcıların ateşi kontrol edebilmeleri sayesinde iyi birer kuyumcu ve nalbant olduklarından bahsettiğini hatırlıyordu.

"Neden mi? Neden kendi zırhımı yaptığımı mı soruyorsun, papağanım?" Bu sorunun sadece *kendi* zırhını üretmesi ile ilgili olmadığının Aldrik de farkındaydı. "Çünkü diğer zanaatkârlara hayatım kadar değerli bir şeyi emanet edecek kadar güvenmiyorum."

Sözlerinin altında gizli bir anlam vardı ve Vhalla bu sözlerin katmanlarını çözmeye çabalarken yoruldu. Aldrik onu cevap verme görevinden kurtararak zırhının son parçasını da çıkardığında Vhalla'nın zihni tamamen boşaldı. Üzerinde boynu oldukça açık, bol, uzun kollu beyaz bir gömlek vardı. Alt kısmında ise bacaklarını sıkıca saran güzel dikilmiş siyah bir pantolon. Vhalla'nın şu ana kadar gördüğünden çok daha sıradan ve çıplak haldeydi ve bu görüntü karşısında yanakları kıpkırmızı oldu.

Prens, Vhalla'nın bu halini fark ettiyse bile yorum yapmayacak kadar kibardı. Alçak masanın yanındaki yastıklardan birine oturdu. Gözüne küçük bir kâğıt çarptığında iç çekti.

"Ne oldu?" diye sordu hâlâ ayakta duran Vhalla.

"Ah, bir şey yok. Sadece babamla tartışmamız gereken bir konu." Bakışlarını tekrar kıza çevirdi. "Eğer rahat etmek istersen," eliyle oturacak yeri işaret etti. Bakışları tekrar kâğıda kaydı ve düşünceli düşünceli burnunun kemerini sıktı.

Vhalla elleriyle oynadı. Sorun zırhtı; normalde Aldrik'in yanındayken bu kadar giyinik olmazdı. Fakat burada, onun çadırındayken üzerindekileri çıkarmanın, *herhangi bir şeyi* çıkarmanın düşüncesi bile kalp atışlarını hızlandırıyordu. Vhalla derin bir nefes alarak kendi kendine bir yetişkin gibi davranmaya başlamayı, küçük bir kız gibi heyecanlanmayı bırakmayı öğütledi. Sonunda botlarını, eldivenlerini ve pullu zırhını çıkarıp örgü zırhını üzerinde bırakarak ara yolunu bulmaya karar verdi.

Aldrik'in karşısındaki yastığa oturup bağdaş kurdu. Yastıklar rahat ve halı kadar kaliteliydi; sıkıca dokunmuş bir çeşit ipekten yapılma gibiydi.

"Ah, özür dilerim." Vhalla prensin bakışlarını üzerinde hissettiğinde gergin bir halde boş yastığı bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu Aldrik kâğıdı yığına bırakarak.

"Yastıklar çok güzel," diye yanıtladı dürüstçe.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sanki bunu ilk kez düşünmüşçesine şaşkın görünüyordu.

"Şey, benim için öyleler." Hafifçe gülümsedi. Aldrik ne kadar farklı dünyalardan geldiklerini kolayca unutuyordu.

"Her neyse," yastıkları incelemeyi bıraktı. "Kanallama. Aynı Larel'in açıkladığı gibi: Gücünün kaynağına erişmen gerekiyor ki Yakınlığın düşünüldüğünde bu senin için kolay olmalı."

"Nereden başlayacağım?"

"Şey, bu sana bağlı. Temellerini anlaman için yardımcı olacağım ama sonuçta bu, senin kendinle ve dünyayla bağlantın." Bu belirsiz açıklama karşısında Vhalla'nın başarı umudu suya düştü. "Birçok büyücünün, Kanallarını açmak için kullandıkları bir şey vardır. Genelde fiziksel bir şey. Çoğu kişi bunu somut bir harekete bağlamayı kolay bulur."

"Seninki ne?" diye sordu.

"Binbaşı bana büyülü görüş yeteneğine sahip olduğunu söyledi, bu doğru mu?" Vhalla başıyla onayladı, en azından o

kadarını becerebiliyordu. "Güzel... beni izle." Aldrik avuçları açık halde ellerini ona uzattı. Vhalla görüşünü ayarladı ve onu yine, tanıdık altın rengi alevlerle sarılı görmeye başladı. Prens ellerini yumruk yaptı ve bedeninin parlaklığı sönüverdi.

Vhalla, prensin artık soluk olan bedenine bakarak nefes nefese, "İyi misin?" diye sordu.

Adam kıkırdayarak başını salladı. "Kanalımı kapattım. İzlemeye devam et." Rahatladı ve parmaklarını tekrar açtı. Ardından bir kez daha yumruklarını sıktı ve beyaz, altın alevler geri döndü.

"Bu şahane," dedi. İltifatı, kıza hafif bir tebessüm kazandırdı. Vhalla bakışlarını prensin yüzünden aşağıya indirdi ve duraksadı. "Aldrik..." Gözleri karanlık noktaya kenetlenmiş halde mırıldandı. Ona dokunmak için elini uzattıysa da kendine hâkim oldu. Bu kadar içinden geldiği gibi davranamazdı, sonuçta karşısında veliaht prens vardı.

Aldrik ne gördüğünü biliyordu. "Zehir kristalize oldu ve onu çıkaramayacağım kadar kök saldı. En fazla bu kadarını yapabildim."

"Kanalının düzgün çalışmasını engelliyor, öyle değil mi?" Vhalla birdenbire karanlık noktanın ne anlama geldiğini fark ederek kaşlarını çattı.

"Aynen öyle..." Sesi duyguyla ağırlaşmıştı. "Bu yüzden o gece yapmam gerektiği gibi seni koruyamadım." Aldrik duraksadı. "Vhalla, bu benim suçum."

"Ne senin suçun?" Kaygının soğuk parmakları omurunda dolaşmaya başladı.

Prens onun hâlâ havada asılı kalmış olan elini kendi ellerinin arasına aldı. "Onları öldürmek zorunda kalmamalıydın. Eğer daha becerikli olsaydım bunu yapmak zorunda kalmayacaktın." Hisleri gözlerinde alev alev yanıyordu, Vhalla için her şey gün gibi ortadaydı. Kanallama onun için bir yan işti. Asıl hedefi Ateş ve Rüzgâr Gecesi hakkında konuşmaktı. Vhalla'yı

yine bir kuklaymış gibi yönlendiriyordu ve Larel de ona yardım ediyordu.

"*Bu konuda konuşmak istemiyorum.* Bana Kanallama'yı öğretmeyeceksen gideyim."

"On dört yaşındaydım," diye başladı kızın sözlerini duymazdan gelerek. Vhalla'nın yüzünde hâlâ sinirli bir ifade vardı. "İlk kez adam öldürdüğümde."

Kızın yüzü gevşedi.

"Şimdi dönüp baktığımda aslında onu öldürmek için bir nedenim olmadığını görüyorum."

Vhalla duyabilmek için biraz daha yaklaştı; prensin sesi kısık, gözleri donuktu. Çevresindeki dünyayı görmüyor gibiydi.

"Bana onun kötü bir adam olduğu, aileme zarar vereceği ve ölmesinin bizi daha güçlü kılacağı söylenmişti." Aldrik acı acı güldü. "Sanki ölüm herhangi birini güçlendirebilirmiş gibi..."

Vhalla, prensin bakışlarındaki ağırlığı bedeninin her santiminde hissediyordu.

"Sonunda prensinden merhamet dilendiğini asla unutmayacağım. Af diledi, ben ise ona ölüm verdim." Aldrik'in vücudu kaskatıydı, gözleri Vhalla'nınkilerle buluştuğunda bir şeyin özlemiyle doluydu.

"Aldrik," diye fısıldadı Vhalla. Onu nasıl teselli edebileceğini bilmiyordu. "Üzgünüm." Teması o başlatarak prensin ellerini kendininkilerin içine aldı.

Prens geri çekilmedi. "Ondan sonra öldürmek kolaylaştı. Ardından yüzlerini, çığlıklarını, hikâyelerini unutmaya başladım. Hepsini zihnimdeki toplu bir mezara gömdüm; ellerimde yok olan herkesin doluştuğu açık bir yaraya dönüşen mezara. Ama o ilk adamın yüzünü asla unutmadım. Onu hiçliğe gömmeye, zihnimden uzaklaştırmaya çalıştıysam da *asla* unutmadım."

Vhalla dehşet ve acıma hisleriyle ona baktı. Elini sıktı ve aynı şekilde karşılık aldığında şaşırdı.

"Bu yolda ilerlediğini görüyorum ve karanlığın içinde yitip gitmeni istemiyorum." Bir kahkaha attı ve yüzüne Vhalla'nın şu âna kadar onda gördüğü en maskelenmemiş hüzün yerleşti. "İşin en kötü yanı Halk Senatosu'nun dâhice fikri sağ olsun seni bundan koruyamıyorum."

Vhalla sonunda içini kaplayan suçluluk duygusu için yardım isteyerek, "Peki, benim ne yapmam gerek?" diye sordu.

"Asla kim olduğunu unutma, ölümün seni tanımlamasına izin verme." Haftalardır Vhalla'nın zihninden geçen her şeyi okumuş gibi konuşuyordu. "Benimle, Fritz'le ya da Larel'le konuş. Hiçbirimizin seni kâbuslarının içinde kaybetmeyi kabullenebileceğini zannetmiyorum."

Prense baktı; Ateş ve Rüzgâr Gecesi'ni düşünmek istemiyordu. O geceyi unutmak istiyordu. Prens bahaneler uydurarak onu inine çekmiş, onu bakışları ve dokunuşlarıyla esir etmişti. Vhalla gözlerini kapatıp nefes aldı.

"Her gece onları görüyorum. Çığlıklarını duyuyor, kanlarını ellerimde ve yüzümde hissediyorum." Sesi çatladığında titredi ve kollarını kendine dolamak için ellerini prensinkilerden çekti. "Başta gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama o gece ormanda hatırladım." Birini öldürdüğü gerçeğini unutması kulağa komik geliyordu ama zihni bu düşünceyi son derece etkili bir şekilde uzaklaştırmayı başarmıştı.

"Keşke seni rahatlatmak için bir şeyler yapabilseydim," diye mırıldandı Aldrik yumuşak bir sesle. Öne eğildi ve parmak uçlarıyla kaçak bir saç tutamını kenara itti. Teni Vhalla'nınkine hafifçe dokunduğunda ikisi de nefeslerini tuttu. Prens geri çekildi ve ellerini yumruk yaptı.

"Rahatlatıyorsun," dedi Vhalla hemen ve sözlerine karşılık ona şaşkınlıkla bakan gözlerle karşılaştı.

"Öyle mi?" dedi prens şüpheci bir ses tonuyla.

"Ben..." Vhalla ne diyeceğini bulmaya çabaladı. "Seninleyken... senin yanındayken... daha mutluyum." Prensin bir yanı

yumuşadı ama gözlerinde, Vhalla'nın bu itiraftan dolayı suçluluk duymasına neden olan bir hüzün vardı.

"Her neyse." Prens yine Vhalla'nın dikkatini başka yöne çekmeye çabalıyordu. "Kulağım ve kapım sana her zaman açık."

"Teşekkürler." Vhalla bunun kaç kişi için geçerli olduğunu düşündü. Çok sayıda insana teklif edeceğini sanmıyordu.

"Şimdilik sana nasıl Kanal açacağını öğretmeye çalışmalıyız." Aldrik de durumdan en az Vhalla kadar rahatsız olmuş gibi görünüyordu, böylece o an yok olup gitti, sanki hiç var olmamış gibiydi.

Çalışmaya başladılar ve Vhalla Kanallama'nın neredeyse imkânsız bir şey olduğunu keşfetti. Vhalla, aylar önce ona ciltler dolusu teorik büyü bilgisini karşılıklı mektuplarda ustaca aktaran hayaletinin izlerini tekrar gördü. Dilbazlığı, zekâsını hazırlamaya ve zihnin duyularını yeni bilgiler için açmaya başladı.

Yine de öğrenme arzusuyla uygulama arasında, aylar önce de söylediği gibi büyük bir fark vardı; yapmak anlamaktan daha zordu. Her denemesinde Aldrik ona "sadece içindeki büyüye erişmesini" ya da "gücünün akmasına izin vermesini" söyleyip durdu. Fakat Vhalla kör karanlıkta, bilmediği bir hedefe atış yapıyormuş gibi hissediyordu.

Aldrik yemek getirdiğinde Vhalla kendini tükenmiş hissetmeye başlamıştı. Konuşmaları daha sıradan bir hal aldı ve Vhalla rahatlayarak önündeki yemeği yemeye başladı. Prens, küçük kardeşine ata binmeyi öğretişiyle ilgili bir hikâye anlatarak gülmekten karnına ağrılar girmesine neden oldu. Vhalla ise ilk kez tarlaya yardıma gidişini ama günün çoğunu çamurda oynayarak geçirdiğini anlattı. Prens bu hikâyeyi eğlenceli olduğu kadar şaşırtıcı da bulmuş gibi görünüyordu. Kısacık bir saat boyunca yüzleştiği, neden olduğu dehşetler önemsizdi.

Gerçeklerden uzun süre kaçmak mümkün değildi. Yemek biter bitmez tekrar Kanallama konusuna döndüler.

"Bunun anlamsız olduğunu düşünmeye başladım," Vhalla iç çekip kollarını indirdi. "Havanın özü"nü bulmak için kollarını aptal aptal sallayıp duruyordu.

"Bolca zamanımız olmadığı düşünüldüğünde deneyebileceğimiz bir şey daha var," dedi Aldrik uzun bir sessizliğin ardından düşünceli düşünceli. "Ama bu sıradan bir yöntem değil. Aslına bakarsan teorik sayılır."

"Öyle mi?" Vhalla'yı meraktan delirtmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

"Kanallama'dan ziyade Bağ ile ilgili." Öne doğru eğildi. "Kule'den ayrılmadan önce Bağları araştırma fırsatı buldun mu?"

"Bağlar hakkında çok fazla bilgi bulamadım," diye yanıtladı.

"Çünkü çok fazla bilgi yok," diyerek onayladı Aldrik. "Bağlanma tuhaf bir durum ve anlaması güç çünkü tam anlamıyla iki kişi arasında oluşan bir büyü geçidinden ibaret. Hayatımı kurtarmak için büyünü bana açtın."

Bir anlığına ikisi de bu sözleri değerlendirdi.

"Ama kapılar ve geçitler iki yöne de açılır derler," diyerek sözünü tamamladı Aldrik, bir arada olduklarında her daim ortaya çıkan cilveli gerginliği rahatlatarak.

"Bir dakika." Vhalla gözlerini kırpıştırdı. "Demek istediğin şey senin büyünün bir kısmının benim içimde olduğu mu?"

"Sadece bir kısmı değil; büyülerimiz ikimiz arasında hareket edebiliyor," dedi.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadı Vhalla.

"O yüzden senin büyünün bana karşı etkili olacağını zannetmiyorum. Bana o kadar sert çarpmaz. Kendi büyümüzden zarar görmeyiz." Başını iki yana salladı. "Daha sonra tartışıp deneyebileceğimiz bir sürü ilginç teori var. Fakat şu an Birleşme'yi deneyeceğiz."

"*Birleşme* ne?" diye sordu Aldrik'in onu papağana benzetmesini bekleyerek.

"Açıklaması zor. Bağ'ın gizli bir Kanal olduğunu düşün. Birleşme onu açacak ve Bağ'ı genişletecek." Aldrik daha da yakınlaştığında Vhalla'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Bu işe yaramayabilir. Yarayacaksa da bana direnmemen gerek."

Vhalla isteseydi bile ona direnemezdi. Ona yakınlığı, parmaklarının nazikçe şakaklarına değişi karşısında o kadar şaşkındı ki neredeyse konuşamıyordu bile. Aldrik'in gözkapakları titreşerek kapandı ve prens nefes aldı. Vhalla kendisinin de aynı şeyi yapması gerekip gerekmediğini bilmediğinden dudağını ısırdı. Eğer gözlerini kapatmazsa heykelleri andıran yüz hatlarını alevlerin ışığında inceleme fırsatı olacaktı ama bunu yaparken yakalanırsa utancından ölürdü.

O yüzden Vhalla da gözlerini kapattı.

Başta hiçbir şey olmadı. Kendi nefes alıp verişini duydu ve Aldrik'in ona dokunan ellerini hissetti. Adamın parmak uçları ısındı ve ardından Vhalla kendi kalp atışlarını işitmeye başladı. *Hayır,* bunlar kendi kalp atışları değildi *onunkilerdi.* Göğüs kafesinin içinde başka bir kalbin attığını hissettiği anda panik olduysa da kendini sakin ve hareketsiz kalmaya zorladı. Kısa süre sonra sesler korosu prensin nefeslerini de içermeye ve kendi bedeninin sesleriyle karışmaya başladı. Uğultu yükselerek Vhalla'nın tüm bilincini ele geçirmeye çalıştı. Fakat Vhalla, Aldrik'in sözlerini hatırladı; kendini buna, *prense* bıraktı ve dalganın kendisine çarpmasına izin verdi.

Aralarında sadece tek bir nefes alış, tek bir nefes veriş ve tek bir kalp atışı vardı.

Ortak varlığın tuhaf sıcaklığında eriyip fiziksel duyularının tamamını terk etti. Bu, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Âdeta hayata ve ölüme dair her şey mükemmel tek bir anda birleşmişti. Kendisinin nerede bitip prensin nerede başladığını keşfetmeye çalıştı fakat herhangi bir başlangıç ya da bitiş yoktu. Sonsuzlardı.

Fizikötesi varlığında ılık bir esinti başlayıverdi. Güçlüydü.

Doğduğu andan beri, tüm hayatı boyunca tanıdığı ama onu ifade edecek kelimeleri bilmediği bir esintiydi bu. Aldrik Kanalını açarken Vhalla'nınki de tüm ihtişamıyla cevap verdi.

Prensin ondan, zihninden geri çekildiğini hissettiğinde buna direndi. Buranın bir güvenliği vardı, bir güvencesi, bir şefkati ve kelimelerle itiraf etmeye cesaret edemediği başka yanları. Aldrik nazikçe uzaklaştı ama her türlü bu bir uzaklaşmaydı. Vhalla halsiz bir şekilde iç çekerek gözlerini açtı. Aldrik ona bakıyordu. Göğüs kafesi derin nefesleriyle inip kalkıyordu.

Uzun bir süre hareket etmeksizin oturdular. Bedeninin aynı olduğunu hissetse de her şey değişmişti. Prensin elleri yavaşça yüzünden ayrıldı; aralarında kalan tek bağlantı bakışlarıydı.

"Vhalla, ben..." diye dönmeyen diliyle geveledi.

Vhalla içini kaplayan bir delilikle prensin ellerini kavradı. "Aldrik," dedi ellerini sıkıca tutarken. Varlıklarını paylaştıkları o kısacık âna dair bir onay aradı.

Aldrik gözlerinin içine bakıyordu. Vhalla, gözlerinde anlık bir panik, *anlık bir arzu* gördü ve ardından prens, önce ellerini çekti, sonra da zihnen ondan uzaklaştı. Aldrik'in o karanlık gözlerinde artık hiçbir şeyi saklayamayacağını fark etti, her şeyi bir aynaya bakar misali görmüştü. Bu Birleşme'nin bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğuna karar veremiyordu.

"Bence bu gece yeterince şey başardık." Aldrik gözlerini kaçırdı ve daha dik, daha kendinden emin bir duruş takındı.

"Aldrik," diye fısıldadı Vhalla. Kendini azıcık geri çekmesi bile Vhalla'nın canını olması gerekenden çok daha fazla yakmıştı. Sanki bir parçası kesilip atılmış gibi hissediyordu.

"Tek yapman gereken şey, hissettiğin süreci tekrarlamak. Bence bunu kendi başına çözebilirsin." Hâlâ Vhalla'ya bakmıyordu.

"*Aldrik*," diye yalvardı Vhalla.

"Larel'den de yardım isteyebilirsin. Bir hareket belirle ve Kanalını açıp kaparken onu tekrarla. Her denemende tekrarla

ki başardığında hareket Kanal açmak için bir tetikleyici haline gelsin." Masaya dönüp daha önce okuduğu kâğıdı tekrar eline aldı.

Vhalla nerede yanlış yaptığını bilmiyordu ama adam kendini ona tamamen kapamıştı. Birleşmeyi öneren oydu; onu birdenbire bu kadar korkutan şey neydi? İç çekip ayağa kalktı.

Zırhını tekrar üzerine geçirirken Aldrik ona bakmadı. Yolu kısaydı ama bir erkeğin çadırını –veliaht prensin çadırını– girerken olduğundan daha az giysiyle terk etmek istemiyordu. Prens ne bir şey söyledi ne de ona doğru bir hamle yaptı.

"Şey," dedi Vhalla ne diyeceğinden emin olmaksızın, "teşekkürler." Hissettiği öfkenin küçük bir kısmı sesine de yansımıştı. Çadırdan çıkmak için dönerken adam hiç hareket etmedi.

Vhalla çadırın eteğini kaldırmak üzereyken Aldrik birdenbire, "Sana ihtiyacım olacak," dedi.

"Ne?" Vhalla, kalbi umutla küt küt atarak döndü.

"Kanallama üzerine çalış, senden isteyeceğim şey için buna ihtiyacın olacak," dedi Aldrik ona dönerek. "Gelişimin beni tatmin ettiğinde başlayacağız."

Vhalla başıyla onayladı ve uzun bir an boyunca kendisine ihtiyatla bakan gözleri inceledi. Hâlâ görebiliyordu, o gözlerin ardındaki fırtınayı görebiliyordu. *Ama bu neyin fırtınasıydı?* Bu sorunun cevabını hâlâ bulamamıştı.

"Peki. İyi geceler Aldrik." Vhalla çadırın eteğini kaldırarak dışarıya çıktı.

"İyi geceler Vhalla."

7

Gün bulutlu ve sıcaktı. Kuru esinti bunaltıcı sıcaklığı çok az rahatlatabiliyordu. İnsanın serin, gölge bir köşe bulup oraya kıvrılmaktan başka bir şey istemeyeceği günlerden biriydi. Fakat güneş omuzlarını kavuruyordu.

Bir mezarın başında dikiliyordu. Çimenlerle kaplı bir bahçenin ortasındaki bir mezarın. Çevrede birçok bitki vardı ve çoğu, sıcaklığa rağmen hayattaydı. Karşısındaki yontulmuş mezar taşını çevreleyen bordo çiçekler ise solmuş ve pörsümüştü. Bu, ölüm bahçesine ilk gelişi değildi.

Karşısındaki mezar bir dikilitaş şeklindeydi. Üzerinde bir kadın şekli vardı. Kusursuz mermere oyulmuş kadının neredeyse beline kadar mükemmel bir şekilde inen dümdüz saçları, yumuşak ama katı bir yüzü vardı. Heykelin arkasındaki altın ve yakuttan güneş, altındaki toprağa kızıl bir parlaklık yansıtıyordu.

Vhalla elini uzatıp sanki ölü annesiyle bağlantı kurmasını sağlayacaklarmış gibi parmaklarını tanıdık harflerin üzerinde

dolaştırdı. Parmaklarının altında sadece taşın sertliği vardı. İç çekerek ağırlığını diğer ayağına verdi. Burada olmaktan gerçekten nefret ediyordu.

Yanından, "Kıpırdanıp durmayı bırak," diye sert bir ses geldi. O yöne döndü ama güneş, tepesinde yükselen adamı görmesini engelliyordu.

Vhalla döndü ve gözlerini açtı. Eli alnındaydı. Tepesindeki yavaş yavaş aydınlanan kumaşa baktı. Uzun süre önce unutulmuş bir anıyı andıran tuhaf bir rüyaydı. Vhalla rüyayı tekrar zihninden geçirdi ama ağır nostalji hissine rağmen tanıdık hiçbir yanını bulamadı. Rüyayı çok fazla düşünemeyecek kadar yorgun olduğundan sabah işlerine koyuldu.

Birleşme, Aldrik böyle demişti. Vhalla kahvaltı boyunca kıpırdanıp durarak kendini yemeye zorladı. Bağ'ın, Aldrik'in söylediği gibi nasıl genişlediğini anlayamasa da önemli bir değişim vardı. Prensin hayaleti hâlâ üzerindeydi; varlığının dokunuşlarını hâlâ kemiklerinde hissedebiliyordu. Vhalla gözlerini ellerine dikti. Kanallama'yı öğrenmek bunun yanında önemsiz kalıyordu.

"Dün gece nasıl gitti?" diye sordu Larel'le ona katılan Fritz.

"Ne?" Vhalla kendini kaybettiği düşüncelerden sıyrıldı.

Larel'in dikkatini çekmişti. Dün gece Vhalla çadıra bitkin ve kızarmış gözlerle geri döndüğünde ona hiçbir şey sormamış, sabah boyunca da sessiz kalmıştı.

"Prensle," Fritz daha kısık sesle konuşmaya başladı. "Artık Kanalını nasıl açacağını çözdün mü?"

"Sanırım." Vhalla başıyla onayladı.

"Güzel, güzel!" dedi Fritz neşeyle. "Eminim birkaç haftaya tamamen çözersin."

Vhalla büyüsünün parmaklarının ucunda çatırdadığını hissedebiliyordu. Birkaç haftaya ihtiyacı yoktu, hemen yapabilirdi. Bedeni nasıl yapılacağını biliyordu. Fakat borazanlar

çalıp herkesi yerine çağırdığında, Fritz'i düzeltme fırsatı bulamamıştı.

Askerler artık daha yavaş hareket ediyorlardı. Bir haftalık yolculuk orduya yeni katılanları etkilemeye başlamıştı. Vhalla'nın bacakları eyerde oturmaktan tutulmuştu ve ağrıyordu. Yürüyerek ilerleyen kadın ve erkeklerin halini düşünemiyordu bile. Kuzey'e ulaştıklarında nasıl savaşacaklardı?

Aldrik de bu sabah yavaş hareket ediyordu, aralarına katıldığında ordu ilerlemeye başlamıştı. Ağır zırhına rağmen Savaş-Aşan'ının üzerinde dengeliydi. Vhalla'nın kalp atışları hızlandı ve Aldrik'in gözleri sanki bunu hissetmiş gibi onunkilerle buluştu. Arada onlarca insan olmasına rağmen aralarındaki gerginlik âdeta bir nabız gibi atıyordu.

Prens dizginlerini sertçe çekerek atını döndürdü ve Vhalla'nın bir iki sıra gerisinde ordunun dış tarafına yerleşti. Vhalla, Elecia'nın yanına geçtiğini gördü. Ânında başlayan keyifli sohbetin sadece bir kısmına şahit olduktan sonra gözlerini kaçırdı. İçini çirkin bir duygu kaplamıştı, tanımadığı ve onunla nasıl savaşacağını bilmediği bir duygu.

"Ben ön tarafa gideceğim," diye duyurdu.

"Ne?" Fritz bu haber karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Orada arkadaşlarım var," diye mırıldandı Vhalla.

"Burada da arkadaşların var," diye cevapladı Fritz anlamaksızın.

Vhalla bunu ona açıklamalı mıydı ve açıklayabilir miydi bilmiyordu. Göz ucuyla Larel'in dikkatinin Aldrik ve Elecia'ya kaydığını gördü. Batılı kadın gereğinden fazla dikkatliydi.

"Seninle alakalı bir şey değil Fritz." Vhalla gülümseyecek gücü buldu ve güven vermek istercesine adamın kolunu sıktı. "Sadece görmek istediğim birkaç kişi var."

Ne Larel ne de Fritz buna daha fazla itiraz etti. Vhalla öne doğru ilerlerken Aldrik'le göz göze gelmeye özen gösterdi. Bunu itiraf etmek hoş değildi ama prensin de onun uzaklaş-

masını izlemesini ve kendi içinde uyanan o çirkin duyguya kapılmasını arzuluyordu.

Altın Muhafızları bulmak zor değildi, yani altın göğüslüğü içindeki genç prensin çevresinde toplanmış üç kişilik grubu. Ordunun orta kısmında ilerliyorlardı ve Vhalla dış taraftaki askerlerin kötü bakışları karşısında bocaladı. Fısıltılar başladığında tam geri dönecekti ki Daniel onun olduğu tarafa baktı.

Neredeyse omzunu yerinden çıkaracak şekilde el sallayarak, "Vhalla!" diye seslendi. Askerler şaşkın şaşkın açılınca Vhalla'nın ona doğru ilerlemekten başka çaresi kalmadı. "Seni beklemiyorduk." Daniel gülümsedi ve Vhalla ânında kendini daha rahat hissetmeye başladı.

"Hiç beklemiyorduk." Prens Baldair'in sözleri onu yıktı.

"Umarım sorun olmaz." Vhalla gözlerini yere indirdi.

Daniel prens yüzünden dilini tuttu.

"Bu kadar endişelenme." Prens elini sallayarak Vhalla'nın kararsızlığını geçiştirdi ve kocaman bir kahkaha attı. "Sorun olmayacağını söylemiştim."

"Sanırım ilk kez bir büyücü, kılıçlılar arasında yol alıyor," diye belirtti Craig.

Vhalla çevresindeki askerlerin ona bakışlarından bunun doğru olduğunu hissetti.

"Vhalla, bu Raylynn." Daniel, Baldair'in sağ tarafındaki kadını işaret etti. Uzun, sarı saçlarının rengi Güneylilerinki gibiydi. Fakat saçları bir Batılınınki gibi düzdü ve teni buğday rengiydi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Vhalla kibarca.

Kadın uzun bir an boyunca düşünceli düşünceli Vhalla'yı inceledi. Vhalla gözlerinin Aldrik'inkiler gibi olduğunu fark etti. Bu siyah ve delici gözler, Vhalla'nın kadının damarlarında Batılı kanı aktığına dair şüphelerini –sanki güneş dokunmuş teni bunun için yeterli bir kanıt değilmiş gibi– doğruladı ve kolayca içine işledi.

"Sen Rüzgârgüdücü'sün." Bu cümleyi ikinci kez bir soru olmaksızın işitiyordu.

"Öyleyim," diye onayladı Vhalla.

"Ray, kibar ol." Daniel atını Vhalla'nınkinin yanına sürdü. Raylynn, Vhalla'ya son bir bakış attıktan sonra prense bir şey fısıldamaya başladı. Daniel, Vhalla'nın kadını dinlemesine izin vermedi. "Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde ailesinden birkaç kişiyi kaybetti," diye fısıldadı.

Vhalla dizginlerine asıldı ve Şimşek'i döndürüp eski yerini almaya niyetlendi. Altın bir eldiven hızla elini tuttu. Şaşkın ve bıkkın bir şekilde Daniel'a baktı.

"Gitme. Bence ona iyi gelecek."

"Ne?" Vhalla şaşkın bir şekilde nefesini tuttu.

"Sen düşündükleri gibi bir canavar değilsin." Bu sözleri Vhalla'nın içine işledi; yüz ifadesi her şeyi anlatıyor olmalıydı. "Ben..." Daniel söyleyecek bir şey bulamıyordu; acımasız dürüstlüğü bir dalga gibi üzerlerine çarptığından ikisi de sustu. Bu dobralık ânı onu güçsüz bırakmıştı ve Vhalla altındaki atın güçlü bacaklarına şükrediyordu. "Böyle söylememeliydim."

"Bunu duymam gerekiyordu." Adamın dürüstlüğü onu dağlamıştı; bulaşıcıydı ve Vhalla kendini bu dürüstlükle sarmak istiyordu.

Daniel elinin hâlâ Vhalla'nınkinin üzerinde olduğunu fark edip hızla geri çekti. Craig ve Baldair'in yan yan attığı bakışlara bakılırsa bunu en son fark eden oydu.

Vhalla dizginleri gevşetti. "Altın Muhafızların üç kişiden fazla olduğunu sanmıştım."

"Toplam beş kişiyiz," diyerek onayladı Daniel. Konunun değişmesinden en az Vhalla kadar memnun görünüyordu.

"Diğer ikisi cephede," diye araya girdi Craig. "Albay Jax Wendyl ve Lord Erion Le'Dan."

"Albay Jax mı?" Vhalla bu adı daha önce duymuştu. "Siyah Alay'daki mi?"

"Ta kendisi." Daniel başını sallayarak onayladı.

"Ama o bir büyücü," diye belirtti aptal aptal.

"Ne?" Prens Baldair şaşkın şaşkın bakıyordu. "Bunca zaman bunu benden saklamış mı?"

Daniel ve Craig kahkahalara boğuldular, hatta Vhalla bile utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Evet, o bir büyücü." Prens, Kuzey'e dönük başını salladı. "Ama aynı zamanda iyi bir adam." Prens ona döndü, ardından Craig ve Daniel'a baktı. "Göreceksin ki çevremde sadece iyi adamlar barındırırım."

Raylynn alaycı bir şekilde güldü.

"Ve kadınlar." Prens Baldair kıkırdadı ve kılıç ustası kadına döndü.

Vhalla günün geri kalanını Altın Muhafızların tarihini öğrenerek geçirdi. Prens Baldair genç bir oğlanken Lord Erion Le'Dan'la beraber bu muhafız alayını kurmuş ve o sıralar genç adamlar onlara küçümseyerek bakmış. Fakat Kuzey'deki savaş başladığında prens cephede hayatta kalmak için arkadaşından yardım istemiş. Kısa süre sonra aralarına başka adamlar ve bir kadın eklenmiş, yani en yetenekli ve değerli görünen kişiler.

Aralarına en son katılan, savaş sırasında herkes kaçarken kumandayı eline alıp Kuzey'e karşı büyük bir yenilgiyi engellerken, prensin de hayatını kurtaran Daniel olmuş. Vhalla patates yetiştirmek hakkında lafladığı ve Paca'nın festivalinden konuştuğu Doğulunun bir lord olduğunu öğrenince şaşırdı. Daniel da bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünerek, bu yüzden ona farklı davranmaması gerektiği konusunda Vhalla'ya güvence verdi.

Durmalarını söyleyen boru sesi duyulana kadar Vhalla zamanın nasıl geçtiğini algılayamadı. Daniel da gülerek zamanın fark etmeden akıp gittiğini söyledi. Onu akşam yemeğini birlikte yemeye davet ettiyse de Vhalla, Larel ve Fritz'i tüm gün boyunca yalnız bırakmış olmanın pişmanlığıyla bu teklifi red-

detti. Yanından ayrılmadan önce adam birlikte tekrar at sürmeyi de teklif etti ve Vhalla, Aldrik'le Elecia'yı hatırladığında bunu reddedemedi.

"Bugün Elecia hakkında bir şey öğrendik," dedi Fritz çadırlarını kurmayı tamamlamak üzerelerken.

"Ne öğrendiniz?" Vhalla bu sorunun cevabını öğrenmek istediğinden emin değildi.

Larel'in gözlerinde bir uyarı pırıltısı vardı.

"Piyadelerle konuşuyorduk," diye devam etti Fritz iki kadının da tedirginliğini fark etmeksizin. "Elecia'yı daha önce de gördüklerini söylüyorlar."

"Öyle mi?" diye sordu Vhalla.

"İçlerinden biri prensin gençliğinden beri saraya girip çıktığını söylüyor," diye açıkladı Fritz.

Vhalla bu durumun kendisini neden bu kadar mutsuz ettiğini bilmiyordu.

"Sanki sıradan askerler herhangi bir şey bilirlermiş gibi," diye mırıldandı Larel uyku tulumunu sererken.

"Evet ama itiraf etmelisin ki Elecia ve..."

"Ve kim?" diye sözünü kesti bahsi geçen kadın ve üçünün de şaşkın şaşkın kendisine dönmesine neden oldu.

"Ve şey..." Fritz neşeli bir kedinin kapanına kısılmış fare gibiydi.

Larel korkusuzca, "Ve prens," diye cümleyi tamamladı.

Hakkını yememek gerek, Elecia şaşırdığını bir anlığına fark ettirdi sonra toparlandı. Aldrik'le arasındaki bağın bahsi geçtiğinde duraksadığı Vhalla'nın dikkatinden kaçmadı. "Prens demişken, bu gece sizinle çalışacağını söyledi." Gözlerini Vhalla'ya çevirdiğinde, bakışları sözlere gerek kalmaksızın her şeyi anlatıyordu. "O yüzden gidelim de şu kâbustan kurtulalım."

Aldrik'le ormanda buluşmak için yürürlerken Vhalla, Elecia'yla onu düşündü. İnsanlar ikisi hakkında konuşuyordu.

Ya aralarında bir şey *varsa?* Ya Larel yanılıyorsa ve tüm bunlar kamp dedikodularından ibaret değilse? Zihni ihtimaller arasında dolaşıp durdu ama Aldrik'in sesiyle duraksadı.

"Gecelerinizin yarısı fiziksel bedenlerinizi, diğer yarısı ise büyü yeteneklerinizi geliştirmekle geçecek," diye duyurdu prens Vhalla, Fritz ve Larel'in çevresinde dolaşarak. "Eğer Kuzey'den sağ çıkmak için bir umudunuz olsun istiyorsanız, size vereceğim eğitimin her dakikasına ihtiyacınız olacak."

Elecia, Aldrik'in bu sözlerinden muaf halde kenarda bekliyordu.

"Eğer bana karşı gelir ya da söylediklerimi yapmayı reddederseniz öğretmeniniz olma lütfunu tekrar değerlendirmem gerekir."

Sesi bir prens gibi çıkıyordu, Vhalla'nın tanıdığı Aldrik gibi değildi. Vhalla, Fritz'e bir bakış atarak bunun sebebinin o olup olmadığını düşündü. Larel, Aldrik'le arkadaştı; Elecia'nın belli ki onunla bir bağı vardı; Vhalla ise...

Vhalla neydi?

Fiziksel antrenmanlarına başlarlarken bu soru zihninde yankılanıyordu. Koşmaktan ve zıplamaktan kusmamak için tüm dikkatini vermesi gerekene kadar aklında dönüp durdu. Aldrik zırhlarını çıkarmalarına izin vermemişti; fiziksel antrenmanın bunu gerektirdiğini söylemişti. İlk yere yığılıp prensin hiddetini kazanan Fritz oldu.

"Charem, ayağa kalk." Aldrik iç çekerek bir ağaca yaslandı. "Yoksa Kuzey kabileleri tarafından parçalanmayı mı tercih edersin? Belki de bir Noru Kedisi tarafından?"

Fritz ayağa kalkmaya çabaladı. Vhalla ve Larel nefes nefese dikiliyorlardı. Larel, kendini her an yere yığılacak gibi hisseden Vhalla'dan çok daha iyi durumdaydı.

"Peki o zaman." Aldrik, Elecia'yla uzun uzun bakıştı. "Elecia, Vhalla, eşleşin."

"*Ne?*" İki kadında aynı anda tepki vermişti.

"Bu bir emirdir." Aldrik ağaçtan uzaklaştı ve Elecia'ya tepeden baktı. "Bilgi ve becerilerini paylaşacağını umuyorum."

Koyu tenli kadın gözlerini devirse de ikinci kez itiraz etmedi. Aldrik, Vhalla'ya bakıp ona hayır deme fırsatı tanımadı. Vhalla, prensi kıracak çok kötü bir şey yaptığına karar verdi fakat bunun ne olduğunu çözemiyordu. Aklına gelen tek şey Birleşme'ydi. Fakat bu da *Aldrik'in* fikriydi. Ayrıca Vhalla'nın bir önceki gece aralarında yaşanan şeyi açıklamak için kullanacağı kelimelerin hiçbiri kötü olmazdı.

"Larel, bana Alevtaşıyıcıların nasıl savaştığını söyler misin?" diye sordu Aldrik.

"Ara sıra uzun mesafeli saldırılar yapsalar da genelde yumruk yumruğa dövüşürler," diye cevapladı Larel.

"Peki ya Suakıtıcılar?" Prens onu başıyla onaylayıp Fritz'e döndü.

"Dondurma saldırıları ve savunma illüzyonlarının bir karışımını kullanırlar," dedi Fritz bir ders kitabından okuyormuşçasına.

"Ya Yerkırıcılar?" Aldrik, Elecia'ya döndü.

"Büyüleri son derece savunmacıdır; taştan derilerine bıçak, çoğu ateş ve su saldırısı işlemez, ayrıca çok da iyi silah kullanırlar." Kadın ellerini kalçasına koydu ve Vhalla, baldır zırhlarının üzerindeki girintilerin dekoratif olmadığını fark etti. Elecia'nın bacaklarına bağlı iki kısa kılıç daha önce dikkatini çekmemişti.

"Rüzgârgüdücüleri ise..." Prensin sesi Vhalla'ya döndüğünde hafifçe titredi. Cümlesini tamamlamasını beklerken Vhalla'nın göğsü sıkıştı. "Öğreneceğiz."

Gecenin geri kalanını temel yumruklar ve kaçış hamleleri üzerinde çalışarak geçirdiler. Elecia da ona yardım etmek zorunda kaldığı için en az Vhalla kadar mutsuz görünüyordu. Davranışları sert, yorumları kısa ve özdü. Ekşi suratına ve onaylamaz bakışlarına rağmen Vhalla öğreniyordu.

Kıvırcık saçlı kadının dövüş konusunda deneyimli olduğu belliydi. Tüy gibi kolayca hareket ederken tek damla ter bile dökmüyordu. Hiç hata yapmamasının yanı sıra nefessiz de kalmamıştı.

Kadın hakkındaki her şey Vhalla'yı rahatsız ediyordu.

Sıra Vhalla'nın saldırmasına, Elecia'nın ise kaçıp saldırıya karşılık vermesine gelmişti. Elecia her şeyi eğlenceli buluyordu. Herkesten daha iyiymiş gibi görünmesini sağlayan rahatsız edici bir tavrı vardı. Aldrik'in zamanını ve dikkatini alabiliyordu. Hareketleri kusursuzdu. Her şeyi, Vhalla'nın daha önce sadece hanedan üyelerinde gördüğü bir zarafetle yapıyordu. Vhalla açıktan bir yumruk savurdu ve Elecia omzuna hafifçe vurdu. Vhalla bir adım gerileyip kadına baktı.

Vhalla bunu daha önce fark etmemiş olmanın şaşkınlığıyla gözlerini kırpıştırdı. Herhangi bir kanıtı yoktu ama içinden bir ses haksız olmadığını söylüyordu. Saraya geldiğine dair dedikodular, hanedan üyelerine karşı olağan tutumu... hepsi mantıklı gelmeye başlamıştı. Sadece varlık ve refah içinde doğan insanlar Elecia gibi davranırlardı. Sanki dünya onların oyuncağıymış gibi.

"Ne oldu?" diye sordu Elecia. "Şimdiden pes mi ediyorsun?"

Vhalla saldırısına karşılık verdi. "Elecia." Bir yumruk savurdu ve diğer kadın kaçtı. "Söylesene... ilk kez... saraya... geldiğinde... kaç yaşındaydın?" Sözleri yumruklarla noktalanıyordu.

Elecia bir adım gerileyip duraksadı. "Neden bahsediyorsun?" Tek kaşını kaldırdı.

"Gala için mi gelmiştin? Yoksa annenle baban resmî görevdeler miydi?"

Elecia'nın gözleri kocaman açılırken Vhalla saldırıya devam etti. Kadın yavaş yavaş toparlansa da savunma hamleleri baştan savma bir hal alıvermişti. "Misafir dairesinde mi kal-

dın?" Sağ yumruğunu savurdu. "Yoksa ailen şehrin üst taraflarındaki bir yerde mi kaldılar?"

Elecia sinir olmuş bir şekilde somurttu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Çok kötü bir yalancısın," diye karşılık verdi Vhalla.

Elecia şoka girmiş halde ona baktı. "Peki ya sen, *Vhalla Yarl?* Senin gibi sıradan bir insan nasıl oldu da veliaht prensin dikkatini çekebildi? Senin gibi bir hiç nasıl oldu da onunla arkadaşlık kurabildi?"

Bu sözler Aldrik'in dikkatini çekmişti. Larel'le Fritz'in dövüştükleri yerden hızla yanlarına geldi.

"Biliyorsun değil mi hiçbir şeyi hak etmiyorsun, onun..."

Vhalla çığlık atarak üzerine atıldı ve Elecia'nın daha fazla konuşmasına izin vermedi. Elecia saldırıdan rahatça kaçarak yumruğunu Vhalla'nın midesine gömdü. Kadının kolu karnını delen bir taş gibiydi ama Vhalla çığlık atamadı, ciğerlerindeki hava boşaldı.

"Elecia!" diye bağırdı Aldrik, Vhalla iki büklüm halde karnını tutarak öksürürken. Kalan mesafeyi hızla aşıp iki kadının arasında durdu.

"*O şeyin...*" Elecia parmağını Vhalla'ya doğrulttu, "herhangi bir şeye dönüşebileceğini mi sanıyorsun?" Başını geriye atarak bir kahkaha patlattı.

"Elecia, *kes şunu,*" diye gürledi Aldrik.

"Ah evet, evcil hayvanını koru," diye çıkıştı kadın.

Larel ve Fritz şoka girmiş halde olanları izliyorlardı.

"Elecia," diye tısladı prens sıktığı dişlerinin arasından ve ellerini yumruk yaptı.

"Sonunda benimle savaşacak mısın? Uzun zamandır gerçek bir mücadele istiyordum," dedi koyu tenli kadın yumruklarını havaya kaldırarak. "Bir tur dövüşmeyeli uzun zaman oldu."

Vhalla doğrulmayı başardıysa da hâlâ kasılan karnını tutmaya devam ediyordu.

Aldrik, Elecia'nın yanına gidip kadını zırhının yakasından kavradı. Onu kendine doğru çekip yüzünü kadınınkine yaklaştırdı. "Seninle yetişkin gibi dövüşmemi istiyorsan huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırak, *'Cia.*"

Elecia suratını asarak prensi itti ve başını iki yana salladı. "İyi," dedi gözünde bir parıltıyla. "Onlarla oyun oynamaya devam et Aldrik," diye çıkıştı.

Diğer kadının ona adıyla hitap ettiğini duyduğunda Vhalla'nın ağzı açık kaldı.

"Ama tekrarlıyorum, bu alt tabaka orospusu ona verdiklerinin bir gramını bile hak etmiyor." Elecia dönüp ormanda sesli adımlarla ilerledi. Çevresindeki çalılar ve ağaçlar o geçerken büzülüp ardından çok daha gür ve dikenli bir hal aldılar.

Aldrik iç çekip burun kemerini sıkarak biraz sakinleştikten sonra Vhalla'nın önünde diz çöktü. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Vhalla başıyla onayladı. Midesi hâlâ altüst olmuş gibiydi. Fritz ve Larel ne yapacaklarını bilmedikleri belli bir halde birkaç metre ötelerinde dikiliyorlardı.

"Bakayım." Prens uzandığında Vhalla elini karnından çekti. Dik durmak canını yakıyordu. Aldrik, "Zırhını çıkar," diye emrettiğinde ön taraftaki bağlarla cebelleşmeye başladı. Prens yumuşak bir sesle, "Yardım edeyim," dedikten sonra uzanıp alt taraftaki bağları çözmeye başladı. Vhalla öne doğru eğildi ve saçlarının yüzüne düşüp utancını gizlemesine izin verdi.

Aldrik pullu zırhını çıkardı; karın bölgesindeki küçük plakalardan birkaçı yamulmuştu.

Sesli bir iç çekti. "Bu gece tamir edip yarın sabaha sana geri getireceğim."

Vhalla örgü zırhına baktı; zarar görmemiş gibiydi. Nazik gece esintisinin saçlarını uçuşturduğu kısa bir sessizlik oldu. Aldrik uzanıp ellerinden birini Vhalla'nın omzuna koydu.

"O..." İç çekti. "Onun sözlerine kulak asma."

Vhalla sessizce başını salladı. Bu hoş bir düşünceydi. Fakat bazı şeyler dile geldiği anda artık onları göz ardı etmek mümkün olmazdı ve kısacık atışmaları kulaklarında yankılanıp duruyordu.

Aldrik de başını sallayarak karşılık verdikten sonra ayağa kalktı ve şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüş Larel'le Fritz'e döndü. "Larel, onu çadırınıza geri götür. O değiştirilmiş çalılardan birkaç tanesini yakman gerekebilir." Elecia'nın gittiği yola baktı. "Fritz, benimle gel. Böyle bir darbenin iç kanamaya neden olduğuna eminim ve bu gece iksir içmeden yarın ata binmesini istemiyorum."

İkisi de başını sallayarak onayladı ve Larel kolunu Vhalla'nın omuzlarına dolayarak ayağa kalmasına yardım etti.

"O kadar da kötü değil," diye ısrar etti Vhalla yumuşak bir sesle, daha fazla olay yaratmak istemiyordu.

"Yardım kabul etmenin utanacak bir yanı yok. Yürüyüş, şu an olduğundan daha güçlü görünmeni anlamlı kılmayacak kadar uzun," diye karşılık verdi Larel kesin ama nazik bir tonda.

"Onu dinle Vhalla. Zeki biridir." Aldrik, Larel'i işaret ettiğinde Vhalla, Batılı kadının yüzünde küçük bir tebessüm belirdiğini gördü. Prens hemen, "Fritz, gel," diye emretti ve ikisi farklı bir yöne doğru ilerlediler.

Aynı Aldrik'in öngördüğü gibi geçebilmeleri için birkaç çalının yakılması gerekiyordu. Kampa giden en kısa yol, Vhalla'nın bileği kalınlığındaki sarmaşıklarla kapanmıştı. Larel yoğun alevler savurarak yollarını temizledi.

"Yerkırıcılar çalıları ve ağaçları değiştirebiliyorlar, öyle mi?" diye sordu Vhalla.

"Bazıları." Larel başıyla onayladı.

Çadırlarına giden yolun geri kalanı boyunca konuşmadılar. Larel, Vhalla'ya pijamalarını giymesi için yardım teklif etse de Vhalla bunu tek başına yapabileceğini söyledi. Elecia'nın sözleri beyninde dönüp duruyordu. Konuşma, incelemesi gere-

ken çok fazla bilgi ortaya çıkarmıştı. Karnında gitgide koyulaşan bir morluk oluşmaya başladı.

Vhalla uzun kollu geceliğini henüz üzerine geçirmişti ki biri çadır direğini tıklattı.

"Vhal? Larel?" diye sordu Fritz çekingen bir sesle.

"Gelebilirsin Fritz," dedi Vhalla ve adam başını içeriye soktu. Larel kenara kayıp ona oturacak yer açtı. Çadır, üç kişiyle oldukça kalabalıktı.

"Al, prens bunu sana vermemi söyledi." Vhalla'ya küçük, ahşap bir şişe uzattı.

Vhalla şişeyi alırken kibarca, "Teşekkürler," dedi ve hemen içindekini içti. İksirin yakan tadı karşısında hafifçe irkildi. Vhalla şifacıların her şeyi bu büyülü iksirle iyileştirdiğini düşünmeye başlamıştı. "Sana iş çıkardığım için özür dilerim."

"Sorun değil," diye onu teselli etti Larel. "Senin suçun değildi."

"Tam olarak ne oldu?" diye sordu Fritz.

Larel dirseğiyle adamın böğrüne vurdu. "Seni ilgilendirmez," diye azarladı.

Vhalla parmaklarıyla oynadı.

"Peki, tamam, umarım hemen iyileşirsin." Vhalla'nın saçını karıştırmak için uzandı ve çadırdan çıkmak için dizlerinin üzerinde döndü.

Vhalla, "Bekle," diyerek onu durdurdu. Midesi bulanıyordu fakat bunun gerginlikten olduğuna karar verdi. "Bekle," diye tekrarladı adam yerine otururken. Ne söyleyeceğini bilemez halde şişeyi ellerinde çevirdi. Fritz ve Larel sadık ve nazik olduklarını kanıtlamışlardı. Vhalla bir nefes aldı.

"Vhalla, bize bir şey anlatmak..." Larel, kızın kaygısını hissetmiş gibi görünüyordu.

Vhalla kararlılığının kendisini terk etmesine izin vermeden doğrudan, "Bağlıyız," dedi.

İkisi de şaşkın şaşkın ona baktılar.

"Ne dedin?" Fritz'in yüzünde salak bir ifade vardı.

"Sen ve..." Larel fısıldamaya başladıysa da sesi cümleyi tamamlayamadan kesilmişti.

"Aldrik." Vhalla yüksek sesle küfretti. "*Prens.*" Başını iki yana salladı; artık çok geçti, batacağı kadar batmıştı. "Aldrik ve ben Bağlıyız." Vhalla gözlerini onlardan kaçırdı. Bağlı olmanın ne anlama geldiğini dahi tam olarak anlayamadığından buna ne tepki vereceklerini kestiremiyordu. İkisi de şaşkınlıktan dillerini yutmuş, ağızları bir karış açık halde onu izliyorlardı. "Ee, bir şey söyleyin," diye iç çekti.

"Emin misin?" diye sordu Larel.

"Oldukça," diye onayladı Kanallama dersini hatırlayarak.

"O bunu biliyor mu?" diye sordu Fritz.

Larel adamın ensesine bir tokat attı. "Elbette biliyordur," diye azarladı.

"Nasıl?" diye sordu Fritz. Batılı kadın ona sert bir bakış attı. "Nasıl olduğunu biliyorum, yani Bağlanma'nın *teoride* nasıl olduğunu. Fakat prensle Bağlanma'yı nasıl başardın?"

"Ben de tam olarak anlamıyorum." Vhalla kütüphanedeki o geceyi düşündü, üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibi gelen o geceyi. "Geri döndüğünde oldu."

"Cepheden döndüğünde mi? Yazın mı?" Larel bulmacanın parçalarını birleştirmeye başlamış gibi görünüyordu.

Vhalla başıyla onayladı. "Kütüphanede çalışıyordum ve..." duraksayarak diğer prensi kurtarmaya çalıştığı gerçeğini atladı. "Onu kurtarmak istedim, onu kurtarmak için ne gerekiyorsa vermeye hazırdım. Büyü yazdığımı söyledi, araçlar yarattığımı... Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Bir şekilde Bağlandık." Bu konuşmanın onu rahatsız etmeye başlamasına izin vermemek adına kıpırdandı.

"Bu inanılmaz," dedi Fritz.

"İşte... aramızdaki ilişki bu yüzden farklı." Artık bunu arkadaşlarıyla neden paylaştığına emin değildi.

"Bağlı olmak nasıl bir his?" diye sordu Fritz.

"Bunu söylemek zor," diye itiraf etti Vhalla. "Bağlı olmadan önce büyüyü tanımıyordum. O yüzden benim için normali bu."

"Çok hızlı Dışavurdun," diye belirtti Larel. "Bu bakanı bile şaşırtmıştı ama Aldrik gibi biriyle Bağlıysan bu çok mantıklı."

"Aynı zamanda..." Vhalla bir önceki geceyi onlara anlatmakla ilgili tereddüt yaşadı ama artık kendine engel olamayacak kadar batmıştı. "Kanallama dersi sırasında bana Kanalımı nasıl açacağımı gösterdi."

"Şey, elbette." Fritz'in anlamadığı belliydi.

"Hayır." Vhalla başını iki yana salladı. "Bana *gösterdi.* Birleştiğimiz zaman."

Vhalla Birleşme'nin önemini daha önce anlamamış olsaydı dahi yüzlerindeki ifade her şeyi anlatırdı. Hem Fritz hem de Larel ona şaşkınlık, hayret ve biraz da –ki en rahatsız edici kısmı buydu– korku dolu gözlerle bakıyorlardı. Vhalla ellerini birleştirip sertçe ovdu.

"Bu... *mümkün* mü?" dedi soru Fritz sonunda.

"Sanırım öyle. Ben sadece Aldrik'in anlattıkları kadarını biliyorum." Vhalla'nın gözleri ikisi arasında gidip geliyor çaresizce ona ikinci bir baş çıkarmış gibi bakmalarını engelleyecek bir şeyler arıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu konu hakkında sadece okuduklarımı biliyorum." Fritz'ten kitaplardaki bilgileri aktarmasını istemek aynı şeyi Vhalla'dan istemekle eşdeğerdi. Adamın zihni tekrar çalışmaya başlamıştı. "Bağlanma hakkındaki bilgiler çok kısıtlı ve seyrek çünkü aralarında Bağ kurmayı deneyen birçok kişi başarısız oluyor ve bu süreçte içlerinden biri ölüyor. Fakat Birleşme ortak bir bilinç ve farkındalık hali olarak geçiyor."

"Bu kulağa doğru geliyor." Vhalla onaylamak için başını salladı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Fritz çenesini kaplayan kirli sakalı sıvazladı. "Riskli bir süreç olduğunu söylerler."

"Riskli mi?" diye sordu Vhalla.

"Tekrarlıyorum, sadece okuduklarım kadarını biliyorum... Ama eğer Bağ yeterince katı ve sağlam değilse, eğer Bağlı olan kişiler uyumlu değilse ya da..." Duraksayarak kendini sansürledi. "Şey, duruma yardımcı olacak veya zarar verecek başka şeyler de var. Ama iki kişiden birinin aklını kaybedebileceğini duymuştum. Birleşmenin sonucunda ortaya biri akılsız, diğeri zihnindeki ses yüzünden deliren iki kişi çıkabiliyormuş."

Vhalla dehşet içinde ona baktıktan sonra bir kahkaha patlattı. "Prens risk almaktan çekinen biri değil," diye güvence verdi; bu cümle aralarındaki ilişkiyi güzelce özetliyor gibiydi.

"Bunu bize neden anlattın?" diye sordu Larel. "Bunun prensin hoşuna gideceğini zannetmiyorum."

Dürüst olması gerekirse Vhalla bunu düşünmemişti. "Çünkü ikiniz de benim dostumsunuz. Size güveniyorum ve bilmenizi istiyorum. Sırlarını paylaşamayacaksan dostlar ne işe yarar?"

"Tek bir kişiye dahi söylemem." Fritz, Vhalla'nın elini tuttu ve kibarca gülümsedi.

"Ağzımı açmayacağımı biliyorsun," diye katıldı Larel de başını sallayarak.

"Ama sana bu konuda sorular soracağımı biliyorsun, öyle değil mi?" Fritz dişlerini göstererek sersem sersem sırıttı.

Vhalla gülümseyerek karşılık veremeden edemedi. "Sorularını elimden geldiğince cevaplarım," diye söz verdi. "Bu konuda konuşmak iyi bile olabilir."

Fritz kısa süre sonra gitti. Gitmeden önce hem Vhalla'ya hem de Larel'e sıkıca sarıldı. Vhalla gitmesini istemiyordu. Bencilce geceyi o ve Larel'in arasında yatarak geçirmek istiyordu. Fakat bu arzusunu dile getirmedi. Zaten en iyi ihtimalle kâbuslarında çırpınırken adamcağızı uyandırırdı.

Fritz, ertesi sabah Vhalla'nın zırhını getirerek kızın yine ikileme ve belirsizliğe düşmesine neden oldu. Prens tuhaf bir yaratıktı. Zaman zaman Vhalla'ya her şeyden çok değer veriyormuş gibi görünüyordu, mesela Elecia o adi saldırıyı yaptığında. Diğer zamanlarda ise tüm gün at sürerken yaptığı şekilde onun yakınlarında bile olmak istemiyormuş gibi davranıyordu.

Eğer ondan kaçınmaya çalışıyorsa başarısız olacaktı. Her gece antrenman sırasında onu görüyordu ve belki de bu onu rahatsız ettiğinden üç öğrencisini yorgunluk sınırını da aşacakları kadar zorluyor, Vhalla'yı daha önce hiç yaşamadığı bir bitkinlik seviyesiyle tanıştırıyordu. Antrenmanın ikinci günü ilkinden, üçüncü günü ise ikincisinden daha zordu. Dördüncü günün sabahı Vhalla yataktan çıkamayacağına emindi; eyerine yerleşebildiğinde geç kalmak üzereydi.

Aldrik, Vhalla ve Elecia'yı tekrar eşleştirmeyecek kadar akıllanmıştı; onları dövüştükleri derme çatma ringlerin iki ucunda tutuyordu. Vhalla, Fritz'le çalışma şansı bulduğu için

minnettardı ama Larel'in diğer Batılı kadının darbeleriyle ve alaylarıyla baş etmek zorunda kalması onu üzüyordu. Aldrik, Elecia'ya bozulduysa bile bunu belli etmiyordu. Hâlâ gündüzleri onun yanında at sürüyor ve geceleri antrenmanlara katılmasına izin veriyordu.

Bu durum Vhalla'nın kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Hâlâ Elecia'nın ailesi hakkında söylediklerini ve Aldrik'in neden onunla zaman geçirdiğini sorgulamasını hatırlıyordu. Bu yüzden her şeyden şüphe ediyor, ardından onun için tüm yaptıklarından sonra Aldrik'i sorguladığı için suçluluk duyuyordu. Fakat nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu ve Aldrik de bu konuda ona hiç yardımcı olmuyordu.

O yüzden gündüzleri Altın Muhafızlarla beraber yol alıyordu. Daniel ve Craig onu gördüklerine her zaman mutlu oluyorlardı, hatta Prens Baldair bile Vhalla'nın varlığını rahatsız ediciden ziyade eğlenceli buluyor gibiydi. Raylynn'in bile buzları erimeye başlamıştı. Bu, Vhalla'nın kendini içinde bulduğu tuhaf bir rutine dönüşmüştü; bu rutine huzurlu diyemeyecek olsa da zamanla ona kolay gelmeye başlamıştı. Rüyaları bile eski hiddetini yitirmeye başlamıştı.

Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Bir aylık yürüyüşün ardından bir gece Vhalla, Batı Çölü'ne yakınlaşmalarından kaynaklı sıcak havaya rağmen titreyerek ve sarsılarak uyandı. Korku, pençelerini ona saplamış, içini kemirmeye başlamıştı ama bir şekilde Larel'i uyandırmamayı başarmıştı. Vhalla hızla derin derin nefesler aldı. Başını eğip bileklerine baktı.

Rüyası Ateş ve Rüzgâr Gecesi'ne dair anıları kadar canlıydı. Zihni, bu hisleri daha önce tattığını söylüyordu. Sesler, kokular, teninde hissettiği dokunuşlar hep tanıdıktı. Buna rağmen Vhalla daha önce hiç bunun gibi bir şey görmemiş ya da yapmamıştı.

Son derece kasvetli, gösterişli bir odadaydı. Fırtına pence-

releri dövüyordu ve sırılsıklamdı. Vhalla titremiş ve bu hayali soğuktan korunmak için kollarını kendine sarmıştı. Ardından bir bıçakla kendi tenini yarmıştı.

Vhalla tekrar kollarına baktı.

Bu rüyaya dair hatırladığı en net şey açık renkli tenini ve beyaz halıyı lekeleyen koyu kırmızı kan değildi. Korku, hissettiği yıkıcı suçluluk duygusu ve özellikle de bıçaktaki yansımasında gördüğü gözlerdi; *gördüğü kendi gözleri değildi.*

Vhalla avuçlarıyla yüzünü kapattı. *Bu sadece bir rüyaydı,* diye defalarca tekrarladı. Fakat bıçağın açık renk tenini nasıl yardığını hâlâ hissedebiliyordu. Saray hizmetçisinin dehşet ve çaresizlik içinde koşarak yanma geldiğini görebiliyordu.

Vhalla ayağa kalkıp çadırı terk etti.

Günün ağarmasına bir saat daha olduğundan dünya zifiri karanlıktı. Vhalla sessiz kamp yeri boyunca terden sırılsıklam olmuş giysiler içinde çıplak ayakla koştu. Kalp atışları hızlandı fakat zihni rahatlamasına izin vermedi, onun iyi olduğunu bilene kadar rahatlayamayacaktı. Aldrik'in hâlâ ona dargın olması umurunda bile değildi. *Onu görmek zorundaydı.*

Şafak henüz sökmemişken veliaht prensin çadırının direğini çalmak aptalca olmalıydı ama bu onu durdurmadı. Vhalla ellerini sıkıp sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bekleyişi boyunca yerinde kıpırdanıp durdu. "Prensim?" Sesi gerginlikten titriyordu. Vhalla hıçkırığını bastırdı. *"Aldrik?"*

Çadırın içinde hafif bir kıpırdanma sesi işittiğinde biraz rahatladı. İçerideki düğümler çözülürken kumaş dalgalandı. Aldrik yüzünde kızgın bir ifadeyle çadırın eteğini kaldırdı. Diğer eliyle gömleğinin yakasını tutarak göğsünü kapatıyordu.

"Vhalla?" Uyku, görüşünü engelliyormuş gibi gözlerini ovarken öfkesi buharlaşıp uçtu.

Vhalla içini bir rahatlamanın kapladığını hissederken ellerini ağzına götürerek ağlamasını bastırdı. Aldrik kızın panik dolu ifadesine baktıktan sonra onları izleyen biri olmadığın-

dan emin olmak için çevresine bir göz atıp Vhalla'nın elini tutarak onu içeriye çekti.

Ağır kumaşı bıraktığı anda neredeyse tamamen karanlığa büründüler. Vhalla loş ışıkta gözlerini kırptı. Prensin yatağındaki battaniyeler karman çormandı; masası kâğıtlar ve şişelerle doluydu.

Aldrik hızla çevresini dolaşıp ellerini Vhalla'nın omuzlarına koydu. Onu baştan aşağıya inceledi. "Ne oldu?" Sesi gergindi. "Yaralandın mı?" Aldrik elini kızın alnına götürdükten sonra yavaşça aşağı indirip ona bakması için çenesini kaldırdı.

İçini kaplayan rahatlama hissi hâlâ o kadar güçlüydü ki Vhalla utanmıyordu. "İyiyim," demeyi başardı. Uzanıp prensin bileklerini kavradı. Gömleğinin kollarında kan lekesi olmadığını fark edince kahkahayla iç çekme karışımı bir ses çıkardı. "İyiyim." Vhalla bir nefes aldı. "Sandım ki sen..."

"Ne olmuş bana?" diye sordu prens. Aklının karıştığı belliydi ama Vhalla'dan uzaklaşmaya yönelik herhangi bir hamle yapmadı.

"Önemli değil." Huzursuzca güldü. "Bir rüyaydı. Kötü bir rüya... Yaralandığını sandım. Ama sadece bir rüyaydı."

Aldrik kızın yüzünü avuçlarına almadan önce bir anlığına duraksadı. Başparmaklarıyla kızın gözyaşı lekeli yanaklarını okşadı ve Vhalla kendisine sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından adamın gözlerinin içine bakabilmenin tadını çıkardı. "İyiyim," diye fısıldadı prens. "Gördün mü, bir şeyim yok."

Gösterdiği şefkat karşısında Vhalla hafifçe hıçkırdı ve adamın kollarını sıktı. "Korktum," diye itiraf etti. Adamın gözleri kocaman açıldı. "Sandım ki..." Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Ne? Ne sandın?"

Vhalla sorgulayan bakışlarla dolu gözlerine baktı. "Hiçbir şey," dedi başını iki yana sallayarak. "Önemli değil, sen iyisin."

"Vhalla," diye ısrar etti; yüzündeki elleri bakışlarını kaçırmasını engelliyordu.

"Seni kaybettiğimi sandım." Bu sözcükler aralarında büyüyen sessizliğin kalbine bir ok gibi saplandı. Kelimeler de aynı oklar gibi bir kez atıldı mı geri alınamazdı. İkisi de yavaşça bu itirafın anlamını kavradı. Vhalla'nın çenesi titriyordu. "Özür dilerim, seni rahatsız etmemeliydim."

Vhalla adamın kollarını bırakıp oradan gitmek için bir adım geriledi. Utançtan kıpkırmızı olan yüzünü saklamak için başını eğdi. Ona ne olmuştu böyle? *Neden buraya gelmişti ki?* Aldrik ona kırgın olduğunu günlerdir açıkça belli ediyordu. Onu yanında istemediğini.

Aldrik aralarındaki mesafeyi kapattı. Hafifçe eğilerek bir kolunu beline diğerini ise omuzlarına doladı. Soluğu kesilen Vhalla, yüzünü adamın göğsüne bastırıp kesik kesik nefes alarak gömleğinin kokusunu içine çekti.

Aldrik birkaç derin nefes boyunca onu orada tuttu. Vhalla, Aldrik'in göğsünün inip kalktığını hissediyor, hızlı hızlı atan kalbini duyabiliyordu. Ellerini çekinerek kaldırıp Aldrik'in gömleğinin sırtını kavradı. Prens geri çekilmedi.

"Sana söyledim ya seni aptal," diye fısıldadığında Vhalla'nın tenine değen nefesi, kızın utancını silip götürdü. "Beni kaybetmen için isteğinin bu olduğunu dile getirmen gerek."

Vhalla ona sardığı kollarını daha da sıktı ve gözlerini kapattı. Ona temas etmek Vhalla'yı sakinleştiriyordu; kalp atışlarının prensinkilerle beraber yavaşladığını hissetti. Aldrik elini oynatarak parmaklarını Vhalla'nın uyurken karman çorman olmuş saçlarına doladı.

"Yaralandığını sandım." Acı acı güldü. "Sadece..." Aldrik ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Sanırım ben de bir rüya gördüm."

Vhalla derin bir nefes aldı. Aldrik'in kendine özgü duman, ter, metal ve deri karışımı bir kokusu vardı. Prensin başını iki

yana salladığını hissetti ve orada sessizce dikilmeye devam ettiler. Vhalla, adamın gömleğinin ince kumaşının altındaki sıcaklığını hissedebiliyordu; ona iyice sokuldu.

Orada öylece ne kadar durduklarından emin değildi ama bir süre sonra onu saran kolların gevşediğini hissetti. İtiraz etmek istese de kendi elleri de gevşemişti. Aldrik sırtını dikleştirdi fakat elini kızın belinden çekmedi. Diğer eli Vhalla'nın boynuna dolandı.

"Bu gece bana gel."

Vhalla prensin parmak uçlarını ensesine bastırdığını hissediyordu. "Bu gece mi?" derken sesi kısıldı, boğazı birdenbire kupkuru olmuştu.

Aldrik de en az onun kadar şaşkındı. Derin bakışlarında âdeta ağzı, beyni bu komutu değerlendiremeden hareket etmişçesine bir sersemlik gizliydi. "Seninle üzerinde çalışmak istediğim şeyler olduğunu söylemiştim."

"Doğru." Vhalla başıyla onayladı. Son zamanlarda kendisine karşı o kadar mesafeliydi ki bunu neredeyse unutmuştu.

"Gitsen iyi olur," diye mırıldandı elleri onu bırakırken. "Herkes uyanmadan."

Vhalla başıyla onayladı. "Seni rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, davranışlarının şoku kendini yavaş yavaş belli etmeye başlarken.

"Önemli değil," dedi Aldrik nazikçe. "Daha sonra detaylı konuşuruz." Vhalla başıyla onayladı. Aldrik çadırının eteğini kaldırıp dışarıya göz attı. "Kimse yok gibi görünüyor." Vhalla dışarıya çıkarken o da kenara çekildi.

Vhalla kumaşın ardından hemen kapandığını işitti ve arkasına hiç bakmadan ilerledi. Birkaç kişi daha uyanmış, etrafta dolaşıyordu fakat Vhalla'ya dikkat etmediler. Gökyüzü, şafağın turuncu ve mavi rengine bürünmüştü.

Larel'i uyandırmamak için zırhını çadırın dışında giydi. Örgü zırhı yün giysilerinin üzerine geçirdiğinde teni karınca-

Vhalla o gün tek başına at sürdü. Ordunun Elecia, Aldrik, Fritz, Larel ve Altın Muhafızlardan uzak bir köşesini buldu. Fritz ânında durumu fark edip yanına gelmeye yeltendi fakat Larel onu durdurdu. İkisi arasında Vhalla'nın görmezden gelmeye çalıştığı ateşli bir tartışma başladı. Belli ki onun hakkında konuşuyorlardı.

Yürüyüş o gün için sona erdiğinde Vhalla, Fritz, Larel ve Aldrik'in kendisi hakkında söyleyebileceği her şeyi hayal etmişti. Bazılarını düşünmek bile kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu ama yine de hepsi bir şekilde akla yatkın geliyordu. Vhalla'nın omuzları düştü ve başı öne indi. Kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı.

"Vhalla." Başını ânında kaldırıp bir anda yanında beliren kara prense baktı. "Herkes yerleştikten sonra gel de çalışmaya başlayalım."

Ne üzerinde çalışacaklarını hâlâ açıklamamıştı ve Vhalla, onun inceleyen bakışları altında kendini tuhaf hissediyordu. Rahatsız edici bir yüzleşmeden kaçınmak için zırhını çıkarmadan önce kamp alanında dolaşarak Larel ve Fritz'in işlerinin bitmesini bekledi. Ardından Aldrik'in çadırının yolunu tuttu. Sabah da üzerinde olan, günlerdir giydiği yün giysisi içindeydi.

Çadırın eteği açıktı ve Vhalla kibarca girişte bekledi.

"Prensim?" dedi yumuşak bir sesle. "Erken mi geldim?"

Prens, küçük masanın başına oturmuş bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. Zırhı girişin karşısındaki standa yerleştirilmişti; üzerinde taba rengi bir pantolonla beyaz pamuklu bir gömlek vardı. "Hayır, zamanında geldin Vhalla." Ona kısa bir bakış attı. "Eteği kapat." Açılmasını önlemek için eteği bağlayan ipleri işaret etti ve Vhalla da emrine uydu.

Bir anlığına en son burada olduğu zamanın etkisi altına girdi. Hızla çadırı aşıp prensin karşısındaki yastığa kuruldu. Başını hafifçe yana eğerek prensi inceleyen Vhalla neyin farklı olduğunu çözmeye çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu prens başını yaptığı işten kaldırmadan.

"Siyah giymemişsin," dedi.

Aldrik duraksadı ve kıyafetlerini düşündü. "Sanırım haklısın." Üzerinde çalıştığı işi bitirip kâğıdı ikiye katlayarak kenara koydu.

"Tuhaf," dedi Vhalla düşünceli bir sesle.

"Öyle mi?" Aldrik dirseğini masaya dayadı ve yanağını yumruğuna yasladı.

"Hep siyah giyersin," diye açıkladı.

"Bu doğru değil." Başını iki yana salladı.

"Evet, hep giyersin," diye ısrar etti Vhalla.

"İnsan içindeyken siyah giyerim."

"Neden?"

"Sana nedenini söyleyebilirim, tabii eğer sen bana başının üzerinde dolaşan kara bulutun sebebini açıklarsan." Belli ki günü suratı asık geçirdiği gözünden kaçmamıştı.

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye mırıldandı.

"Ben de konuşmanı tercih ederim." Öne eğildi. "Gördüğün rüya yüzünden mi?"

"Neden herkes kafayı rüyalarıma takmış halde?" Vhalla geri çekildi.

"Çünkü seni önemsiyoruz," diye açıkladı Aldrik.

"Biz mi?" diye sordu Vhalla.

"Fritz, Larel ve ben."

"Neden..." *Neden ısrarla onu önemsiyordu?* "Her neyse, bundan vazgeçmeniz gerek."

"Bu öyle..."

"Seninle bir şey çalışmak için geldiğimi sanıyordum." Vhalla ayağa fırlamıştı. "Tekrar aynı tuzağa düşmeyeceğim Aldrik. Üzerinde çalıştığın bir proje olmayacağım."

"Evet, elbette leydim." Elini salladı.

"Bana üstünlük taslama." Bu Vhalla'yı sinir etmişti.

"Sen bir leydi değil misin?" diye sordu.

"Ben bir *kadınım,*" dedi Vhalla gözlerini devirerek. "Bir *leydi* değil."

"Peki, prensesim." Sırıttı.

"Kes şunu," diye uyardı Vhalla.

"Neden, kraliçem?"

Vhalla daha fazlasına katlanamayacaktı; kapıya olan mesafenin yarısını kat etmişti ki Aldrik bileğinden tuttu. Vhalla dönüp ona bakmadı bile.

"Bunlar sadece birer sözcük." Sesinin kısık ve derin bir tınısı vardı.

"*Değil.*" Sarayda gördüğü tüm o lordları ve leydileri düşündü, gala gecesi kendini ne kadar farklı hissettiğini. Unvanlar birer kelimeden ibaret değildi. Onlar bazılarını içeride diğerlerini ise dışarıda tutmaya yarayan duvarlar ve engellerdi.

"Bana bak." Prens emretti, Vhalla ise emre uydu. "Bu unvanlardan herhangi birini sana verebilirim."

"O iş öyle yürümüyor."

"Öyle yürüyor." Vhalla tüm dikkatini ona verme gafletinde bulunduğundan Aldrik'in yoğun bakışları onu yiyip bitirmişti. "Bir gün İmparator olacağım. Hangi unvanı istersen sana onu verebilirim."

"Neden?" diye fısıldadı Vhalla.

"Çünkü..." Bir anlığına dili tutulmuştu. Ardından sık sık yaptığı gibi konuyu savuşturmak yerine Vhalla'nın gözlerinin içine bakarak sözlerinin doğruluğunu gösterdi. "Bunu yaparım *çünkü* bu seni mutlu eder."

Vhalla ona döndü ve şüpheyle onu inceledi. Ağzını açtı ama ne karşılık vereceğini bilmediğinden tekrar kapattı. Bu derece cüretkâr olabilecek kadar cesur olduğundan emin değildi.

Prens bileğini bıraktı ve eli Vhalla'nınkine kaydı. "Bu sabah, son birkaç günde bir şey fark ettim," diye mırıldandı Aldrik. "Ben şımarık bir prensim. Biliyorum bu hiç adil değil ama

arzuladığım bir şeyden alıkoyulmayı kaldıramıyorum, bizzat kendimi alıkoysam bile. Sana zarar verdim, seni tehlikeye attım ve sen yanımda kaldıkça senden daha fazla şey istemeye devam edeceğim. Bunu bilsem de, tüm mantığım bunu yapmamam gerektiğini söylese de seni daha da yakınımda istiyorum."

"Aldrik." Vhalla söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Daha önce benden sana karşı dürüst olmamı istemiştin; işte oluyorum." Bu kez tepkisini görmek için Vhalla'nın yüzünü inceleme sırası ondaydı.

Vhalla'nın başı dönüyordu ve tek yapabildiği şey başını sallayarak onaylamaktı. Prens onu küçük oturma alanına yönlendirip yanına oturdu. Vhalla parmak uçlarında onun sıcaklığını hissediyor ama bu teması bozmak için hiçbir şey yapmıyordu. "O yüzden konu duygularım olduğunda, herkesten çok bana güven."

"Yani Elecia'dan çok." Vhalla işini şansa bırakmak istemiyordu.

"Elecia'dan çok," diye onayladı Aldrik başını sallayarak.

"Yani bana kırgın değilsin, öyle mi?" Madem bir şeyleri açıklığa kavuşturuyorlardı, Vhalla herhangi bir şeyi atlamak istemiyordu.

"Hiç değilim." Aldrik'in başparmağı Vhalla'nın elinde gezindi. "Asıl senin bana kızgın olman gerek çünkü..." İç çekip elini saçlarında gezdirdi.

"Ödeştik sayalım." Vhalla buna kafa yormak istemiyordu. Bütün gün yeterince düşünmüştü ve artık Aldrik'le aralarının nasıl olduğunu az çok bilmek onu rahatlatıyordu. "Ee, üzerinde çalışmamız gereken şey ne?"

Aldrik kısa bir an için gülümsedikten sonra yüz ifadesi hızla ciddileşti. "Kuzey'i yenmek için bir planım var." Bakışları Vhalla'nın içine işliyordu. "Ama hayata geçirmek için sana ihtiyacım var."

"Ne yapabilirim?" Herhangi bir dövüş taktiğinde uzmanlaşmamıştı.

"Bu etkili bir şekilde Yansıtma yapabilmene bağlı. Yansıtma yaparken seni görebilmemi aramızdaki Bağ'ın sağladığını düşünüyorum çünkü başka hiç kimse göremiyor. Yani eğer sen Yansıtma yeteneğini kullanabilirsen, kimse fark etmeden Kuzey kalesine sızabilirsin. Geçitlerini ve zayıf yerlerini öğrenebilirsin. Elde edeceğin bilgiler sayesinde onları tek gecede yenebiliriz."

Bu fikir Vhalla'yı ânında rahatsız etti. "Ama son denediğimde kısılıp kalmıştım."

"Ben sana yardım edeceğim, yanında olacağım." Aldrik, Vhalla'nın elini hafifçe sıktı. "Eğer sen de razıysan çalışmaya bu gece başlayabiliriz."

Vhalla konuyu zihninde tarttıktan sonra karar verdi. "Razıyım." Belki de bu, askere alınmasını anlamlı kılacak bir şey olacaktı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Peki, Kanallama üzerine çalıştın mı?" Aldrik sonunda dikleşti ve elini onunkinden çekti. Bu sefer daha önceleri hızla aralarına giren mesafeden eser yoktu. Bu, ona son dokunuşu olacakmış gibi bir hissiyat oluşturmamıştı.

"Çalıştığım söylenemez." Vhalla gözlerini kaçırdı.

"Antrenman yaparken de büyünü kullandığını görmedim." Aldrik bilmiş bilmiş sırıttı. "O zaman önce ona çalışalım."

Vhalla başıyla onayladı ve beraber çalıştıkları son seferi düşündü. Birleşme'nin üzerindeki etkisi düşünüldüğünde bu hatırlaması kolay bir anıydı. Vhalla ellerini uzatıp onlara odaklandı. Aldrik'in bu hareketi yapışını defalarca izlemişti.

Ellerini yumruk yaptığında gücün içini doldurduğunu hissetti. Birleşme sırasında yaşadığı hissin aynısı içini kapladığında, Vhalla denemekten neden bu kadar korktuğunu sorguladı. "Sanırım başardım."

"Gerçekten mi?" Hem şaşırmış hem de şüpheci görünüyordu.

"Bak," diye önerdi.

Aldrik gözlerini kaçırdı. "Bakamam."

"Ne?"

"Büyü görüşünü kullanamıyorum." Aldrik bu gerçeği itiraf etmekten utanıyor gibi görünüyordu.

Vhalla şoka girmiş halde ona baktı. *Yapamadığı bir şey mi vardı?* Daha da önemlisi Vhalla'nın yapabildiği bir şeyi mi yapamıyordu? Gözleri Vhalla'nınkilerle buluşmaktan kaçındığında, kız yüzündeki ifadeyi değiştirdi. Büyünün ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığı zamanlarda prens ona yardım etmişti. Şu an onu eleştiremezdi.

"Şey, başardığımı varsayalım." Vhalla hafifçe sırıttı.

"Gerçekten başardın mı? Bu kadar kolay mı?" Şaşırmıştı.

"İyi bir öğretmenim var." Kocaman bir gülümsemeyle ona baktığında Aldrik'in dudakları da istemsizce yukarıya kıvrıldı.

"Kendini nasıl Yansıttığını hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hayal meyal," diye itiraf etti Vhalla. İmparator başkente döndüğünde prense yakın olmayı arzuladığını hatırlıyordu ve zihnini gül bahçesine gönderdiğini. O sırada bir rüya olduğunu düşündüyse de bunun bir Yansıtma olması ihtimali daha yüksekti.

"O süreci tekrarlamaya çalış." Aldrik de Vhalla kadar kuşkulu görünüyordu.

Vhalla başıyla onayladı ve prensin ona olan güveninden güç alarak ilk denemesini yaptı. Gözlerini kapatıp uzun zaman önce yapıtlıklarını düşündü. *Gözünde canlandır,* dedi kendi kendine. Zihin gözünde oda, büyülü bir berraklıkta tekrar inşa oldu.

Vhalla dünyanın yavaşlayıp durmasına izin verdi. Uzağa, daha da uzağa uzanması gerekiyordu. Artık Kanalını açık tutabildiğinden, içinde hareket edeceği büyülü dünyayı daha kolay inşa edebiliyordu. O havaydı; hava durmaksızın Vhalla'yı çağırıyor, alanı doldurmasını istiyordu. Kısa süre sonra ses kesildi ve Vhalla ayağa kalktı.

Hisleri hızla geri dönse de daha öncekinden farklılardı. Havanın hareketini hissediyor, parıldayan hava akımlarının eşyaların çevresinde dolaştığını görüyordu. Vhalla bedeninin gevşek bir halde yığılmasını izledi.

Aldrik fiziksel bedenini yakalayıp kollarının arasına aldı. Vhalla'yı gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Mükemmel," dedi heyecan içinde.

Beni görebiliyor musun? diye sordu.

Prens başıyla onayladı. "Yürümeyi dene."

Vhalla olduğu yerde döndü. Kolayca odayı aşarken Aldrik'in gözleri üzerinden hiç ayrılmadı. Vhalla adamın zırhının yanına gidip elini uzattı. Kuşkuyla inceledi.

Nasıl görünüyorum? diye sordu, hayalet gibi mi yoksa normal mi göründüğünü merak ederek.

"Âdeta bir sisin içinde gibi bulanıksın. Çöllerdeki vahalar gibi," diye yanıtladı Aldrik.

Vhalla zırhın göğüslüğüne dokunmayı denedi ve elinin içinden geçip gittiğini fark etti. *Eşyalara dokunamıyorum,* diye belirtti.

"Büyünü kullanmayı dene," diye önerdi adam.

Vhalla elini uzatıp çevresindeki rüzgârı kontrol etmeye çalıştı. Hava kaygan ve şekilsiz bir hal alıvermişti, sanki bir varil dolusu yılan ve yağ gibi. Vhalla daha da odaklanarak havayı emrine itaat etmesi için zorladı.

"Vhalla dur," diye uyardı Aldrik.

Dönüp ona bakmadı bile. Havayı hissetmek için derin bir nefes almaya çalıştı fakat bu haldeyken alamıyordu. Tek yapması gereken şey onu zorlamaktı. Kanalına daldı ve zırhı hareket etmeye zorladı. Görüntü değişti; dünya bir karanlık bir aydınlık görünmeye başladı.

Aldrik? diye seslendi.

"Vhalla dur!" Aldrik'in sesi oldukça uzaktan geliyordu.

Aldrik! diye bağırdı. Göz kamaştırıcı bir aydınlığın içinde duruyordu.

"Vhalla." Aldrik'in sesi belli belirsizdi. "Bana geri dön." Bembeyaz boşlukta döndü ama onun nerede olduğunu bulamadı. "Dinle, kalp atışlarını bul. Benim kalp atışlarımı bul. Geri dön." Sesi gergin geliyordu ve bu Vhalla'nın daha da paniklemesine neden oldu. *Aldrik?* diye haykırdı boşluğa. Cevap gelmedi. Vhalla gözlerini kapattı ama daha fazla ışıkla karşılaştı. Dinledi fakat hiçbir ses duyamadı. Biraz yürüdü fakat karşısına herhangi bir şeyin çıkmasını sağlayamadı. Sonunda yere oturup sadece dinledi.

Yavaşça, acı verici derecede yavaşça, uzaktan gelen, davulu andıran sesi duymaya başladı. Bu tanıdık bir ritimdi ve onu çağırıyordu. Vhalla bu ritmin onu çekmesine, bilincinin her zerresinde yankılanmasına izin verdi. Yavaş bir şekilde de olsa dünya karardı.

Vhalla'nın gözleri yavaşça aralandı. Aldrik'in yüzü tepesindeydi ve adam rahatlamış bir kahkaha attı. Aynı gün içinde ikinci kez Vhalla kendini adamın göğsüne yaslanmış halde buldu. Hafifçe iç çekti. Buna kolayca alışabilirdi.

"Beni yine korkuttun," diye mırıldandı adam. "Bunu bir daha denemeyeceğiz."

"Hayır," diye itiraz etti Vhalla başını iki yana sallayarak. "Başaracağım, sadece üzerinde biraz daha çalışmam gerek. Kendimi çok zorladım."

Prens onu dikkatle incelerken kendini çok bitkin hissetmeye başlayarak esnedi. Kalkmak için ne Vhalla bir hamle yaptı ne de Aldrik onu kaldırmaya yeltendi. Vhalla'nın göz kapakları indi.

"Dinlen," dedi prens.

Vhalla hafifçe dönerek kulağını adamın göğsüne yasladı. "Aldrik?" dedi bir kez daha esneyerek.

"Vhalla?"

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "*Bu* çok ama çok kötü bir fikir."

Vhalla adamın bir anlığına kasıldığını hissetti ve iç çektiğini işitti. "Biliyorum." Sesi zar zor duyuluyordu. "Biliyorum. Şimdi dinlen."

Vhalla sadece prensin sağlayabileceği rahat bir sıcaklıkla sarmalanırken bilinci kayıp gitti.

9

VHALLA HER DAİM ÜŞÜYEN insanlardandı. Büyük ihtimalle zihni bir şeyle meşgulken yemek yememek gibi bir alışkanlığı olduğundan, vücudunda hiç yağ yoktu ve bu yüzden genelde soğuktan ilk söylenen o olurdu. Uzun süre önce bunun kaderi olduğunu kabullenmiş ve elinden geldiğince onu sıcak tutacak giysilere bürünmeyi bir alışkanlık haline getirmişti.

Buna rağmen şu an kendini sıcacık hissediyordu. Bu gerçekdışı bir histi ve uyku mahmurluğuyla dönüp kendini ısı kaynağına daha da yasladı. Isı kaynağı da altında hareket edip tekrar yerleşti. Bu tanıdık olmayan his karşısında Vhalla'nın bilinci tekrar hayat buldu. Uykudan dolayı yavaş çalışan zihni durumu kavramaya çalıştı.

İlk duyduğu şey onun kalp atışlarıydı. Kalbi sağ kulağının altında yavaş ve güçlü bir şekilde atıyordu. İkinci duyduğu ses ise kâğıt üzerinde dolaşan tüy kalemdi. Vhalla gözlerini araladı ve Aldrik'in kendisine dolanmış sol kolunun üzerinde yattığını fark etti. Bağdaş kurmuş halde oturan adamın neredeyse

kucağında yatıyordu. Adamın sağ eli Vhalla'nın üzerinden uzanıyor, masanın üzerindeki kâğıtlara bir şeyler yazıyordu.

Son olanları parça parça hatırlarken esnedi.

"Uyanmışsın." Aldrik tüy kalemi masaya bırakıp elini saçlarında gezdirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun," diye cevapladı sersem halde.

"Belli." Ses tonu hissiz olsa da duruşunda bir ağırlık yoktu. "Büyünün çoğunu tüketip Kanalının içine düştüğünden oldukça eminim."

Vhalla bu kadar uykulu olmadığı bir anda neyi kastettiğini ona, Fritz'e ya da Larel'e sormaya karar verdi. "Saat kaç oldu?"

Prens dönüp masanın kenarına uzandı. Masa, üzeri karalamalarla kaplı parşömenlerle doluydu. Aldrik birkaç sayfayı kenara ittiğinde gümüş bir parıltı göründü.

"Bakayım, sekiz buçuk olmuş." Cep saatini inceledi.

"Saate bakabilir miyim?" Vhalla elini uzattı.

Aldrik merak içinde ona baksa da isteğini yerine getirdi. Vhalla saati parmaklarının arasında gezdirdi. Arkası bir ayna gibi görünecek kadar cilalıydı, önünde ise İmparatorluk'un parlak güneşi vardı. Zamanı gösteren aletler nadirdi çünkü tuhaf çalışma yöntemlerini anlayan kişiler azdı ve ender bulunurdu. Vhalla obsidiyen ve kaymak taşı yüzeyi kaplayan camdaki yansımasının ardına baktı. "Çok güzel."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Aldrik ne diyeceğini bilmez bir halde.

"Daha önce elimde saat tutmamıştım," diye düşüncesini yüksek sesle dile getirdi Vhalla. Şimdiye kadar gördüğü saatler, aynı kütüphanedeki kitap bankosunun üzerinde duran gibi büyüktü. "Zamanı elinde tutmak gibi, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Keşke durdurabilseydim," dedi.

Prensin elleri Vhalla'nınkileri sardı ve saatin önündeki kapak kapandı. "Durdurabilseydin ne yapardın?"

Aldrik'in sıcak nefesini yanağında hissediyordu ve ne kadar yakın olduklarının son derece farkındaydı. Adam bir kolunu ona dolayıp Vhalla'yı göğsüne yaslamış, diğer eliyle kızın ellerini kavramıştı. *Ne yapıyorlardı?*

"Ben..." Eğer dikkat etmezse kendini o siyah gözlerin içinde kaybedebilirdi. Vhalla doğruldu. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bu mu?" Aldrik, Vhalla'nın dikkatlerini dağıtmasına izin vererek masada duran parşömeni işaret etti. "Erzakımızı takip edip Kesişim'e kadar yetmesini sağlamak gibi eğlenceli bir görevim var. Ayrıca babama vermeden önce kontrol ettiğim bir iki disiplin raporu." Duraksadı; Vhalla tamamen zarif el yazısıyla kaplanmış bir kâğıda bakan gözlerini takip etti. "Bir de Bağımız hakkında not almaya başladım."

"Bizim hakkımızda mı?" Vhalla kâğıda göz attı.

"Bağlar konusunda çok fazla kaynak yok. Eğer tuhaf bir şey olursa geriye dönüp bakabilmek için bildiklerimi kâğıda dökmek istedim."

Aldrik'le birlikte yaşadığı deneyimin başkaları tarafından okunabilme ihtimali hakkında ne düşündüğünden emin olamayarak dudağını ısırdı. "Sanırım bu mantıklı. Eğer benim bakış açıma ihtiyaç duyarsan haber ver," diye teklif etti Vhalla ve adam başıyla onayladı. "Diğer işlere kardeşin de yardım ediyor mu?"

"Baldair mi?" Aldrik iki eliyle saçını geriye itti. Bir anlığına sarayda tanıştığı adam gibi göründü; saçları darmadağın halde önüne geri düşene kadar da olsa.

"Onun, resmî işlerin adamı olduğu söylenemez." Aldrik'in sesi sakindi.

"Aranızda tuhaf bir ilişki olduğunu söylemişti." Aldrik bu cümle üzerine tek kaşını kaldırdı. "Duruşma zamanı hücreme geldiğinde."

"Öyle mi?" Aldrik acı acı güldü. "Sanırım o şekilde de tarif edilebilir."

"Anlaşamıyorsunuz." Bunu fark etmesi için kendi kardeşinin olmasına gerek yoktu.

"Aramızdaki ilişki lazım olduğunda sorun çıkarmıyor. Normalde karşılıklı anlayışa sahibiz." Temkinli sözcükleri ve ses tonu bu konuda daha fazla bilgi vermeyeceğini gösteriyordu.

Vhalla istemsizce esnedi. "Sanırım gitsem iyi olacak." Gözlerini kaçırdı. Dürüst olması gerekirse gitmeyi hiç istemiyordu.

"Hiçbir şey yemedin." Belli ki bu isteksizlik karşılıklıydı. "Gidip bize yemek getireyim."

"Peki." Bunu kabul etmek kolaydı.

Aldrik ayağa kalktı ve gerindi. Zırhının diğer parçalarının yanında duran örgü zırhı alıp üzerine geçirdi.

Vhalla geriye yaslandı ve hareketlerindeki belli belirsiz zarafeti izledi. "Kamptayken örgü zırha gerek var mı?"

Aldrik duraksadı ve Vhalla yüzünün acıyla dolduğunu gördü. "Ne kadar dikkatli olursak o kadar iyi," diye mırıldandı. Vhalla tepki göstermeye fırsat bulamadan adamın yüz ifadesi değişti. "Burada bekle, hemen dönerim." Vhalla başıyla onayladığında adam çadırdan çıktı.

Vhalla tekrar yastıklara gömülerek halıyı inceledi. Tüm akşam, bir önceki gün tamamen gerçekdışıydı ve Vhalla bunun sona ermesini istemiyordu. Prens ona daha da yakın olmak istiyordu, en azından öyle söylemişti. Bu düşünce zihninde uyarı çanlarına neden olduğu kadar midesinde de kelebekler varmış hissi yaratıyordu.

Homurdandı ve gözlerini koluyla kapattı. En mantıklı hareket, *bu* her neyse hemen sona erdirmekti. En iyisi özür dileyip, reddedip gitmek ve ileride olacakları engellemekti. Vhalla başını geriye yaslayıp tavandan asılı mangallardaki alevlerin dansını izledi. Mantıklı hareket bu olurdu ama Vhalla'nın yaptığı şey orada yatıp dönmesini beklemek oldu.

"Vay canına, çok rahat görünüyorsun." Aldrik'in yüzünde tembel bir sırıtış vardı.

"Bir ayı aşkın süredir başım gerçek bir yastığa değmemişti," diye hatırlattı doğrulurken.

"O zaman bir tanesini al." Prens omuzlarını silkerek elindeki küçük çantayı masaya bıraktı.

"Yastığını alamam." Vhalla ona uzattığı ekmeği aldı.

"Nedenmiş?"

"Ah evet, bu arada Veliaht Prens Aldrik bana bir yastık verdi. Bu çok normal, öyle değil mi?" Vhalla gözlerini devirdi.

"Doğu'da kadınlara hediye vermenin çok yaygın olduğunu duymuştum. Bana kaynaklarımın yanlış olduğunu mu söylüyorsun?" Aldrik sırıttı.

"Ah, çok komik."

Vhalla bahsi geçen yastıklardan birini alıp adamın yüzüne attı. Yastık ona çarptı ve prens dik dik Vhalla'ya baktı. Vhalla bir anlığına gerildi.

"Az önce veliaht prense saldırdın." Ters ters baksa da Vhalla gözlerindeki yaramazlık parıltısını görebiliyordu. "Vhalla, bence bu tahliye şartlarını ihlal ediyor."

"Öyle mi? Söylesene, bana ne yapacaksın?" Prensin kendine özgü sırıtışını taklit etmek için elinden geleni yaptı ve karşılığında Aldrik'in gözlerinin tekrar alevlenmesiyle ödüllendirildi.

"Aklıma sana yapacak *birçok* şey geliyor." Sesi ciddi ve derindi; Vhalla yüzüne ateş bastığını hissetti.

Verecek bir cevap bulamadığından ekmeğini ısırdı ve çiğnerken sessizliğe büründü. Prens kıkırdadı ve başını iki yana salladı. Vhalla ekmeğini bitirdiğinde ona bir kap su uzattı. Kız ağzını elinin tersiyle silerken prensi düşündü.

"Hiç anlattıkları gibi değilsin," dedi Vhalla. Adam devam etmesini istercesine tek kaşını kaldırdı. Vhalla çantadan en küçük et parçalarından birini alıp düşünceli düşünceli çiğnedi. "Senin hakkında konuşan herkesin sözleri uyarı niteliğindeydi." Vhalla duyduklarını hatırlamaya çalışırken başını hafifçe

yana eğdi. "Kardeşinle öğle yemeği yediğimde beni senden kurtardığını söylemişti, senin beni çiğ çiğ yiyeceğini." Küçük bir kahkaha atıp sırıttı ama prensin gerildiğini fark eder etmez gülümseyişi yüzünden silindi.

"Eminim kardeşim herhangi birini benden kurtarmaktan memnuniyet duyacaktır." Aldrik ellerinden birini yumruk yaptı.

"Söylenenlere inanmıyorum." Vhalla bunun açıkça belli olduğunu umuyordu.

"Biliyorum." Aldrik'in sesi kısıktı ve bakışlarını Vhalla'dan kaçırıyordu. "Ama haklılar. Bana yakın durmak iyi değil."

Vhalla kaşlarını çattı ve hızla yemeğinin son lokmasını da yuttu. Prense yaklaşıp yüzünü onunkinin karşısına getirdi ve düşünceli düşünceli yüzünü inceledi. "Artık bundan bahsetmek yok, anlaştık mı?" diye fısıldadı. "Sen git demediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum."

Prensin çenesi gevşerken dudakları hafifçe aralandı. "Geç oldu."

"Oldu," diye onayladı.

Çöken sessizlik hem rahatlatıcı hem de acı vericiydi. Vhalla kalbinin göğüs kafesinden kaçmaya çabaladığını hissetti. Tereddüt ederek uzandı. Parmak uçları prensin yumruklarına hafifçe dokundu. Adam gözlerini onunkilerden ayırmayınca Vhalla elini tuttu.

"Gitsen iyi olur," dedi nefes nefese. Sesinde Vhalla'nın daha önce hiç işitmediği bir gerginlik vardı.

"*Öyle*," diye onayladı.

İkisi de hareket etmedi.

"Vhalla," diye fısıldadı Aldrik. Adının onun dudaklarından dökülmesinin hoşuna gittiğini fark etti.

Vhalla, "Aldrik?" diye yanıtladı aynı şekilde.

Prens bir anlığına elini sertçe sıktığında nefesini tuttu. Fakat prens elini gevşetirken o kısacık anda üzerlerine çöken

deliliğin yok olduğunu hissetti. "Yarın senin yanında at süreceğim," diye söz verdi prens. "Başka kimsenin yanına gitme. Yanımda kal."

Vhalla başıyla onayladı. "Gitmeyeceğim. Söz."

Aldrik ayağa kalkmasına yardım etti ve Vhalla elini tutmaya devam ederek adamın yüzüne baktı. Prens yavaşça Vhalla'nın elini yüzüne götürdü ve nazikçe dudaklarına dokundurdu. Yumuşacık dudaklarından dökülen sıcak nefesi, Vhalla'nın tüylerini diken diken etti.

Vhalla botlarını giydi ve çadırın çıkışına doğru birkaç adım attı fakat sonra durup döndü. "Aldrik, yarın." Duraksadı, boğazına dizilmiş sözcükleri zorlukla yuttu. "Tüm bunlar bir rüyadan mı ibaret olacak?" Adamın kaşları bir anlığına çatıldı. "Tekrar karşılaştığımızda tüm bunlar yaşanmamış mı olacak?"

"Elbette öyle olacak," dedi prens. Vhalla göğsünün sıkıştığını hissetti. Aldrik aralarındaki mesafeyi aşıp avucunu kızın yanağına koyarak parmaklarını ensesine doladı. Ona doğru eğildiğinde Vhalla gözlerindeki keyfi gördü. "*Diğer herkes için,* elbette öyle olacak."

"Peki ya bizim için?" Vhalla sesinin nasıl bu kadar yalvarır gibi çıktığını bilmiyordu.

"Bizim için yarın, bir sonraki Yansıtma çalışması için dört gün beklememiz gereken bir günden ibaret olacak."

Söylediği şeyi doğru anladığını umarak içinde bir rahatlamayla hafifçe gülümsedi. "O zaman görüşürüz."

"O zaman görüşürüz." Prens sırtını dikleştirdi ve çadırın eteğini kaldırarak Vhalla'yı gecenin serinliğine uğurladı.

Vhalla'nın midesinde kelebekler uçuşuyordu; kendi çadırına dönerken içindeki tuhaf mutluluk çığlıklarını bastırmaya çalıştı. Daha önce kendini hiç böyle hissetmemişti ama kanının bu şekilde kaynamasından hoşlandığının farkına vardı. Dört gün... bu bir aydan çok daha iyi bir süreydi. Vhalla bir eliyle diğerini sardığında hayalet dudakların dokunuşunu teninde hissetti.

Aldrik haklıydı, geç olmuştu. Çoğu ateş közleşmiş, geriye sadece kampın merkezindekiler kalmıştı. Kampın dış taraflarında çok az kişi vardı. Vhalla, birileri neden orada olduğunu sorgulamaya fırsat bulamadan Aldrik'in çadırından uzaklaştı. Çadırına adım adım yaklaşırken sessiz gece onu sakinleştirmeye başladı. Larel'den özür dilemesi gerekiyordu.

Uyku tulumunun içine kıvırılmış olan Larel, Vhalla sessizce üzerini değiştirirken hiç kıpırdamadı. Zırhının sürtünmesinden yara olmaması için göğsüne sardığı bağları çözerken soğuk havayı teninde hissetti. Zihni ânında prensin sıcaklığına kaydı ve bu da içini farklı bir şekilde ürpertti. Kaşındıran yünden battaniyesinin altına kıvrılırken iç çekti.

Vhalla, Larel'le aralarındaki sorunu sabah olana kadar yok saymaya hazırdı. Fakat kendini o âna kadar uyuyor taklidi yapan Batılı kadınla bakışma yarışı içinde buluverdi. Larel dikkatle onu inceliyor ve sessizliğin uzadıkça uzamasına izin vererek Vhalla'nın konuşmasını beklediğini belli ediyordu.

"Bugün çadırı tek başına kurmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Vhalla utançtan kulaklarına kadar kıpkırmızı olmuştu.

"*O* hiç sorun değildi."

O değildi ama Vhalla'nın davranışları sorundu. "Ayrıca sana patladığım için de özür dilerim." Larel'in gözlerinin içine bakmak için elinden geleni yaptı fakat sonunda utancı baskın geldi ve bakışlarını kaçırdı. "İstemeden oldu, sadece çok yorgundum ve..." Vhalla zaman kazanmak için yutkundu. "Larel, sen benim arkadaşımsın. Bunu sensiz yapamazdım. Sen olmasan bu zamana kadar hayatta kalamazdım."

Duyguları Vhalla'nın boğazına bir yumru gibi oturdu. Sözleri doğruydu. Larel'in yaptıkları ve yapmaya devam ettiği onca şey olmasa, Vhalla tek başına olurdu. Aldrik elbette ona yardımcı oluyordu ve Vhalla'ya dert kadar neşe kaynağı da olabiliyordu. Fakat çekinceleri ve dünyanın onlardan beklen-

tileri yüzünden aralarındaki ilişki de çok karmaşıktı. Onunla kıyaslandığında Larel'le aralarındaki bağ çok daha basitti.

Larel'in eli Vhalla'nınkinin üzerinde sıkıca kapandı. "Bu konuyu daha fazla düşünme," dedi sonunda. "Seni affediyorum."

Vhalla titrek bir nefes alıp Larel'in elini sıkıca kavradı.

"Sen benim için bir çömezden fazlasısın, biliyorsun değil mi? Çok sevdiğim bir arkadaşsın." Batılı kadın elini Vhalla'nın saçlarında sevgiyle gezdirdi. "Çok fazla arkadaşım yok."

"Benim de hiç olmadı," Vhalla zayıfça güldü.

"Aldrik ilk arkadaşlarımdan biriydi." Prensin adı kimin ağzından dökülse Vhalla'nın dikkatini çekiyordu ve Larel bu ismi Vhalla'dan bile rahat söylemişti. "Sen prensle ilgili sırrını anlattın. Şimdi sıra bende."

"Anlatmak zorunda değilsin." Vhalla, Larel'in etrafını tanıdık olmayan bir auranın kapladığını hissetti, rahatsız bir auranın.

"Biliyorum." Larel gülümsedi. "Fakat senin bana güvendiğin gibi benim de sana güvendiğimi bilmeni istiyorum." Larel kıpırdandı ve gözleri uzaklara daldı. "Sanırım anlatmaya en başından başlamadığım sürece hiçbir şey anlamlı gelmeyecek. Qui adında küçük bir kasabada yaşayan, oldukça fakir bir aileden geliyorum."

"Orayı hiç duymadım," diye itiraf etti Vhalla.

"Batı madenciliği üzerine çalışmadığın sürece duyman mümkün de değil. Qui, Norin'e giden yolun ortasındaki bir kasaba. En azında Büyük İmparatorluk Yolu yapılmadan önceki eski rotayı kullanırsan. O zamanlar birçok kişi erzak almak veya atlarını dinlendirmek için kasabaya uğrardı." Larel sırtüstü döndü, parmakları Vhalla'nınkilere hafifçe dolanmıştı.

"Boktan da beter bir kasabaydı." Larel hiç olmadığı kadar sertti. "Babam alkolü çişe çevirmekten başka işe yaramayan bir maden işçisiydi. Annem ise yaralı bir kadındı ve sanırım tek

yapabildiği uzaklara dalıp gitmekti, özellikle de babam onu dövdükten sonra."

Vhalla dehşet içinde gözlerini kırpıştırdı.

"Orada para, gelecek ya da neşe yoktu. Ana beni affetsin, ev dediğimiz o barakadan nefret ediyordum. Bir gün, o zamanlar beş ya da altı yaşındaydım. Babam eve daha önce hiç görmediğim bir adam getirdi. Bana adamın bize ihtiyacımız olan tüm parayı verebileceğini ve benim tek yapmam gereken şeyin uslu bir kız olup söz dinlemem olduğunu söyledi." Larel kolunu alnına yasladı ve gözleri tepelerindeki kumaşın çok ötesinde bir yerlere dalıp gitti.

"Adamla yalnız kalana kadar hiçbir şey anlamadım. Çığlık attım, bağırdım ama hiç kimse gelmedi. O an tek istediğim şey hepsinin ölmesiydi." Larel hafifçe iç çekti. Vhalla kadının ima ettiği şeyi zar zor algılayabiliyordu. "Beni, evimizin küle dönmüş harabesinin içinde buldular. Hiç yas tuttuğumu sanmıyorum." Dönüp Vhalla'ya baktı. "İlk Dışavurumum böyleydi. Daha küçücük bir çocuktum ve bir büyücüydüm. O yüzden beni madenlere gönderdiler. Her gün beni bir deliğin içine indiriyorlardı. Sürekli kazıyor, *kazıyordum.* Ya da ateşler yakıp bir şeyleri eritiyor, elimden başka ne iş gelse yapıyordum."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Vhalla. Bu iki sözcük hissettiklerini anlatmaya yetmiyordu.

"O hayat geride kaldı Vhalla." Larel omuzlarını silkti. "Madenlerde her çalıştığım gün için bir bakır alıyordum. Bu karnımı doyurmama yetiyordu ve boş depolarda yatabiliyordum." Larel tekrar sırtüstü döndü ve gözleri anıların etkisiyle buğulandı. "Ardından bir gün Kraliyet konvoyu kasabadan geçti. Bizzat İmparator'un da içlerinde bulunduğu insanlar atlarını dinlendirmek ve erzak tazelemek için kasabada mola verdiler. Hayatım boyunca yaldızlarla kaplı arabalar ve boyalı derilere bürünmüş atlar kadar büyüleyici bir şeyle karşılaşmamıştım.

"İmparator madenleri gezmek istedi. Norin'e gidiyorlardı ama İmparator Solaris bizim madenin Batı'nın en verimli gümüş yatağı olduğunu biliyordu ve en azından bu ilgisini çekiyormuş gibi davranacak kadar nazikti. Aldrik de yanındaydı."

Vhalla, Aldrik'in çocukken nasıl göründüğünü hayal etmeye, yetişkin tavırlarını takınmadan önce nasıl görüneceğini gözünün önüne getirmeye çalıştı.

"On iki yaşındaydı ve o zaman bile prens olduğu her halinden belliydi. Görev bilinciyle babasını madenler boyunca takip etti. Ama yine de bir çocuktu ve sonunda tek başına gezinmeye başladı, yani... yanında bir koruması vardı. Gerçi Batı'daki kimse onu incitmezdi. Sonuçta o Batı'nın çocuğuydu. Onun alevler yaratıp onlarla oynadığını gördüm. Daha önce hiç benim gibi biriyle karşılaşmamıştım." Larel hafifçe güldü.

"Pislik içinde ufacık bir şeydim Vhalla. Veliaht prensin yanına hiç yaklaşmamam gerekirdi. Ama o bana nazikçe gülümsedi ve neler yapabileceğimi göstermemi istedi. Bana sarayda bizim gibi insanların özel sayıldığı bir yer, bir Kule olduğunu ve karanlıkta yaşamak zorunda olmadığımı söyledi. Ağladığımı hatırlıyorum; ağladım çünkü kulağa mükemmel geliyordu, ağladım çünkü asla oraya gidemeyeceğimi biliyordum.

"Bana tuhaf tuhaf baktı. Niye gidemeyeceğimi anlayamıyordu. Koruması ona açıkladığında Aldrik beni oraya götüreceğini söyledi." Larel battaniyesiyle oynadı. "Beni babasının yanına götürdü ve herkesin önünde ona, beni Kule'ye katılmak üzerine yanlarına alacaklarını söyledi. Ustabaşı itiraz edip madenlerin malı olduğumu söyledi. Ama Aldrik bunu kabul etmedi. Sonunda yedi altın parçası ve İmparator'un teşekkürü karşılığında satın alındım. O kasabadan ayrıldığımda on bir yaşındaydım ve bir daha hiç geri dönmedim."

Vhalla huşu içinde ona baktı ama Larel hikâyenin daha sadece yarısını anlatmış gibi görünüyordu.

"Norin'e giden İmparatorluk konvoyuna katıldım ve ardından onlarla beraber Güney sarayına döndüm. Aldrik ve ben tüm bu süreç boyunca ayrılmaz ikili olmuştuk. Çocuktuk ve şey... çocuklar dünyayı, insanları birbirlerinden ayrı tutan onca nedeni anlamazlar. En başından beri ona 'prens' diye hitap etmemi istemedi. Ben de memnuniyetle kabul ettim. Kule'ye katıldığımda birlikte eğitim görmemiz için ısrar etti. Bakan Egmun bunu..."

"Egmun mu?" diye sözünü kesti Vhalla, şoka girmiş bir halde.

Larel, Vhalla'nın ses tonundan bu sorunun farklı bir anlamı olduğunu anlayabilmişti. "Egmun, Victor'dan önceki Büyücülük Bakanı'ydı."

Vhalla doğruldu. "*Hayır,* Baş Senatör Egmun'dan mı bahsediyorsun?" Bir yanlışlık olmalıydı.

"Evet, Senato'ya katılmak için bakanlık görevinden istifa etti," diye açıkladı Larel.

"O... o..." Vhalla, döverek ona boyun eğdirmeye ve onu acıdan kurtulmak için ölmeyi tercih etmeye zorlayan adamı düşündüğünde küplere bindi.

Larel, Vhalla'nın sözlerini yutmasını bekledi. "Egmun'un senatör olma süreci boyunca çok değiştiğini duydum."

"Özür dilerim, devam et." Vhalla başını iki yana sallayarak şeytanın hayat bulmuş hali olduğunu düşündüğü senatörü zihninden atmaya çalıştı.

"Her neyse, benim veliaht prensle birlikte eğitim görmemin uygun olmayacağını düşündü fakat Aldrik'i tanıyorsun. Sonuçta beraber eğitim aldık. Onunla geçirdiğim her gün bir gün öncesinden daha iyiydi. Öfkeli ya da üzgün olduğu günlerde bile yanında olmaktan mutluluk duyuyordum, onu görmekten..." Larel yüzünde hüzünlü bir tebessümle geçmişe dalarak sustu.

Vhalla'nın gözleri kocaman açıldı. "Ona âşık mıydın?"

Bu mantıklı olurdu. Aldrik onun hayatını kurtarmış, ona yeni bir hayat sunmuş ve büyüleyici bir dünyayla tanışırken yanında olmuştu. Bunları yapan bir kişiye âşık olmamak mümkün müydü, hele ki bu kişi Aldrik kadar mükemmel biriyse?

"Şey..." Loş ışığa rağmen Larel'in yanaklarının hafifçe kızardığı görülüyordu. Vhalla daha önce hiç kızardığını görmemişti ve bu durum karşısında gerildi. "Onun on dördüne basmak üzere, benimse on üç yaşında olduğum yaz. Tam aşkın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başladığımız yaşlardaydık. Bir an yaşadık; ilk öptüğüm oğlan oydu." Vhalla battaniyesinin altında kıpırdandı. "Ama bu an geldiği hızla yok oluverdi. İkimiz de kendimizi âşık sanan çocuklar olduğumuzu fark edip gülerek geçiştirdik."

Larel hafifçe iç çekti.

"Kristal Mağaralar'daki savaş henüz başlamışken Aldrik çok karanlık bir döneme girdi. Ona ulaşmaya çalıştım ama beni kendinden uzaklaştırdı. Kavga ettik ve ikimiz de sonrasında pişman olduğumuz şeyler söyledik." Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Gururluydum, yaralanmıştım ve ona sırtımı döndüm. Bana her zamankinden çok ihtiyacı olduğunu, *birine* ihtiyaç duyduğunu biliyordum ve ben geri çekildim." Larel dikkatini tekrar Vhalla'ya vermiş, geçmişin sisinden bir anlığına çıkmıştı. "O an bir daha karşıma yardıma ihtiyacı olan biri çıkarsa, o kişiyi asla terk etmemeye yemin ettim. Acı çektikleri için aptalca şeyler yapan hiçbir arkadaşımı yüzüstü bırakmamaya."

Vhalla bir anda Larel'in kendisinden bahsettiğini fark etti.

"Bu olaydan sonra uzun seneler boyunca ilişkimiz tuhaf ve soğuktu." Larel tekrar hikâyesini anlatmaya dönmüştü. "Ama zaman tüm yaraları iyileştirir, sonunda tekrar arkadaş olabildik. Asla eskisi gibi olmayacak ama dostluğumuzu sağlam bir temele oturtmayı başardık. Bana tamamen güvenebileceğini biliyor ve ben de ona güveniyorum."

Vhalla, Larel'in hikâyesini sindirirken aralarına sessizlik çöktü. Duydukları karşısında üzerine bir ağırlık çökmüş, midesi düğümlenmişti. Arkadaşı için üzülüyor; onun adına mutlu oluyor, heyecanlanıyor ve hatta onu birazcık kıskanıyordu. Prensi öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başladığında kendini çocuk gibi hissedip buna dair sorularını bastırdı.

"Yani bu yüzden benim rehberim oldun." Vhalla her şeyi farklı bir açıdan görmeye başlamıştı.

"Evet. Dışavurumun esnasında Aldrik kafayı sana takmıştı. Onu yanından ayırmak için resmen güç kullanmamız gerekiyordu. Sana dokunmak bir yana, yanına yaklaşacak herkesi incelemeden geçirmek istiyordu. Victor sürekli onu uzaklaştırmaya çalıştığından bu görevi bana verdi. Benden bir iyilik istedi. Elbette şimdi niye deliye döndüğünü anlayabiliyorum. Bağ yüzünden."

Vhalla battaniyesini parmaklarının arasında kıvırdı. Bu Aldrik'in, Vhalla için birilerinden ilk iyilik isteyişi değildi. Vhalla başını hafifçe yana eğdi. "Bağ yüzünden mi?"

"Bağ'ın nasıl oluştuğunu biliyorsun," dedi Larel kibarca. "İkiniz de birbirinizin parçasısınız. Bağlı olduğu kişiyi kaybettiği için deliren insanlara dair kayıtlar var. Bazıları Bağ'ın derinliğine göre Bağlı olan kişilerden biri öldüğünde diğerinin de öleceğini düşünüyor."

Vhalla oturdu ve alnını avucuna dayadı. *Onun için kendini koruma içgüdüsünden ibaretti.* "Beni koruyor çünkü başına bir şey gelirse..."

"Seni koruyor çünkü güvende olmanı *istiyor*," diye sözünü kesti Larel.

Vhalla, Larel'e baktı, o da doğrulmuştu. Larel kolunu arkadaşının omzuna doladı ve Vhalla'yı kendine çekerek onu sıcacık korumasıyla sarmaladı.

Larel'in sesi hüzünlü ve içtendi. "Aldrik çok şey yaşadı, birçoğunu benimle bile paylaşmadı. Ama omuzlarında taşıdı-

ğı karanlığın bir kısmını gördüm. Ne akıl sağlığından ne de hayatından endişelendiğini düşünüyorum. Ölmeni istemiyor çünkü bu sensiz yaşamak zorunda olması anlamına gelecek." Larel, Vhalla'nın başını okşadı.

"İyi dinle. Onu on iki yıldır tanıyorum ve bu sürenin birçoğunu onun en yakın arkadaşı olarak geçirdiğimi söyleyebilirim. Aldrik'i tanıyorum; hem iyi hem de kötü yanlarını biliyorum." Larel iç çekti. "Onun dile getirmediği hiçbir şeyi söylemek istemem. Ama sana *değer veriyor* Vhalla. Daha önce kimseye böylesine değer verdiğini görmedim."

Vhalla gözlerini kapatıp sarayda olduğunu hayal etti. "Bunları bana anlattığın için teşekkürler Larel."

"Tatlı Vhalla, hep yanında olacağımı biliyorsun." Larel ona sıkıca sarıldı ve Vhalla yıllarca sürmüş gibi gelen bir aradan sonra daha önce uyuyamadığı kadar huzurlu bir uykuya daldı.

10

Ertesi sabah Aldrik sözünü tutarak Vhalla'nın yanında at sürdü. Bütün gün neredeyse sadece birbirleriyle konuştular. Prens ona Doğu'daki hayatına, ailesine, çiftliklerine dair sorular sordu. Vhalla büyü hakkında başka yerden öğrenemeyeceği bilgiler için onu sıkıştırdı. Adam resmen ayaklı bir kütüphaneydi.

Fritz ve Larel'le arasında yaşanan gerginlikten de eser yoktu. Fritz aralarındaki sorun her ne ise onun çözüldüğünü fark etmişti ve konuyu uzatmayacak kadar zekiydi. Vhalla, arkadaşlarının yanında ve Aldrik'le ilişkisinin yolunda olduğunu bilmenin güveniyle donandığından tüm antrenman boyunca Elecia'yı görmezden geldi ve bu onu sinir etti.

Vhalla, Kanalını cömertçe kullanarak Aldrik hariç herkesi şaşırttı. Larel ve Fritz beklendiği üzere teşvik ediciydiler. Elecia'nın ise tedirgin olduğu belliydi ve sonraki üç gün boyunca Vhalla'dan uzak durmaya çalıştı.

Vhalla, Kanalını tereddüt veya korku duymadan açtığı üç günün ardından güçlerini ne kadar kolay kontrol ettiğinin far-

kına varınca şaşırdı. Arkadaşları ve Aldrik'ten destek gören Vhalla, nihayet büyüsünün keyfini sürdü. Rüzgâr kolayca parmaklarının arasında dolaşıyor, arzularına boyun eğiyordu ve Vhalla hızla Aldrik'in ona aylar önce verdiği basit talimatların ötesine geçti. Büyünün şiir gibi olduğunu keşfetti. Mantığını çözdüğünüzde, ardındaki uyakları ve ritmi anladığınızda, üzerine dizeler ekleyip kendinize ait bir şeye dönüştürebiliyordunuz.

Üçüncü gece, Larel'le kaldıkları çadırı sadece büyü yardımıyla kuruyordu. Ona dikilmiş gözler ilk kez büyücülüğüyle ilgileniyordu ve bu gözler ne ürkmüş ne de korkmuş görünüyordu. Siyah Alay bir kez daha Rüzgârgüdücüleriyle ilgilenmeye başlamıştı ve bu sefer bunun sebebi Ateş ve Rüzgâr Gecesi değil, günlük işlerinde büyüyü başarıyla kullanabilmesiydi. Bu, Vhalla'nın hem akıl sağlığını korumasına yardımcı oluyor hem de özgüvenini artırıyordu.

Tüm bunlar sonucunda o kadar iyi bir ruh halindeydi ki antrenman sırasında Aldrik, Elecia'nın isteği üzerine Vhalla'yı onunla eşleştirdiğinde Vhalla gözünü bile kırpmadı. Karşısında yer almayı kabul etti. Âdeta Aldrik'in dikkatini çekmek için yarışıyor ve Vhalla kazanıyordu. Veliaht prens her gün onun yanında at sürüyordu ve yarın tekrar Yansıtma çalışacaklardı.

Aldrik yumruk yumruğa dövüş üzerine çalışmak istiyordu ve Vhalla bunu memnuniyetle kabul etti. Kuzeyli görünen kadının burnunun biraz sürtmesi gerekiyordu ve Vhalla kendi kendine bu gece *benim* gecem diyerek kendine telkinde bulundu. Geçen her haftayla birlikte kendini daha güçlü ve becerikli hissediyor, gitgide daha az yeri ağrıyordu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Yarl?" Elecia, Aldrik'e bir bakış atarak sırıttı.

"Sadece antrenman, öyle değil mi?" Vhalla tek kolunu havaya kaldırıp diğerini göğüs yüksekliğine getirerek tercih ettiği dövüş pozisyonunu aldı.

"Ah, elbette." Elecia sağ elini yumruk yapıp sol eliyle onu üstten kavradı.

Vhalla iki elini de yumruk yaparak büyüsünü kucakladı. "Sen mi işaret vereceksin, ben mi vereyim?"

"Ben veririm; hile yapmanı istemiyorum." Elecia sesini alaycılıkla süslemeye çalışsa da Vhalla bunun, içtenliğini örtmeye çalıştığı ince bir tül olduğunu biliyordu. Gözü seğirdi.

Elecia hareket ettiğinde Vhalla ânında saldırıya geçti.

Koyu tenli kadın eğilip hünerli bir şekilde darbeyi savuşturdu. Vhalla'nın yumrukları onu küçük farkla ıskaladı; Elecia'nın tahmin ettiğinden de kıl payıydı.

Vhalla derin bir nefes alarak odaklandı. Diğer kadın yumruk ya da tekme savurmaya hazırlanırken kasları kasıldığı için yön değiştiren havayı hissedebilmeye başlamıştı. Henüz gözleri görmeden bedeni gelecek hamleyi biliyordu. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Bunu yapabilirdi; *dövüşebilirdi.*

Kalp atışlarını kulaklarında hissetmeye başladığında kendini tamamen içgüdülerine bıraktı. Sürekli saldırı karşısında Elecia panik olmaya başlamıştı ve bu panik onu dikkatsiz hale getirdi. Vhalla kalp atışlarından başka hiçbir şey duymuyordu.

Elecia, Vhalla'nın yüzüne bir yumruk savurdu fakat Vhalla bu yumruğun geleceğini bildiğinden, son anda kaçtı. Elecia'nın bileğini kavradı ve ayağıyla ona çelme takarken kadının yüzünde oluşan dehşet ifadesinin tadını çıkardı. Elecia dizlerinin üzerine düştüğünde boşta kalan elini kadının ağzının üzerine götürdü.

Koyu saçlı kadının gözleri dehşetin etkisiyle kocaman açıldı.

"Bu kadar yeter," dedi Aldrik sağ tarafından. "Vhalla, *onu bırak.*"

Vhalla'nın kulaklarında uğuldayan kalp atışlarının sesi kısıldı: Bu, transtan çıkmak gibiydi. Elecia'yı ilk kez görüyormuşçasına elini hızla çekerek kendi kendine hareket ediyormuş gibi görünen uzvuna baktı.

"Ana aşkına, o da neydi?" Elecia ayağa fırladı.

"Sadece bir dövüş," diye tersledi Vhalla. Yaşanan şaşkınlığın, Elecia'nın yenilgisini gölgede bırakmasına izin vermeye niyeti yoktu. "Senin yenildiğin bir dövüş."

"Tabii," diye mırıldandı Elecia gözleri Aldrik'e dönerken. "*Oldukça tanıdık* bir dövüş stiline karşı yenildim."

"Bence bu gecelik bu kadar yeter." Aldrik'in ses tonu son derece açıktı: Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu.

"Neden?" Elecia öne doğru bir adım attı. "Onu gizlice eğitmeye devam edebilmen için mi?" *Sesi kırgın mı çıkıyordu?* "Onu çadırına çağırdığın gecelerde ne yapıyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez." Vhalla daha önce hiç Aldrik'in Elecia'yla bu kadar sert konuştuğunu duymamıştı.

"İlgilendirir çünkü sen benim..."

"*Git* Elecia." Aldrik iç çekerek burun kemerini sıktı.

Aldrik onun nesiydi? Vhalla bu soruyu bağırarak dile getirmek istese de tüm bu konuşma sırasında zar zor nefes alabilmişti.

"Peki Aldrik. Eğer onu gizlice eğitmek istiyorsan eğit. Ama bu hiçbir şey hak etmeyen alt tabaka kıza yaptığın iyiliğin gözden kaçacağını veya sorgulanmayacağını sanma." Elecia yine hakaretlere başlamıştı ve Vhalla artık bunları duymanın karnına hançerler saplanıyormuş gibi hissetmesine neden olmayı bırakmasını diledi.

"Hepiniz geri dönün," diye emretti Aldrik, Elecia öfkeyle uzaklaşırken.

Fritz ve Larel birkaç adım ilerledikten sonra Vhalla yumuşak bir sesle, "Aldrik," dedi.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Prens gözlerini Vhalla'nın burnunun ucuna dikmişti.

"Nereden öğrenmiş olabilirim ki?" Neden hoşnutsuzlukla karşılandığını anlayamıyordu. "Sen, Elecia, Larel, Fritz, Binbaşı Reale, beni eğiten herkesi biliyorsun."

"Hareket etme şeklin. *Hiçbiri* sana bunu öğretmiş olamaz." Son derece ciddiydi.

"Şey, iyi bir öğretmenim var." Vhalla gülümsemeye niyet ettiyse de bundan hemen vazgeçti.

Aldrik'in gözleri hiçbiri güzel olmayan duygu fırtınalarıyla kapkaraydı. "Bundan fazlası vardı Vhalla," diye ısrar etti.

"Başka ne yaptığımı sandığını bilmiyorum." Kollarını kavuşturarak bir adım geriledi. "Hatırlatayım, son birkaç haftadır hayatım bana ait değildi. Ben hanedanın *malıyım,* prensim."

"Öyle mi? Sadece hanedanın malı mısın? Başka bir şey yok mu?" Aldrik iki adımla aralarındaki mesafeyi kapadı.

"Başka ne olacak ki?" *Yoksa neden savaşa gidecekti ki?*

Aldrik'in gözleri hafifçe açıldı ve Vhalla, orduda olmasından ya da dövüşten bahsetmediklerini anladı. Aldrik öfkeyle yanından geçerken omzuyla hafifçe Vhalla'ya çarptı.

Vhalla, "Aldrik, onu kastetmediğimi biliyorsun," diye seslendi ardından.

Prens donakaldı ve dönüp kıza baktı. *Yüzünde takdir ifadesi mi vardı?* Konuşmalarındaki üstü kapalı değişimleri fark edişinden mi etkilenmişti?

O an geçip gitti ve Aldrik başka bir şey demeden uzaklaştı.

Vhalla çığlık atmak istiyordu. Rüzgâr bıkkınlığına cevaben avuçlarında dolaşıyordu. İlk kez Vhalla görevini bırakarak kaçıp gitmeyi düşündü.

Daha sonra çadırlarına döndüğünde Larel'e söylenip durdu. "Ne yaptığımı bile bilmiyorum!" Larel sessizdi. "Artık tam bir işe yaramaz olmadığım için memnun olacağını sanmıştım."

"Sen hiçbir zaman işe yaramaz değildin," diye düzeltti Larel hiç yardımı dokunmasa da.

"Elecia'yı yendim!" Kendini uyku tulumunun üzerine attı. "Benimle gurur duyacağını sanmıştım."

Uzun bir an boyunca sessiz kalan Larel, Vhalla'nın hemen yanında ve ona dönük yatıyordu. Küçük çadırlarında zırhlarına

ve diğer eşyalarına yer kalması için uyku tulumlarını yan yana sermişlerdi. Bu şekilde alanı daha verimli kullandıklarını düşünüyorlardı ve Vhalla'nın Larel'in kollarında titreyerek ağladığı gecelerin ardından birbirlerine dokunmakla ilgili hiçbir sorunları kalmamıştı.

"Dövüşme şeklin Vhalla," diye dikkatlice söze başladı Larel.

"Sen de mi?" diye homurdandı Vhalla.

"Şey, daha önce hiç yapmadığın gibi hareket ediyordun," diye belirtti Larel. "Ne oldu?"

"*Haftalardır* antrenman yapıyorum," diye vurguladı Vhalla. "Umarım gitgide daha iyi dövüşüyorumdur."

"Elecia'yı ne ben ne de Fritz yenebildik."

"Ama ikiniz de gerçekten dövüşmüyordunuz." Vhalla, Larel'in yüzüne bakmak için yana döndü.

"Dövüşüyorduk." Larel başıyla onayladı. "Bunu nasıl yaptın?"

Vhalla duraksayarak savunmacı tavrını bir kenara bıraktı ve düşündü. "Bilmiyorum, sadece hareket ettim."

"Sadece hareket mi ettin?" Larel, Vhalla'nın yüz ifadesini gördüğü anda şüpheci tavrından hemen vazgeçti.

"Düşünmedim bile," diye ekledi Vhalla yumuşak bir ses tonuyla, neler olduğunu anlamaya çalışarak. "Sanki bedenim ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi ve tek yapmam gereken şey ona güvenmekti."

"Aldrik gibi dövüşüyordun." Vhalla, prensin onu eğittiğini dile getirme fırsatı bulamadan Larel sözlerine devam etti, "Hayır Vhalla, *aynı* Aldrik gibi dövüşüyordun."

"Ama..."

Larel başını iki yana salladı. "Aynadaki yansıması gibiydin. Prensle, onun hamlelerini bilecek kadar zaman geçirdim. Ayağını döndürüşün bile aynıydı Vhalla. Elecia'nın yüzünü kavrayış şeklin... Aldrik düşmanlarını öyle infaz eder."

Vhalla, Ateş ve Rüzgâr Gecesi'ndeki Kuzeyliyi hatırladı, Aldrik'in gözlerinin önünde öldürdüğü Kuzeyliyi. Kılıçlı ka-

dının yüzünü kavramış ve onu içten dışa yakarak öldürmüştü. Vhalla titredi. "Bilmiyorum, bu nasıl..."

"Ben Birleşme'den şüpheleniyorum." Larel açıkça ortada olan sonucu dile getirmişti.

"Gidip onunla konuşmam gerek." Vhalla'nın ayağa kalkması omzunu kavrayan bir el tarafından engellendi.

"Yarın," dedi Larel düşünceli bir şekilde. "Bence Aldrik bu duruma çok şaşırdı. Ona sakinleşip olanları kabullenmesi için biraz zaman tanı."

Vhalla suratını assa da arkadaşını dinledi. Larel'in tavsiyeleri her zaman iyiydi, ayrıca arkasında yıllardır Aldrik'le olan ilişkisinin deneyimi vardı. Hem zaten şafak vaktine de bir şey kalmamıştı.

Fakat şafak söktüğünde Aldrik ortalarda yoktu. Vhalla kamp ateşlerinin ve toplanan çadırların çevresini incelese de onun uzun gölgesini göremedi. Fritz ve Larel'le birlikte sıradaki yerlerini alana kadar onu göremedi.

Aldrik, Vhalla'nın yanında ayırdığı, onun ise günlerdir doldurduğu boşluğu görmezden gelerek doğrudan Elecia'nın yanına gitti. Vhalla da Fritz ve Larel'e veda edip atını tırısa kaldırarak ön tarafa yöneldi. Ruh halleri ve rahatsız edici mesafe koyma çabaları Vhalla'nın sabrını zorlamaya başlamıştı. Gün içinde yakınlıklarının bir sır olarak kalmak zorunda olmasını artık umursamıyordu, o yakınlık ne anlama geliyor olursa olsun. Her şeyin *onun* istediği ve *onun* ihtiyaç duyduğu şekilde olmasından sıkılmıştı.

"Bak sen, kimler gelmiş." Onu ilk fark eden Craig oldu ve Vhalla onlara doğru yaklaşırken Daniel'ın ağzı kulaklarına vardı. "Bizi unuttuğunu düşünmeye başlamıştık Bayan Rüzgârgüdücü."

"Sevgili altın oğlanlarımı mı?" Vhalla, Siyah Alay'ın gerginliğini uzaklaştıran bir kahkaha attı ve Craig'le Daniel'ın arasına geçti. "Sizi nasıl unuturum?"

"Günaydın Vhalla." Prens Baldair, Daniel'ın yanından ona gülümsedi.

"Günaydın prensim." Vhalla saygılı dolu bir ifadeyle gözlerini aşağıya indirdi. Tekrar yukarıya kaldırdığında Raylynn'le göz göze geldi ve Güneyli kadın onu başıyla selamladı. Aralarındaki ilişki gözle görülür derecede düzelmişti. "Kılıçlar bugün nasıl?"

"Her zamanki gibi keskin," dedi Craig gururlu gururlu. "Özellikle de şuradaki." Daniel'ı işaret ettiğinde Doğulu birdenbire alçak gönüllü bir tavır takındı. "İki haftadır ringde onu alt eden olmadı."

"Ring mi?" diye sordu Vhalla. "Dövüşüyor musunuz?"

"Reflekslerimizi keskin tutmalıyız." Baldair ona yan yan baktı. "Eminim Siyah Alay'da da bir tür antrenman yapıyorsunuzdur."

"Yapıyoruz." Vhalla dizginlerini istemsizce bir elinden diğerine geçirdi.

Daniel, "Seni dövüşürken hayal etmek tuhaf," diyerek düşüncesini dile getirdi. "Dövüşemeyeceğini ya da dövüşmemen gerektiğini söylemiyorum. Duruşma sürecinde bir savaşçı gibi görünmüyordun," diye ekledi aceleyle.

"Değildim." Vhalla boş ufka doğru baktı. Ordunun ön tarafında ilerlemek için doğru günü seçmişti. Ormanın ağaçları ve çalıları eriyerek yerlerini Batı Çölü'nün kumlarına bırakıyordu. Büyük İmparatorluk Yolu açık sarı kumların arasında beyaz bir yılan misali kıvrılıyordu ve görüş alanlarında başka hiçbir şey yoktu.

"Benimle dövüşür müsün?" diye sordu Daniel. "Büyücülerle dövüşmeye çok fırsat bulamadım; Jax genelde Siyah Alay'la meşgul oluyor. Antrenman yapmayı çok isterim." Gülümsedi ve terden yüzüne yapışmış bir saç tutamını geriye itti.

"Elbette." Vhalla başıyla onaylayıp yanaklarını güneşten

korumak için Aldrik'in onun için yaptığı örgü zırhın kapüşonunu düzeltti.

"O zaman durduğumuzda." Daniel gerçekten heyecanlanmış gibi görünüyordu.

Dövüşü kabul etmesinin bir sonucu olarak sohbetleri Siyah Alay ve Büyücüler Kulesi'nin tarihi üzerine oldu. Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde büyücülerle Sıradanlar arasındaki sürtüşme derindi ve Craig'le Daniel'ın, durumun orduda daha kötü olduğuna dair sözleri doğru çıktı. Ordu günün sonunda dağıldığında kılıçlı adam ve kadınlar temkinli temkinli yanlarında oyalanan Vhalla'ya baktılar. Bakışları üzerine çekmeyecek ve fısıltılara neden olmayacak kadar sık Craig ve Daniel'la at sürmüştü ama durduktan sonra yanlarında kalması yeni bir durumdu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Vhalla atlarını bağlamalarının ardından.

"Evet Danny, emin misin?" Raylynn, Vhalla'ya yan yan baktı. Aralarındaki ilişki düzelmiş olabilirdi ama bu düzelme bir yere kadardı.

"Eminim," Daniel güldü. "Vhalla'nın bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

Raylynn'in aynı şekilde düşünmediği belliydi ama Vhalla, Daniel'ın güvenini iç ferahlatıcı buldu. Vhalla hakkında hep olumlu düşünüyor ve sebepsizce ona güveniyor gibiydi. Bu, büyücü olduğu andan beri yabancı bir hisse dönüşmüştü.

Vhalla ve Daniel'ın dövüşmeye hazırlanmaları birden fazla kişinin ilgisini çekti ve diğer askerler siyah göğüslük takmış bir büyücüyle bir Altın Muhafız'ın karşılaşmasını izlemek için merak içinde toplandılar.

"Kolay bir turla başlayalım, ne dersin?" Daniel kılıcını çekti. Buğday şeklinde altın bir topuzu olan çok güzel bir kılıçtı bu. Vhalla Doğu'daki evlerinden bahsettikleri birçok seferde hayranlıkla kılıca bakmıştı. "Pes edene kadar?"

"Pes edene kadar." Vhalla başıyla onaylayıp yumruklarını sıktı. Güçten neredeyse başı dönüyordu. Çölün rüzgârları sert, amansız ve güçlüydü.

"Craig hakemimiz olur musun?" Daniel arkadaşına baktı.

"İşaretimle." Craig aralarına girip kolunu havaya kaldırdı. "Şimdi!" Elini hızla indirirken aynı anda geri çekildi.

Vhalla, Craig'in nefes alışıyla harekete geçmişti ve Craig aralarından çekildiğinde Daniel'ın bir adım önündeydi. Kollarından birini göğsüne doğru çekip kumlu rüzgârı Daniel'ın yüzüne gönderdi. Hakkını vermek gerekiyordu, Daniel bu saldırıyı kılıcını avucunda döndürerek hiç bocalamadan elinin tersiyle savuşturdu.

Eğilerek kılıçtan kaçan Vhalla, Daniel'ın çevresinde dans edercesine döndü. Avucunu adamın sırtına koyup sert bir rüzgârla onu yere serdi. Hayal kırıklığına uğramıştı; Prens Baldair'in muhafızlarının bu derece değerli bir üyesinin onu daha çok zorlamasını beklerdi.

Fakat Daniel altın kolçağı nasıl kazandığını göstermeye hazırdı. Yere düşerken kılıcını kuma sapladı ve onun çevresinde dönerek Vhalla'ya çelme taktı. Vhalla şaşkınlıkla kendini toparlamaya zar zor fırsat bulabildiğini fark etti ve toparladığı anda kılıcın ucu boynundaydı.

"Hiç fena değilsin," dedi Daniel nefes nefese.

"Sen de öyle," diye yanıtladı utangaç bir tebessümle.

Daniel artık aralarında bir sır varmışçasına sırıttı. Bu, Vhalla'nın daha önce hiç aklına gelmemiş olsa da karşılıklı dövüşmenin neredeyse samimi sayılabilecek bir yanı vardı.

İzleyiciler arasından bir adamın öne çıkmasıyla, o an hızla kaybolup gitti. "*Ana aşkına,* ne yaptığınızı sanıyorsunuz Lord Taffl?"

Vhalla yapılı adamı tanıdı. Bu, yürüyüşün başında ona çıkışan adamdı. Daniel ve Craig'in uzaklaştırdığı adam.

"Biraz antrenman yapıyorum," Daniel, Grun'la konuşuyor olsa da dikkati Vhalla'nın üzerindeydi ve yerden kalkmasına yardımcı oluyordu.

"*O şeyle* mi?" Grun, Vhalla'yı işaret etti.

"*Hanımefendi* bana büyücüler karşısında deneyim kazanma konusunda yardım etme lütfunu gösterdi," diye çıkıştı Daniel.

Hiç kimse konuşmadı; etraf herkes nefesini tutmuşçasına sessizdi. Vhalla da dahil olmak üzere herkes bu iki adam arasındaki gerginlik artarsa neler olacağından korkuyormuş gibi görünüyordu.

"Sanırım gitsem iyi olur."

"Vhalla, hayır..." Daniel hızla döndü.

"Hayır, gitmeliyim. Büyük ihtimalle Larel çadırı bensiz kurmaya çalışıyordur." Vhalla onu bu uyduruk bahaneye ikna etmek için gülümsedi.

"Ben de bir büyücüye karşı antrenman yapmak istiyorum," dedi Grun, Vhalla henüz yaptıkları derme çatma ringden çıkmaya fırsat bulamadan. "Benimle dövüş."

Vhalla tedbirle onu izledi. Birdenbire onu kabulleneceğine ihtimal dahi vermiyordu ama belki Grun'a tehlikeli olmadığını ve ona zarar vermeye çalışmadığını gösterebilirdi. "Peki," dedi Daniel itiraz edemeden.

"Vhalla, bunu yapmana gerek yok." Doğulu adam Vhalla'ya bir adım daha yaklaşıp sesini alçalttı. "Kendini bunu yapmak zorunda hissetme."

"Öyle hissetmiyorum." Vhalla başını iki yana salladı ve fısıldadı, "Belki ona göstermek iyi olur."

"Şey..."

"Siz ikiniz birbirinize aşk sözcükleri fısıldamayı bitirdiniz mi?" diye homurdanan Grun, kılıcını çekerek Vhalla'nın karşısına geçti.

Daniel hızla geri çekildi; hareketleri savsak ve tedirgindi.

Yüzü mü kızarmıştı yoksa çöl sıcağından mı öyle görünüyordu? Daniel başlama işareti vermek üzere yumruğunu havaya kaldırdı; indirdiğinde dövüş başlayacaktı.

Vhalla, adamın yumruğu havayı delerek inerken koyu kahverengi kaşlarının nasıl oynadığını, ela gözlerinin nasıl kendine kaydığını gördü.

Dikkati dağıldığından Grun'ın hamlesini adam neredeyse üzerine çıkana kadar fark etmedi. Son saniyede geriye dönüp kaçınmak için zayıf bir hamle yaptı. Adam elinin tersiyle savurduğu kılıcının topuzunu Vhalla'nın yanağına indirdi ve kızı kumların üzerine serdi.

"Grun!" diye bağırdı Daniel ve Craig aynı anda.

"Sadece dövüşüyoruz." Dağ gibi adam kahkaha attı. "Eğer pes etmek isterse eder."

Vhalla kumların üzerine kan tükürdü. Dudağı yarılmıştı ve yüzü şişmeye başlamıştı. Gözlerini kırparak önünde beliren ışık patlamalarını savuşturdu ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Grun'ın, kızın böğrüyle buluşan botunun gümbürtüsü göğüslüğünde yankılandı. Vhalla kumun üzerinde yuvarlandığında nefesi kesilmişti. Hayali darbeler bedenine inerken dertop oldu. Nefes almaya, Benli ve Fare'nin saldırılarını zihninden atmaya çalıştı.

"Gerçekten, bu mu?" Grun güldü ve izleyicilerin bir kısmını tezahürat etmeleri için gaza getirdi. "Korku saçan Rüzgârgüdücü bu muymuş?"

"Vhalla, pes et." Daniel yanına koştu.

Vhalla, "Bana dokunma," diye tısladı avucunu uzatarak. Gözlerinde gördüğü bir şey üzerine Daniel donakaldı ve Vhalla tek başına ayağa kalktı. Grun'a döndüğünde rüzgârın arkasında olduğunu hissediyordu. Ona bakmak bile kalp atışlarını hızlandırıyordu.

"Ah, hâlâ savaşacak gücün var mı?" Vhalla karşısında dikilirken adam kıkırdıyordu. "En azından Siyah Alay'dakilerden

iyi kum torbası oluyor. Ateş Lordumuza bize verdiği bu tek şey için teşekkür etmeliyiz."

"Sözünü geri al." Kulaklarında atan nabzı yüzünden kendi sesini dahi zar zor duyuyordu.

"Almazsam ne ol–" Grun cümlesini bitiremeden Vhalla'nın yumruğu adamın yüzüyle buluştu.

Adam kaya gibiydi ve Vhalla kolundaki kemiklerin omzuna doğru sıkıştığını hissetti. Elinin acısını yok saydı ve ileri atılarak savurduğu yumruğu tekrarladı.

Grun öfkeli bir çığlık atıp kılıcını ona doğru savurmaya başladı.

Bedeni kılıcından ustaca kaçarken Vhalla, "Benden neden nefret ediyorsun? Bizden neden nefret ediyorsun?" diye çığlık attı.

"Çünkü sizler ucubesiniz!" diye bağırdı Grun göğüslüğünü kavramaya çalışırken.

Vhalla çok hızlıydı ve adamın ellerinden kaçıp dönerek yanına geçti. "Biz sizin silah arkadaşlarınız! Sizinle savaşmak istemiyoruz!"

"Bunu Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde sayısız insan öldüren kişi söylüyor!" Grun kılıcını başının üzerine kaldırıp Vhalla'nın omzuna indirdi. Metalin metale sürtünme sesi keskindi ve yere düşen Vhalla'nın kulaklarında yankılandı.

Onun bir katil olduğunu düşünüyorlardı.

"Onları ben öldürmedim," diye fısıldadı.

"Yalancı!" Grun kılıcını tekrar kaldırdı. "Seni o gece öldürmeleri gerekirdi!" Dev, kılıcı Vhalla'nın boynunu koparmak üzere savurdu.

Grun'ın onu öldürme isteği açıkça görüldüğünden, oluşan karmaşa sırasında Vhalla kılıca baktı. Bu bir dövüş değildi, adamın niyeti Vhalla'nın cellatı olmaktı.

Vhalla elini kaldırdı ve rüzgâr, kılıcı Grun'ın parmaklarından koparıp uzaktaki kumların üzerine fırlattı. Avucunu bedeninin önüne doğru getirdiğinde ikinci bir rüzgâr Grun'ı yere

yıktı. Ayaktaki Vhalla elini aşağıya doğru indirip adamın ne kadar çabalasa da ayağa kalkmasını engelledi.

"Ben senin düşmanın değilim," diye fısıldadı rahatsız edici derecede sakin bir ses tonuyla. "O yüzden bugün ölemem. Sen gerçeği görene kadar *ölmeyeceğim.*"

"Orada neler oluyor?" diye gürledi bir ses. Prens Baldair yanında Raylynn'le kalabalığı yararak geldi.

Vhalla elini gevşetip Grun'ın kalkmasına izin verdi.

"Bana saldırdı!" diye prense şikâyet etti.

"Yalancı!" diye bağırdı Daniel. "Prensim, Vhalla onunla dövüşmeyi kabul etme lütfunda bulundu ve Grun bu durumdan istifade etti. Onu öldürmeye çalıştı."

Grun, Doğulu lorda öldürücü bakışlar attı. "Sadece bir dövüştü," diye karşı çıktı rahatsız edici bir kahkaha eşliğinde. "İlk yumruğu atan oydu, yüzüme bakın."

Vhalla'nın Grun'ın yüzüne vurduğu yerde gerçekten de bir morluk oluşmaya başlamıştı ama Vhalla dudaklarını yaladığında kan tadı alabiliyordu.

"O bir canavar ve elinden gelse beni öldürecekti... Ben kendimi savunuyordum," diye devam etti Grun.

Birkaç asker onaylarcasına başlarını sallarken Vhalla'nın gözünün önüne Senato geldi.

"Bu doğru değil!" Daniel kılıcını çekti, sesi çatlamıştı. "Yalan söylemeye devam edersen dilini keserim."

"Sen zaten ucubeni koru." Grun, Vhalla'nın onu tamamen silahsız bıraktığını unutarak kılıcını çekmeye yeltendi.

"Yeter!" diye bağırdı Prens Baldair. Adamlar sakinleşmemişse de sessizleşti. Prens, Vhalla'ya döndü. "Kendini savunmak için bir şey söyleyecek misin?"

Vhalla prensin derin, mavi gözlerine baktı ve sorusunu düşündü. Grun'ın tekmelediği, Fare ve Benli'nin tekmelediği böğrü acıyordu. Yumruğunu sıktı ve büyü Kanalını kapattı; aynı zamanda savaşmayı da bırakmıştı. "Hayır."

"Hayır mı?" Prens şaşırmıştı.

"İmparatorluk'un," Vhalla dönüp askerlere baktı, "*insanlarını*, gerçeği umursamadığını öğrendim." Vhalla soğuk bakışlarını prensin gözlerine çevirdi. "Ben hanedanın malıyım ve mallar konuşmaz."

Bu çıkışı kendisini bile şaşırtmıştı; herkes çıt çıkarmadan dikiliyordu. İlk defa bunu insan içinde dile getirmiş, ilk defa yeni kimliğini kabullenmişti. Onun hakkında ne isterlerse düşünebilirlerdi; kelimeler gerçeği değiştirmezdi. O zaman neden savaşacaktı? Sadece hayatta kalabilmek için düşünmesi gereken yeterince şey vardı zaten.

"Benimle gel, büyücü." Prensin, Vhalla'nın dürüstlüğüne alındığı belliydi. "Grun, Daniel, sizinle sonra ilgileneceğim."

"Baldair..." Daniel, Vhalla ve prensin arasına doğru adım attı.

"Sessiz ol, asker!"

Vhalla, Prens Baldair'i hiç bu kadar sert görmemişti. Prensin peşinden kampa doğru ilerlerken Daniel da umutsuzca ardından baktı. Kendini suçlu hissetmesi gerektiğini bilse de öyle hissetmiyordu. Prens Baldair onu çadırına sokana kadar ruh hali gittikçe kötüleşti.

Çadırının içi Aldrik'inkine hiç benzemiyordu. İçeride gerçek bir masa ve çevresine yerleştirilmiş üç sandalye vardı. Çadırın ortasına asılı tek bir bronz mangal tüm alanı aydınlatıyordu. Prens Baldair'in yatağı daha genişti, Vhalla onun kadınlarla olan ününü bildiğinden bunun nedenini tahmin edebiliyordu ve üstündeki de gerçek bir şilte gibi görünüyordu. Vhalla atların onu taşırken ne kadar zorlanacağını düşündü.

Prens çadırın eteğini örttü ve çevresinde dolanarak Vhalla'yı baştan aşağıya süzdü. "Otur." Sandalyeyi işaret etti. "Belki de yere birkaç minder atmamı tercih edersin."

Sözlerinin altında yatan manayı anlayan Vhalla'nın gözleri büyüdü.

"Rahatsız görünüyorsun." Prens duraksadı; gözleri Vhalla'nınkileri okudu. "Bir prensin çadırında daha rahat olacağını düşünmüştüm. Yoksa bu sadece ağabeyiminki için mi geçerli?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bugün, senin içinde onu gördüm." Baldair, âdeta Aldrik'i onun üzerinde hayal etmeye çalışıyormuşçasına gözlerini kıstı. "Hareket edişin, hemen dövüşmeye başlayışın. Söylesene, sadece o kadarı mı *içine girdi*?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye tısladı Vhalla.

"Aldrik'in en son ne zaman bir kadınla birlikte olduğunu hatırlamıyorum, en azından babamızın geleceğin İmparatoriçe'sini bulmak için satın alıp ona vermediği bir kadınla." Baldair ona bir adım yaklaştı. Vhalla *bu* prensi tanımıyordu. Bir şey onun tadını kaçırıyordu. Konuşurken sanki ağzından çıktıkları anda sözlerinden pişman oluyormuşçasına yüzünü ekşitiyordu.

"Tek kelime daha etme," diye uyardı Vhalla.

"Ah? Onun bir saflık abidesi olduğunu mu sanıyordun? Senden daha genç kızları öldürdüğünü gördüm. Yatağına tırmanacak kadınlar topladığını gördüm." Prens Baldair kaşlarını çattı.

Kasları o kadar kasılmıştı ki Vhalla kemiklerinin kırılacağından endişelendi. "Onun hakkında bir daha konuşursan..."

"Ne yaparsın?" Prens Baldair'in yüz ifadesi her zamanki yakışıklı görünümüne tamamen zıttı. "Kendine hâkim ol Vhalla. Senato'nun şartlarını unuttun mu? Davranışlarının onu zorda bırakacağı aklına gelmiyor mu?"

Elleri gevşerken içini dehşet kapladı. *Bunu yapmazdı.* "Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı.

Prens ona doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Onunla aranda her ne varsa *hemen sona erdir.*" Kısık sesi içtendi ve acı çekiyor gibiydi. "Kendin için değilse bile onun için."

Vhalla'nın göğsü sıkıştı ama ne kastettiğini sorma fırsatı bulamadı. Çadırın dışından bir atın yaklaşmasının ve aniden durmasının sesi geldi.

Çadırın eteği savrularak açılırken Prens Baldair sırtını dikleştirdi. Vhalla dönüp içeriye giren karanlık şekli gördüğünde içini bir rahatlama kapladı.

"Ah, ağabeyciğim." Prens Baldair ellerini beline koydu. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

11

Aldrik'in gözleri bir Vhalla'ya bir kardeşine kaydı. Vhalla onun bakışlarına karşılık vererek sessizce kendisini buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarması için prense yalvardı. Vhalla, Aldrik ellerini arkasında birleştirirken duygularını bastırdığını gördü.

"Burada neler oluyor?" Sesinde ölüm durgunluğu vardı.

"Bir askerle dalaşırken yakalandı." Prens Baldair, Vhalla'ya bir bakış attı. "Onu yola getirmeye çalışıyordum."

Vhalla'nın sert bakışları hızla genç prense kaydı. *Yaptığı şey bu muydu?*

"Yola getirme görevinin astın komutanında olduğunu sanıyordum." Aldrik'in sakin sesinin altındaki gizli gerginliği duyabiliyordu.

"Normal şartlar altında öyle," diye onayladı Prens Baldair. "Ama komutanının taraflı olduğunu düşünüyorum, katılmıyor musun?"

"Baldair..." Aldrik sesindeki tehdidi gizlemeye gerek dahi duymamıştı.

"Kızın aklını karıştırıyorsun Aldrik. İkimiz de bir erkeğin ihtiyaçlarının karşılanması gerektiğini biliyoruz ama o, sen ve oyunların için çok genç." Prens Baldair kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vhalla, Baldair'den o kadar da genç olmadığını belirtmekten kaçındı.

"Nedir bu?" Aldrik kardeşine doğru yürüdü ve ona tepeden bakacak şekilde durdu. "Yanlış yere yönlendirilmiş bir kıskançlık mı?" diye çıkıştı Aldrik. "Bir kadın sen varken beni tercih etti diye mi?"

"Kendini bir şey sanma," diye karşılık verdi mavi gözlü prens. Prens Baldair dikleşmişse de hâlâ ağabeyinden kısaydı. "Bunun seninle ya da benimle bir ilgisi yok, bu *onun* hakkında." Gözleri Vhalla'ya kaydı. "Onunla ilk tanıştığımda nazik, utangaç ve tatlıydı. Senin yanında daha bir yıl bile geçirmeden bak ne hale geldi. Siyahlara büründü..."

"Baldair..." diye azarladı Aldrik.

"...dövüşüyor ve bundan zevk alıyor," diye devam etti genç prens.

"Baldair!" Aldrik'in elleri yumruk oldu.

"Ellerini kana buladı!" Prens Baldair'in yüzü tekrar Aldrik'e döndü. "Suçluluk duymayacak kadar küstah mısın?"

Çenesi kasılsa da Aldrik cevap vermedi.

Genç prens başını iki yana salladı. "En azından o kadar değilsin." Hüzünlü bir ifadeyle tekrar Vhalla'ya döndü. "Vhalla yükselmek için ona ihtiyacın yok. Sana bunu galadan önce de söylemeye çalıştım. Özellikle şimdi, yaptıklarından sonra onun varlığına tahammül..."

Vhalla yeterince şey işitmişti; hızla aralarındaki üç adımı aştı ve açık elini prensin yüzüyle buluşturdu.

Daha önce hiç kimseye tokat atmamıştı. Belki de Prens Baldair haklıydı, son birkaç ay içinde çok değişmişti. Tatmin

duygusu içini kaplarken eğer gerçekten değiştiyse bunun iyi yönde olduğuna karar verdi.

Gözleri kocaman açılmış, ağzı aralanmış halde ona bakan prens elini yanağındaki kızarıklığa götürdü. Aldrik bile şoka girmiş, sessizce olanları izliyordu.

"Yeter!" Duyguları onu ele geçirirken Vhalla sözcükleri bulmakta zorlandı. "*Asla* onun benim yüzümden kendini suçlu hissetmesine neden olma ya da suçlu hissetmesi gerektiğini söyleme." Altın prense ters ters baktı. "Ve sanki benim yaşadıklarımı..." Vhalla içinin düğüm düğüm olduğunu, zihninin bulutlarla kaplandığını hissetti. "ya da onun yaşadıklarını... bizim yaşadıklarımızı biliyormuş gibi davranmaya..." Sesinin çatladığını işitti; şu an bununla yüzleşmek istemiyordu.

Baldair'in yüzü asıldı.

Aldrik kardeşine ters bir bakış attıktan sonra ona sırtını dönüp Vhalla'ya baktı. Tek elini kızın omzuna koydu, diğeri nazikçe yaralı yanağına dokundu. Aldrik kızın yüzünü kendine doğru çevirdi ve Vhalla çekingen gözleriyle buluştu.

"Vhalla," diye fısıldadı başparmağıyla yanağını okşayarak. "Sorun değil, bu kadar yeter." Vhalla, Aldrik'in bakışlarının tanıdık sıcaklığıyla gevşediğinde ona hafifçe gülümsedi ve karşılığında zayıf bir gülümseme aldı.

"Doğru, öyle değil mi?" diye mırıldandı Prens Baldair.

Aldrik'in eli Vhalla'nın yüzünden inse de dönüp kardeşini incelerken sol eli hâlâ kızın omzundaydı.

Genç prens kocaman açılmış gözlerle karşısındaki sahneyi izliyordu. "Gerçekten ona önem veriyorsun."

Vhalla, Aldrik'in bu sözler karşısında gerildiğini hissetti ama prens kızdan uzaklaşmaya yönelik herhangi bir hamle yapmadı; hatta omzundaki elini hafifçe sıktı. Vhalla'nın yüreği ağzındaydı. Bu suçlamanın cevabı olan gerçeği duymayı çok arzulasa da bu şekilde duymayı istemiyordu.

"Ve sen..." Prens Baldair ona döndü.

Vhalla kararlı bir şekilde ona bakmak için, içindeki son cesaret kırıntılarını da kullandı. Başarılı da olmuştu; başını sallayarak gözlerini kaçıran ilk kişi prens oldu. Ağır ağır sandalyeye doğru ilerleyip kendini üzerine attı. Parmaklarını şakaklarına dayayıp inanamayan gözlerle Aldrik'e baktı.

"Sadece ona yardım etmek istemiştim. Sandım ki sen... Aldrik, bunu yapmayacak kadar zekisin."

"Biliyorum," diye yanıtladı Aldrik kısık sesle, gerginlik buharlaşıp uçmuş, yerini gözlerini kaplayan hüzne bırakmıştı.

"Ben de sandım ki, sandım ki sen..." Prens Baldair kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Ah, her neyse."

"Prens Baldair." Vhalla bir adım öne attı ve Aldrik'in eli üzerinden çekildi. "Bugünkü davranışlarım için özür dilerim. Daha da önemlisi size tokat attığım için özür dilerim." Bir nefes aldı. "Bunu hayatımı sona er–erdirmek için bir neden olarak görmezseniz sevinirim."

Prens kahkaha atmaya başladı; elini karnına koydu ve bu ahenkli sesin havadaki gerginliği dağıtmasına izin verdi.

"Yani, bunu hak ettim, öyle değil mi?" Vhalla dehşete düşmüş halde ona baktı. Prens ağabeyine döndü. "Bugün yaşananlar onun suçu değildi Aldrik. Sanırım sözlerinden bazıları adamları etkilemeyi bile başardı. Bence görsen gurur duyardın." Prens, Baldair eliyle yanağını ovdu. "Ayrıca Vhalla, özür dilerim. Bir prense yakışır şekilde davranmadım."

Vhalla onu dikkatlice inceledi. Toplamda bu adamın ona zararından çok iyiliği dokunmuştu ve duruşması sırasında yaptıkları şu anki davranışlarını görmezden gelmeye yeterdi. Duygusal bir aptal olabilirdi fakat Vhalla onun kötü niyetli biri olmadığına emindi.

"Sizi affediyorum, prensim," dedi. Söyledikleri hâlâ Vhalla'nın canını acıtsa da bunları zihninden atmaya karar verdi, en azından şimdilik.

Aldrik'e, yani uzun boylu, mükemmel, karanlık prensine

döndü ve yüzünde rahatlamış gibi gülümsemeyle ona baktı. Prensin gözleri nazikçe Vhalla'nın üzerine kaydığında, aralarındaki bir süredir yükselen gerginlik kırılma noktasına gelmiş gibiydi. Yine de bu rahatsız edici bir his değildi.

"Gidelim mi?" diye sordu Vhalla.

Prens başıyla onayladı ve dışarıya çıkmadan önce kardeşine son bir bakış daha attı.

Vhalla bir anlığına duraksayıp döndü. Ona meraklı gözlerle bakan sarışın prensi süzdü. "Benden istediğin şeyi maalesef yapamam." Vhalla her ne olursa olsun, Aldrik'le aralarında her ne varsa, bunu sonlandıran taraf olmayacağı gerçeğini kabullenmişti.

"Dikkatli ol Vhalla," diye uyardı Prens Baldair. "Ağabeyimi senden çok daha iyi tanıyorum. Bir göt gibi davrandığımı düşünebilirsin."

Vhalla tek kaşını kaldırdı.

"Bazen bir göt gibi *davranıyorum*," diye düzeltti prens kıkırdayarak. "Ama tam olarak gördüğün gibiyim. O öyle değil. Onun hakkında hâlâ bilmediğin şeyler var."

Vhalla çadırın eteğini kaldırdı. Bilmediği şeyler varsa dahi bunları Baldair'den dinleyecek değildi. Aldrik zamanı geldiğinde ona anlatırdı.

"Ve Vhalla?" Prens ayağa kalktı. "At sürmeye tekrar öne gel. Bunun cesaretini kırmasına izin verme."

"Neden?" diye sordu şüpheli bir sesle.

"Çünkü adamların, seni benimle birlikte görmesinin iyi bir şey olduğunu düşünüyorum." Vhalla'nın anlamadığını fark edip açıklamaya devam etti, "Sen bir sembolsün Vhalla. Ve sen aksini düşünsen de neyin sembolü olacağına dair son karar senin."

"Ben önemsiz biriyim," diye fısıldadı ve Aldrik'in Savaş-Aşan'ına bindiğini duydu.

"Eğer güneşe yakınsa küçücük bir cismin gölgesi dahi kocaman olabilir."

Vhalla bu sözleri değerlendirirken prensin yüzünde içten olmadığına dair bir işaret aradı. Bulamadı ve aralarındaki kırılgan barışı tehlikeye atacak bir şey söylemesine fırsat vermeden dışarıya çıktı. Prens Baldair'i tanımlamak için çok fazla kelime kullanılabilirdi ama Vhalla'nın gözünde *düşman* bunlardan biri değildi.

Aldrik, Vhalla'nın kullanabilmesi için ayağını üzengiden çekti ve ona yardım etmek üzere elini uzattı. Eyerde prensin arkasına yerleşirken Vhalla'nın yüzü kızardı. Dengesini sağlayabilmek için ellerini nazikçe onun zırhlı beline koydu.

"Şimşek nerede?" diye sordu Vhalla.

"Kardeşimin Doğulusu Fritznangle'ı çağırmaya onunla gitmiş." Aldrik atı tırısa kaldırdı.

Çadırın içindeki boğucu havanın ardından yüzüne çarpan rüzgâr ferahlatıcı ve ılıktı.

"Daniel mı?"

Aldrik sessizce başıyla onayladı.

Vhalla çevrelerindeki askerlerin bakışlarını hissedince, "Bu şekilde gitmemiz iyi bir fikir mi?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Seni benimle görmelerini istiyorum." Bunu o anda düşünmüş olamayacak kadar hızlı cevap vermişti.

"Neden?" diye sordu Vhalla.

"Çünkü sana tekrar dokunurlarsa karşılarında bizzat beni bulacaklarını bilmelerini istiyorum." Aldrik'in boğuk ve sert sesi karşısında Vhalla beline sıkıca sarıldı ve içini bir daha onu bırakmama arzusu kapladı.

Prens onu doğrudan çadırına götürdü. Çadırı kurmayı henüz tamamlamış ve dağılmak üzere olan Siyah Alay askerleri Aldrik, Vhalla'yı içeriye sokarken onlara baktı. Meraklı gözlerden uzaklaşmak rahatlatıcı olsa da o gözlerin prensin elini beline koyarak Vhalla'yı içeriye yönlendirdiğini izlediklerini bilmek, bir o kadar sinir bozucuydu.

Çadırın eteği yere değer değmez tavanı çevreleyen mangallar alev aldı. Aldrik'in büyüsünü kullanmak için düşünmesi dahi gerekmiyormuş gibiydi. "Şunu çıkar da tamir edeyim." Avucunu Vhalla'nın yaralı omzuna koydu.

Vhalla başıyla onaylayıp pullu zırhının bağlarını çözmeye koyulduğunda Aldrik de aynı şeyi yaptı. Aynı anda kendini hem rahat hem de gergin hissediyordu. Vhalla örgü zırhını çıkarırken Aldrik göğüslüğünü ondan aldı.

"Ee, neler oldu?" diye sordu Aldrik.

"Şey..." Vhalla iç çekerek Baldair'in çadıra götürülmesiyle sonuçlanan olayları anlattı.

"Sonuçta onu yendin, değil mi?" diye sordu Aldrik, Vhalla hikâyesini bitirdiğinde.

"Yendim." Vhalla başıyla onayladı.

"Nasıl?"

"Sadece hamle yaptım..." Bu soruya nasıl bir cevap beklediğinden emin değildi.

"Elecia'yla dövüşürken olduğu gibi mi?" Aldrik bakışlarını üzerinde çalıştığı göğüslükten kaldırdı. Başparmakları kora dönmüş metalin üzerinde geziniyordu.

"Evet..." Vhalla susup onun boşlukları dolduracak bir açıklama yapmasını bekledi. Prens herhangi bir şey söylemediğinde içini bir bıkkınlık kapladı. "Bunu yapıp duramazsın."

"Neyi?" Vhalla'nın ses tonu onu şaşırtmış gibiydi.

"Bana cevabını bildiğinden emin olduğum gizemli sorular sorup sonra da o cevapları benimle paylaşmadan somurtarak çekip gidemezsin." Vhalla önemsiz biriydi ama korkusuzca veliaht prense taleplerde bulunup duruyordu.

Aldrik iç çekerek pes etti. "Peki, seni inatçı kadın." Onarılmış zırhı kenara koydu. "Birdenbire *yıllarca* deneyimi olan askerleri yenebilmeye başlaman sence de tuhaf değil mi?"

"Çalışıyordum." Düşününce, Vhalla bunun utanç verici bir bahane olduğunu görebiliyordu.

"Hamlelerin en kibar ifadeyle baştan savmaydı." Aldrik dürüst olduğunda sözünü hiç sakınmıyordu. "Kuzey'e vardığımızda seni korumak için neler yapmam gerekeceği konusunda endişeleniyordum."

"Ee, ne değişti?" diye ısrar etti Vhalla.

"Benim gibi dövüşüyorsun." Aldrik'in kızın gözleriyle buluştu.

"Elbette öyle dövüşüyorum."

"Hayır Vhalla." Başını iki yana salladı. "*Tam olarak* benim gibi dövüşüyorsun."

"Neden?" diye fısıldadı.

"Bunun Birleşme'yle ilgili olduğunu varsaymak zorundayım," dedi Aldrik.

"Ama artık Birleşmiş halde değiliz." Haftalar önceki ilk denemelerinin ardından bir daha buna yeltenmemişlerdi.

"Hayır ama Bağımız genişledi, zihinlerimiz..." Aldrik duraksadı ve hafifçe iç çekerek gözlerini kapattı. "Zihinlerimiz birbirine bağlandı. Etkileri hakkında bu kadar az bilgi sahibiyken bunu yapmam çok düşüncesiz bir davranıştı."

"Ee, o zaman," diye mırıldandı, prensi rahatsız eden şeyi çözmeye çabalıyordu. "Neden kapatmıyoruz?"

"Mümkün olsaydı bile bunu yapmazdım."

"Ama..." Bu prensi çok geriyormuş gibi görünüyordu, *neden sonlandırmamaya kararlıydı ki?*

"Çünkü artık bu savaştan canlı çıkmanı sağlayacak bir güvenlik önlemin var."

Vhalla'nın şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Bakışlarındaki ağırlığı kaldıramadığı için gözlerini hemen masaya dikti. "Biliyorum," diye itiraf etmeye başladı. "Larel bana Bağlardan bahsetti. Eğer ben ölürsem sen de ölürsün."

"Bu sadece bir teori." Aldrik bu düşünceyi kolayca geçiştirdi. "Ve saygıdeğer kaynaklara ait bir teori de değil."

"Ama..."

"Kendin hakkında endişelenmeni istiyorum." Vhalla'nın içinde kalan itirazı hissetmiş gibiydi. "Vhalla, *lütfen*, bana öyle yapacağına dair söz ver."

Alevlerin ışığı kızın gözlerini aldatıyordu. Kendinden yedi yaş büyük adamın korkmuş bir çocuktan farksız görünmesine neden oluyordu. Vhalla hiç düşünmeden hareket ederek prensin elini avuçlarına aldı. Aldrik parmaklarını sıkıca kavradığında Vhalla'nın zihnindeki tüm şüpheler silindi.

"Söz veririm ama sen de kaçıp bunları benden saklamaktan vazgeçeceğine söz verirsen." Vhalla'nın sesi bir fısıltıdan farksızdı ve Aldrik daha fazla açıklama yapmasına gerek bırakmadan sessizce başını sallayarak dediklerini kabul etti.

"Yansıtman üzerine çalışmalıyız." Aldrik onları transtan çıkarmıştı.

"Ah, tabii." Vhalla o akşam birlikte çalışmayı planladıklarını tamamen unutmuştu.

"Hadi şimdilik büyüyü bir kenara bırakıp ne kadar uzağa gidebileceğini görelim." Aldrik masanın başına yerleşip kâğıtlarını düzenledi.

"Elbette," gözlerini kapattı.

"Önce uzansan daha iyi olmaz mı?" Aldrik daha önceki seferlerde fiziksel bedeninin yığıldığını hatırlatıyordu. Yastıklardan birini alıp bacağına yasladı.

Vhalla tereddüt etse de daveti açıktı. Prens önündeki kâğıtlarla ilgileniyormuş gibi göründü ama Vhalla'nın teklifini kabul edip etmeyeceğini görmeyi beklediği belliydi. Prens Baldair'in uyarıları, bıkkınlık verici şekilde Vhalla'nın zihninde yankılansa da kız hemen yatıp başını prensin dizine yasladı. Genç prensin ve oyunlarının, arzularıyla arasına girmesine izin vermeyecekti.

Vhalla gözlerini kapattıktan kısa süre sonra bedeninin dışına çıktı. Fiziksel bedenini hareketsiz, neredeyse nefes dahi almaz halde görmek gerçekdışıydı. Aldrik dikkatlice onu iz-

leyerek herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol ediyordu.

Sanırım artık daha kolay, dedi Vhalla düşünerek.

"Öyle görünüyor," diye onayladı prens.

Uzakta olsam da beni duyabilir misin?

"Bunu öğrenmenin tek yolu var. Yavaş git," diye uyardı fakat durmasını söylemedi.

Vhalla çadırın kumaşından geçti. Biraz dirençle karşılaşsa da başa çıkamayacağı bir şey değildi. İnsanlar bir kamp ateşinden diğerine gidiyorlardı ama kimse onu fark etmedi.

Beni hâlâ duyabiliyor musun?

"Net bir şekilde." Aldrik gelişimi karşısında heyecanlanmış gibiydi ve bu Vhalla'yı daha da ilerlemeye itti.

Düz bir çizgi halinde ilerledi ve sadece biri içinden geçtiğinde rahatsız olduğunu fark etti. Tuhaf bir ürperti yaşıyor ve dünya bir anlığına baş döndürücü oluyordu. Üçüncü seferin ardından Vhalla büyüsünü buna göre ayarlayıp daha hızlı kendine gelmeye başladı.

"İyi misin?"

Evet. Şu an kampın sınırındayım.

"Biraz daha uzaklaş."

Vhalla güneş ufukta kaybolana kadar çölün içinde ilerledi. Düzenli olarak Aldrik'e seslendi; aralarındaki bağlantı istikrarlı ve güçlüydü. Bedenine döndüğünde Yansıtma konusunda uzmanlaştığına neredeyse hiç şüphe kalmamıştı.

Geri dönmek kolaydı; ilk seferinde onu geri çeken kalp atışlarını dinledi ve büyüsünü kavramayı bıraktı. Fakat gerçek gözleri titreşerek açıldığında, başının dönmesine hafifçe homurdandı.

Aldrik ona doğru eğildi. "Ne oldu?"

"Sanırım zihnim uzak mesafeden daha yavaş dönüyor." Bunun kulağa mantıklı geldiğinden emin değildi. Hışırtı sesleri işitti ve Aldrik'in not almaya döndüğünü gördü. Oturmaya çabaladı.

"Uzan Vhalla," diye azarladı prens. Vhalla eski halini aldığında sol elini nazikçe kızın saçlarında dolaştırdı. "Mükemmeldin." Sesi nefes nefese çıkan Aldrik, Vhalla'yla değil önündeki kâğıtlarla ilgileniyordu. Vhalla başını kaldırıp prense baktığında, onun daha çok kendi kendine konuştuğunu fark etti. "Her şeyin üstüne bir de bu savaşı bitirmemizde kilit bir rol oynayacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı Vhalla, yorgun yorgun.

"Evet." Sesinde şüpheden eser yoktu. "Şimdi dinlen."

Vhalla ona itaat ederek gözlerini kapattı.

Haftalar çöldeki kum taneleri gibi akıp geçti. Çöl sevimsiz ve boştu ama Vhalla'nın günleri dolu doluydu. Vhalla'nın talebi üzerine mi yoksa kendi arzusuyla mı bilinmez ama Aldrik, Birleşmelerinin yarattığı sonuçların şokunu hızla atlattı. Baş başa olduklarında Vhalla'yı aralarındaki bağlantıya rahatça güvenmeye teşvik ediyordu. Bunun kendisini hiçbir şekilde etkilemeyeceğine dair güvence veriyordu.

Vhalla başlarda bu konuda çekingendi. Fakat kulaklarında uğuldayan o kalp atışlarının bedenini ele geçirmesine izin verdikçe daha hızlı ve güçlü hale geldi. Âdeta bedeni halihazırda bildiği bir şeyi tekrar öğreniyor, tüm hareketleri daha keskin ve hassas bir hal alıyordu.

Aldrik bazı günler Elecia'yla birlikte at sürmeye devam etti, Vhalla da Altın Muhafızlarla. Prens Baldair onun varlığından memnun görünüyordu. Genç prensle beraber zaman geçirdikçe onunla baş başa kalmayı daha çok arzuluyordu. Gizemli mesajlarına ve üzeri beceriksizce örtülmüş uyarılarına dair soruları vardı. Ona ne kastettiğini ve ne bildiğini açık açık sormak istiyordu. Fakat yürüyüşün haricinde birlikte hiç zaman geçirmiyorlardı.

Vhalla akşamlarını terleyerek ve veliaht prensin talebiyle bedeninin sınırlarını zorlayarak geçiriyordu. Aldrik'in ve

arkadaşlarının yarı nazik yarı sert cesaretlendirmelerine minnettardı. Bedeni bir kez daha gelişmeye başlamış, hiç tahmin etmediği yerlerde kaslar oluşmuştu.

Kesişim'e yaklaştıkça yürüyüşün havası değişmeye başladı. Yürümekten bitap düşmüş ve güneşten kavrulmuş askerler dinlenme yerine yaklaştıkları için bariz bir şekilde mutlulardı.

"Sizce ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu Vhalla yanındakilere.

"Bir gün, belki iki," diye cevapladı Aldrik. Prensin dikkatinin Vhalla'nın üzerinde olması artık sıradan bir durum haline gelmişti.

"Yatak," dedi Fritz özlem dolu bir sesle.

"Banyo," diye iç çekti Vhalla düşüncesiyle bile mutlu olarak. "Kesişim'de su *var*, değil mi?" Ordunun su kaynağı Büyük İmparatorluk Yolu boyunca dizilmiş kuyulardan ibaretti. Hiçbiri haftalardır yıkanmamıştı ve Vhalla kötü kokuya alışmamış biri için ne kadar mide bulandırıcı olacaklarını hayal dahi edemiyordu.

"Elbette su var," Larel güldü. "Kesişim büyülü bir yer Vhalla. Dünyanın merkezi."

"Sabırsızlanıyorum." Yolda o kadar zaman geçirmenin ardından orada durma fikri onu gerçekten heyecanlandırıyordu. "İlk ne yapacaksın?"

"Benim ilk yapacağım şey Bordo Ejder içmek," diye belirtti Fritz.

"Tam bir alkoliksin," diye dalga geçti Larel.

"Ne içeceksin?" diye sordu Vhalla.

"Bordo Ejder bir çeşit içki," diye yanıtladı Aldrik sol tarafından. "Batı'ya özgü baharatlı alkolden üretiliyor, keskin bir tadı var ve oldukça sert."

"O zaman ben de bir tane denemek istiyorum." Fritz'e gülümsedi ve dağınık saçlı Güneyli, üçünün yaşayacağı büyük

macerayı planlamaya başladı. Larel onu şatafatlı rüyalarından uyandırmaya çalıştığı için birkaç dakika içinde atışıp durmaya başladılar.

"Vhalla," dedi Aldrik sadece ona karşı kullandığı ses tonuyla. Vhalla gözlerini prense çevirdi. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

"Efendim?" Ses tonu kalp atışlarını hızlandırmıştı.

"Kesişim'de... Elecia'yla yapmam gereken bir iş var."

Vhalla kelimelerden ziyade bu konuya titizlenmesinden endişelenmişti. *Bu kadar rahatsız görünmesinin sebebi neydi?* "Ne işi?"

"Endişelenmeni gerektiren bir şey değil." Bakışları temkinliydi.

"Aldrik, söz vermiştin..."

"*Vhalla,*" diye tısladı. Vhalla elini ağzına götürüp ona hitap ederken unvanını kullanmadığını duyan olup olmadığını görmek için çevresine baktı. "Sana anlatacağım, söz veriyorum. Ama zamanı gelince."

"Zamanı ne zaman gelecek?" diye ısrar etti.

"Her şey çözüme ulaştığında." Ses tonu Vhalla'nın bu konuda daha fazla bilgi almayacağını açıkça gösteriyordu. Vhalla hafifçe iç çekti. "İki gün sürer, en fazla üç. Sonrasında seni bulup her şeyi anlatacağım."

"Peki." Vhalla başıyla onaylayıp günün geri kalanı boyunca cesur görünmeye çalıştı. Fakat sözleri her adımda beyninde takırdıyor, gecenin içinde yankılanıyordu.

12

Yapış yapış bir gündü; miğferini başına geçirirken saçları yüzüne ve ensesine yapışmıştı. Vhalla önünde uzanan sık ağaçlar, budaklı kalın çalılar ve sarmaşıklarla kaplı alana baktı. Zihni önünde herhangi bir engel olmadan gökyüzünü görebildiği son ânı özlemle andı. Bir kuş yeşilliklerin arasına dalıp onları delip geçerek üstlerindeki göğe ulaştı. Kendini aynı şeyi yapabilmeyi dilerken buldu.

Burnunda kül ve ateş kokusu vardı ama bu kokular o kadar tanıdıktı ki artık onları fark etmiyordu bile. Bakışları toprağa ve ardından tekrar yaratılmış yıkıma kaydı. Hayatta kalan son kişiler de kılıçtan geçiriliyordu. Kan, üzerindeki zırha da sıçramıştı; kırmızı siyah göğüslüğünün ve pullu zırhının üzerinde kopkoyu görünüyordu.

Vhalla bir şeylerin ters olduğunu belli belirsiz algıladı. Bilincinin sınırlarında bir şeylerin yanlış olduğuna dair bir düşünce dolaşıyordu.

Çadırına geri döndü. Hayır, bu onun çadırı değildi, yoksa öyle miydi? *Düşünmeye çalışmak çok zordu, besbelli ortada olan bir şeyi görmezden geliyormuş gibiydi.*

İçeride yere atılmış yastıklar ve küçük bir masanın olduğu tanıdık bir ortam vardı fakat bu sefer masa yatağa daha yakındı. Dikdörtgen bir masa ve sandalyeler diğer alanı kaplıyordu. Etraf, yerlere yayılmış kâğıtlar yüzünden dağınıktı. Kocaman eldivenlerini çıkarıp gelişigüzel bir şekilde yere attı.

Kesik kesik nefes almaya başladı ve döndü. Homurdanarak bütün kâğıtları ve belgeleri koluyla süpürüp yere saçtı. Ellerini masaya dayadığında omuzlarının titrediğini hissetti.

Bu kasaba milis kuvvetlerinin bir parçası değildi. En fazla sakinlerinden birkaçı direnişe katılmıştı ama hepsinin yakılıp yıkılması gerekmişti. Bıkkın çığlığını bastırırken tırnakları masanın ahşabına saplandı. Acısını kimse duymamalıydı. Askerlerinin, içindeki fırtınayı duymalarına izin veremezdi. Buna asla izin veremezdi.

Ölenlerin bakışları zihninde dolaşıyordu; onları topladıktan sonra ateşe verip canlı canlı yakarkenki yalvarışları, korku dolu bakışları. Hiç kolaylaşmıyordu. Anıların zihnindeki ağırlığı hiç azalmıyordu.

Kontrolünü tekrar kazanıp zırhını çıkarmaya başladı. Büyük göğüslüğünü çıkarmak için yardıma ihtiyacı vardı ama birini çağırmak istemediğinden deri bağları yakmaya koyuldu. Daha sonra onarırdı.

Günahlarından arınmak da zırhını çıkarmak kadar kolay olsaydı geceleri uyuyabilirdi. Yorgun yorgun gözlerini ovuşturdu. İç çekerek yatağının altında saklı çantasını kurcalamaya, içindeki acısını dindirebilecek ve çığlıkları bastırabilecek tek şeyi aramaya başladı. Birinin seslenmesiyle durdu.

"Prensim." Ses tanıdıktı, Baldair'in askerlerinden birine aitti.

"Gir." Sesi boğuk çıkıyordu. Koyu renk saçlı ve gözlü bir adam çadıra girdiğinde adamın anlayacağını umduğu, birilerini ağırlama havasında olmadığını son derece belli eden bakışlarla onu süzdü. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bugün," adam bir adım öne çıktı, hareketleri sarsaktı; adamın şişeye kendinden önce ulaşmayı başarıp başarmadığını merak etti. "Bugünkü saldırıyı siz yönettiniz, değil mi?" Adamın zırhı hâlâ üzerindeydi ve dirseklerine kadar kanla kül kaplıydı.

"Evet." Bu tartışma onu şimdiden sinir etmeye başlamıştı. Askerleri ne düşünürse düşünsün cinayetleri tekrar yaşamak istediği son şeydi. "Başka sorun yoksa..." Adama sırtını dönüp dağılmış kâğıtları toplamakla uğraşıyormuş gibi göründü. Adamın ağzından çıkan birkaç kelime bile dehşet içindeki yüzlerin tekrar zihninde belirmesine yetmişti.

"Yirmi... yirmi iki yaşına girecekti," diye kekeledi adam. "Bizim gibi koyu renk saçları vardı; Batılıydı."

Adamı görmezden gelmeye devam ederek yerden bir kâğıt aldı ama adam bu imayı anlamamış gibiydi.

"Genç yaşta evlenmiş, Kuzeyli bir gelin almıştı." Sesinde çarpık bir şeyler vardı.

"Maalesef kimden bahsettiğini anlamıyorum," dedi bir avuç kâğıdı masaya geri koyarken.

"Oğlum." Adam acı dolu bir çığlık atıp üzerine atıldı. Hançer karnına, leğen kemiğinin hemen üzerine saplandı.

Vhalla'nın şu güne kadar işitmek zorunda kaldığı en korkunç ses olan dehşet verici bir erkek çığlığı duyuldu ve o da çığlık attı. İçine kısıldığı zihinsel hapishaneden çıkmak için savaştı. Artık görmek istemiyordu.

Zehri, içine yayılan mide bulandırıcı ve baş döndürücü duyguyu ânında hissetti. Bir adım gerilerken şoka girmiş halde adama baktı. Eli adamın yüzüne uzandı ve adam kısa süre zarfında alevler içinde kaldı; bedeni büküldü, ardından yanıp kül oldu.

Vhalla sendelemeye başladı ve bacakları boşaldı. Elini hançere koydu. Çıkarırsa hızla kan kaybetmeye başlayacak, orada bırakırsa zehrin damarlarına daha da yayılmasına izin vermiş

olacaktı. Çığlık atarak masaya yaslandı. Titreyen eliyle hançeri kavradı ve kararını verip dalgalı hançeri çekti. Karnından çıkarırken bıçak tekrar tenini yardı.

*Eli kanayan yaranın üzerindeydi. Bir asker koşarak içeriye girdi. "*Sonunda,*" demek istedi fakat dişleri birbirlerine kenetlenmişti ve kanı üzerindeki ince gömleğe yayılıp parmaklarından süzülüyordu. Görüşü bulanıklaşmaya başladı ve zehri yok etmek için gücünü içe çevirdiğinde damarının alev aldığını hissetti.*

Vhalla eli karnında çığlık atarak uyandı. Battaniyelerini kenara fırlatarak bedenine baktı. Tuniğini kaldırdığında kanla kaplı görmeyi beklediği yerde zarar görmemiş teniyle karşılaştı. Elini alnına götürüp soğuk terleri sildi.

Midesi bulanıyordu. Nefes alıp verişini düzenlemeye çabalarken zihni yavaşça yerine geldi. Vhalla kendi kendini bunun bir rüya olduğuna, *sadece* bir rüya olduğuna ikna etmeye çalıştı. Fakat her ânını hissetmişti. Aldrik'in sesini duymuştu.

Birdenbire çok uzun zaman önceki bir gecenin anısı geri döndü. Bunu nasıl unutabilmiş olduğunu sorguladı. Hayatının dönüştüğü kaos içinde aklından silinivermişti.

Zihninde Kuzeylinin Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde söyledikleri yankılanıyordu.

"Elbette bir de zehir seni öldürmeyi başaramasa bile onu saplayan kişinin sevgili kardeşinin adamlarından biri olmasının yaratacağı utancın buna yeteceğini ummuştuk."

Bu mantıklı gelmemişti. *Bu mantıklı gelmemişti,* diye hatırlattı kendine. Zihni o kafa karıştırıcı an için bir açıklama bulmuş ve bunu Vhalla'ya göstermişti. Vhalla kollarını kendine doladı. Diğer açıklama imkânsızdı. Son gördüğü kırık dökük rüyanın ardından olduğu gibi ona gitmek istedi. Aralarındaki mesafe kalbinin her atışında canını yakıyordu.

"Vhalla, ne oldu?" Larel gözlerindeki uykuyu ovuşturdu.

"Yok bir şey," dedi nefes nefese.

"Rüyaların geri mi dönüyor?" Batılı kadın da oturmuştu.

"Hayır." Vhalla başını iki yana salladı. "Bir rüya gördüm ama *o* rüyayı değil. Sadece sıradan bir kâbus." Bir an önce güne başlayıp zihnindeki görüntülerin geri kalanını savuşturmak için zırhını giymeye koyuldu.

Bir süre sonra Aldrik'i gördüğünde o kadar rahatladı ki Elecia'nın gelip aralarına sıkışmasını umursamadı bile. Prensi görmek sinirlerini ve korkularını yatıştırmış, ona rüyalarının birer kâbustan ibaret olduğunun güvencesini vermişti. Batı'ya özgü bir bayramdan bahsediyorlardı ve Vhalla prensin ender kahkahalarını işitmenin tadını çıkardı. Aldrik, Elecia'yı oldukça sinir ederek Vhalla'nın da konuşmaya dâhil olması için çabaladı.

"Daha önce hiç Batı'ya gitmedin, öyle değil mi?" diye sordu Elecia'nın diğer yanından.

"Gitmedim." Vhalla başını iki yana salladı.

"Norin'e kadar gitmeyecek olmamız çok acı," dedi prens düşünceli düşünceli.

"Bir gün orayı görmek istiyorum." Aldrik, Vhalla'nın sözlerine gülümseyerek karşılık verdi. "Norin nasıl bir yer?"

"Norin, Batı Denizi'nin..." diye ukala bir tavırla söze başladı Elecia.

"Yanındaki büyük vahaya kurulu," diye araya girdi Vhalla. "Denizden gelen meltem şehri çöl sıcaklarına rağmen serin tutuyor ve Norin'in kalesi dünyadaki en eski kale. En azından okuduğum kadarıyla öyle." Vhalla prensin tatmin ve gurur dolu bakışlarının tadını çıkardı.

"Norin'deki çoğu şey dünyadaki en eski şeylerdir. İmparatorluk'un eline geçirmek için on yıl uğraşmasının bir sebebi var." Bir yenilgi karşısında bile kibrini korumak ancak Elecia'nın yapabileceği bir şey olduğundan, kadın burnu havada bir tavırla Vhalla'ya baktı.

Vhalla, Elecia'yı umursamadı ve tüm dikkatini Aldrik'e verdi. Annesi bir Mhashan prensesi olarak o kalede yaşamıştı. *O, iki dünyanın da prensiydi.* "Yemekleri nasıl?" diye sordu konuşmaya dahil kalmaya karar vererek.

"Batı yemekleri Güney'e kıyasla daha temizdir. Daha az sıvı ve katı yağ kullanırız," diye belirtti Elecia, küçümseyici bir edayla.

Vhalla gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

"Aslına bakarsan çok seveceğini düşündüğüm bir yemek var," diye mırıldandı Aldrik. "Limon kabuklarını şekerle karamelize ediyorlar."

"Kulağa harika geliyor." Vhalla, Aldrik'in bahçesinde paylaştıkları limonlu pastayı hatırlayarak sırıttı.

"Belki Kesişim'de biraz bulabiliriz." Prens bir anlığına miğferini çıkarıp ellerini saçlarında dolaştırdı. Saçları terden başına yapışmıştı; Vhalla kendi kendine hangi şeklin ona daha çok yakıştığını tartıştı.

Elecia, "Peki ya Doğu yemekleri?" diye sorarak Vhalla'nın hayran hayran prensi izlemesini böldü.

"Sanırım basit doğru bir tanım olur." Aslında Vhalla'nın ailesinin pahalı ya da gösterişli yemeklere harcayacak parası hiç olmamıştı. "Hasat döneminde yapılan ekmekten daha güzelini hiç yemedim. Fakat genel olarak Güney'de büyüdüm."

"Ah evet, bir kütüphane çırağıydın," dedi Elecia duygusuzca.

Elecia'nın, Vhalla hakkında bir şeyler biliyor olması ve nereden bildiğini açıklamaması onu sinir ediyordu.

Vhalla bir şey söylemek için ağzını açtığında Güney'den bir boru sesi geldi. Yürüyüşe başlayalı daha birkaç saat olmuştu; durma zamanı gelmiş olamazdı. Boru tekrar çalındığında herkes döndü.

Vhalla, Aldrik'in yüksek sesle küfrettiğini duydu ve prens, hızla önlerinden giden alayın içindeki babasının yanına yöneldi. Elecia gözlerini kısarak ufka baktı. Vhalla da baktı.

"Ne oldu?" diye sordu çevresindekilerin ruh halinin neden bir anda değiştiğini merak ederek.

"Bir kum fırtınası gibi görünüyor. Ana hepimizi korusun." Elecia'nın başı bir öne bir geriye döndü. "Çok fazla piyade var..." diye mırıldanıp başını sağa çevirdi. "Larel!" diye seslendi. Larel diğer kadınla göz göze geldi. "Kesişim'in ilk duvarına ne kadar mesafe kaldı?"

"Atları son hızla koşturursak bir saatlik," diye cevapladı Larel ve omzunun üzerinden gözlerini kısarak baktı.

"Daha yakında bir kasaba var mı?" Elecia dizginlerini çekti.

"Bildiğim kadarıyla yok." Larel'in kaşları çatıldı ve suratı asıldı.

"O zaman koşmamız gerekecek." Elecia küfredip Hanedana doğru koşuya geçti.

"Neler oluyor?" Vhalla'nın kafası karışmıştı.

"Kum fırtınası Vhalla." Fritz tereddüt içinde tekrar geriye baktı. "Uzakta ama bir kum fırtınasının içinde kalmayı istemeyiz. Çok değişken ve hızlıdırlar. Eğer bir barınak bulabilirsek en iyi ihtimalle sadece birkaç kişi boğularak ölür. Etrafımızda rüzgârın havalandırıp mermi gibi fırlatabileceği çok fazla şey var."

Vhalla, "O kadar kötü mü?" dedi şoka girmiş bir halde.

"Batı rüzgârları ağaçları kökünden sökecek ve yetişkin bir adamı oyuncak bir bebek gibi savurabilecek kadar güçlü olmalarıyla bilinirler. Normalde yazın görülürler. Kışın ortaya çıkması sıradışı. Buna hazırlıklı değiliz," diye tane tane cevapladı Fritz.

Vhalla eyerinin üzerinde dönüp ufuktaki karanlık noktaya baktı. *En iyi ihtimalle öldürür mü?* Bu ona hiç de iyi bir ihtimal gibi gelmemişti. Acaba Güney göğündeki karaltının büyüdüğünü sadece hayal mi ediyorum, diye düşündü. Başka bir boru tekrar üç kez çaldı ve diğer borular karşılık verdi. Aldrik ve Elecia beraber döndüler.

"Kesişim'e koşacağız!" diye bağırdı prens Siyah Alay'daki tüm askerlere. "Tek kelime dahi etmeyin ve emirleri dinleyin."

Herkes neler olduğunu anlamış gibi görünüyordu ve tüm ordu hızını artırdı. Fakat çok sayıda piyade olduğundan hızları son derece sınırlıydı. Vhalla omzunun üzerinden geriye baktı. Fırtınayla aralarındaki mesafeyi açıyorlarmış ya da fırtına onlara doğru gelmiyormuş gibi görünüyordu.

Ardından rüzgâr döndü.

Vhalla arkalarındaki haşin ve öfkeli kütleyi hissetti. Bu daha önce hiç hissetmediği türden bir hiddetti. Tüm orduyu yutmak isteyerek öne atılan saf bir güç ve rüzgâr. Vhalla geriye dönüp baktığında onu tekrar gördü. Eskisinden daha büyük görünmese de Vhalla gerçeği biliyordu.

"Kesişim'e ne kadar kaldı?" diye tısladı Fritz ve Larel'e.

"Bilmiyorum. Daha önce buradan sadece bir kere geçtim," diye fısıldadı Larel cevaben. Sesi, at nallarının taş zeminde çıkardığı gümbürtü yüzünden zar zor duyuluyordu.

"Ne kadar kaldı?" Vhalla sorunun cevabını Elecia'dan almayı denedi ve kadın ona sinir olmuş şekilde baktığında kararlı gözlerle karşılık verdi. Bununla uğraşmayacaktı.

"Yarım saatten biraz daha az olmalı," dedi Elecia.

Vhalla küfretti. Yetişemeyeceklerdi. *Bunu hissediyordu.*

"Prensim!" diye seslendi Vhalla. Aldrik söz verilmeden konuştuğu için ona sertçe baktı ama Vhalla bunu görmezden geldi. "Eğer daha hızlı gitmezsek yetişemeyeceğiz."

Prensin kaşları ciddiyetle çatıldı. "Emin misin?" diye sordu usulca.

Vhalla eldivenlerini yırtarcasına çıkarıp eyer çantasına tıkıştırdı. Dizginleri tamamen bırakıp ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. Gözlerini kapatan Vhalla ne kadar aptalca göründüğüne aldırmadan ellerini açtı. Rüzgâr ellerine çarpıyor, parmaklarının etrafında dolanıyordu ve Vhalla her esintinin ardında fırtınanın gücünü hissediyordu.

Gözleri hızla açıldı. "Yetişemeyeceğiz!"

Elecia dikkatini ondan Aldrik'e yöneltti. "Aldrik, Kesişim duvarları hariç saklanacak hiçbir yer yok." Gerginlikten sesi titremişti.

Vhalla çevrelerindeki alanı inceledi. Kadın haklıydı. Göz alabildiğince uzanan kumdan başka hiçbir şey yoktu. Omzunun üzerinden geriye baktı. Ufuktaki siyah nokta bir duvara dönüşmüştü.

"Lanet olsun!" Aldrik atını bir kez daha koşuya kaldırıp ilerledi ve Vhalla, babasının yanına gittiğini fark etti. Kısacık bir an için İmparator'un dönüp kendisine doğru baktığını gördü. Aldrik'in atı hız kesti ve çevresindeki ordu hızla ilerlediğinde yerine geri döndü. Bir boru daha çalındı ve diğer borular onu takip etti.

İmparatorluk ordusu Büyük İmparatorluk Yolu boyunca koştu. At nallarının gümbürtüsü ve zırhların şangırtısı yavaş yavaş yükselen rüzgârın sesini yarıyordu. Vhalla arkasına dönüp arabaların olduğu bölüme baktı; o atlar taşıdıkları yükü atmadan daha hızlı gidemezlerdi. Süvariler panik halinde atlarını daha da hızlandırırken piyadeler geride kalmaya başlamıştı bile. Arkalarındaki gümbürdeyen duvarın güneşi uğursuzca kapattığını gördü.

Acı gerçek damarlarında dolaşmaya başladı. *Yine de yetişemeyeceklerdi.* Atlar bu rüzgârdan daha hızlı koşamazlardı. Tek bir atlının dahi kaçamayacağı kadar büyük ve hızlıydı. Vhalla çevresindeki insanların panik dolu yüzlerini, arkadaşlarının gergin ifadelerini inceledi.

Askerlerin ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. İçinde bulundukları vahim durumu tek fark eden kendisi değilmiş gibi görünüyordu. Sürekli hızlanarak adam ve kadınların tökezlemesine, atların sendelemesine neden olan rüzgârı fark etmek için büyüye gerek yoktu. Bir boru çaldı ve nabız gibi atan yankıları duyuldu. Herkes döndü. Vhalla'nın kalbi boğazında atıyordu.

Bir kum ve ölüm kültesi yerden göğe doğru dönerek yükseldi. Rüzgâr uğuldayarak yoluna çıkan her şeyi yuttu ve dünyayı karanlığa gömdü. İki yanlarında da uzanıyordu. Fırtına onları tek lokmada yutmaya niyetliydi ve yemeğine ordunun en sonundaki askerden başlamaya karar vermişti.

Vhalla çevresindeki yüzlerin, ölümlü oldukları gerçeğiyle kasıldığını gördü. Bakışları Aldrik'e varana kadar etrafta dolaştı. Prensin yüzünde işkence çekiyormuşçasına bıkkın ve çaresiz bir ifade vardı. Vhalla içinde delice atan bir şey hissetti; *onun ölmesine izin vermeyecekti.*

Yoğun dikkati Aldrik'in başının Vhalla'ya doğru dönmesiyle sonuçlandı ve kızın yüzündeki bir şey prensin paniğe kapılmasına neden oldu. Vhalla, Aldrik'in dudaklarının bir şey söylemek istercesine hareket etmeye başladığını hayal meyal fark etti. Şimşek'i sağa döndürüp alayların arasından ilerledi.

Hiçbir şey yapamazlardı; içlerinden hiçbiri herhangi bir şey yapamazdı. Eğer Vhalla denemezse her şey bitmiş olacaktı. Dış sıradakilerin şoka girmiş yüz ifadelerinin arasından hızla geçerken topuklarını Şimşek'in böğrüne bastırdı. Bir yerlerde birileri ona sesleniyordu.

Vhalla geriye dönüp bakmadı.

Rüzgâr kulaklarına dolmuştu, bedeninin içinde akıyordu ve Vhalla korkularına rağmen buna engel olmak için hiçbir şey yapmadı. Bu kez son seferki gibi olmayacaktı. Rüzgârı bulup onu insanları kurtarmak için kullanacaktı, öldürmek için değil.

Vhalla dizginlerine asıldı. "Daha hızlı," diye talep etti. "*Daha hızlı!*" diye bağırdı kum fırtınasının sıranın sonuna ulaşmasını izlerken. Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Gözlerini kırparak kum tanelerinden arındırmaya çalıştı.

Fırtınanın içine dalarken arkada yer alan birliklerdeki askerler şoka girmiş halde ona baktılar. Artık arkasından daha fazla bağırış geliyordu. Vhalla dönüp baktı. Siyah Alay'ın ta-

mamı ona sesleniyordu. Bakışlarını onların aksi yönüne, ordunun neredeyse son sırasına doğru çevirdi.

Rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu; kısa süre sonra Şimşek korkmaya ve onun komutlarına direnmeye başladı. Vhalla yaratığa küfrederek onu biraz daha ileriye taşıması için yalvardı. Söyledikleri sayesinde mi yoksa böğrüne gömdüğü topuklarından mı bilmiyordu ama Şimşek ona itaat etti. Birliğin son üyeleri de tersi istikamette yanından geçip gittiğinde yolun ortasında durdu. Yanından geçenlerin tek yapabildiği şey dehşet dolu gözlerle Vhalla'yı izlemekti.

Vhalla dizginleri sertçe çekip kabaca atından indi ve tökezleyip kendini topladı. Şimşek'i geri çevirip ordunun yanına dönmesi için poposuna bir şaplak attı; atın dönüp duran kumlardan kaçmak için daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Askerler ilerlemeye devam ettiler.

Bir rahatlamayla hafifçe iç çekti. Ellerine geçen her fırsatı kullanmaları gerekiyordu. Başarısız olma ihtimaline karşı koşmaya devam etmeliydiler. En azından onlara biraz zaman kazandırabilirdi. Vhalla dönüp devasa rüzgâr ve kum kütlesine baktı.

Ve kendini küçücük hissetti.

Bacaklarını açtı ve ayaklarını kuma gömerek dengesini sağladı. Çıplak ellerini rüzgâra doğru uzattı. Eğer bir fırtına yaratmayı başarabiliyorsa bir fırtınayı durdurmayı da başarabilmeliydi. Vhalla rüzgârı, akımları parmaklarında hissetti, hepsi onun bir parçasıydı ve ona itaat edeceklerdi.

Hiçbir şey onu fırtınanın darbesine hazırlamadı. Yine bir çatıdan atılmış, omuzları yerinden çıkıyormuş gibiydi. Tüm bedeni yere doğru itiliyor, dizleri titriyordu.

Gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. Her tarafı kumla kaplanmıştı; saçları, kulakları, burnu. Ama bu, burada, onunla sona erecekti. Fırtınaya yaslandı ve onu tüm gücüyle itti. Kumun ve rüzgârın gümbürtüsünün yarattığı karmaşanın içinde göz-

lerini açamıyordu. Fırtınayı durdurmayı ya da en azından yavaşlatmayı başarıp başarmadığını görmek için dışa uzanmaya çalıştı ama yararlanmaya çalıştığı saf güç tüm duyularını kör etmişti.

İlk kez parmaklarından biri ters döndüğünde çığlık attı. Kemiklerinin eklem yerlerinden ayrılmasının yarattığı keskin ve ani acı karşısında dikkati dağıldı; rüzgârın üzerine çöktüğünü hissetti ve dengesini neredeyse kaybetti. Vhalla acıya direnerek bacaklarını dik durmaya zorladı. Bir parmağı daha gitti ve omuzları daha fazlasını kaldıramayacak gibiydi.

Elleri titredi ve Vhalla kendini bitkinliğin sınırında buldu. Bir çığlık atarak Aldrik'in ilk derslerinden beri onu kaçınması yönünde uyardığı şeyi yaptı. Zihninde sadece tek bir düşünceyle, bu fırtınanın burada sona ermesi ve arkadaşlarına, *prense* ulaşmaması arzusuyla Kanalının içine daldı.

Bunu takip eden dakikalar tuhaf bir duygu ikilemiyle geçti; âdeta bedeni ölüyor ama zihni yeniden doğuyordu. Kapalı gözlerinin köşelerinden sızan ışık tüm duyularını ele geçirdi. Neredeyse işitilebilecek bir klik sesi eşliğinde Kanalı aracılığıyla fırtınaya eriştiğini hissetti. Fırtınanın her köşesini hissediyor, vahşi rüzgârlarını algılayabiliyordu. Fırtına artık onundu; her an yitirebileceği bir kontrole sahip olduğu büyüsünün bir uzantısıydı.

Kolunu hareket ettirmeye çabaladı. Vhalla fiziksel bedeniyle bağlantısının sallantıda olduğunu hissetti. Zihnen çığlık attı ve sistemlerinin önlenemez çöküşüne direndi. *Birazcık daha, birazcık daha.* Bu hem bir dua hem de teşvikti. Kollarını iki yanına uzatarak derin bir nefes aldığında ciğerlerinin kumla dolduğunu hissetti. Fırtınayı kendinin bir parçası yapmak için son bir direnç gösterdi ve ardından gücünü içine yöneltip onu Kanalında boğdu.

Rüzgâr duruldu ve etraf sessizleşti. Vhalla'nın bacakları daha fazla dayanamadı; dizlerinin üzerine düştü ve kolları iki

yanına indi. Gözleri aralandığında mavi gökyüzündeki güneşin göz kamaştırıcı parlaklığını gördü. Dudaklarından dökülen küçük bir hıçkırığın ardından ciğerleri alev almışçasına öksürmeye başladı. Gözlerinin önünde ışık ve karanlık tuhaf bir oyun oynamaya devam ediyordu. Vhalla omzunun taş yola çarptığını hissetti, ardından şakağının da... ve dünya kararda.

13

VHALLA'NIN BİLİNCİ BİR açılır bir kapanırken yatağının kenarında tek bir alev dans ediyor ve yabancı perdelerden içeriye ay ışığı süzülüyordu. Huzursuzca kıpırdanıp kendini bitkinlik hapishanesinden ve rüyaların alacakaranlığından kurtarmaya çalıştı.

Sıcak bir el yanağına dokundu ve ardından rahatlatıcı sözcükler fısıldadı. Üzerine serilen battaniyenin hışırtısıyla uyandı. Gözlerini araladı.

Oda yavaşça belirginleşti. Bu, zevkle döşenmiş ve şatafatlı eşyalara sahip oda tanıdık değildi. Fakat yatağının başında onunla ilgilenen kadın öyleydi.

Vhalla, "Bu çok sıkıcı bir hal almaya başladı," diye zayıf bir sesle fısıldayarak Larel'in neredeyse korkudan sıçramasına neden oldu.

"Uyanmışsın," dedi Batılı kadın rahatlamış bir şekilde iç çekerek. "Bu *gerçekten de* sıkıcı bir hal aldı. Kendini hırpalamaktan vazgeç." Larel espriyi kaçırmamıştı ve Vhalla'nın gözlerini açması bile kadının neşelenmesine yetmişti.

"Neredeyiz?" diye sordu Vhalla yoğun öksürükler arasında. İçi paramparça olmuş gibi hissediyordu.

"Kesişim'deyiz." Larel, Vhalla'nın çatlamış dudaklarına bir bardak su götürdü.

"Başardık mı?" dedi şaşkınlıkla.

"Başardık." Bardağı Vhalla'nın ellerine uzattı. "Ve seni görmeyi *çok* arzulayan biri var."

Larel başka bir açıklama yapmadan odadan çıktı ama kuzgun saçlı prens kısa süre sonra kapıdan içeriye süzüldüğünde Vhalla buna hiç şaşırmadı. Prens döndü ve Vhalla'nın nefesi kesildi. Saçları yapılıydı ve zırh yerine şık giysilere bürünmüştü. Her santimiyle kurtarmak için hayatını tehlikeye attığı prensti.

"Vhalla..." dedi Aldrik sesi çatlayarak.

Yanına yaklaşınca gözlerinin altındaki koyu halkaları gördü. Vhalla dik oturdu ve neredeyse boş olan bardağı komodinin üzerine bırakırken sırtıyla omuzlarında oluşan ağrı karşısında yüzünü hafifçe ekşitti. Kapkara iki göz onu yiyip bitirse de Vhalla karman çorman göründüğünün farkındaydı.

Konuşmak için ağzını açtığında prens yatağın yanına dizleri üzerine çöktü. Aldrik yüzünü, şaşkınlıktan dili tutulmuş olan Vhalla'nın kollarına gömdü. Prensin omuzlarının bir anlığına sarsılmasını izledi ve kesik kesik aldığı nefesini işitti. Adamın bu anlamsız acısını daha fazla kaldıramadığı için sargılı elini uzatıp prensin saçlarına koydu.

Dokunuşu karşısında şaşıran prens, başını ânında kaldırdı.

"Neler oldu?" diye fısıldadı Vhalla, her şeyi mantıklı bir biçimde birleştiremediğinden.

"Seni akılsız aptal," dedi prens birdenbire ve ayağa fırladı. "Üstünün emirlerini yok saydın. Sana seslenmelerimizi duymazdan geldin. Kendini öldürebilirdin, budala."

Vhalla adamdan bir tokat yemiş gibi geri çekildi.

"Ve fırtınayı durdurdun." Ayakucuna yığılırcasına oturdu.

Aldrik hiç tereddüt etmeksizin uzanıp Vhalla'nın yüzünü nazikçe avuçlarına aldı. "Seni aptal, büyüleyici, göz kamaştırıcı kadın, hepimizin hayatını kurtardın."

Vhalla rahatlamanın etkisiyle hafifçe hıçkırdı. Varlığından bu sonuca varılabilecek olsa da bunu prensin ağzından duymak durumu daha da gerçekçi kılmıştı. Başını eğip ağzını avucuyla kapayarak duygularını dizginlemeye çalıştı. Aldrik kollarını Vhalla'ya sardı ve onu kendine çekti. Hareket ettiğinde bedeninin bazı yerleri acıyordu fakat yüzünü prensin omzuna gömerken bunu rahatlıkla yok saydı.

"Mükemmeldin Vhalla," dedi saçlarının arasından derin bir nefes alarak. "Ve eğer tekrar böyle bir şey yapmaya kalkarsan yemin ederim..."

Vhalla şaşkınlıkla yüzünü uzaklaştırdı ama prensin kolları omuzlarına dolandı.

"Gittiğinde peşinden gelemedim; yanına kimseyi gönderemedim... göndermeliydim. Özür dilerim, Tanrılar şahidim ki bunu çok istedim..." Aldrik derin bir nefes alıp kendine hâkim olmaya çabaladı.

"Aldrik." Prensin ellerini omuzlarından çekip avuçlarına alırken yüzünü ekşitmemeyi zar zor başardı. "Peşimden gelmeni istemedim." Sargılı elini çekinerek uzatıp adamın yüzünü okşadı. Hatırlayabildiği kadarıyla bu, adamın yüzüne ilk dokunuşuydu ve ânında elinin yarısının sargılı olmasından dolayı pişmanlık duydu. "Güvende olmanı istedim. Bu benim görevim, öyle değil mi? Seni hayatta tutmak?"

Aldrik kıkırdadı ve başını iki yana salladı. Kıpırdanıp Vhalla'ya doğru eğildi. Parmakları Aldrik'in yüzünden ellerine indi. Yakınlığının farkına vardığında başı döndü.

"Vhalla," diye mırıldandı yumuşak bir sesle ve elini sıktı. "Seni bir daha göremeyeceğimi, seninle bir daha konuşamayacağımı sandım." Aldrik birbirlerine dolanmış parmaklarına baktı; başparmağıyla sargının üzerini okşadı. "Sandım ki gide-

ceksin ve ben hiç..." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. Cesaretini toplayarak bir kez daha dikkatini ona verdi ve Vhalla içinde delicesine çırpınan bir şey hissetti. "Sana söyleme fırsatı bulamayacağımı sandım. Sana..."

Vhalla prense doğru eğilip ağzından çıkan her kelimenin tadını çıkardı. Konuştuğunda nefesini neredeyse yüzünde hissedebiliyordu.

"Sana..." Aldrik birdenbire Vhalla'nın tüm dikkatinin üzerinde olduğunu fark etti ve bu farkındalık korkuya benzer bir his yarattı. Aldrik'in dudakları aralandı.

Vhalla nefesini tuttu.

Ağır ayak sesleri onlara doğru yaklaşırken hızla ağzını kapayıp gözlerini kaçırdı. Vhalla onun kapıya dönen bakışlarını takip etti.

Aldrik, "Tekrar uzan," diye mırıldandı teslim olmuş bir tavırla.

Vhalla söylediğini yapıp gözlerini tavana dikerek baş dönmesinin bir an önce azalmasını diledi. Aldrik iç çekerek ayağa kalktı ve yakındaki şifoniyerin üzerinde duran şifacı çantasının başına gitti. Altın prens kapıyı çalmadan içeriye daldığında çantadan şeffaf bir sıvıyla dolu şişeyi çıkarıyordu.

"Kahraman Vhalla!" dedi coşkuyla. "Uyandığını duydum!"

"Haber çok çabuk yayılıyor," diye kendi kendine söylendi Aldrik.

"Nasıl hissediyorsun?" Genç prens, ağabeyini görmezden gelerek Vhalla'ya doğru yürüdü.

"Yorgun," diye cevapladı Vhalla kısa ve içten bir şekilde.

"Evet," Aldrik odayı aşıp ona şişeyi uzattı ve Vhalla tek bir soru sormaksızın içindekileri kafaya dikti. "Şu an misafir ağırlamamalı."

"Öyle mi?" Prens Baldair tek kaşını kaldırdı. "*Sen* nesin o zaman?"

Aldrik kardeşine ters ters baktı.

"Çocuklar, kavga etmeyin," diye mırıldandı Vhalla; anlamsız çekişmelerle uğraşamayacak kadar yorgundu. Aldrik şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırırken Baldair kıkırdadı. "Size nasıl yardımcı olabilirim prensim?"

"Babamız kahvaltıda seni ağırlamak istiyor."

Vhalla yanlış duyduğundan oldukça emin bir halde prense bakarak gözlerini kırptı. "Ne... neden?" Şoka girmiş bir halde baktı. İmparator'u en son yakından gördüğünde, oğlunun hayatına kastetmesine yönelik suçlamada bulunmuştu. Vhalla ona yol göstermesi için sessizce Aldrik'e baktı ama prens, kardeşinin yanında hep takındığı ters bakışlarına bürünmüştü.

"Eminim sana teşekkür etmek içindir," diye cevapladı Baldair.

"Dinlenmesi gerekiyor," diye itiraz etti Aldrik.

"Eminim yemek de yemesi gerekiyordur, öyle değil mi?" diye isyan etti genç prens.

"Bu halde..." Vhalla duraksadı; Hanedan ailesinin yarısı karşısında olduğundan "kraliyet" diyemezdi. "...İmparator karşısına çıkamam," diye tamamladı.

"Babam durumunu anlıyor. Görünüşün önemli değil," diye karşılık verdi altın prens gülümseyerek.

Vhalla parmaklarının çevresindeki sargılarla oynadı. "Sanırım İmparatorumun davetini reddedemem," dedi yumuşak bir sesle.

Aldrik yüzünde belirgin bir endişeyle ona baktı. "Ben babamla konuşurum."

"Sadece kahvaltı." Vhalla herkesten çok kendini ikna etmeye çalışıyordu. Aldrik umutsuzca ona baktığında özür dileyen bakışlarla karşılık verdi.

"Mükemmel! O zaman bir saate görüşürüz." Baldair ellerini çırpıp odadan çıktı.

Aldrik kıpırdandı ve düğmesinden cebine doğru uzanan zinciri çekti. Yansıtma çalışmaları sırasında Vhalla'nın birden

fazla kez hayran hayran incelediği cep saatine baktı. "Kabul etmemeliydin," diye mırıldandı eski yerine dönerek.

"Aldrik, ne zaman anlayacaksın?" Tekrar oturmaya çabaladı ve iç çekerek avucunu alnına bastırdı. "Aileni *asla* reddedemeyeceğim bir konumdayım."

"Ne?" Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu.

Vhalla yorgun bir şekilde gülümsedi; bazen bu şekilde hiçbir şey anlamaması çok tatlıydı. "Ben önemsizim, ne rütbem var ne de unvanım. Ayrıca hanedanın malıyım. Sen ya da ailenden herhangi biri bana ne emrederse emretsin itaat etmek zorundayım." Vhalla elini prensin kolunda dolaştırdı ama adam aniden geri çekildi.

"Bana sadece itaat mi ediyorsun?" diye sordu serinkanlılıkla.

Vhalla güldü. "Elbette hayır. Senin yanında olmaktan, ne düşündüğünü duymaktan, seninle zaman geçirmekten hoşlanıyorum. Sen başıma gelen en iyi şeylerden birisin." Vhalla ona gülümsediğinde prensin rahatladığını gördü. Onun bu kadar güvensiz olduğunu nasıl daha önce fark etmemişti?

"Çok komiksin. Sana itaat mi ediyormuşum? Aldrik, ben..." Vhalla kendini durdursa da keşfettiği şey, yüzündeki gülümsemeyi soldurdu. "Ben..."

Sana âşığım.

Zihninin söylemek istediği şey buydu ve bu, onu kum fırtınasından daha çok sarstı.

"Sen?" Aldrik beklenti içinde tekrarladı.

Vhalla sertçe nefes aldı. "Ben..."

Durum umutsuzdu; *Vhalla* umutsuzdu. Ona âşıktı ve artık bunu reddedemezdi. Tek bir bakışıyla onu kurtarmak için ölümle yüzleşmeyi göze almıştı. Bunu fark ettiği an, bu çileden çıkaran, etkileyici, gizemli adama ne kadar süredir kendini kaptırmakta olduğunu da fark etti.

"Şey, ben..." Vhalla o koyu siyah gözlerle buluştu. Ona bak-

tığı her ânın yarattığı hisler içini doldurdu. Çok uzun zaman önce kütüphanede onu sadece bakışlarıyla yerine mıhlayarak rüyadan uyandırdığı ânı düşündü. Galada prens ona sarılırken gözlerine baktığı ânı ve onu ne kadar istediğini hatırladı. Birden fazla kez o gözler üzerindeyken uyandığını, her uyandığında görmek istediği tek şeyin onlar olduğu gerçeğini kabullendi.

"Ben gerçekten..." Vhalla uzanıp adamın yanağına hafifçe dokundu. Prensin bakışları ciddileşti ve nefes alışı kesikleşti. Vhalla'nın midesi düğüm düğüm oldu. Bu adama asla sahip olamazdı, olamayacaktı ve *olmamalıydı*. Bir kereliğine de olsa Vhalla zihindeki uyarılara kulak verdi.

"Senin arkadaş olarak gördüğün biri olmayı çok isterim."

Aldrik bunu uzunca bir an için değerlendirdi. Dudakları hafifçe aralandı ve gözleri Vhalla'nın yüzünü inceledi. Vhalla adamın ne aradığından emin değildi. Aldrik sertçe nefes aldı ve ağzını açtı. Vhalla'nın kalp atışları tekledi. Prens hüzünlendi ve gözlerini Vhalla'nın beklenti dolu bakışlarından kaçırdı.

"Babamla buluşmak için hazırlanmalısın," dedi yumuşak bir sesle. Ayağa kalktı ve çift düğmeli ceketini Vhalla'ya bakmaksızın düzeltti. "Yarım saat sonra dönerim."

Vhalla bir şeyler söylemeye çalıştı ama kapı çoktan ardından kapanmıştı. Titrek bir nefes aldı. "Sana âşığım Aldrik," diye fısıldadı sessiz odaya. Ardından aldığı nefes bir öncekinden de titrekti ve bir sonraki boğazında öyle bir tıkandı ki sadece gözyaşlarını serbest bırakmak onu sökebildi.

Vhalla ellerini yumruk yapıp gözlerine bastırdı. Kendini toparlaması gerekiyordu; veliaht prense âşık olduğu için aklını yitirmenin ne yeri ne de zamanıydı.

İlk olarak inkâr etmeyi denedi. *Bu aşk olamazdı.* Neredeyse ölüyordu ve prens ona sarılarak güvence vermişti. Sadece duygusal bir ânında ona sarılıyordu. Vhalla hıçkırarak kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. Daha önce âşık olduğundan emin değildi ama bunun ne olduğunu biliyordu.

Bağ ya da Birleşme'yi suçlamayı denedi. Belli ki ikisini de anlayabileceklerinin ötesinde etkilemişlerdi. Bu hiç yoktan bir şey var etmek gibiydi. Onu tanıdığından beri Bağ oradaydı.

Hayır, Bağ hakkındaki akademik bilgisi sınırlı olsa da onun nasıl hissettirdiğini bildiğinden emindi. Prensin içinde kendi uzantısı olan bir parça hissediyordu ve o parça yakınında olduğunda sakinleşiyordu. Bağ bir kapı, bir pencere, bir Kanal'dı; onları değiştirmemişti, sadece birbirlerinin içinde yatan şeye erişmelerini sağlamıştı. Gizlemeye çalıştıkları gerçekleri ortaya çıkarmıştı.

Son olarak bir gerekçe bulmaya çalıştı. Kendi kendine bunun yürüyüş sırasında birlikte çok fazla zaman geçirmelerinden kaynaklandığı güvencesini verdi. Prens Baldair bile kişinin doğal *gereksinimlerinden* bahsetmişti. Onu her gün görüyordu, onun tarafından eğitiliyordu ve bu konumdaki bir insana karşı duygu beslemek çok kolaydı. Vhalla başını eğip avuçlarına baktı. *Sadece yürüyüşten ibaret değildi.*

Vhalla iç çekerek kendini yatağa bıraktı. Ne zaman olduğundan emin değildi. Gözlerini kapatıp sessiz hıçkırıklar eşliğinde anıların acı dolu bir sel gibi içini kaplamasına izin vererek onları daha önce hiç yapmadığı gibi değerlendirdi. O kâğıtları her yana saçtığı an mıydı, yoksa gül bahçesinde planladığından bir dakika daha uzun kaldığında mı, yoksa prensin özründen sonra mı? Belki de babası ve kardeşi Güney'den döndüğünde resmi görevlerinin tamamını boş verip yanına koştuğundaydı. Onu tekrar görmek istediğini söylediğinde kalbinin kanat çırptığı an mıydı yoksa? Ya da onun için bir sürü zahmete girdiğini fark ettiğinde miydi? Kim olduğunu bilmeksizin mükemmel kıvrımlı el yazısına hayran hayran baktığı zaman bile olabilir miydi?

Her ne zamansa bunun kendisini Sareem'le görmesinden önce olduğunu fark etti. Onun başkasına ait olduğunu düşünmesinden endişelendiği zamandan önce. Galaya uygun renkli

bir elbise yerine siyah giydiğinde ona âşıktı. Sarayda, yanında kalmasını, bir daha hiç savaşa gitmemesini her şeyden çok arzuladığında ona âşıktı.

Ondan sonraki her şey inkârdı.

Vhalla gözlerini açıp elini ağzına götürdü ve gözyaşlarını durdurdu. Artık biliyordu. Er ya da geç hayatından çıkacak olan bu adama umutsuzca âşık olduğunu biliyordu. Bu, dünyasını yerle bir eden bir keşifti. Bir şekilde ikisi birlikte sarayda yaşamayı başarsalar bile Aldrik bir gün İmparator olacaktı. Kendi konumuna uygun biriyle evlenecekti ve Vhalla, İmparatoriçe ve onun çocuklarının annesi olacak kadının karşısında eğilmek zorunda kalacaktı.

Aldrik unvanların önemsiz olduğunu, prens ya da İmparator olarak ona istediği unvanı verebileceğini söylemişti. Ona inanmıştı çünkü öyle olmasını istiyordu. Her şeyin bu kadar basit ve güzel olabilmesini arzuluyordu. Vhalla ona neden Elecia'nın sözlerinin kendisini o kadar yaraladığını hiç söylememişti. Prensin yanında olmasını, toplumun gözünde kabul edilebilir kılacak bir asilliğe sahip olmayı diliyordu. Sadece bir arkadaş olarak değil, sevgili olarak. Eğer bunu bilse, dilediği unvanı ona verebileceğini söylemezdi.

Kapı aniden açıldı ve onu şaşırttı. Başını hızla o yöne çevirdiğinde elinde bir giysi yığınıyla içeriye giren Larel'i gördü. Vhalla gülümsemeye çalıştı, güçlü olmaya çabaladı fakat tekrar paramparça oldu.

"Larel," diye hıçkırdı. Kadın, giysileri yatağın ayakucuna atıp hızla yanına gelerek omuzlarını kavradı.

"Vhalla, ne oldu? Neren acıyor?" Larel hemen sargılarını kontrol etmeye başladı.

Vhalla başını iki yana salladı ve yüzünü ellerine gömdü. Larel'in endişesi ona ağır geliyordu; böyle paramparça olmasına neden olan şeyin utancını kaldıramıyordu.

"Vhalla, lütfen," diye yalvardı Larel.

"Ona âşığım," diye fısıldadı kesik nefesler arasında.

"Ne?" diye sordu Larel daha da yakınlaşarak.

"Aldrik'e âşığım." Vhalla kadının yüzünde herhangi bir ifade aradı.

"Ah, Vhalla," Larel onu sıcacık bir şekilde kucakladı. Bu hareket karşısında kontrolünü yitiren Vhalla, Larel'in gömleğini gözyaşlarıyla ıslattı. "Şşş, şşş... Bu, neden bu kadar kötü bir şey olsun ki?" Larel hafifçe geriye çekilip Vhalla'ya bakabilmek için başını eğdi.

"Çünkü, çünkü o asla benim gibi birini istemeyecek. Çünkü bana verdiklerinin yarısını bile hak edecek kadar iyi değilim. Çünkü her şeyin sonunda, her ne olursak olalım o gidecek. Çünkü bence o mükemmel ve benim asla sahip olamayacağım her şeye sahip. Çünkü..." Vhalla titrek bir nefes aldı. "Çünkü daha önce böyle âşık olduğumu sanmıyorum ve bu beni *dehşete düşürüyor.*"

Larel yorgun ve nazik bir şekilde gülümsedi. Ellerini Vhalla'nın saçında dolaştırıp onu tekrar kendine çekti. Larel sırtını okşarken Vhalla, kadının içini rahatlatmasına yüzsüzce izin verdi. Sonunda ilk paniği, korku ve çaresizlik hissinin getirdiği panik yatıştı ve gözyaşları kontrol edilebilir hale döndü.

"Vhalla," dedi Larel. "Sana en doğru yolun hangisi olduğunu söylemeyeceğim. Bunu bildiğimi bile iddia edemem." İç çekti. "Ama sana, Aldrik'le bir şeyler koptuğu zaman onları tekrar düzeltmenin çok zor olduğunu söyleyebilirim." Larel'in yumuşak sesinde gerçek bir hüzün vardı. "Haklısın da; bu şekilde onun hayatında kalıcı bir yerinin olması neredeyse imkânsız. Eğer denersen büyük ihtimalle kalbin kırılacak. Yine de o ânın, her ne kadar sürecekse bu korkuya değip değmeyeceğine sen karar vermelisin. Ona değip değmeyeceğine."

Vhalla iç çekti ve dik oturarak gözlerini ovdu. Larel'in nasıl bu kadar bilgili olduğunu merak etti ve keşke bu bilgelik hayatıma geçen yıldan önce girmiş olsaydı, diye düşündü.

"Onun gözünde ben sadece bir..." Vhalla veliaht prensin onu ne olarak gördüğünü bilmiyordu. Onun sadece kulu değildi. Öğrenci sözcüğü ilişkilerinin boyutunu ifade etmekte yetersiz kalıyordu. *Bir arkadaş mı?* Bu kulağa komik gelse de arkadaşlarına, ona dokunduğu gibi dokunduğunu hatırlamıyordu. "Bir..." Vhalla duraksadı; bu sorunun doğru cevabını bilmiyordu.

"Aranızdaki ilişkinin basit olduğunu düşünmüyorum Vhalla. Bence sandığından çok daha fazlasısın. Özellikle de onun gözünde." Larel tereddütsüz bakışlarla ona baktı. Söyleyecek daha fazla söz kalmadığı açıkça belli olduğunda Larel kıpırdanıp giysilere uzandı.

"Birazdan İmparator'un karşısına çıkacaksın. Üstünü değiştirmek isteyeceğini düşündüm; umarım seçtiklerimi beğenirsin. Giysilerin yarısı daha kurumamıştı."

Vhalla, Larel'in seçtiklerine baktı. Somon rengi deri bir tayt ve gri yünden uzun kollu bir tunik. Sabah havasının tazeliğinde kokuyorlardı ve üzerlerinde hiç kir olmaması yıkandıklarına dair bir kanıt daha sunuyordu.

"Nereden bildin?"

"Aldrik yanıma geldi." Larel hafifçe gülümsedi ve Vhalla zayıf bir kahkaha attı. "Üzerini değiştirmek için yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Vhalla başını iki yana salladı. "Bu kadar büyü kullandığım diğer deneyimlere kıyasla oldukça iyiyim." Aldrik'in ona verdiği iksirin işe yaramaya başladığını hissedebiliyordu.

Larel başıyla onayladı. "Tamam, o zaman seni yalnız bırakayım. Gitmeden önce bunu içmeni tavsiye ederim." Larel içi mor sıvıyla dolu bir şişe çıkardı ve tıbbi malzemelerin durduğu çantanın yanına koydu. "Acılarını biraz dindirip zihnini berrak tutmaya yardımcı olur."

"Teşekkürler," dedi Vhalla içtenlikle.

"Ne demek Vhalla. Fritz ve ben de bu handa kalıyoruz.

Altın Muhafızlardaki arkadaşların da. Döndüğünde burada olacağız. İyi şanslar." Kadın gülümseyip odadan çıktı.

Vhalla ne için iyi şanslar dilediğini merak etti.

Elinden geldiğince hızla giyindi ama bu aynı zamanda vücudunun durumunu değerlendirmek için bir fırsattı. Omuzları tutulmuştu ve şişmiş gibi görünüyorlardı; dirsekleri de onlara yaptığı baskının izlerini taşıyordu. Elleri darmadağın haldeydi ama işin iyi yanı hiçbir yeri kırılmamıştı.

Odadaki ayna ânında Vhalla'nın dikkatini çekti. Bu bir boy aynasıydı ve Vhalla aylardır ilk kez kendi yansımasını gördü. Saçı uzamıştı ve karman çorman kahverengi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Yüzü incelmişti ve gözleri birazcık küçülmüş gibi görünüyordu; kaşlarının gölgesi gözbebeklerinin etrafındaki altın rengi hareleri belirginleştiriyordu. Sahip olduğunu bilmediği kaslar tenin altından ortaya çıkmaya başlamıştı. Sargılar içinde olsa dahi hissettiğinden daha sert ve güçlü görünüyordu.

Durumunu değerlendirdiği sırada Aldrik geri döndü. Prens onu gördüğü anda tuhaf bir duygu karmaşasına kapıldı ve Vhalla'nın kalp atışları anında hızlandı. Ona doğru bir adım atarken dizlerinin ağrısı yüzünden hafifçe sendeledi. Prens ânında yanında bitti ve kollarını tutarak dengesini sağlamasında yardımcı oldu.

"Bu kötü bir fikir." Sesi kısıktı ve derinden geliyordu.

"Son zamanlarda birçok kötü fikrim oldu," dedi yumuşak bir sesle. Dengesini kazanıp prensten uzaklaştı. O koyu gözlerin, çok yakından ve gereğinden uzun süre onu incelerse görebileceklerinden endişelendi. "Gidelim mi?"

Prens çekingen bir nefes almak için dudaklarını birbirine bastırsa da hiçbir şey söylemedi.

Aldrik önden yürüyerek ona kapıyı tuttu ve Vhalla'yı kısa bir merdivene yönlendirdi. Basamakları inerken bir kolunu Vhalla'nın beline doladı ve diğer eliyle elini tuttu. Daniel,

Craig, Fritz ve Larel gösterişli lobide oyalanıyor ve bariz bir şekilde onun gelmesini bekliyorlardı. Aldrik ellerini Vhalla'nın üzerinden çekmeye yeltenmedi.

"Gerçekten hayattasın," diye fısıldadı Daniel sanki bir hayalet görmüş gibi.

"Vhal!" Fritz kollarını omuzlarına dolayıp neredeyse dengesini yitirmesine sebep oluyordu.

"Fritznangle," diye uyardı Aldrik, Güneyliye doğru bir adım atarak.

"Vhal, şahaneydin! Aynı, Ana'nın geceyi kovması gibiydi. Küçücük bedeninle o devasa, kocaman, dağ gibi fırtınaya karşı geldin!" diye saçmaladı Fritz delirmişçesine.

Odanın köşesinden biri daha çıktı, Vhalla'nın daha önce orada olduğunu fark etmediği biri. Zümrüt yeşili iki göz düşünceli düşünceli Vhalla'yı inceledi.

"Sen tanıştığım en deli insanlardan birisin." Elecia ellerinden birini beline koydu ve ağırlığını dengeleyerek diğerini Vhalla'ya uzattı. "Ve bu sebepten dolayı hayatımı sana borçluyum."

Vhalla uzandı ve salgılı eliyle Elecia'nınkini sıktı.

Elecia, Vhalla'nın onun ağzından döküldüğünü gördüğü en içten sözcükleri söyledi, "Teşekkürler Vhalla Yarl."

Vhalla kapıya yönelirken serseme dönmüştü. Aldrik'in onun için tuttuğu kapıdan şafağa doğru adım attı. Ufuk boyunca uzanan kızıl çizgi, kalabalık meydanı turuncu ve pembe tonlara boyamıştı. Mermer ve kumtaşından inşa edilmiş büyük binalar alacakaranlıkta parıldıyordu. Binalar Batı'nın kırmızı ve siyah renkleriyle İmparatorluk'un altın sarısı ve beyaz renkli flamalarıyla donanmıştı. Zemin cilalı taştandı ve Vhalla hayret içinde dünyanın merkezine baktı.

"Oradaki." Aldrik meydanın diğer ucundaki, ön tarafında üç büyük, yuvarlak vitray bulunan binayı işaret etti. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır." Vhalla başını iki yana salladı. "Yanımda olduğunu bilmek yeter." Bu sözlerini dilediği gibi yorumlamasına izin verdi.

Siyah Alay'ın ilk üyesi onu fark ettiğinde Vhalla henüz üç adım atabilmişti. Adam yanına gelip Kırık Ay selamında durdu. Bu davranış hemen ardındaki kişiye de gelip teşekkürlerini ve övgülerini sunmak için ilham verdi. Vhalla şaşırmış ve merak dolu gözlerle Aldrik'e baktı. Prens takdir dolu bakışlarla sessizce karşılık verdiğinde Vhalla yanaklarının kızardığını hissetti.

Her adımda durmak zorunda kaldıklarından yavaş ilerliyorlardı. Siyah Alay hanın kapısında kalmıştı ama Vhalla, meydanı dolduran kişilerinin çoğunluğunu askerlerin oluşturduğunu gördü. Onu görür görmez yaptıkları işleri bıraktılar.

Rütbeli bir asker kalçasına asılı kılıcını çekti. Vhalla en son bir kılıç ustasıyla karşılaştığında başına gelenleri hatırlayarak gergin bir şekilde Aldrik'e baktı. Kılıç ustası bacaklarını birleştirerek dik durdu. Kılıcını göğsünün ve yüzünün önüne kaldırırken sol eli beline doğru gitti, sağ eli ise mükemmel bir selam verdi.

Vhalla adamın kendisinden ne istediğinden emin değildi ve gergin bir adım daha attı. Yaşlıca bir kadın da bu hareketi tekrarladı. Kılıcı olmaksızın sağ elini selam vermek için göğsüne götürdü.

Vhalla bir adım daha attı. İki kişi daha öne çıkıp onu selamladılar.

Vhalla'nın attığı her adımda daha fazla kişi öne çıkıp selam veriyordu. İnsanlar yoluna dizilmeye başladılar ve o geçtikten sonra bile selamlarını bozmadılar. Vhalla, meydandaki herkes; adamlar, kadınlar, çocuklar, askerler ve siviller kendine özgü selamlarını verirken döndü.

Aldrik'e, "Burada seni hep böyle mi karşılarlar?" diye fısıldadı. Gözlerin üzerinde olması onu germişti.

Aldrik inanamaz gözlerle ona baktı. "Vhalla," dedi kulağına eğilerek. "Beni selamlamıyorlar, *seni* selamlıyorlar."

Hiç kimse tek kelime dahi etmedi; saygılarını sessizce ifade ettiler ve bu sessizlik Vhalla'nın kulaklarında öyle bir uğuldadı ki ağlama arzusuyla doldu. Büyücü olduğundan beri ilk kez toplumun kendisine saygıyla ve takdirle baktığını hissetmişti. Bedeni ne kadar acısa da daha dik yürümeye başladığını hissetti.

İmparator ve Prens Baldair, Aldrik'in onu yönlendirdiği binanın önünde bekliyorlardı. İmparator Solaris, okyanus mavisi gözleriyle sahneyi inceledikten sonra bakışlarını büyük oğlunun eşlik ettiği ve halkının selamladığı büyücüye çevirdi. Ellerini arkasında birleştirdi; bu duruş Vhalla'ya Aldrik'i hatırlatmıştı.

"İşte günün kahramanı." İmparator tüm meydanın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Vhalla sakarca diz çöktü ve dizleri çıtırdayıp acıdı.

Gözlerini yere eğerek saygıyla, "Lordum, davetiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

İmparator, "Ayağa kalk Vhalla Yarl. Sen ordumun kurtarıcısısın," diye emretti nazikçe.

Vhalla iki elini de yukarıdaki dizine koyup ayağa kalkmaya çabalarken bacaklarından gelen çıtırtılar karşısında yüzünü ekşitti. On sekiz yaşından çok daha yaşlı hissediyordu. Aldrik acı çektiği için gerilse de ona yardım etmek için herhangi bir hamle yapmadı. Vhalla babasının ve toplanmış tüm o kişilerin karşısında tek başına ayağa kalkmasına izin verdiği için minnettardı.

"Gel, sana teşekkürlerimi sunmak istiyorum." İmparator geriye doğru bir adım attı ve Prens Baldair geçmeleri için kapıyı tuttu.

14

İçine girdiği bina küçük bir saray gibiydi. Kaymaktaşı, mermer, altın, gümüş ve mücevherler dört bir yanda parıldıyordu. Güneş yükseldikçe duvarlardaki pencerelerden içeriye giren huzmeler bu zenginliğe yeni bir hayat veriyordu. İmparator onu yandaki odalardan birine yönlendirdi. İçeride üzeri kâğıtlarla dolu, yüksek ve geniş bir masayla karşısına yerleştirilmiş koltuklar ve yemek masası vardı.

İmparator onu şaşırtarak yemeklerle kaplı olmayan masaya doğru yürüdü. Prens Baldair babasının sağ tarafında kaldı, Aldrik ise kızın yanında durdu. Vhalla hareket edene kadar o da hareket etmedi, âdeta sessiz bir gölge gibiydi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." İmparator Solaris ona işaret etti.

Vhalla yana gittiğinde Aldrik sağ tarafında İmparator kalacak şekilde soluna geçti. Kocaman haritayı inceledi ve İmparator, Büyük İmparatorluk Yolu üzerindeki, Kesişim'in hemen Güney'inde kalan bir noktayı işaret etti.

"Kum fırtınasına yakalandığımızda tam buradaydık."

Vhalla'nın gözleri Kesişim'in olduğu yere kaydı; *çok yakınlardı.* İmparator sanki düşüncelerini okurcasına devam etti, "Ordunun ön tarafındaki askerler fırtına kıran duvarlara beş dakikadan daha kısa mesafedeydiler."

Vhalla haritaya baktı. Koşturan sıraları hatırlıyordu ama birçoğu varamayacaktı.

"Söylesene," dedi İmparator sakalını sıvazlayarak Vhalla'yı incelerken, "sen ne emir verirdin?"

"Emir mi?" diye sordu Vhalla ne cevap beklendiğinden emin olmadığı için.

"Benim yerimde olsaydın, ne yapardın?"

Başını kaldırıp adama baktıktan sonra tekrar haritaya döndü; bir nefes aldı ve ardından ciğerlerinin kumla dolu olduğunu hatırlatan sinir bozucu öksürüklere boğuldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Bakışlarını masada tutarak başını hafifçe yana eğdi. "Birliği bölerdim."

"Birliği mi bölerdin?" Bunu soran Prens Baldair'di.

Vhalla başıyla onayladı. "Bir," genç prensi işaret etti. "İki," İmparator'a döndü. "Üç," Aldrik'i işaret etti. "Üçe bölerdim. Sizi merkezde tutmak yürüyüş düzeni için mantıklı; hatta belki savaşırken bile güvenliğiniz açısından iyi olabilir ama bu durumda ihtimalleri zorlamak olur."

"Neymiş bu ihtimaller?" İmparator ellerini masaya yasladı. Masa uzun boylu adamlarda olduğu gibi kalçasına ya da daha aşağıya dek gelmek yerine beline geldiğinden Vhalla kendini çok küçük hissetti.

"Hayatlarınız," dedi sakince; mantığının sesinde yarattığı rahatlık kendisini dahi şaşırttı. Prens Baldair'in yüzünde dehşet dolu sayılabilecek bir ifade vardı. Vhalla, İmparator'un gözleriyle buluştu. "Eğer üçünüz merkezde kalsaydınız fırtınanın göbeğinde, birbirinizden sadece birkaç düzine asker mesafede olacaktınız. Biriniz ölürseniz, sizi öldüren şeyin çevresindeki diğer kişileri de öldürme olasılığı çok yüksek olur; mesafe kı-

saldıkça ölme olasılığı artar. Eğer üçünüz de ölürseniz kaybederiz. Hem İmparator hem de varislerinin ölmesi, bu diyarda birden çok savaş başlatır."

İmparator çenesini sıvazladı. "Devam et."

"Üçünüz de yanınıza sizin için canını vermeye hazır en hızlı koşucuları alıp üç ayrı yöne gitmelisiniz. Hayatta kalma şansı böylece artar," diye açıkladı Vhalla basitçe.

"Bu, ordunun yarısını oluşturan piyadeleri geride bırakmak anlamına gelir, biliyorsun değil mi?" İmparator düşünceli düşünceli onu izliyordu.

"Biliyorum." Başıyla onayladı. "Şansa terk edilirler." *Şans* sözcüğü kulağa *ölümden* daha hoş geliyordu.

Genç prens dehşete düşmüş gibiydi ve Aldrik'in ifadesini görebilmek için Vhalla'nın dönmesi gerekiyordu. İmparator, söylediklerini aklından analitik bir şekilde hesaplıyormuş gibi görünüyordu. Vhalla ellerini birleştirip sıktı.

"Zeki bir yanın var," dedi İmparator önemsemez bir tavırla.

"Lordum, eğer zekiysem bu sizin, sarayı iyi öğretmenlerle doldurmanız sayesindedir." Ev özlemiyle Mohned'i düşündü.

"Ah Vhalla, bu kadar alçakgönüllü olma. Bilgi ve güç tehlikeli bir birleşim ve sende ikisinden de ziyadesiyle mevcut gibi görünüyor." İmparator dönüp üzeri yemeklerle bezenmiş masayı işaret etti.

Herkes sırayla yerini aldı. Aldrik sandalyesini tutsa da Vhalla'ya hiç bakmadı. Vhalla tavırlarının tam olarak neden değiştiğini merak etti. Belli ki kaygıları her ne ise bu kendini dizginlemede payları vardı. Aldrik sağına, Prens Baldair soluna, İmparator ise karşısına oturdu.

Vhalla sarayda Prens Baldair'le öğle yemeği yediğinden beri hiç bu kadar güzel yemekler ve tabak çanakla dolu bir masa görmemişti. Yemekler sıcak ve tazeydi; midesinin yüksek sesle guruldamasını elini karnına koyarak zar zor bastırabildi. Hanedanın üç üyesi de yemeklerini alana kadar yememeye özen

gösterdi. Görgü kuralları çok yerinde bir bahaneydi. Vhalla'nın hangi çatalın niye kullanıldığına ya da neden her tabakta farklı bir çatal kullanıldığına dair en ufak bir fikri yoktu; o yüzden onları taklit etti.

"Bu çok tuhaf bir durum, sen de öyle düşünmüyor musun Bayan Yarl?" diye söze başladı İmparator.

"Vhalla demeniz yeterli," dedi bunu söylemesinin uygun olup olmayacağından emin olmaksızın. İki oğlu da ona adıyla seslenirken onlardan daha üst düzey bir adamın ona karşı resmi davranması tuhaf gelmişti.

İmparator onu duymazdan gelerek devam etti, "Birinin adam öldürme ve vatana ihanetten duruşmaya çıkıp sadece birkaç ay sonra İmparator'un masasında oturması sıradan bir durum değil."

"Şu anda yaşadığım şeylerden çok azı *sıradan* sayılır, lordum." Aklı veliaht prense âşık olmasına takılmış halde ekmeğini böldü.

İmparator güldü. "Buna rağmen geri döndün ve güçlendin. Seni o kafeste gördüğümde içinde bir güç olduğunu anlamıştım."

Vhalla sargılı parmaklarıyla kibarca yemek yemeye uğraşmaya devam etti. Duruşmasını düşünmek istemiyordu, aslında bu masada oturmayı dahi istemiyordu.

"Suçlarını affetmeye hazırım," dedi İmparator şarabından bir yudum alarak.

Vhalla şoka girmiş halde ona baktı. *Affetmek mi?* Birileri onu çimdiklese iyi olurdu çünkü belli ki rüya görüyordu. "Lordum?"

"Bir prensin hayatını kurtararak sana ikinci bir şans verilmesine yetecek güveni kazandın. Bence Hanedan ailesinin, hatta belki bizzat İmparator'un hayatını kurtarmış olmak sana temiz bir sayfa açma hakkını vermeli." Sakalının altında bir gülümseme gizli olsa da bu içtenlik gözlerine ulaşmıyordu.

Vhalla duraksadı. *Bir prensin hayatını kurtararak mı?* Bu Aldrik'in Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde olanları ona anlattığı anlamına mı geliyordu? Veliaht prense bakmaktan kaçındı.

"Teşekkür ederim, lordum." Vhalla gözlerini yere indirdi.

"Ama senin de anlayabileceğin üzere elim kolum bağlı." İmparator düşünceli düşünceli koyu renkli bir parça eti çiğnedi ve ardından peçetesiyle ağzını silip konuşmaya devam etti. "Senato, yani halkın sesi, askerlik görevini uygun bir ceza olarak gördü ve ben sadık kullarımın güvenini sarsacak bir şey yapmak istemem."

"Elbette istemezsiniz..." dedi Vhalla uyuşmuş bir halde, *affetmek* sözcüğü zihninde yankılanıp duruyordu.

"Sakın onlara kanma Vhalla. Her zamanki kadar açlar ve eğer seni şimdi affedersem sana selam veren o insanlar yine karşına geçecektir." İmparator başını kaldırıp ona baktı.

Vhalla göz ucuyla Aldrik'in yerinde rahatsız bir şekilde kıpırdandığını gördü.

"Ama bize zaferi kazandırırsan." Adam kıkırdadı. "Bak *o*, böyle bir ödülü hak eder."

"Zafer mi? Bu konuda ne yapabileceğimi..." diye kekeledi Vhalla. Cezası azalmak yerine artıyor gibiydi. Başta sadece savaşması gerekiyordu, şimdi ise zafer kazanması mı? *Onu serbest bırakmayı planlamamışlar mıydı?*

İmparator'un buz mavisi gözleri Aldrik'e kaydı. Büyük prens şarabından koca bir yudum aldı. "Oğlum seninle birlikte çok önemli bir şey üzerinde çalıştığını söylüyor."

Vhalla, Aldrik'in babasına henüz bahsetmediği bir şeyi ağzından kaçırma korkusuyla sessiz kaldı. Bazı şeyleri asla anlatmayacağını düşünüyordu. Kendine engel olamayarak Aldrik'e bir bakış attı.

"Rüzgârgüdücü güçlerin sayesinde bana Kuzey'i vereceğini söylüyor." İmparator öne doğru eğilip dirseklerini masaya yasladı.

"Ben de yeteneklerimin çoğunu henüz daha yeni öğreniyorum," diyerek kaçamak bir yanıt verdi.

"Bunu biliyorum." İmparator elini sallayarak onu geçiştirdi. "Aldrik bana güçlerini araştırma sürecinin detaylı raporlarını veriyor."

"Anlıyorum..." diye mırıldandı Vhalla, bahsi geçen adama meraklı gözlerle bakarak. Aldrik ağzını şarap kadehiyle meşgul etmekten vazgeçmeyecekmiş gibiydi.

Aldrik'in Bağ hakkında yazdığı notlar gözünün önüne geldi. Onları kaynak olarak kullanacağını söylemişti. Kuzey'i onun gücünü kullanarak ele geçirmeyi planladığını da söylemişti. *Neden birdenbire kendini ihanete uğramış gibi hissetmişti ki?*

"Rüzgârları ve fırtınaları kontrol edebilme yeteneğinden oldukça etkilenmiş olsam da asıl ilgimi çeken şey Vhalla, zihnini bedeninin dışına çıkarabilmen. Bu kulağa gerçek olamayacak kadar inanılmaz geliyor. Bu yeteneğini kontrol edebilme konusunda kendine ne kadar güveniyorsun?" İmparator sonunda asıl sorusuna gelmişti.

Vhalla zorlukla yutkunduktan sonra masadaki alkollü içkileri görmezden gelerek su bardağına uzandı. İmparator onu buraya ordusunu kurtardığı için teşekkür etmek adına çağırmamıştı. Bu sadece karşılıklı oturup savaş stratejisi tartışabilmek için hoş bir bahaneydi.

"Sanırım veliaht prens benden daha deneyimli olduğundan kontrolüm konusunda daha doğru bir yargıya varabilir." Vhalla tabağındaki yemeğe çatalını saplarken bu sözleri mırıldanmış ve ardından gelen sessizliği yemeğini çiğneyerek geçirmişti.

"Hazır olacağını düşünüyor musun?" İmparator, Aldrik'e döndü.

Vhalla'nın gözleri tam zamanında yukarıya kaydı ve prensin çatık kaşlarla kendisine baktığını gördü.

"Bence hazır olacak," diye yanıtladı Aldrik babasına dönerek.

"O zaman Kesişim'den ayrılmadan önce bir deneme gör-

mek isterim." İmparator sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Deneme mi? Neden?" diye sordu Vhalla'nın hiç olamayacağı kadar cesur olan Aldrik.

"Güvenceye ihtiyacım var." İmparator, oğlu tarafından sorgulanmaktan hiç de hoşlanmış görünmüyordu.

"Son olaylar hesaba katıldığında bunun büyüsel olarak mümkün..." diye söze başladı Aldrik.

"İstediğiniz denemeyi yapacağım." Vhalla, İmparator'a odaklanıp Aldrik'i ve onun sözünü kestiği gerçeğini görmezden geldi.

"*Ah,* işte duruşmada içinde gördüğüm ateş." İmparator gülümsedi. Vhalla, Aldrik'e bir bakış attığında, onun hayal kırıklığına zar zor hâkim olduğunu fark etti. "Geleceğinde fırsatlar var, Vhalla Yarl. İtaatin ödüllendirilecek."

"Teşekkür ederim, lordum." Vhalla aniden bir duygu karmaşasına kapıldı. Kendini oyuna gelmiş ve köşeye sıkıştırılmış hissediyordu ama bunu yapanın kim olduğundan emin değildi.

Aldrik buluşmaları konusunda ona dürüst davranmıştı. *O zaman neden bu kadar canı yanıyordu?* Vhalla ellerini kucağında birleştirdi.

İkinci tabaklar kaldırıldığında Vhalla kaçma fırsatı kolluyordu. "Müsaadenizle lordlarım, kendimi çok yorgun hissediyorum."

"Elbette. Hızla iyileş Vhalla Yarl." İmparator ve oğulları da ayağa kalktılar. "Birkaç gün sonra tekrar bir araya geliriz."

Vhalla sessizce başını sallayarak onayladı ve hafifçe reverans yapıp kapıya yöneldi.

Aldrik daha hareket dahi etmeden onu hissetti.

"Hana döndüğünden emin olayım," dedi veliaht prens.

"Aldrik, seninle eklenecek bölüklerle ilgili düzenlemeleri konuşmak istiyorum. Birkaç gün içinde gelecekler ve Elecia'yla halletmen gereken işlerin var." İmparator'un sesi katıydı.

Vhalla kadının adını işittiğinde tüyleri diken diken oldu. Aldrik'in *işi* aklından tamamen çıkmıştı.

"Hemen dönerim," diye itiraz etti büyük prens.

"Buna gerek yok prensim. Han çok uzak değil ve tek başıma yürüyebilirim," diye karşılık verdi Vhalla.

Aldrik'in gözleri ya şaşkınlıktan ya da sıkıntıdan hafifçe kısıldı. "Hiçbir işimi şansa bırakmamayı yeğlerim," dedi gergin bir ifadeyle. "Kesişim'de birçok nahoş kişi var."

"Ağabeyciğim, her zamanki gibi kullarının iyiliğini düşünüyorsun." Prens Baldair Vhalla'nın yanına geldi. "Ne şanslısın ki iki oğlun var, babacığım. Küçük Rüzgârgüdücümüzün sağ salim hana ulaşmasını sağlamaktan mutluluk duyarım."

Vhalla başını kaldırıp şaşkın bir şekilde altın prense baktı. Az önce tek başına yürüyebileceğini söylediğine emindi.

"Mükemmel bir fikir Baldair." İmparator büyük masanın başına doğru yürüyüp Aldrik'e gelmesini işaret etti. "Denemenizi dört gözle bekliyorum Bayan Yarl," dedikten sonra dikkatini masanın üzerindeki kâğıtlara ve haritalara çevirdi.

Aldrik çaresizce Vhalla'ya baktıktan sonra sert bakışlarını Baldair'e çevirdi, ardından itaatkâr bir şekilde babasının yanına gitti.

Prens Baldair elini hafifçe kalçasına koyup onu odadan sabah güneşine çıkarırken Aldrik'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Lütfen elini üzerimden çek," diye mırıldandı Vhalla, Gönülçelen Prens'e.

Prens dişlerini göstererek güldü. "Hadi ama, daha zarif davran," dedi etkileyici bir tavırla. "İnsanlar seni izliyor." Vhalla'yı meydana doğru yönlendirirken çevrelerindeki birkaç askere gülümsedi.

"Aynen öyle," diye cevapladı Vhalla. Tam olarak endişelendiği şey insanların izliyor oluşuydu.

"Ah? Benimle bir ilişkin olduğunu düşünmelerini istemiyor musun?" Prens Baldair ona el sallayan birine karşılık verdi. "Yoksa sadece ağabeyimle olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun?"

Vhalla ona ters ters baktı. "Bu konuyu kapat," diye uyardı. Mesafeyi daha çabuk aşabilmek için adımlarını hızlandırdı.

"Seni oyuna getirdiğini fark edene kadar olmaz." Sesindeki esprili ton ve neşe tamamen yok olmuş, yüzü ciddileşmişti.

"Bu seni ilgilendirmez," diye itiraz etti Vhalla.

"Getirmediğini sandım. Değişmiş olabileceğini düşündüm." Prens hanın kapısını açtı ve Vhalla tam anlamıyla uçarcasına merdivenleri tırmandı. "Geçtiğimiz gün boyunca gördüklerime, *duyduklarıma* göre... durum bu değil."

Vhalla dilini ısırdı ve içeride Larel'in beklediğini ve onu kurtaracağını umarak odasının kapısını hızla açtı. Larel içeride değildi. Prens kapanan kapıyı eliyle yakaladı ve Vhalla sertçe döndü.

"Hâlâ tam olarak iyileşmedim prensim ve dinlenmek istiyorum. Lütfen müsaadenizle." Kibar görünüşünün son kırıntılarını da kullanmıştı.

"Yardım etmeye çalışıyorum," dedi prens.

Vhalla acı dolu yüz ifadesindeki kaygıyı gördü. "Öyle mi?" Sabrı taşmak üzeriydi. "En son *sohbet* ettiğimizdeki yardımın gibi mi?"

"Sana söylediğim her şey doğruydu." Ses tonundaki bir şey Vhalla'nın duraksamasına sebep oldu ve hafifçe sendeledi. "Vhalla, lütfen otur. Başına kötü bir şey gelmesine izin verirsem ağabeyim ve babam canıma okurlar."

Vhalla yavaşça yatağa oturdu ve botlarını yukarıya çekerek uzandı. Sırtını prense verecek şekilde yana döndü. Rahatlamaya başladığı anda her yanı acıyordu ama prens ona bakacak şekilde yatağın kenarına oturduğundan rahatlamaya fırsatı olmadı. Vhalla ona ters ters baktı.

"Vhalla, lütfen dinle. Sana bir şey söylemek istiyorum," diye yakardı Prens Baldair.

Vhalla iç çekti. "Dinlersem gidecek misin?"

Adam başıyla onayladı ve Vhalla sabırla bekledi. "Ağabeyimle aramızda üç yaş var; bu beş ve sekiz ya da on iki ve on beş yaşlarında çok önemli bir fark olsa da on beş ve on sekiz yaşlarından sonra gitgide önemini yitiriyor." Vhalla prensin neden doğum günleri hakkındaki bilgilerle onu yorduğunu merak etti. "Erkekliğe adım atma törenimden kısa süre sonra ağabeyimle *dostane bir yarışa* girdiğimiz bir sene oldu."

"Dostane bir yarış mı?" Vhalla bu sözlerin o iki adam arasında ne anlama gelebileceğine dair kendini hazırladı.

"Ben hep... etkileyici olmuşumdur." Prens Baldair ona gülümsedi ve Vhalla gözlerini devirme isteğini bastırmadı. En azından prens buna gülmüştü. "Ağabeyim tuhaf, mutsuz bir çocuk olarak büyüdü. Bir noktada iyice dibe batıp kendini onu çevreleyen karanlığa ve mesafeye bırakmış gibi göründü. Dürüst olmam gerekirse oradan çıktığını görmedim."

Vhalla, Prens Baldair ve Larel'in tanımlarının hem bu kadar benzer hem de farklı olabilmesini ilgi çekici buldu.

"Bir noktada ikimiz ağız dalaşına girdik, ne hakkında olduğu önemli değildi; o on sekiz, ben ise en ateşli yaş olan on beş yaşındaydım. Ona öyle olduğu için tek bir kadının bile bakmayacağını söyledim." Vhalla hareketsiz kaldı ve dikkatle dinlemeye başladı. "Bir sebepten ötürü ağabeyim bunu bir yarış olarak aldı."

"Yarış mı?" diye tekrarladı Vhalla yumuşak bir sesle.

"Bir seneliğine, hangimizin yatağını paylaşmak için en çok kadını ikna edeceğine dair yarıştık."

Vhalla'nın gözleri kocaman açıldı. "Bu... çok iğrenç."

"Bu ikimizin de zaman geçirmek adına yaptığı en kötü şey değildi. Genç prenslerin yaptığı ya da yapacağı en kötü şey de." Vhalla dehşet içinde söylediği şeyin doğruluğunu fark etti. "Başta, *gecelik* müsabakanın favorisi bendim. Fakat ağabe-

yimin yeteneklerini hafife almıştım. Kadınlar örümcek ağlarına yakalanmış sinekler misali birer birer kendilerini ona sunmaya başladılar. Nedenini anlayamadım ve bu beni her gün deli etti. Sırık gibi, tuhaf, bir kabuktan farksız ağabeyim nasıl oluyordu da büyük farkla öne geçebiliyordu?"

"Yeter, anladım." Vhalla yüzünü yastığına bastırdı.

"Hayır, daha can alıcı noktaya gelmedim." Yüzünde gaddar bir ifade vardı ve Vhalla sessizce ona itaat etti. "Sadece veliaht prens olmasından kaynaklandığını düşündüm. Fakat kadınların, sıraları geçtikten çok sonra bile umut içinde onu aradıklarını görünce durumun öyle olmadığını anladım. Sonunda aslında onları yatağına almadığını öğrendim. Yatağına girmeyi kabul ediyorlardı; onunla girdiğimiz iddiaya göre bu yeterliydi. Ama hiçbirini yatağına *almamıştı.*"

Vhalla'nın kaşları çatıldı. "Neden ki?" Elbette bir dizi kadınla yatmadığını öğrenmek onu mutlu etmişti ama onları koyun güder gibi yönlendirmesi de yeterince kötüydü.

"Nihayet onunla yarışın koşullarına dair yüzleştiğimde bunu ona sordum. Verdiği cevabı asla unutamayacağım." Prens Baldair gözlerini kaçırdı. "Bana hoşuna giden şeyin av olduğunu söyledi. Hiçbirinin onun dokunuşunu hak etmediğini. Kazanma tatmini için avını öldürmesine gerek olmadığını. Onun için ağına düşmelerini izlemek eğlenceliydi, bir spordu. Sonraki altı ay boyunca tanıştığı münasip her kadınla beceriyle oynamasını izledim. Bir şekilde duymak istedikleri şeyi, nasıl yönlendirilmek istediklerini biliyor ve bunları bir içtenlik maskesiyle yapıyordu. Onlardan aldığı şeyler oldu ama bedenlerini almadı. Gururlarını, zamanlarını, hayallerini..."

"Lütfen, anlıyorum," dedi Vhalla nefes nefese, olmak istediği kadar güçlü davranamayacak kadar yorgundu.

Prens Baldair iç çekerek uzandı ve koca avucunu kızın başının üzerine koydu. Vhalla bu yabancı dokunuş karşısında bir anlığına gerildi.

"Değişmiş olabileceğini düşündüm." Prensin sesi yumuşaktı. "Ardından babamla aralarında geçen konuşmayı işittim. Aldrik senin zafer kazanmamız için itaat edeceğine yemin etti. Ona akılsızca ve her şeyin ötesinde itaat ettiğini sorgulamadan emirlerini yerine getirdiğini söyledi. Kum fırtınası da bunun için bir örnekti ve ben insanları kontrolü altına almaktan hoşlanmayı hiç bırakmadığını fark ettim."

"Prens Baldair, çok yorgunum," diye fısıldadı. İmparator'un masasındaki notları, ona verildiği söylenen raporları hatırladı. Tüm bu zaman boyunca Aldrik ve babasının kuklası mı olmuştu? Dünyadaki en iyi aktörün maaşını duygularıyla mı ödemişti?

"Onlara katılıyorum... Aldrik ve babama. Zekisin Vhalla. Lütfen onu olduğu kişi gibi gör." Prens Baldair onu inceledi.

Vhalla saklanmaktan başka bir şey istemeyerek gözlerini kapattı. "Endişeleriniz için teşekkür ederim prensim." Söyleyebileceği tek şey buydu.

Prens derin derin iç çekti. "İyi dinlen Vhalla." Ayağa kalktı.

Vhalla onun odadan çıktığını sadece seslerden anladı.

Oda sıcak olmasına rağmen titredi. Elbette adama ümitsizce âşık olduğunu fark ettiği gün aynı zamanda onun ne çarpık bir göt olduğuna dair yeni kanıtlar elde ettiği gün olacaktı. Vhalla kahkaha attı ve ciğerlerinin durumu yüzünden öksürdü.

Aldrik onu tüm bunlara karşı uyarmamış mıydı? Birçok kez iyi bir adam olmadığını dile getirmemiş miydi? Vhalla iç çekti ve bunu aleyhine kullanmanın adil olup olmayacağını sorguladı. Tüm buluşmaları yeteneklerinin sınırlarını test etmek için birer bahaneydi. Başka türlü olduğunu düşünmesi kendi aptallığıydı. Vhalla dikkatlice nefes aldı ve bitkinlik onu ele geçirene kadar gözyaşlarıyla savaştı.

15

"VHAAAAAAAL..." DİYE nazikçe şarkı söyledi Fritz. "Vhaaaaaaallaaaaaaa."

Bir parmak yanağını dürttü. Vhalla homurdandı ve dönerek onu rahatsız eden şeyden uzaklaştı.

"Bırak uyusun," diye azarladı Larel.

"Ama *bütün gün* uyudu ve bu bizim Kesişim'deki ilk gerçek gecemiz," diye sızlandı Fritz.

"Siz ikiniz çok ses çıkarıyorsunuz," diye söylendi Vhalla yumuşak bir sesle.

"*Birimiz*," diye düzeltti Larel kırgın bir sesle.

"Vhal, uyanmak istemiyor musun?" Fritz yatağa, yanına kıvrıldı.

"Hayır." Uyanmayı hiç istemiyordu. Sabah Aldrik ve Prens Baldair'le olanlardan ve İmparator'un kendisinden taleplerinden sonra hayatının geri kalanını yatakta geçirmeye kararlı sayılırdı.

"Sorun ne Vhal? Şu an tüm dünya seni kutluyor, sen de bu kutlamaya katılmalısın." Fritz onu iki koluyla birden kavrayıp oturur konuma getirdi.

Larel, Vhalla'nın oturmasını fırsat bilerek iki iksir içirdi.

"Yani hep beraber dışarıya çıkıyoruz." Fritz yatakta emekleyerek Vhalla'nın karşısına geçti.

"Dışarıya mı?"

"Fikri, Altın Muhafızlardaki arkadaşlarından aldı." Larel yatağın kenarına oturdu. Çok büyük olmadığından hepsi dip dibeydi. "Kesişim'de geçireceğimiz ilk düzgün geceyi kutlamak için dışarıya çıkıyoruz. Görünüşe göre Rüzgârgüdücü onuruna bir kutlama varmış."

"Benim onuruma mı?" Vhalla gözlerini kırpıştırdı.

"Evet, senin onuruna." Larel neşe saçıyordu. "Yüzlerce hayat kurtardın; bunu anlaman gerek."

Vhalla sessizce başını sallayarak onayladı.

"Gelmeni istiyoruz." Fritz ellerini tuttu.

"Biz mi?" Vhalla, Larel'e baktı. Onu sokaklarda parti yaparken hayal edemiyordu.

Kadın, "Yapacak başka bir işim yok," diyerek hafifçe güldü. "Ayrıca onuruna kutlama yaptıkları Rüzgârgüdücü de benim çömezim oluyor. Onun onuruna bir kadeh içmemek olmaz."

"Bizimle gelecek misin?" diye sordu Fritz tekrar.

"Ben..." Vhalla iç çekip perdelerinin ardında batmakta olan güneşe baktı. Bir kez daha gösterişli bir sarayı andıran binada ona komplolar kuran Aldrik ve İmparator'u düşündü. İçinde küçük bir öfke alevlendi ve Vhalla, Fritz'in parmaklarını kavradı. "Bu çok hoşuma gider."

"Kendini yeterince iyi hissettiğine emin misin?" Larel ters giden bir şeyler olduğunu hissetmişti fakat Vhalla'nın prense dair karmaşık duygularını fiziksel yaralarının acısıyla karıştırıyormuş gibi görünüyordu.

"Kendimi daha kötü hissettiğim oldu." Vhalla yüzüne cesur bir tebessüm yerleştirdi. "Kim bilir, belki de yanımda birilerinin olması bana iyi gelir."

Bu sözleri, öksürüklere boğulmasa daha inandırıcı olabilirdi.

O geceki eşlikçisi Fritz'di; Vhalla'nın koluna girerek onun koridora çıkıp merdivenlerden inmesine yardımcı oldu. Larel de fikre katılıyor olacaktı ki buna itiraz etmedi.

Bedeni hareket etmeye başladığında kendini daha iyi hissettiğinden Vhalla fiziksel yaralarının yüzeysel olduğuna karar verdi. Baygınken boğazından aşağıya herhangi bir iksir dökmekten kaçınmış gibi görünüyorlardı fakat artık şifacıların karışımları işe yaradığından, bedeni hızla iyileşiyordu. Bu sefer hanın girişinde onu bekleyen kimse yoktu ve Vhalla buna minnettardı. Daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Kesişim, Vhalla'nın daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Kapanma saatinin ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi görünen ilgi çekici dükkânlarla kaplı sokaklar her şekilde, renkte ve boyutta insana ev sahipliği yapar gibiydi. Üçü, küçük bir ara sokakta ilerleyerek Craig ve Daniel'ın Fritz'e verdiği tarifi takip ettiler.

Bar gürültülüydü ve şarkı söyleyen, gülen, sohbet eden kadınlarla erkeklerin sesleri Vhalla'nın bütün düşünce ve kaygılarını sildi. Yabancı bir diyarda bir kahraman olarak anılıyordu. Larel'le Fritz'in sözlerine bakılırsa bu insanların eğlenme sebebi kendisiydi. Bu tam olarak doğru olmasa da Vhalla, Senato'ya rağmen yaşamaya yemin ettiği gibi, Hanedan ailesi her ne oyun oynuyorsa ona rağmen mutlu olmaya karar verdi.

"Geldiniz!" Craig elini sallayarak onları çağırdı.

Daniel onları görür görmez ayağa fırlamıştı. Tek adımda Vhalla'nın yanına geldi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," diye cevap verdi Vhalla içtenlikle.

"Seni görmeyi beklemiyordum." Bir şekilde Vhalla'yla Fritz'in arasına girmeyi başarmıştı.

"Şey, Larel ve Fritz bana bunun *benim* partim olduğunu söylediler," dedi alaycı bir kibirle.

"Aynen öyle!" Craig hafifçe güldü. Kulplu metal bardağın içindekileri hızla kafasına dikip bardakilerin ilgisini çekmek

için bardağı birkaç kez masaya vurdu. Güneyli, sandalyesinin üzerine çıktı ve bir anlığına endişe verici bir şekilde yalpaladı. Raylynn onu yakalamak için ayağa fırladı. "Güzel insanlar, asker dostlarım! Bu gece bizzat Rüzgârgüdücü'yle içmenin onurunu yaşıyoruz!"

Bar şaşkın sessizliğin ardından kutlama sesleriyle dolarken Vhalla'nın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Ama üzülerek söylüyorum ki kendisi henüz hiçbir şey içmedi!" Craig kahkaha attı.

Büyü yapılmış gibi önü üç farklı şekil ve boyda kadehle doldu.

"Bunu dene." Daniel önüne dördüncü bir kadeh koydu; ancak yumruğu yüksekliğindeydi ve şurubu andıran kırmızı bir sıvıyla doluydu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Bordo Ejder." Burnuna dokundu. "Batı'ya özgüdür."

Vhalla bu ismi tanıyarak çekingen bir yudum aldı. Buz gibiydi ama boğazını yakıyordu. Gözlerini kırpıştırarak yaşları kovdu ve öksürüğünü yuttu.

"İçki içen biri değil misin?" Craig güldü.

"Değilim!" Vhalla içkiden bir yudum daha aldı.

Bordo Ejder bitmişti, ardından diğer iki kadehteki içkiler de tükendi. O ve Daniel kendilerini Paca'nın meşhur festivallerindeki ödül domuzlarının ağırlığına dair hararetli bir tartışma içinde buldular. Vhalla ona bakmak için dönerken masadan destek aldı.

"Hayır, *beş yüz*," diye ısrar etti. "Yemin ederim, *yemin ederim ki* o domuz beş yüz kilo vardı."

"Vhalla, seni deli Leoulialı," Daniel kahkaha atarak kulplu bardağından kocaman bir yudum daha aldı. Vhalla, içkisini yutarken âdemelmasının kıpırdamasını izledi. "Hiçbir domuz beş yüz kiloya yakın olamaz." Bir parmağını ona uzattı.

"Beni işaret etme." Adamın işaretparmağını kavradı ve gülme krizine girdi. "Bu çok *kaba*."

"Bırak beni, kadın." Daniel yüz ifadesini ciddi tutmaya çalışsa da Vhalla dudaklarını birbirlerine bastırışına güldü. Bir sebeple şu an her şey ona çok komik geliyordu.

"Peki. Peki. Ama yanılıyorsun ve bunu sen de biliyorsun." Sandalyesinde geriye yaslandı.

"Vhalla, Daniel, gidiyoruz." Craig omzunu sarstı.

Vhalla masanın geri kalanının ne zaman ayaklandığını çözmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Daniel'la konuşmaya daha yeni başlamışlardı.

"Nereye?" Bu duruma diğer Doğulu da en az onun kadar şaşırmıştı

"Dans etmeye!" Fritz kendi etrafında döndü.

Vhalla kahkahalara boğuldu ve neredeyse içkisini döküyordu. Gerçi kaçıncı içkisiydi bu, onu bilmiyordu.

"Gitmek istiyor musun?" Larel güldü. Güneyli kadın yanakları kızarmış olmasına rağmen Vhalla'ya göz kulak oluyordu. Vhalla'ya ablalık yapıyordu.

"Elbette!" Vhalla neşeyle şakıdı.

Ayağa sıçramaya çalıştığında neredeyse düşecekti. Kaslı bir kol hemen omuzlarına dolandı. Vhalla şaşkın şaşkın Daniel'ın gözleriyle buluştu. Adam göründüğünden çok daha yapılıydı.

"Bu kötü bir fikir," diyerek güldü adam.

"Ben... benimle birlikte vakit geçirdikçe anlayacaksın ki ben kötü fikirlerin kraliçesiyim." Vhalla Prens Aldrik'le ilgili yorumunu güçlükle bastırdı.

Daniel onu, Fritz, Larel, Craig, Raylynn ve Vhalla'nın adlarını bilmediği diğer kişilerin ardından dışarı çıkardı.

Gittikleri dans salonu sıcak ve dumanlıydı. Giriş katındaki tüm kapılar serin gece esintisine açık olsa da ter buharı içeride asılı kalıyordu. Bir duvarında sahne, diğer duvarında bar olan

geniş, açık, ahşap bir alandı ve kenarlara, yorgun ayakları dinlendirmek için oturulabilecek banklar dizilmişti.

Vhalla kahkahalara boğularak bahsi geçen banklardan birine yığıldı. Karşısındaki insan kalabalığı müziğin ritmiyle hareket etmeye devam ediyordu. Oralarda bir yerlerde Fritz bulduğu üçüncü ya da dördüncü oğlan karşısında kendini komik duruma düşürüyordu; Larel, Craig ve Raylynn ise ortalarda görünmüyorlardı. Batı dans müziği yüksek sesli davullarla pirinç boruları içeriyordu ve güçlü bir ritme sahipti. Adımları Güney danslarından hızlı olduğu için insanlar eğilip bükülüyor, tekmeler savurup birbirleri etrafında dönüyorlardı.

Daniel kendini Vhalla'nın yanına attı; kalçası onunkine değerken kaşlarının üzerindeki teri sildi. Vhalla'ya bir fincan uzattı. Vhalla kocaman bir yudum aldıktan sonra ona baktı.

"*Su mu?*" Kaşlarını çattı.

"Yarın başın ağrımasın diye. Şimdiden içmeye başla," dedi nefes nefese.

"Su istemiyorum." Vhalla ona dilini çıkardığında adam güldü.

"Peki ama sabah başım ağrıyor diye sızlanma." Vhalla'ya birasını uzattı ve o da geri vermeden önce büyük bir yudum aldı.

"Çok sıcak." Vhalla öne geriye sallandı.

"Biraz hava almak ister misin?" diye sordu adam.

Başıyla onayladı.

Adam onu ana kapılardan çıkarmak yerine yan taraftaki bir merdivene yönlendirdi. Vhalla basamaklardan birinden kayınca onu yakaladı ve ikisi de bir kahkaha patlattı. Vhalla duvara yaslanıp kıkırtılarını kontrol altına almaya çalıştı.

"Vhalla, sarhoş olduğunda bu kadar aptallaşamayacak kadar zekisin," dedi Daniel kahkahaları arasında. Bu keyifli ruh halinin bulaşıcı bir yanı vardı ve Vhalla duvardan kaydı. Adam onu kolundan yakalayıp kendine çekti. "Hadi, daha on adım bile atmadık."

Daniel'ın tırmanmasına yardım ettiği merdivenler çatıya çıktı. Gece havasının tadını çıkaran birkaç kişi daha orada olduğuna göre bunu tek akıl eden onlar değildi. Vhalla çatının boş bir köşesine geçip nefesini tuttu.

"Çok güzel," diye fısıldadı huşu içinde. Kesişim, ufku boylu boyunca aydınlatıyordu. Düz çatılı kare binaların dikdörtgen pencereleri siyah çölün içinde parıldıyordu. Bazı pencerelerdeki kırmızı ve vişneçürüğü renklerindeki parlak perdeler ışığa renk katıyordu; diğerlerinde ise vitraylar yollara ve yakındaki binalara farklı renkler yansıtıyordu.

"Buraya ilk gelişin, öyle değil mi?" Daniel çatının çevresindeki ince korkuluğun üzerine oturdu. Vhalla da oturup ayaklarını aşağıya sarkıttı. "Vhalla, dikkatli ol." Daniel kızın kolunu kavradı.

Vhalla, "Deli," deyip kahkaha attı ve adama doğru eğilmek için elini taşlaşmış kilin üzerine koydu. "Düşmek bana zarar vermez... şey yani beni *öldürmez.*" Adam merakla başını hafifçe yana eğdi. "Ateş, Alevtaşıyıcılara zarar vermez, su da Suakıtıcılara ve sanırım toprak da Yerkırıcılara." Vhalla tekrar kıkırdamaya başladığını fark etti ama nedenine dair en ufak bir fikri yoktu. "Sonuçta rüzgâr beni öldüremez; çok daha yüksekten düşüp hayatta kaldım." Daniel'a sırtını dönerek etrafına baktı.

"Aslına bakarsan Uyanışım böyle oldu. Uyanış bir büyücünün yeteneklerinin ilk kez tam olarak ortaya çıkışına deniyor. Daha öncesinde sadece Dışavurum yaşıyorlar ve büyülerini kontrol edemiyorlar. Bu ikinci kez bir adam tarafından çatıya çıkarılışım. Bir önceki sefer Aldrik beni aşağıya atmaya karar vermişti." Elleriyle bir itme hareketi yapıp gülmeye başladı. "Ana şahidimdir ki ona çok kızmıştım. Ayrıca darmadağın olmuştum. Gerçi sonra benden özür diledi. Aldrik'in mükemmel bir karmaşıklığı var ve çoğu hareketinin bir sebebi oluyor ama sebebi bilmek hareketin iğrenç olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Keşke özür dilerkenki yüzünü daha fazla kişi görebilseydi...

küçük bir çocuk gibi görünüyordu!" Vhalla bir kahkaha patlattı. Birkaç saat önce ona kızgın değil miydi? Daniel'ın yüzünü gördüğünde kıkırtıları yavaşça kesildi. "Ne var?"

"Vhalla..." diye mırıldandı Daniel, ağır kulplu bardağını dudaklarına götürdü, "...çok fazla içtin." Yorgun yorgun gülümseyip kıza doğru uzandı. Avucunu kızın başına koyup saçlarını okşadı. "Daha fazla bu konuda konuşma, yoksa ağzından sabaha pişman olacağın sözler çıkabilir."

Vhalla suyla dolu fincanın bir şekilde hâlâ elinde durduğunu fark etti ve onu içti. Kendini esintiyle beraber hafifçe sallanırken buldu ya da belki de içtiği bira başına vurmuştu. Yana doğru yaslandığında şakağı Daniel'ın omzunu buldu. Sessizce orada oturdular; adam çatıyı izlerken Vhalla şehre bakıyordu.

"O şanslı bir adam," diye fısıldadı Daniel.

"O beni istemiyor," dedi Vhalla; bunu ilk kez yüksek sesle dile getirmişti. Daniel'ın sessizliği onu devam etmeye itti. "Sanırım ben bir yük, bir araç ya da bir eğlence kaynağından ibaretim."

"Ben öyle olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı Daniel. "Onu senin yanındayken gördüm... hepimiz gördük."

Vhalla kılıç ustasının ona doğru hafifçe eğildiğini hayal mi ediyordu?

Vhalla derin bir nefes alıp elindeki suyu unutarak Daniel'ın kulplu bardağına uzandı. Adam bardağı bıraktı. "Beni babası için, savaşları için istiyor, o kadar."

"O zaman insanların söylediğinden çok daha aptal ve boktan biri." Bardağı geri verirken Daniel'ın parmakları onunkilere dokundu.

"Senin özel gördüğün biri var mı?" Vhalla vereceği cevabın olumlu olmayacağının farkındaydı. Dürüst olması gerekirse Doğulu adamın onun görmeyeceğini düşündüğü anlarda kendisine nasıl baktığını fark etmişti.

"Vardı." Büyük bir yudum aldı. "Son seferimden döndü-

ğümde 'savaş sona erene kadar' beklemenin onun için çok fazla olduğuna karar vermişti."

"Üzgünüm," Vhalla iç çekip uzattığı bardağı ondan aldı.

"Atlatıyorum." Omuzlarını silkti. Hiç inandırıcı değildi.

"Neyin yardımı dokunur biliyor musun?" Bacaklarını çatıya çevirip dengesizce ayağa fırladı ve güldü. "Daha fazla içki ve daha fazla dansın." Ellerini adama doğru uzattı ve o da kıkırdayarak kendini Vhalla'ya bıraktı.

İkisinin de bir şeylerden kaçtığını fark etti Vhalla, daha doğrusu *birilerinden*. Daniel bahsi geçen diğer kadının yıkıntılarından kaçıyordu, Vhalla ise onu ve Aldrik'i çevreleyen acı dolu olasılıklardan. Vhalla merdivenlerden kararlılıkla inerken yanında sürüklediği Daniel'ın eli kendininkine dolanmıştı. Bu gece beraber kaçacaklardı.

İlk durakları bar oldu. Kaçtığını fark etmek kararlarını daha mantıklı bir hale getirmemişti. Elini havaya kaldırıp tüm boğazını yakan bir içkiden iki shot sipariş etti.

Daniel öksürdü. "Bunu nasıl içiyorsun?" Bardağı bara çarptı.

"Sen de içiyorsun," deyip kendisi de öksürdü. Vhalla alkolün damarlarında dolaşmaya başladığını hissetti ve hafifçe sallanıp tekrar gülmeye başladı. "Hadi."

Daniel barmene içkilerin parasını ödedikten sonra kendilerini tekrar dans pistine attılar. Daniel, Vhalla'nın ellerini tutup onu üç kez döndürdü. İçi kaynayan Vhalla tekrar gülüyordu. Müziğin ritmiyle adımlar atıp kalçalarını savururken hafifçe sallanıp el çırptı. O Daniel'ın soluna, adam onun sağına doğru adım attılar ve ardından yön değiştirdiler.

Tekrar bir araya geldiklerinde Vhalla'nın bir eli onun elinde diğeri omzundaydı, adamınkiler de öyle. Vhalla yüzündeki gülümsemenin kulaklarına kadar ulaştığını fark etti. İkisi de çok kötü dans ediyorlardı. Ama Vhalla, içkilerden, kalabalıktan, Daniel'ın tatlı gülümsemeleri, kibar beğenisi ve dokunuşlarından dolayı tamamen kendinden geçmişti.

Sonunda ayakları kopacakmış gibi hissettirmeye, eklemleri daha fazla harekete isyan etmeye başladı. Vhalla dans adımlarını bırakıp ellerini ondan destek almak için adamın omuzlarına koydu. Daniel'ın avuçlarının beline yerleştiğini hissetti.

Sesini müziğin ve insanların gürültüsüne rağmen duyurmak için kulağına, "*Çok* yoruldum," diye bağırdı.

"Ana'ya şükürler olsun, ben de öyle." Adam gülüp Vhalla'yı dans pistinin dışına yönlendirdi. Ana girişe doğru ilerleyip kapının yanında durdular.

"Diğerleri nerede?" Müzik grubu çalmayı hiç bırakmadığından dans pisti de hiç boşalmamıştı. İkisi de oraya birlikte geldikleri insanlardan birini bulmak için çevrelerine bakındılar.

"Sen... sen sarhoşsun." Vhalla, Daniel'ın karnını yumrukladı.

"Ah," diye homurdandı adam. "Yapma yoksa ayakkabılarına kusacağım."

"Kus... kusmazsın," dili kelimelere dönmediğinden güldü. Kolunu adamın beline dolamıştı, adamın kolu ise omuzlarındaydı.

"Sarhoş olan kimmiş?" Başparmağını dudağının bir kenarına, işaretparmağını diğerine koyarak sıkıp konuşuyormuş gibi yapmasını sağladı.

Vhalla gülüp eline bir tokat atarak yüzünden uzaklaştırdı. "Benimle dalga geçme," diyerek surat astı.

"İşte bu en güçlü adamı bile yıkabilecek bir surat." Adam sırıttı. Vhalla dudağının bir kenarının diğerinden daha fazla yükseldiğini fark etti. Aldrik'inkine benzer bir kıvrımı olmasa da tanıdık ve etkileyici bir yanı vardı.

Birbirleriyle alay ede ede sokaklarda tökezlediler ve destek almak için duvarlarla korkuluklara tutundular. Yollarını kaybetmemiş olmaları bir mucizeydi. Yol üzerinde halka açık bir çeşmenin yanından geçtiler ve Daniel bolca içmesi gerektiği konusunda ısrar etti.

"Daha fazla içemeyeceğim." Yüzü sırılsıklam halde tozlu zemine uzandı.

"Yerden kalk," dedi adam gülerek.

"Hayır, burası çok rahat." Vhalla sırıttı ama bu bir esnemeyle bölündü. Beynindeki uyuşukluk yerini yorgunluğa bırakıyordu.

Daniel elini ona uzattı. "Çok kalmadı Vhalla. Yatak yerden daha rahattır. Ayrıca eğer sokakta uyumana izin verirsem korkutucu insanlara hesap vermek zorunda kalırım."

Vhalla tekrar ayağa kalktı ve kısa süre sonra hana girmeyi başardılar. Ana lobi sessizdi ve Daniel onu yukarıya çıkardı. Vhalla duvara doğru yığılarak kıkırdamaya başladı.

"Çok gürültü yapıyorsun," diye azarladı Daniel engel olamadığı kahkahalar arasında.

"Hayır, sen çok gürültü yapıyorsun!" Eliyle ağzını kapattığında karnı morluklardan ve gülmekten ağrıyordu.

Daniel etkileyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Saçı yüzüne düşmüştü. Sade görünüşü bir Doğulu için olağandı. Vhalla'ya göre ise nostaljik bir yakışıklılığı vardı ve yıllarca savaşla antrenman alanlarında bağırmaktan çatlamış sesi kulağına pürüzsüz gelmeye başlamıştı. "Hadi yatağına."

"Teşekkürler Daniel," diye fısıldadı Vhalla kapısının önünde duraksayarak.

"Ne için?"

Sarhoş da olsa saf değildi. Bu birçok erkeğin onu odasına davet etmesini isteyeceği andı. Vhalla içten bir gülümsemeyle kapısına yaslandı. Sarhoşluğun parıltısı sabahın ilk ışıklarıyla silinecekti. Ama adamın varlığının tatlı parlaklığı halihazırda kalacağını hissettiriyordu. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

"Ben de öyle." Daniel geriye doğru birkaç adım daha attı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben bir üst kattayım, sağa döner dönmez ilk kapı."

"Daha fazla içemeyeceğim." Yüzü sırılsıklam halde tozlu zemine uzandı.

"Yerden kalk," dedi adam gülerek.

"Hayır, burası çok rahat." Vhalla sırıttı ama bu bir esnemeyle bölündü. Beynindeki uyuşukluk yerini yorgunluğa bırakıyordu.

Daniel elini ona uzattı. "Çok kalmadı Vhalla. Yatak yerden daha rahattır. Ayrıca eğer sokakta uyumana izin verirsem korkutucu insanlara hesap vermek zorunda kalırım."

Vhalla tekrar ayağa kalktı ve kısa süre sonra hana girmeyi başardılar. Ana lobi sessizdi ve Daniel onu yukarıya çıkardı. Vhalla duvara doğru yığılarak kıkırdamaya başladı.

"Çok gürültü yapıyorsun," diye azarladı Daniel engel olamadığı kahkahalar arasında.

"Hayır, sen çok gürültü yapıyorsun!" Eliyle ağzını kapattığında karnı morluklardan ve gülmekten ağrıyordu.

Daniel etkileyici bir gülümsemeyle karşılık verdi. Saçı yüzüne düşmüştü. Sade görünüşü bir Doğulu için olağandı. Vhalla'ya göre ise nostaljik bir yakışıklılığı vardı ve yıllarca savaşla antrenman alanlarında bağırmaktan çatlamış sesi kulağına pürüzsüz gelmeye başlamıştı. "Hadi yatağına."

"Teşekkürler Daniel," diye fısıldadı Vhalla kapısının önünde duraksayarak.

"Ne için?"

Sarhoş da olsa saf değildi. Bu birçok erkeğin onu odasına davet etmesini isteyeceği andı. Vhalla içten bir gülümsemeyle kapısına yaslandı. Sarhoşluğun parıltısı sabahın ilk ışıklarıyla silinecekti. Ama adamın varlığının tatlı parlaklığı halihazırda kalacağını hissettiriyordu. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim."

"Ben de öyle." Daniel geriye doğru birkaç adım daha attı. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben bir üst kattayım, sağa döner dönmez ilk kapı."

"Teşekkürler." Esnedi.

"Hadi bakalım, tatlı rüyalar güzel Rüzgârgüdücü." Ona tembel tembel sırıttı ve Vhalla da karanlık odasına girmeden önce adama karşılık verdi.

Üzerini değiştirecek enerjiyi dahi bulamadı. Kendini doğrudan yatağa attığında baygın yatan başka bir vücutla karşılaştı. Neredeyse korkudan altına edecekti.

"Hoş geldin Vhalla," diye homurdandı Larel.

"Burada ne arıyorsun?" Vhalla rahatlayarak battaniyelerin altına kıvrıldı.

"Sağ salim geri döndüğünden emin olmak istedim," Güneyli esnedi. "Gecenin geri kalanı nasıldı?"

"Eğlenceli." Vhalla, Larel'in tanıdık sıcaklığına sokuldu.

"Fritz nerede?" Larel gözlerini kapattı.

"Bilmem," dedi Vhalla dürüstçe ve kendini suçlu hissedip hissetmemesi gerektiğini sorguladı.

"Büyük ihtimalle hâlâ bir oğlan tavlamaya çalışıyordur," Larel hafifçe güldü. Dili tam olarak dönmüyordu; belli ki içkiyi fazla kaçıran tek kişi Vhalla değildi. "Ya Daniel?"

"Bana buraya kadar eşlik etti." Vhalla yüzünü yastığına sildi.

"Hoş olmayan bir şey yapmadı, değil mi?" Larel, Vhalla'yı incelemek için gözlerini araladı.

Vhalla güldü. "Hayır, aslına bakarsan mükemmel davrandı," diye itiraf etti. "Onun gibi biriyle birlikte olmalıyım..." Düşününce Vhalla için en mantıklı seçenek buydu. Kendi konumundan sadece biraz daha üstteydi, onun gibi Doğuluydu, ayrıca düşünceli, nazik ve yakışıklıydı. Daniel'la neden iyi bir ikili olacaklarına dair şeylerin gitgide uzayan listesini düşünmek tuhaf hissettirdi.

"Ya Aldrik?" Sadece bu adı duymak bile Daniel ve kendisi hakkında düşünmeyi bıraktırdı.

"Ona âşığım," iç çekti. Onu o kadar çok seviyordu ki düşündükçe kalbi acıyordu. Bir gece ve bol miktarda alkol aylar-

dır büyüyen ve katlanan duyguları silmeye yetmezdi, sonuçları daha iyi olacak olsa bile. Vhalla battaniyeyle oynadı. "Sen Aldrik için ne hissetmiştin?"

"Ne mi hissetmiştim?" Larel sırt üstü döndü. "Bu dünyada yanımdaki tek kişi olduğunu, bana değer veren tek kişi olduğunu düşünmüştüm. Sanırım o yüzden sevgi olarak adlandırdım."

"Sevgiyi başka bir şeyle nasıl karıştırırsın?" diye sordu Vhalla. *Belki o da başka bir şeyle karıştırıyordu?*

"Sevginin birçok çeşidi var," dedi Larel.

"Öyle mi?"

"Aldrik'i babanı sevdiğin gibi mi seviyorsun?" Larel'in sesinden pis pis sırıttığı belliydi.

"Aile farklı!" Vhalla kadının omzunu itti.

"Seni seviyorum," dedi Larel yumuşak bir sesle ve Vhalla durdu. Güneyli kadın alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Seni bir sevgili gibi sevmiyorum. Ama yine de her şeyinle seviyorum." Vhalla birdenbire ağlamak istedi. "Aldrik'i de seviyorum... ama bir arkadaş olarak; onu yatağımda istemedim ve istemiyorum. Onu öpmek tuhaftı; sadece bir öpücükten ibaretti."

"Anlıyorum," dedi Vhalla tekrar esneyerek. Aldrik'i öpmenin nasıl bir his olacağını düşündü.

"Hadi uyuyalım Vhalla. Geç oldu." Larel ona yaklaşarak yerleşti.

Vhalla gözlerini kapattı. Larel'in yavaş ve düzenli nefes alıp verişlerinin Aldrik'e ait olduğunu hayal etti. Onun sıcaklığını yakından hissettiğini. Hafifçe iç çekti. Bacaklarını kıpırdatmak zorunda bırakan bir ağrı vardı. Bunu kendine itiraf etmesini sağlayan alkol mü yoksa yorgunluk mu bilmiyordu ama veliaht prensi arzuluyordu.

16

PERDELER ARASINDAN KARANLIK odaya süzülen ışık Vhalla'nın uykulu uykulu gözlerini kırpıştırıp başının zonkladığını fark etmesine sebep oldu.

"Midem bulanıyor," diye homurdandı.

"Çok içtin," diye mırıldandı Larel.

"Siz ikiniz, *çenenizi kapatın*," diye emretti acı içinde bir fısıltı.

Gelen erkek sesi karşısında iki kadın da doğruldu.

Vhalla yatağın kenarından aşağıya baktığında darmadağın halde yere yığılmış Fritz'le karşılaştı. "Buraya ne zaman geldin?" Duraksadı. "*Neden* buradasın?"

"Larel odamızda değildi ve ben de endişelendim. Ardından uyku bastırdı," diye homurdandı Fritz ve ışıktan kaçmak için yuvarlandı. "Bu kadar konuşma yeter."

Tam Vhalla bütün günü uyuyarak geçirme fikrine sıcak bakmaya başlamıştı ki kapı çalındı.

"Kapıyı çalan her kimse Ana'nın laneti onu bulsun," diye söylendi Fritz öfkeyle.

"Vhalla?" Gelen Daniel'dı.

Vhalla ayağa kalkıp alkol kokan kırışmış giysilerini çekiştirdi. O kapıyı açarken Larel ve Fritz tekrar yerlerine yığılmışlardı bile. Daniel daha iyi durumda gibi görünüyordu ama aralarında o kadar da fark yoktu. Saçları ıslaktı ve Vhalla banyo yapmanın kendisine de iyi gelebileceğini düşündü.

Vhalla'yı görünce kıkırdadı. "Hâlâ uyuyor musun?" diyerek cevabı apaçık ortada olan soruyu dillendirdi.

"Hayır, Kule'nin antik bir ayinini gerçekleştiriyoruz," diye karşılık verdi Vhalla yüzünde yorgun bir gülümsemeyle ve kapıya yaslandı. Adamın elindeki tepsiyi inceledi. "Hediye mi getirdin?"

"Birkaç bir şey. İçeriye girebilir miyim?" Daniel yemek, su ve birkaç şişeyle dolu tepsiyi kaldırdı.

Vhalla başıyla onaylayıp kendisi gibi Doğulu olan adamın karanlık odaya girmesi için kapıdan çekildi. Larel ve Fritz kızarmış gözlerini kısarak adama baksalar da soru sormadılar.

"İkinizin de burada olacağını tahmin etmiştim." Yüzünde eğlenir bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hepinize su ve baş ağrılarınızı geçirecek birer iksir getirdim. Hepsi bitmeden birkaç tane bulmayı başardım."

"Bir de *man'nik*." Larel ayağa fırlayıp tepsiye yönelmişti. Dumanı tüten bir çöreği kapıp aç kurtlar gibi ağzına tıktı.

"Bir de ondan." Daniel Batı'ya özgü yemeğin adını söylemeye çalışmadı. Şaşkın bir suratla Vhalla'ya baktı. "Etli."

"Bir tane yesene Vhalla." Larel çöreklerden birini eline tutuşturup suya uzandı.

İksiri kafasına dikip ağzında bıraktığı tadı suyla gidermeye çalışırken, "Teşekkürler Daniel," dedi Vhalla içtenlikle.

"Dün gece dışarı çıkmayı ben önerdim." Fritz ayaklarını sürüyerek gelirken sırıttı. "Ve hiçbirinizin böyle bir şeye alışık olmadığı belliydi."

"Sen alışık mısın ki?" Fritz, Daniel'ın hediyelerinden payına düşeni aldı.

"Çok değil." Daniel kıkırdadı. "Bu geceyi daha sessiz geçireceğiz, siz de katılmak isterseniz bekleriz."

"İçki yok," diye mırıldandı Larel.

"İçki yok," diyerek onayladı. "Gün batımına doğru döneceğim. Alt kattaki lobide buluşacağız." Daniel kapıya yöneldi.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu Vhalla.

Daniel duraksadı ve sorgulayan gözlerle onu inceledi. "Ana çarşıyı gezmeyi planlıyordum."

"Seninle gelebilir miyim?" Vhalla o anda neyin ona bunu söylettiğinden emin değildi.

"Benim için bir sakıncası yok." Daniel kocaman gülümsedi ve Vhalla kendine engel olamadan ona karşılık verdi.

"Üzerimi değiştirmem gerek..." Vhalla buruşuk giysilerini çekiştirdiğinde pis kokusu burnuna geldi. Bütün gece dans ettiği için hissettiği kadar iğrenç kokuyordu da. "Ve banyo yapmam."

"Aşağıda beklerim," dedi adam kapıyı açarak. "Ne zaman hazır olursan."

"Daniel, ha?" Fritz onaylarcasına mırıldandı.

"Ne?" diye sordu savunmaya geçen Vhalla.

"Yok bir şey, oğlanlardan hoşlanmaması çok acı. Yürüyüş oldukça uzun," deyip kıs kıs güldü.

"Ah kapa çeneni." Larel, Fritz'e bakarak başını iki yana salladı. "Senin bir sevgilin var."

"Var mı?" Vhalla gözlerini kırptı. Güneyli bütün gece kendine birini bulmaya çabalamıştı.

"Sevgilim sayılmaz..." Fritz, Vhalla'nın daha önce hiç görmediği kadar rahatsızdı.

"Grahm, Grahm'dan bahsediyorum." Larel gözlerini devirdi.

"Grahm mı?" Vhalla Kule'deyken neredeyse her zaman Fritz'in yanında olan Doğulu adamı hatırlıyordu. Oturduklarında kalçalarının birbirlerine değdiğini, omuzlarının birbirlerine sürtündüğünü. "Sen ve Grahm birlikte misiniz?"

"Resmî bir şey yok, bilmiyorum..." Fritz'in yanaklarındaki kızarıklık Vhalla'nın bilmek istediği her şeyi açıklıyordu. Aralarındaki "resmî olmayan" şey her ne ise döndükten sonra uzun süre öyle kalmayacaktı.

"Eğer çarşıya gidiyorsan bunlara ihtiyacın olacak." Larel şifoniyerin üzerine üç altın para koydu.

"Bunlar nereden çıktı?" Vhalla hayatında hiç bu kadar çok parayı bir arada görmemişti.

"Maaşın," Fritz esneyerek kapıya yöneldi.

"Maaş mı? Ne için?" Vhalla'nın aklı karışmıştı.

"Askerler maaş alırlar." Larel gülümsedi.

"Ama ben bir asker değilim." Vhalla parmaklarıyla oynadı. "Ben hanedanın malıyım."

"Bence orduyu kurtarmak üç altın hak eder." Larel omzuna vurup Vhalla'yı banyoya doğru yönlendirdi.

Tüm katın ortak kullandığı bir banyo olmasına rağmen şükürler olsun ki boştu. Küvet tek kişilikti ve Vhalla hiç acele etmedi. Birileri, Vhalla bu kişinin Larel olduğunu tahmin ediyordu, baygınken onu yıkamıştı fakat bu, kendi kendine yıkandığında hissettiği temizlikle yarışamazdı.

Vhalla odaya döndüğünde Larel yaralarına bakmak için hazır bekliyordu. Vhalla yaraları ağır olsa tüm geceyi dans ederek geçiremeyeceğini düşünse de Larel'in suyuna gitti. Larel, giyinmesini bekledikten sonra büyüsünü Vhalla'nın hiç aklına bile gelmeyecek bir şekilde kullandı.

Avuçlarını Vhalla'nın saçlarında dolaştırdığında su, sıcağın etkisiyle anında buharlaştı. Larel ne kadar çekmesi ve ısıtması gerektiğini keşfedene kadar birkaç deneme yapmak zorunda kaldığını açıkladı ama ustalaşıldığında kullanışlı bir yetenekti. Vhalla aynada düz ve yumuşacık saçlarını gördüğünde kolayca ona hak verdi.

Aşağıya indiğinde Daniel oturuyordu ve elindeki kömür parçası, eskimiş görünen deri kaplı bir defterin üzerinde dur-

maksızın geziniyordu. Keten bezinden bir çantanın kayışı göğsünün üzerinden geçiyordu ve bahsi geçen defter Vhalla'nın geldiğini fark eder etmez o çantanın içine saklandı. Vhalla altın paralar hariç boş olan çantasını düzeltti.

"Beklettiğim için üzgünüm," dedi özür diler bir ses tonuyla.

"Sorun değil." Daniel başını iki yana sallayarak ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

Vhalla başıyla onayladı.

Kesişim'in sokakları gün ışığında tamamen farklı görünüyordu. Güneş battıktan sonra kapalı olan çoğu dükkân şimdi açık ve doluydu. Çeşit çeşit yiyecek, mücevher, incik boncuk ve hediyelik eşyayla dolu masalar kurulmuştu. Vhalla kendini, her birinde yavaşlayarak daha önce görmediği bir şeyi incelerken buldu.

"Bu şekilde ana çarşıya asla varamayız." Daniel güldü.

"Özür dilerim!" dedi ona yetişmek için acele ederek. "Sadece her şey çok ama *çok* farklı."

Vhalla, Daniel'ın yanından yürüyüp gerisinde kalmamaya özen gösterdi. Sonunda adamın dolambaçlı yolları, onları Batı'dan Doğu'ya uzanan geniş bir caddeye çıkardı. Dünyanın en büyük çarşısındaki insan kalabalığını gördüğünde Vhalla'nın nefesi kesildi. Her şey hareketli, her şey renkli, her şey canlı görünüyordu ve her şeyin bir fiyatı var gibiydi.

İnsanlar birbirlerini sıkıştırıyor, bir sonraki hedeflerine ulaşabilmek için önlerindekileri itiyorlardı. Bazılarının başlarının üzerinde büyük sepetler vardı, bazıları büyük tabaklar taşırken bazıları da Vhalla'nın daha önce hiç görmediği vahşi yaratıkları içeren kafesler taşıyordu. Bir adam aralarına girdi ve Vhalla geriye dönüp Daniel'a baktı ama kalabalık onu yutmuştu.

Sağa sola bakıp nereye gitmiş olabileceğini çözmeye çalıştı. Gittiğini tahmin ettiği yöne doğru ilerledi. "Daniel?" Yanından geçenlerden birkaç tanesi ona tuhaf tuhaf baksalar da yollarına devam ettiler. "Daniel!" diye daha yüksek sesle tekrar seslendi.

"Vhalla!" Kalabalığın içinden bir el çıktı. "Buradayım." Vhalla nerede olduğunu görmek için zıpladı ve kalabalığı iterek adamın yanına gitti. Daniel güldü. "Bunun için üzgünüm."

"Senin suçun değildi." Başını iki yana salladı.

"Hadi buraya bakalım." Loş aydınlatmaya sahip bir dükkâna açılan ağır perdeyi kaldırdı.

Vhalla'nın gözleri yavaşça içerinin ışığına alıştı. İçeride baharat ve ağaç kokulu yoğun bir sis vardı. Cam kutular, duvarlar boyunca dizilmişti ve bazıları da odanın ortasında öylece duruyordu. Vhalla camların üzerinde ellerini gezdirip içlerindeki hazinelere baktı.

"*Irashi*, hoş geldiniz." Cüretkâr bir göğüs dekoltesine sahip (Vhalla gereğinden fazla şeyin açıkta olduğunu düşünmüştü) bir cübbe giyen genç kadın yavaşça yanlarına geldi. Uzun, düz ve siyah saçları vardı. Yarısı omuzlarından ve sırtından aşağıya dökülürken diğer yarısı da bir örümcek ağı misali örülerek başının tepesine tutturulmuştu.

"Bu diyarın en iyi Meraklar Dükkânı'na hoş geldiniz." Kutulardan birine doğru eğildiğinde buğday tenli bacağı yakut kırmızısı cübbesinin yırtmacından çıktı; büyüleyici bir tezattı. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Kadın ince dudaklarla gülümsedi.

"Sanırım sadece etrafa bakıyoruz." Vhalla, Daniel'a bir adım daha yaklaşarak kadından uzaklaştı. Daniel etkilenmemiş görünse de kadına dair bir şey Vhalla'nın tüylerini diken diken ediyordu.

"Hiç kimse 'sadece bakmaz'. Herkesin bir arzusu vardır." Kadın kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Söyle bakalım, seninki ne?"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Vhalla sorudan kaçarak Daniel'a baktı. "Hadi gidelim, acıktım." Adamın kolunu kavrayıp dükkândan çıkmak için döndü.

"Merak ettiğin tek bir şey yok mu Vhalla Yarl?" Vhalla ka-

lakaldı. "Rüzgârlarının sana alevlerimin bana söylediği şeyleri söylemeyeceğini biliyorum."

Daniel öne doğru bir adım attı; vücudunu Vhalla'nınkinin önüne doğru getirmiş ve tek kolunu korumacı bir tavırla açmıştı.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye fısıldadı Vhalla şoka girmiş halde.

"Birçok şey bilirim ve eğer dilersen bunları sana da söylerim." Kadın saçlarının bir tutamını omzundan geriye attı. "Ateş yalanları kül eder."

"Sen bir büyücüsün," dedi Vhalla; kadından yayılan büyüyü neredeyse koklayabiliyordu.

"Ben bir Alevtaşıyıcı'yım," diye onayladı kadın başını sallayarak.

"Adın ne?" Vhalla, Daniel'ın kolunu itip bir adım öne çıktı.

"Birçok adım var; sana bunlardan birini söyleyebilirim ya da sen bana istediğin adı verirsin. O zaman bu sadece ikimizin paylaştığı bir şey olur." Kadın kutulardan birine yaslanmayı sürdürüyordu.

"Sana hitap etmemi istediğin adı söyle. Uydurma ya da gerçek." İçgüdüleri Vhalla'ya bu kadınla iletişim kurarken mümkün olduğunca az seçim yapması gerektiğini söylüyordu.

"Vi," dedi Batılı. "Meraklarınızı okumamı ister misiniz?"

"Meraklarımızı okumak mı?" diye sordu Daniel.

"Ben bir Alevtaşıyıcı'yım, alevlerle bir bütünüm ve gözlerimle geleceği görebilirim. Kalbinizde meraklarla, *sorularla* geldiniz ve ben sizi cevaplayabilirim," diye bildirdi kadın.

Vhalla şüpheci yaklaşıyordu ama kadın adını *bilmişti*. "Tamam." Cesaret onu ele geçirmişti.

Kadın bilmiş bilmiş gülümsedi. "Dört şey seçmelisin: üçü yanacak, biri elinde kalacak." Alevtaşıyıcı odadaki kutuları işaret etti ve Vhalla anladı. Bu şeyler satılık değildi; bu kadın bir falcıydı ve bunlar onun kullandığı araçlardı. Vhalla içeride dolaşmaya başladı, Daniel da hemen yanındaydı.

Kadının duymaması için kulağına eğilerek, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye fısıldadı. Sıcak bir gün olsa da yakınlığının yarattığı sıcaklık hissedilebiliyordu.

"Sorun olmaz. Neden biraz hayatın tadını çıkarmayalım? Şu an buradayım ve bu kadın adımı bildi."

Vhalla tuhaf nesneleri inceledi; kutularda rasgele yerleştirilmiş inanılmaz fazla sayıda ıvır zıvır vardı. Tüy kalemlerle dolu bir kavanoz gözüne ilişti. Vhalla uzanıp kavanozu karıştırdı. İçinden seçtiği gümüş grisi bir tüyü kadının yaslandığı tezgâha bıraktı.

Ardından tekrar dolaşmaya başladı. Bir demet buğday –*evinden bir parça*– ve gül yaprakları da –onlar da farklı bir ev hissiyatı yaratıyorlardı– tezgâha kondu. Son nesneyi, elinde tutacağı şeyi seçmesi en zor olandı. Kutudan kutuya gidip şuna buna bakarak çok uzun zaman harcadı.

Sonunda gözüne çarpan şey yarı kapalı bir mücevher kutusundan sarkan gümüş bir zincirdi. Vhalla cam kutuyu açıp zinciri hafifçe çekti. Bu, boyna takılacak şekilde tasarlanmış, gümüş, basit bir cep saatiydi. Vhalla onu dikkatle inceledi. Zincirin halkaları tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Bu saatin ona Aldrik'inkini hatırlattığı fark etti. "Bu... bunu elimde tutacağım." Vhalla kadının yanına geri döndü.

"İlginç seçimler." Alevtaşıyıcı'nın sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "Gel." Vi yakılacak nesneleri daha da dumanaltı bir arka odaya taşıdı. Ayakkabılarını kutsal bir yere giriyorlarmış gibi çıkarmışlardı. Duvarlar ve zeminin halılarla kaplı olması odayı küçük ve sıcak gösteriyordu. İkisi de için için yanan ateşin başındaki yerlerini aldılar.

"Bir gözlemci istediğine emin misin?" diye sordu kadın Daniel'a bakarak. "Geleceği gördüğüm gibi anlatacağım."

"Sanırım..." Vhalla başını kaldırıp tereddüt içinde Daniel'a baktı. "Eğer senin için bir sakıncası yoksa?"

"Hemen dışarıda bekleyeceğim." Daniel ağır perdeyi kal-

dırarak dışarıya çıktı ve Vhalla ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi.

Kadın ateşin başında diz çöküp için için yanan kömür parçalarına uzandı. Onları havaya kaldırıp attı ve közler odanın loş ışığında turuncu turuncu parıldadı. Alevler parmaklarını yaladı ve kısa süre içinde kolları dirseklerine kadar is içinde kaldı. Kadın başparmağını uzatarak Vhalla'nın yüzünü boyadı.

"Vhalla Yarl, Doğu'nun kutsanmış kuşu. Kanatları olmadan uçabilen kişi. Kafesi havalandıran ilk serçe. Diyarımıza ilk dönen."

Kadın geriye yaslandı. Tüy kalemi alıp ateşin içine attı. Ateşler beyaza döndü. Vi buğday demetini alıp onu da ekledi. Alevlerin rengi turuncu oldu. Son olarak gül yapraklarını da feda etti ve alevler doğal olmayan kopkoyu, neredeyse siyah sayılabilecek bir bordoya büründü.

Kadın yüzünü alevlere yaklaştırırken Vhalla da nefesini tuttu. Yüzü alevlere dönük halde gözlerini açtı ve Vhalla, Alevtaşıyıcı'nın ateşin sıcaklığından hiç etkilenmediğini görünce rahat bir nefes verdi. Alevler yavaşça sönmeye başlayıp ardında çukurun dibindeki açık mor külleri bıraktı.

"Hediyeler yanıp gidiyor ve geriye küllerinden doğacak geleceği bırakıyor." Vi uzanıp aldığı koca bir avuç dolusu külü havaya savurdu. Kardan daha hafif olan ince toz yavaşça dönerek aşağıya doğru süzüldü ve yere konmadan önce belirsiz şekiller oluşturdu. Vi'nin gözleri kıpkırmızı parıldadı.

"Zafere yürüyeceksin ve bu zafer senin gümüş kanatlarınla kazanılacak. Ama seni özgür bırakacak değişim rüzgârları aynı zamanda uçacağına dair küçük umudu yerle bir edecek. *Karanlık muhafızını kaybedeceksin,*" diye öngörüde bulundu kadın.

Vhalla elindeki sade cep saatini daha da sıkı kavradı ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Önünde iki yol uzanacak: gece ve gündüz. Geceleri batıya git. Karanlığın huzur veren örtüsünün ardında gizlen. Orada

tanıdık bir mutluluk bulacaksın, tabii eğer güneşin çağrılarına kulak asmamayı başarabilirsen." Vi duraksayarak odayı kaplayan küllere baktı. "Diğer yol şafağın ışığıyla tüm yalanlarını yakıp kül edecek. Arzuların herkesin gözü önüne serilecek. Ama dikkatli ol, seni açığa çıkaracak alevler, diyarın tamamını tüketen çok daha büyük bir güç doğuracak."

Son küller de yere düşerken odayı bir sessizlik kapladı. Vhalla kesik kesik nefesler aldı. Kadının tüm sözcükleri tam olarak kastettiği şeyi anlatmak için özenle ve mükemmel şekilde seçilmiş gibiydi. Ama tam olarak ne kastettiği Vhalla için hâlâ bir muammaydı. Vi'nin gözleri yavaş yavaş tekrar karardı.

"Şimdi sıra ödemede." Kadın daha rahat bir pozisyon aldı.

"Ah, tabii." Vhalla çantasını yere koyup içindeki altınlara uzandı.

"Para istemiyorum." Vi onu durdurdu.

Vhalla duraksadı, o rahatsız edici his yine içini kaplamaya başlamıştı. "O zaman ne istiyorsun?"

"O saati." Batılı Vhalla'nın elindeki saati işaret etti.

"Bunu mu?" Vhalla saati havaya kaldırdı; bu zaten kadına aitti. Vi başıyla onayladı. "Tamam, elbette."

Vhalla saati uzattı. Kendisinde kalacağını hiç düşünmemiş olsa da ondan vazgeçerken parmaklarının ucunda tuhaf bir karıncalanma oldu. Saati diğer kadının elinde görmek fiziksel olarak canını yakıyordu.

"Mevcut işimiz sona erdi."

İkisi de ayağa kalktılar ve Vhalla ayakkabılarını giyerken Vi de perdeyi açtı.

"Sözlerime kulak ver Vhalla Yarl."

Vhalla'nın bu esrarengiz mesaj karşısında tek yapabildiği şey başıyla onaylayarak dükkânın ana bölümüne adım atmak oldu. Yüzündeki is lekelerini silip kadının falında söylediklerinin onu ne kadar rahatsız ettiğini çözmeye çalıştı. Daniel'ı başıyla selamladı ve ikisi birlikte sessizce dükkânı terk edip

çarşının karmaşasına geri döndüler. Vhalla bir şekilde kadının yakıcı parlaklıktaki bakışlarını sokağın ortasına gelene kadar üzerinde hissetti.

Kolunu Daniel'ınkine doladı, tekrar ayrı düşmelerini istemiyordu. Ayrıca adam oldukça sağlamdı ve Vhalla kendini biraz sarsılmış hissediyordu. Kasılıp adamın kolunu daha da sıkı kavradı.

"Nasıl geçti?" diye sordu adam elinden geldiğince kaygısız bir ses tonuyla.

"İlginç bir deneyimdi." Vhalla kıkırdamaya çalıştı. Daniel'ın, cesur görüntüsüne kanmadığının farkındaydı ama adam nasıl bir deneyim olduğuna yönelik herhangi bir soru sormadı.

Günün geri kalanında ona çarşıyı gezdiren Daniel'ın keyfi yerindeydi. Vhalla'nın kendisine onun istediği yakınlıkta durmasına izin vererek ne kızdan uzaklaşmaya ne de kızı daha yakınına çekmeye çalıştı. Kol kola yürümeleri bir amaç uğruna olsa da dürüst olması gerekirse Vhalla, kafa karıştırıcı ve bıktırıcı olmayan birine fiziksel olarak yakın olmaktan keyif alıyordu.

Bir yemek standında durup içi sebzelerle dolu pirinç topları satın aldılar. Vhalla kendininkinin tadına bakması için Daniel'a uzattığında yarısı kucağına düşünce güldü. Tatlı olarak sert ve jöleyi andıran tuhaf dokulu kare şekerleri denediler. Vhalla, Larel ve Fritz'e de götürmek için küçük bir kutu satın aldı.

Sabah yaşananların etkisi nihayet geçtiğinde gün, çarşıda geçirilen keyifli bir deneyime dönüştü. Vhalla, koku dükkânından çölde sürdürecekleri yürüyüşün geri kalanında işine yarayabileceğini düşünerek küçük bir şişe parfüm ve çantasına koymak için bir koku kesesi aldı.

Bir şeker dükkânının yanından geçerlerken Aldrik'in bahsettiği limon kabuğu şekerlemelerini gördü. Biri kendisi biri onun için iki paket aldı. Prens bu şekerlemelerden bahsetmişti,

ayrıca limonlu pastayı da sevmişti. Daniel bacağında taşıyabileceği yeni bir hançerle kendisininkinden çok daha iyi olduklarını iddia ettiği kısa kılıçlar aldı. Vhalla ona hiç silahı olmadığını söylediğinde dehşete düştü ve akşamüstünün geri kalanını Vhalla'ya silah bulmak için harcadılar.

Vhalla sonunda alt kolundan birazcık daha kısa, neredeyse iğne kadar ince bir hançerde karar kıldı. Kola takılacak bir kını vardı ve kabzası bileğine gelecek şekilde duruyordu. Daniel böyle küçük bir silah seçmenin denge ve güç kaybına neden olacağına dikkat çekti. Fakat Vhalla onu takıp gömleğinin kolunu üzerine indirdiği anda kararını beğendi. Normal gömleklerin altında tamamen gizlenecekti. Kabza tam da hareketini engellemeyecek boyuttaydı. Yine de tek bir hamleyle hançeri çekebiliyordu.

Sonuçta o gün yanına aldığı paranın neredeyse tamamını harcamıştı. Fakat Kesişim'de sadece birkaç gün daha kalacaklardı ve birçok ihtiyacı onun adına karşılanmış gibiydi.

Çarşıdan çıktıktan sonra dahi kolunu Daniel'ınkinden ayırmadı. Gecenin çökmekte olan serinliğinde adam tanıdık ve sıcaktı. Vhalla gülümsedi ve sol koluna takılı hançeriyle oynadı.

"İnsanlara nerede olduğunu gösterirsen gizli silah olmaktan çıkar," diye azarladı Daniel sırıtarak.

"Sanırım haklısın," diye gülerek onayladı. Adam bacağına taktığı yeni hançerine saatlerdir dokunmamıştı bile.

Çarşıda gezindikten sonra Doğu-Batı Yolu'nun Büyük İmparatorluk Yolu'yla kesiştiği ana meydana çıktılar. Alevtaşıyıcılar sokak lambalarını yaka yaka yürüyorlardı ve Vhalla büyücülerin topluma yararlı bir şekilde hayata dahil olmalarını etkileyici buldu. Gülümsedi; gözleri sebepsiz yere büyücülerden birini takip etti. Adam büyük, yuvarlak vitrayları olan binaya doğru ilerledi. Vhalla duraksayarak çantasını diğer omzuna aldı.

Bu kötü bir fikirdi. Bunu itiraf edip kendini durdurması gereken anlardan birini yaşıyordu. Bir nefes aldı. "Ben..." Bir

Daniel'a bir binaya bakıp duraksadı. "Bir yere uğramam gerekiyor. Han hemen orada. Sen önden gidebilirsin."

"Hayır, Kesişim'de gece vakti tek başına yürümene izin vermem," dedi kesin bir ses tonuyla. "Tehlikeli olabilir."

"Peki o zaman," diye iç çekti Vhalla. "Beni burada bekler misin?"

"Bunu yapabilirim." Gözlerinden kaygı okunsa da Daniel dilini tutup yorumda bulunmadı.

Vhalla derin bir nefes alıp cesaretini topladı ve ön kapıya doğru ilerledi. Aldrik'i tekrar görmek istediğine emin değildi. *Ona kızgın değil miydi?* Ama çelişkili duygularının temelinde yatan şey onu görmesi gerektiğiydi; söylenmesi gereken şeylerin, yani gerçeğin söylenmesi gerekiyordu.

Ana lobiye açılan odalardan birinden yumuşak bir müzik sesi, bir Güney ezgisi yükseliyordu. Vhalla tereddüt içinde kapalı kapılara ve gösterişli salonlara baktı. Bankonun ardından bir adam boğazını temizledi.

"Veliaht prense bir şey getirdim," diye duyurdu Vhalla.

Yaşlı adam kemikli parmaklarını büktü ve şüphe içinde Vhalla'yı inceledi. "Ne getirmiş olabilirsin ki?"

"Ben Rüzgârgüdücü'yüm," diye duyurdu soruyu geçiştirmek için kimliğini kullanma niyetiyle.

"Bu çok güzel fakat prens bilgisini vermediyse bu kadar önemli ne getirmiş olabilirsin?"

Yaklaşımı işe yaramadığı için cesareti kırılınca mırıldandı, "O... Yapmamız gereken işler var... İmparator için."

"Eminim öyledir..." Adam ona hiç inanmamıştı. "Maalesef prens özellikle rahatsız edilmemeyi talep etti. İyi günler."

Vhalla hafifçe iç çekip geri adım attı.

"Vhalla?" Prens Baldair lobinin diğer odalara açıldığı yerden çıkıp ona doğru geldi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Prensim, ben de gitmek üzereydim." Vhalla, Prens Baldair'le en son konuşmalarını çok net hatırlıyordu.

"Veliaht prensi görmek istedi," diye açıkladı hain görevli.

"Vhalla." Altın prens kaşlarını çatıp adama baktı ve sözlerine devam etmemeye karar verdi. "Onu ben götürürüm."

"Öyle mi?" diye sordu Vhalla ve görevli aynı anda.

"Kendini odasına kapattı; onu bir kere bile görmedim. Ziyaretçiler iyi gelir, öyle değil mi?" Baldair elini Vhalla'nın beline koydu ve onu geniş merdivenlere doğru resmen itti.

"Beni ona mı götürüyorsun?" diye sordu Vhalla ikinci katın sahanlığına ulaştıklarında.

"Elbette hayır ama sana burada ne aradığını soracağım." Baş başa kaldıklarında prens bütün resmiyeti bırakmıştı.

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldandı Vhalla. Amacından şüphe etmeye başlamıştı bile.

"Sana uzak durmanı söylemiştim." Baldair kaşlarını çattı.

"Bu seni ilgilendirmez." Vhalla çantasından şekerleme paketini çıkardı. "Ayrıca ona bunları vermek istedim."

"Limon kabuğu mu?" Prens Baldair şekerleme dükkânının etiketini tanımıştı. "Vhalla..." diyerek iç çekti. "Ağabeyimle aranızda nasıl bir ilişki olabileceğini sanıyorsun bilmiyorum ama..."

"Bir ilişki istemiyorum," dedi savunmacı bir tonda. Üzüntüden güç alan sözcükler Vhalla üzerlerinde düşünemeden dudaklarından dökülüvermişlerdi.

"Evet, istiyorsun. Onun büyüsüne kapılmış haldesin," diye ısrar etti altın saçlı prens.

"Sen neden bahsediyorsun?" Vhalla bir adım geriledi.

"Ağabeyimi başka neden isteyesin ki?"

Vhalla gitmeye çalışınca prens onun bileğini kavradı. "Beni bırak."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum." Prens Baldair'in sesi bir şekilde içten çıkmayı başarmıştı.

"Beni bırak!" Vhalla bileğini ondan kurtarmak için çekti.

Koridorun sonundan, "Bu gürültü de ne?" diyen bir ses

geldi. Vhalla'nın kanı dondu. Elecia, üzerinde bol geceliği hariç hiçbir şey olmaksızın, çıplak ayaklar ve şiş gözlerle orada dikiliyordu. Daha da yaklaşırken esnedi. "*Vhalla? Sen* burada ne arıyorsun?"

"Hiçbir şey!" dedi Vhalla hızla geri çekilmeye çalışırken. "Buradan hemen gitmeye çalışıyorum." Limon kabuğu torbasını göğsüne bastırıp dönmeye çalıştı fakat Prens Baldair hâlâ bileğini tutuyordu.

"Hâlâ orada mısın? Bu saatte?" Prens Baldair, Elecia'yı gördüğü için şaşırdığından Vhalla'nın kendini çekmeye çalıştığını hissetmiyordu.

"Baldair, götlük yapmayı bırak da kızı alıp git," diye çıkıştı Elecia. Yorgun ve sabrı tükenmiş görünüyordu. Bir şekilde saçı bile her zamanki kabarıklığında değildi.

"Siz ikiniz bunca zamandır ne yapıyorsunuz?" diye sordu Prens Baldair.

Hâlâ gitmeye çalışan Vhalla zayıf bir sesle, "Merakını yalnızken gidersen olmaz mı?" diye sordu.

"Kardeşim, Ana adına yemin ederim ki..." Koridorun arka tarafından kısık, sanki konuşmak acı veriyormuşçasına çatlak, yine de sinirlendiği açıkça belli bir ses geldi. Elecia dönüp Aldrik'e doğru geri koştu.

"Yatağa dönmen gerek." Kadın onun karşısında durdu, koyu renkli eli prensin çıplak göğsünün solukluğuyla tezat oluşturuyordu.

Durumu anladığında Vhalla'nın gözleri kocaman açıldı. Elecia'nın üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu, yorgundu ve saçı darmadağındı. Aldrik daha önce hiç görmediği kadar uykulu görünüyordu ve yarı çıplaktı. Soluk, heykel misali göğsü karşısında Vhalla'nın yanaklarına ateş bastı. Aldrik sadece ona dokunmasına tahammül ediyor gibi değil, Elecia'nın yakınlığından hiç rahatsız olmuyor gibiydi. Elini kadının omzuna koydu.

Limon kabuğu paketi Vhalla'nın ellerinden kayıp yere düştü.

Düşen paketin sesi ve şekerlemelerin etrafa yayılması herkesi susturdu. En sonunda Aldrik'in gözleri Vhalla'nınkilerle buluştu ama bakışları şaşkınlık doluydu. Vhalla titrek bir nefes aldı.

Söylenecek hiçbir şey yoktu. Sessizlik, acı verici bir dakika boyunca uzadı. Tam kırılmak üzereyken Vhalla topuklarının üzerinde döndü ve bileğini Prens Baldair'in gevşemiş elinden kurtarıp koşarak uzaklaştı.

Merdivenlerden inip kapıdan çıktı ve kendini meydana attı. Başını geriye atıp derin bir nefes aldı. Ciğerleri dolduran serin hava onu boğdu ve Vhalla ikiye katlanırcasına öne eğildi. Hıçkırıkları başlamıştı bile. Gözlerini sıkıca yumup tüm bedeninin titrediğini hissetti.

Bir çift el tereddütle omuzlarına yaklaştı ve ona temas etmeden önce bir süreliğine havada duraksadı.

"Vhalla," diye fısıldadı Daniel.

Vhalla döndü. Ağlama sesini zar zor bastırmış olsa da yanakları gözyaşlarıyla sırılsıklamdı. "Sana söylemiştim, ben kötü fikirlerin kraliçesiyim." Vhalla gülümsemeye çalıştı ama tebessümü gözyaşlarının arasında hızla yitip gitti.

Daniel onu kendine çekip kollarını nazikçe omuzlarına doladı. Başına yasladığı dudaklarından dökülen rahatlatıcı sözlükler eşliğinde ona sarıldı. Vhalla adamın gömleğini sıkıca kavrayarak yüzünü göğsüne gömdü. Dizlerinin boşaldığını hissetti.

Daniel ona destek oldu. Ağlarken hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey sormadan ona sarıldı. Vhalla kimin onu bu halde göreceğini umursamıyordu. Gözlerinin önünde Aldrik ve Elecia'yı içeren tek bir kare vardı. Bir süredir sarayda olduğunu bildiği, şüphelerinde haklıysa soylu olan o kadını. İkisi de yetişkindi, yaşları birbirlerine uygundu ve doğru soydan geliyorlardı. Geceyi birlikte geçiriyorlardı ve her ne *yapıyorlarsa*

yarım kalmıştı. Çıplak göğsünü düşünmek Vhalla'nın içindeki bir şeylerin kaynamasına neden oldu, bu da onu daha çok ağlattı.

Vhalla, sanki akıl sağlığını yerinde tutan son şey oymuşçasına Daniel'ın kolunu sıkıca kavradı.

17

Güneş, Kesişim'deki çatıların üzerinden batıyordu. Vhalla ellerini onun yüzüne koymuştu. Aldrik ona doğru eğilip o elleri tuttu ve avuçlarına kibar birer öpücük kondurdu. Uzun zamandır duymayı beklediği sözcükleri fısıldadı ve Aldrik de ona aynı şekilde karşılık verdi. Ona doğru yaklaştığında Aldrik'in dudakları aralandı.

Vhalla yalnızca bir izleyiciydi. Elecia'nın upuzun güzel parmakları onun soluk tenli yüzüyle buluşmuştu. Birbirlerine yaklaştılar ve Vhalla çığlık attı.

Sıçrayarak uyanıp gece havasını nefessiz kalmışçasına içine çekti. Delirmiş gibi etrafına bakarken nerede olduğunu hatırladı. Daniel daha önce Larel'in oturduğu sandalyede derin uykudaydı. Batılı ve Fritz hâlâ yemekten dönmemişlerdi ve Vhalla'nın dünyasının yıkıldığından habersizlerdi; Daniel ise onu yalnız bırakmayı reddetmişti. Vhalla yastığının üzerine yığılıp gözlerini zorla tekrar kapattı.

Bir sonrakinde kendi elleri ona aitti. Karanlıkta parmak uçları gölgeler içindeki bir yüzde geziniyordu. Yüz hatlarını seçemese de Vhalla bu yüzün kendisine ait olmadığına emindi. Elecia'ya mı aitti? *Uyku zindanında hapsolmuş zihni bu soruyu düşündü. Kalp atışları hızlandıkça hızlandı ve kanının belli bir noktada toplanıp dikkatini oraya çektiğini hissetti. Giderilmesini talep ettiği bedensel bir arzusu vardı.*

Vhalla yatakta dönüp gözlerini açtı ve boş boş duvara baktı. Hafifçe hıçkırıp battaniyesini başının üzerine çekti.

Ateş ve ölüm dolu sokaklarda koşuyordu. Bedenler halihazırda paramparça olmuş, kopuk uzuvlar ve yarılmış kafatasları yere yayılmıştı. Vhalla hızla sokaklarda ilerlerken gölge insanların arasından geçti. Bu gece, bu gece yeterince hızlı olacaktı, ayakları öyle söylüyordu ve rüzgârın altından esip geçmesine izin vermişti.

Vhalla yıkık binaya ulaştığında kayarak durdu ve yıkıntıları kazmaya başladı. Yerinden oynattığı her taşla kalbi biraz daha hızlanıyordu. Sonunda molozların arasında bir yüz gördü. Vhalla duraksadı; o *burada olmamalıydı. Yıkıntıların geri kalanını da kazıp Aldrik'in bedenini kollarının arasına aldı ve ağladı.*

Üçüncü kez uyandı, sonra dördüncü ve beşinci kez. Zihninin elinde ağır kâbus silahları vardı. Daniel gitmişti ve Vhalla kapının dışından konuşma sesleri geldiğini fark etti. Ânında seslerden birinin Larel'e ait olduğunu anladı ve kadının sessizce odaya süzülmesini bekledi.

Zayıf bir sesle, "Larel," diye fısıldadı yatak yeni gelen kişinin ağırlığıyla hareketlenince.

"Ne oldu?" Larel ellerini sevgi dolu bir tavırla Vhalla'nın saçlarında gezdirdi.

"Aldrik..." dedi Vhalla, ismi söylerken boğulurcasına. "O ve Elecia... Onlar..."

Larel, "Ne olmuş onlara?" diyerek kibarca ağzından laf almaya çalıştı.

Vhalla akşamüstü olanları ona anlatırken Larel de tüm dikkatiyle onu dinledi. Ağzından ne iyi ne de kötü tek söz çıktı, sadece hikâyenin tamamına kulak verdi. Vhalla, Elecia ve Aldrik'i beraber gördüğü ânı anlatırken tekrar yıkıldı.

"Onun soylu olduğunu biliyorum. Aldrik'in yanındaki davranışları, ona adıyla hitap edişi... Aralarında bir şey var Larel. Sadece... keşke bunu gözlerimle görmemiş olsaydım." Vhalla yüksek sesle burun çekti.

"Öyle," dedi Larel yumuşak bir sesle.

"Ne öyle?" Vhalla gözlerini ovuşturdu.

"O soylu," diyerek onayladı Larel.

"Ne?" Vhalla donakaldı. "Bundan nasıl emin olabilirsin?"

Larel iç çekerek gözlerini kaçırdı. Vhalla ağzından çıkacakların hoşuna gitmeyeceğine emindi. "Aldrik belli bir yaşa geldikten sonra sarayda görülmeye başladı. Aramızın açık olduğu o birkaç yılda. Sarayda olduğu zamanlarda birlikte çok vakit geçirdiler. Onun için burada, Kesişim'de verilen davete kadar hatırlamamıştım. O bir Ci'Dan, yani Batı'daki hanedanla bağları olan soylu bir aileden geliyor. Tarih bilgim çok iyi değildir, bu Fritz'in alanı ama saraya geldiği yaş dolayısıyla hep ona olası bir gelin gözüyle bakıldığını düşündüm."

"Biliyordun." İhanet acı bir zehir gibiydi. *"Biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?"*

"Vhalla, beni dinle," dedi Larel koluyla onu yatağa mıhlarken. *"Dinle."*

Vhalla direnmeyi bıraktı ama öfkesi damarlarında bir nabız gibi atmaya devam ediyordu. Tüm dünya onu kandırmaya ve ona yalan söylemeye çalışıyordu; belki de Prens Baldair haklıydı.

"Sana bir şey söylemedim çünkü endişelenmen gereken bir durum olduğunu düşünmedim, hâlâ da düşünmüyorum."

"Bunu nasıl söylersin? O soylu bir kadın, yıllardır tanışıyorlar... *Onları birlikte gördüm!*"

"Şşş." Larel, Vhalla'yı sakinleştirmeye çalıştı. "Bir arada olduğunuzda, Aldrik'in gözleri sadece ama sadece seni görüyor."

"Onunla birlikte çok zaman geçirmiş."

"Geçirdi," diyerek kabul etti Larel. "Ama ona hiç sana baktığı gibi bakmadı. Ona hiç sana uzandığı gibi uzanmadı. Vhalla, Aldrik sana çok değer veriyor, bunu biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldandı Vhalla.

Larel sadece iç çekerek ağlayan genç kadının sırtını okşadı.

Daha sonra bir ulak kendisine Kraliyet çağrısı getirdiğinde Vhalla şoke oldu. Mesaj, İmparatorluk'un yanan güneşini taşıyan, siyah balmumuyla mühürlenmiş, üçe katlanmış bir kâğıttı.

"Açacak mısın?" diye sordu Larel, Vhalla odanın içindeki onuncu turunu tamamladıktan sonra.

"Açacağım," diye yanıtladı yalancı bir kendine güvenle.

"Bugün içinde mi?" Larel onunla dalga geçme cüretini gösterebiliyordu.

Vhalla kadına sert bir bakış attığında Larel biraz mahcup göründü. Batılı, Aldrik'in Elecia'yla hiç ilgilenmediğine dair görüşünü değiştirmemişti.

"Açacağım," diye tekrarladı Vhalla parmağını mührün altına sokarak. Bir nefes alıp not titreyen ellerinden düşmeden önce kâğıdı açtı. "*Huzuruma teşrifiniz bekleniyor,*" diye okudu yüksek sesle. "*Prens Aldrik C. Solaris.*"

"Bu kadar mı?" Larel bile şaşırmış görünüyordu.

"Böylesi daha iyi." Vhalla notu çantasına attı ve çekmeceye kaldırmayı başaramadığı için yerde duran giysi yığınını kurcalamaya başladı. "Daha *iyi.* Gidip ona her şeyi bildiğimi söyleyeceğim."

"Vhalla," diyerek iç çekti Larel.

"Rol yapmayı kesebiliriz ve ben de sadece özgürlüğüme kavuşmak için gerekeni yaparım," diye ant içti Vhalla temiz bir bluz ve taytı çekiştirirken.

Merdivenlerden sessizce indiler ve Larel handan çıkıp Hanedan ailesinin kaldığı gösterişli otele gidene kadar ona eşlik etti. Vhalla yürüyüş boyunca kalbini kalkanlarla kaplamak için elinden geleni yaptı. Kaburgalarının birer duvar olduğunu ve hiçbir şeyin içeri girmeyeceğini ya da içeriden çıkamayacağını hayal etti. Aldrik ve İmparator ne isterlerse yapacak ve ardından gidecekti. Gördüğü şeyi dile getirmeyi dahi arzulamıyordu. Sonuçta bu onu ilgilendirmezdi; prensin mahremiyetine burnunu sokmuştu.

Vhalla ana meydandaki parıldayan binaya ulaştığında gerçekleşebilecek tüm konuşmaları zihninde o kadar çok tekrarlamıştı ki kendini her olasılığa hazır hissediyordu. Ne olursa olsun kendine hâkim olacak ve oradan mümkün olduğunca çabuk ayrılacaktı. Tüm bunlara rağmen kapıyı açıp Larel'i ardında bırakırken kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu bankonun ardında oturan kadın sertçe.

"Veliaht prens beni bekliyordu." Vhalla onun adını ağzına almamıştı. "Vhalla Yarl, Rüzgârgüdücü."

Kadın, bir gece önceki adamın baktığı kayıt defterini çıkarıp parmağını sayfalarda gezdirerek taradı. "Ah evet. Buyurun; ikinci kat, sağ taraftaki kanat," diye tarif etti kadın, gerek olmasa da. Vhalla basamakları çıkmaya başlamıştı bile.

Her adımı kulaklarında yankılanıyordu. Mantıklı yanı müsait olmadığına dair bir not bırakması gerektiğini haykırıyordu. Fakat bunun sadece geçici bir çözüm olacağının farkındaydı. Dört gün sonra yine at sürmeye başlayacaklardı ve Elecia da yanlarında olacaktı.

Vhalla duraksadı, derin bir nefes aldı ve sadece hareket eden havaya odaklandı. *Bunu yapabilirdi.*

İkinci katın sahanlığına ulaştığında kalakaldı. Aldrik ve Elecia'nın bir gece önceki görüntülerini zihninden atarak kapıya doğru ilerledi. Kararlılığının son kırıntılarıyla kapıyı birkaç kez tıklattı.

Gergin bir dakika boyunca bekledi; hızla uzaklaşıp orada olmadığını sandığını söylemeye hazırdı. Ardından kapı kolu döndü. Aldrik kapının karşısındaki duvarı kaplayan geniş, yuvarlak, vitray pencereden gelen renkli ışığın içinde duruyordu. Dizlerine kadar uzanan siyah deri bir ceket giymişti ve tek sıra halinde inen altın düğmelerini içindeki beyaz pamuk gömleğin yakasını gözler önüne serecek şekilde açık bırakmıştı. Vhalla merakla, üzerine güzelce oturan siyah pantolonunun altındaki *çıplak ayaklarına* baktı. Saçına yine şekil verilmişti ve sadece görüntüsü bile acı vericiydi çünkü bu görünüşünün, sevgilisinin kollarında daldığı uykudan yeni uyanmış darmadağın haldeki adamla alakası bile yoktu.

"Merhaba Vhalla." Prens de bu görüşmeden Vhalla kadar memnuniyetsiz görünüyordu.

"Prensim," Vhalla daha fazla gözlerine bakmaya dayanamayacağından bakışlarını kaçırdı.

"İçeriye gel." Bir adım gerileyip döndü.

Vhalla odaya girip kapıyı ardından yavaşça kapattı.

İçerisi büyüleyiciydi. Vhalla'nın daha önce hiç görmediği bazı karakterlerin olduğu klasik hikâyeleri anlatan mozaikler yüksek tavanı kaplıyordu. Geniş kanepeye dönük, aralarında sehpa bulunan iki divanın olduğu büyük bir oturma alanı vardı. Kapının solundaki duvara, dolu bir bar hâkimdi. Vhalla barı görür görmez sert bir içki arzuladı. Sağ tarafta ise üzeri her çeşit kâğıt ve tıpası açılmış şişeyle dolu yüksek ve geniş bir masa duruyordu. Sol tarafında battaniyeler ve yastıklarla kaplı büyük bir yatağa ev sahipliği yapan ikinci odanın sürgü

kapıları vardı. Odanın belki de en etkileyici özelliği ise meydandan da görünen pencereydi. O kadar büyüktü ki pervazını kaplayan yastıklara dört kişi rahatça sığabilirmiş gibi görünüyordu.

Vhalla prensin alanında olmanın yarattığı rahatsızlıkla çekingen bir adım daha attı. Gözleri istemsizce yatağa kaydı ve Aldrik'in bir gece önce orayı Elecia'yla paylaşıp paylaşmadığını düşündü. Aldrik masanın başına geçip kâğıtlarını karıştırmaya başladı.

"Sessizsin." Göz ucuyla Vhalla'ya baktı.

"Özür dilerim," diye cevapladı Vhalla başka ne söyleyebileceğinden emin olmaksızın.

"Otur," diye emretti sertçe.

Vhalla aralarındaki gergin havada boğulma tehlikesi geçirirken kendini divanlardan birine atmamayı başardı. Aldrik aradığı kâğıdı bulup koltuğun yanındaki sehpaya koyduktan sonra karşısına yerleşti. Birinin söze başlamasını bekleyerek birbirlerine baktılar. Vhalla yutkundu.

"Bu deneme hakkında mı? Baban için yapacağım deneme?" *İş*, işe odaklanmalıydı.

"Başka ne hakkında olabilir ki?" diye mırıldandığında sözcükleri iğne gibiydi.

"Elbette," diye karşılık verdi Vhalla bitkin halde.

"Babam bir av oyunu oynamamızı isteyecek." Aldrik dünyadaki en etkileyici şey oymuşçasına kâğıda baktı. "Ona şu an yapabildiklerine dair anlattıklarımdan yola çıkarak Yansımanı önce sana bir yer ve bir obje söyleyecek kişinin yanına göndermeni bekleyecek. Yanıma dönüp beni, denemenin başında ne olduğunu bilmediğim objeye yönlendireceksin."

"Yeterince basit görünüyor." Başıyla onayladı.

"Öyle mi?" Aldrik tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Vhalla şüpheci bakışları altında kıpırdandı. "Buna benzer şeyleri haftalardır yapıyoruz."

"Tam olarak ne yapıyoruz Vhalla?" Aldrik'in sesinde o tanıdık sıcaklıktan eser yoktu.

Vhalla ne cevap vereceğini bilemedi. Yansıtma'dan bahsetmiyordu, aralarındaki her ikisinin de adlandırmaya korktuğu o danstan bahsediyordu. Şu an onu suçluyormuş gibiydi.

"Boş ver." Aldrik ayağa kalktı. "Cevap vermene gerek yok. Zaten biliyorum."

"Ne?" Vhalla da ayağa fırlamıştı. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" Vhalla'ya dik dik baktı.

"Neyi öğrenmeyeceğini?" Vhalla'nın sesi adamın bakışlarının yarattığı gerginlikten tiz çıkmıştı.

"Beni, ona ulaşmak için kullanan ilk kişi değilsin." Aldrik yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen ve Baldair."

Vhalla'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Ne?"

"Dün gece ikinizi birlikteyken gördüm, el eleydiniz." Aldrik dikleşti ve heybetli bir görünüm kazandı.

"El ele mi?" Vhalla duraksadı. "Bileğimi tutmasından mı bahsediyorsun? *Seninle Elecia'yı birlikte* göreyim diye gitmeme izin vermeyişinden mi?" dedi suçlar bir tonda ve parmağını veliaht prense doğrultarak.

"Elecia mı?" Aldrik bir gece önce diğer kadının yanında olduğunu unutmuş gibi görünüyordu.

"Bana söyleyecek miydin?" Vhalla'nın alt dudağı titredi ama kendini kaybedip onun yanında ağlamamaya yemin etti.

"Elecia'nın konuyla ilgisi ne?" Şaşkınlıktan omuzları düşmüştü.

"Hayır." Vhalla başını iki yana salladı. "Daha fazla olmaz, yapamam. Bu kadar." Dönüp kapıya doğru ilerledi.

"Vhalla!" diye çıkıştı adam. "Benden aramızda herhangi bir sır olmamasını istedin, sana doğruları anlatmamı; şimdi

bana sırtını mı dönüyorsun?" Aldrik keyifsizce güldü. "İroniye bak."

"Doğruları mı?" Kapıya on adım mesafede durdu. Çıkıp gitmeliydi. Ama bir şey geri dönmesine neden oldu. Umutsuzca prense baktı. Adam her şeyi itiraf etse işler daha kolay olurdu. "İşin doğrusu... işin doğrusu..." İçinde bir şey patlayıverdi. "İşin doğrusu gözlerimi her kapattığımda seni onunla görüyorum!" Sesi cümlenin yarısında çatlayınca kollarını teslim olur gibi havaya kaldırdı. Gözyaşları gözpınarlarını yakıyordu ama burnunu çekip onlara hâkim oldu.

"Neden?" Aldrik ona doğru bir adım attı.

"Çünkü... nedenini biliyorsun!" *Gerçekten onu söylemek zorunda mı bırakacaktı?*

"Eğer kardeşimi arzuluyorsan neden Elecia umurunda olsun ki?" Sesi sertliğini yitirmiş, sorgusu iğneleyici olmaktan çok açıklayıcı bir hal almıştı.

"Aldrik," Vhalla gözlerini avuçlarıyla kapattı. "Sen bir aptalsın." Yenilmiş bir kahkaha attı. "Kardeşini arzulamıyorum, sevgili Prens Aldrik C. Solaris. Memeleri olan her yaratık Prens Baldair'in bir tanrı olduğunu düşünmek zorunda değil."

"O zaman neden, neden umursuyorsun?" Bir adım daha yaklaştı. Vhalla ağzını açtı ve ardından tekrar kapattı ve kapıya döndü. "Elecia'nın niye önemli olduğunu söyle?" Aldrik dirseğini kavrayarak onun odadan kaçıp gitmesine engel oldu.

"Niye mi önemli?" Vhalla her şey hakkında etkileyici derecede zeki olabilen fakat konu dünyadaki herkesten daha çok bağlı olması gereken kişiye geldiğinde bu kadar aptallaşan biriyle daha önce hiç tanışmamıştı. Yüzünü ona çevirip kolunu ellerinden kurtardı. "Unvanların önemi neyse onunki de o. Senin ve benim doğduğumuz ailelerin önemi neyse. Kardeşinin senin hakkında iğrenç hikâyeler anlatarak bana işkence etmesi neden önemliyse, Elecia da ondan önemli."

"Sorumu geçiştirmeyi bırak!" diye emretti.

"Geçiştirmiyorum!" Kalan son kararlılığı da yok olurken kontrolü ellerinden kayıp gitti. Gözyaşları her an akmaya başlayabilirdi ve araları bozulacaksa tamamen bozulması daha iyiydi. "*Sana âşığım Aldrik!*"

Sesi, ikisini de sarsan şok dalgaları halinde yankılandı. Vhalla eliyle ağzını kapattı. Bunu söylemek istememişti. Gözleri kocaman açılmış halde Aldrik'e bakarak yüzünü dikkatlice inceledi. Ağzından çıkanları anlamasını izledi, gözlerinde beliren şoku, havaya kalkan kaşlarını, aralanan dudaklarını.

Vhalla'nın kalp atışları hızlandı ve boğazından yükselen hıçkırığı hissetti. Bir şey söylemesini istiyordu, *herhangi bir şey.* Prens fikrini bildirdikten sonra nihayet oradan gidebilecek ve onu unutabilecekti. Mürekkep karası saçlarını ve koyu gözlerini ardında bırakabilecekti. Rüyalarındaki sesini kısabilecek, gündüz vakti kendisine musallat olan görüntüsünü zihninden atabilecekti.

Aldrik'in ağzı kapandı. Sertçe yutkundu.

Vhalla sessizliğe daha fazla katlanamayacağından sanki onu hayata bağlayan tek şey oymuş gibi kapı kolunu kavradı. Şimdi çekip giderek hey şeyi böyle bırakabilirdi.

Prensin farklı planları vardı ve Vhalla'yı kavradı.

"Aldrik, ne..." Hafifçe dönmüştü ki adam onu tamamen kendine çevirdi.

Elleri kollarını terk edip akıcı tek bir hareketle yüzünü avuçlarının arasına aldı. Vhalla'nın, yüzünün kendisine doğru yaklaştığını kavrayabilmek için sadece yarım saniyesi oldu. Aldrik'in dudaklarını kendininkilerinin üzerinde hissetmesinin şokuyla ani, kesik bir nefes aldı. Kokusu, nefesi, avuçlarının sıcaklığı, dudaklarının hissi Vhalla'nın tüm duyularına saldırınca kız gözlerini kapatıp kendini öpücüğe bıraktı.

18

Vhalla dudakları hâlâ mükemmel bir biçimde onunkilere kenetlenmiş haldeyken hafifçe iç çekti. Zihnindeki bir şey, duyulur bir sesle yerine oturdu ve son birkaç aydır kafasında yankılanan ses kesiliverdi. Yanaklarındaki eller sıcaktı ve birkaç saniye önce ısrarla akan gözyaşlarını dindirmişti. Aldrik'in hafifçe geri çekildiğini hissetti ama kendini öne iterek dudaklarından bir an daha çaldı. Gözleri açılıp onunkilerle buluştu. Öpüşmeyi başlatan kişi olmasına rağmen Aldrik de kendi kadar afallamış görünüyordu.

Aldrik yüzünü bırakmadan hafifçe iç çekip alnını Vhalla'nınkine bastırdı; burunları birbirine değiyordu. "Tekrar söyle..."

Vhalla gözlerini kapattı. "Sana âşığım Aldrik." Bunu yüksek sesle ona söyleyince göğsünde kıvılcımlar saçıldı.

Aldrik, Vhalla'nın yüzünü tekrar kendisine çekerek bir kez daha dudaklarını ele geçirdi. Vhalla'nın elleri de hayat bulup coşkusuna karşılık verdi. Aldrik'in göğsüne bastıran avuçları omuzlarına tırmandı. Vhalla kusursuz görünüşünü dağıtma

arzusuyla parmaklarını adamın ensesindeki saçlara gömdü. Tırnaklarını başında gezdirdi ve Aldrik'in elleri de yüzünden beline indi.

Aldrik onu kendine doğru çekerken kolları kıvrıldı. Leğen kemiğinin onunkiyle buluştuğunu ve göğsünün Aldrik'in uzun bedeninin sıcaklığına sürtündüğünü hissetti. Vhalla titredi; Aldrik ise ona daha sıkı sarıldı. Vhalla dudaklarını onunkilerden bir anlığına ayırarak titrek bir nefes aldı. Gözlerini açarken Aldrik'in dudakları tekrar kendininkilere kenetlenmişti ve onun dokunuşuyla tadı Vhalla'nın zihnindeki tüm düşünceleri yok etti.

Parmaklarının boynuna bastırdığını ve dudaklarının kendininkilerden uzaklaştığını hissettiğinde yeterince vakit geçmemişti. Prens elinden geldiğince kibarca geri çekilirken Vhalla onu kendine çekip dudaklarını sonsuza kadar bir arada tutma arzusunu zar zor dizginleyebiliyordu.

Aldrik şaşkın bir hayranlıkla kendisine bakıyordu; Vhalla daha önce hiç kızardığını görmemişti ama şimdi adamın yanaklarında her zamanki solgun tenine göre sağlıklı sayılabilecek bir kızarıklık vardı. Dudakları aralanan Aldrik hızlı hızlı nefes alıyordu. Ellerinden biri belinden tekrar yüzüne çıktı ve parmak uçlarıyla nazikçe yanağını okşadı.

"Aldrik," diye fısıldadı Vhalla, dudakları alev almış halde. Yakınlığı hâlâ onu sarhoş etse de artık dudakları dikkatini dağıtmadığından beyni tekrar durumu sorgulamaya başlamıştı. "Elecia ne olacak?" diye fısıldadı. Kadının ismi bile içindeki mutluluk balonlarını patlatmaya yetmişti.

"Gel," dedi Aldrik, ellerinden tutarak onu kanepeye yönlendirirken. Bu sefer Vhalla da onun yanına oturdu. "Elecia'nın kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Vhalla tahmin oyunları oynamak istemiyordu ve Elecia'nın kimliğine yönelik teorileri Büyük İmparatorluk Yolu kadar uzundu. Neyse ki Aldrik uzatmadı.

"Elecia benim kuzenim."

"Ne?" diye sordu Vhalla hızla nefes alırken.

Vhalla'nın belirgin şaşkınlığı üzerine adamın dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Annem, eminim senin de bildiğin gibi, Batı prensesiydi. Batı ele geçirildikten sonra babası tahtından indirildi. Ama geçiş sürecinin barışçıl olması adına en büyük oğlu, yani Ophain amcam, Batı'nın Lordu ilan edildi. Amcamın bir oğlu vardı ve bu oğlu daha sonrasında Kuzeyli bir kadınla evlenip ondan bir kız çocuğu sahibi oldu."

"Elecia mı?" diye fısıldadı Vhalla, gözleri kocaman açılmış halde anlattıklarını takip etmeye çalışıyordu. Bu, kadın hakkındaki her şeyi açıklıyordu. Görünüşü, tavırları, Aldrik'e karşı korumacılığı, her şey yerine oturmuştu.

Aldrik başıyla onayladı. "Ben yedi yaşındayken doğdu. Doğumundan kısa süre sonra Batı'ya gittik ama o daha bir bebekti. İkimiz de yetişkin olana kadar birbirimizi tanımadık," diye devam etti.

Vhalla'nın kulakları çınlıyor, rahatlamanın etkisiyle teni karıncalanıyordu. *Elecia onun sevgilisi değildi.* Evleneceği kişi değildi. Ailesinin bir üyesiydi.

"Bildiğini sanıyordum."

"Nasıl bilebilirdim ki?" diye sordu Vhalla biraz bezgin bir tavırla. Birçok kitap okumuştu fakat hanedanın kan bağları üzerine özellikle çalışmış değildi ki bu bilgiyi hatırlayabilsin.

"Aynı ismi taşıyoruz," dedi Aldrik apaçık ortada olan bir şeyi dile getiriyormuş gibi.

"Ne?" Vhalla ona sanki adam delirmiş gibi baktı.

"Ci'Dan, annemin aile adı."

İsmindeki gizemli "C" sonunda anlam kazanmıştı.

"Aldrik *Ci'Dan* Solaris," diye fısıldadı Vhalla. "Peki o zaman odanda ne işi vardı... hem de gece vakti?" Vhalla üzerlerindeki rahat giysileri dile getirmekten kaçındı.

"Ah, o." Aldrik bakışlarını kaçırdı. "Daha önce sana bir şey söylemedim çünkü işe yaramayacağından korkuyordum."

"Neyin?" dedi Vhalla, apaçık ortada olan başka neyi kaçırmış olabileceğini düşünerek.

"Elecia bir Yerkırıcı. Birçok konuda becerikli olduğu gibi doğal bir şifa yeteneği var. Bedenleri kitap misali okuyor." Aldrik gülümseyip ayağa kalktı. "Vhalla, bana bak." Vhalla dudaklarını birbirlerine bastırdı, hiçbir şey görmüyordu. "Büyü görüşünle."

Vhalla görüşünü değiştirdiğinde daha önce hiç şahit olmadığı bir görüntüyle karşılaştı. Aldrik'in bedeni altın rengi, beyaz alevlerle sarılmıştı; o kadar parlaklardı ki teni ışıldıyor gibiydi. Onu daha önce hiç bu kadar parlak görmemişti. Ardından bunun nedenini fark etti. Karnındaki siyah nokta yok olmuştu.

Vhalla ayağa fırlayıp elini onun karnına koydu. Görüşünü tekrar değiştirerek adamın yüzüne baktı. Aldrik, Vhalla'nın şaşkınlığı karşısında gülümsemeye devam ediyordu.

"Sen... sen iyileştin mi?" diye sordu çekingen bir tavırla.

"İyileştim," dedi neşeyle. "Ama uzun bir süreçti; hem onun hem de benim neredeyse iki gün boyunca aralıksız çalışmamız gerekti. Sürekli buradaydı."

Vhalla yavaş yavaş nefes aldı. Prensin bu kadar çok gülümsediğini hiç görmemişti. Bir kahkaha boğazından tırmanarak neşeli bir melodiyle dudaklarından döküldü. Onu tanıdığından beri yaralıydı. O yara resmen üzerinde taşıdığı kara bir lekeydi. Artık özgürdü.

"Keşke ben de yardım edebilseydim," dedi yumuşak bir sesle.

"Sana yük olmak istemedim," diye yanıtladı utangaç bir tavırla ve parmağını kızın yanağında gezdirdi. Vhalla'nın yanakları dokunuşuyla hayat bulup kızardı. "Özellikle de kum fırtınasından sonra."

"Bir dahaki sefere en azından söyle," dedi Vhalla sertçe.

"Söz veriyorum söyleyeceğim," dedi Aldrik.

"Sandım ki..." Vhalla küçük bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Onunla birlikte olduğunu sandım," diye itiraf etti ve bakışlarını kaçırdı.

"Her şeyin farkında olduğunu zannediyordum," dedi Aldrik yumuşak bir sesle; Vhalla'nın böyle düşünmesine şaşırmıştı. "Sadece Elecia'yı da değil..." Aldrik ellerini saçlarında gezdirdi ve Vhalla'nın az önce yarattığı dağınıklığı fark edip hafifçe gülümsedi, "...her şeyi. Senin yanındaki davranışlarımdan dolayı bildiğine emindim."

Vhalla kızardı ve gözlerini ayaklarına dikti. Larel bunu ona söylemeye çalışmıştı. Ayrıca bunu ummadığını söylese yalan olurdu. Ama elbette gerçek olabileceğini hiç düşünmemişti. Hep daha olası bir açıklama vardı. Aklına başka bir şey gelince gözleri tekrar hızla Aldrik'inkileri buldu.

"Eğer iyileştiysen, aramızdaki Bağ..." Vhalla içinde kabaran paniği hissetti.

Aldrik kıkırdadı. "Hâlâ duruyor. Çok üzgünüm Vhalla Yarl ama akademik büyücü camiasının engin bilgilerine göre, hayat boyu Bağlı kalacağız."

"Affedersin ama buna hiç üzülemiyorum." Ağzı kulaklarına vardı.

Aldrik hafifçe kıkırdayıp elini nazikçe sıktı.

Vhalla rahatlamış bir iç çekişle tekrar koltuğa oturdu. Son yarım saatte olanlar birdenbire üzerine çökmüştü ve kendini yorgun hissetmeye başlamıştı. Aldrik yanındaki yerine döndü ve kolunu omuzlarına doğru attığında Vhalla açığa çıkan bağrına içgüdüsel olarak yaslandı. Başını omzuna koydu ve Aldrik'in geri çekilmediğini görünce sevindi.

"Vhalla," diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

"Aldrik?" diye karşılık verdi, kapanan gözleriyle sıcaklığının keyfini sürerken.

"Söylediklerini kastetmiş miydin? Yoksa sadece o anlık ağzından çıkan bir şey miydi?"

Vhalla adamın yüzünü incelemek için dikleşti. "Ne?"

"Biraz önce." Aldrik bakışlarını kaçırdı. "Bana duygularından bahsettin..."

Vhalla çekinerek duraksadı. *Ona seçim şansı mı tanıyordu?* Karar vermesini mi istiyordu? Vhalla'yla göz göze gelemiyormuş gibi görünüyordu, boş bakışlarını odanın diğer tarafına çevirmişti. Vhalla titrek bir nefes aldı. Uzanıp parmak uçlarıyla çenesine dokunarak bakışlarını nazikçe kendisine yönlendirdi.

"Aldrik, bir anda ağzımdan çıkıveren bir şey *değildi,*" Vhalla yavaş yavaş ve vurgulayarak konuştu. "Bu, ilk yüksek sesle dile getirişim bile değildi." Şaşkınlığı karşısında hafifçe gülümsedi.

"Ne zaman?" Dudakları belli belirsiz hareket etmişti.

"Ne zaman mı itiraf ettim? Kum fırtınasından sonra. Böyle hissetmeye başlamamı soruyorsan, o çok daha önce." Hafifçe omuz silkti; inkâr etmeye çalışmak anlamsızdı. Vhalla elini tekrar onunkine götürüp birbirlerine kenetlenmiş parmaklarına baktı. Bu görüntü bile içini neşeyle doldurmaya yetiyordu.

"Denedim," dedi iç çekerek, sesindeki hüzün az önceki konuşmalarına taban tabana zıttı. "Bunu beklemiyordum, sonra olmasını istemedim. Karar günü de sana açıklamaya çalıştım. Benimle birlikte olmak çok tehlikeli."

"Bu umurumda bile değil." Bu sözler kendine engel olamadan dudaklarından dökülüvermişti. Ama buna pişman olmadığını fark ederek başını iki yana salladı.

Aldrik hafifçe kıkırdayarak ayağa kalktı. "Seninle başa çıkmak imkânsız."

"Söyleyene bak." Vhalla pis pis sırıttı.

Karşılığında ayağa kalkmasına yardımcı olan Aldrik'in zengin kahkahasıyla ödüllendirildi. "Çalışmam gerekiyor," diye açıkladı yüzünde özür diler bir ifadeyle.

"Ne üzerinde?" Vhalla gitmeye hazır olmadığından onu oyalıyordu.

Vhalla derin bir nefes aldı ve düşüncelerini bir sıraya koydu. "Batı, çalılardan topladıkları ve kıyı şeridindeki balıkçılığın yanı sıra Doğu ve Güney'le yapılan ticaret sayesinde ayakta kalıyor." Okuduklarını hatırladı. "Çöl'ün içlerindeki lordlar ve leydilerden daha fazlasını isteyemezsin. Ticaretin düşük olduğu aylarda ne yapacaklarına dair endişelenmeye başlamışlardır bile."

"Peki sen ne öneriyorsun?" Aldrik parmak uçlarını masaya yasladı ve prens onu inceledi.

Bu, Vhalla'yı bir anlığına keyiflendirdi. Okuduklarını ve yaşadıklarını biliyordu. "Her yıl Paca, Cyven'de ödüllü domuzların yer aldığı bir Güneş Festivali düzenlenir. Domuzlar festivalin ardından kesilir ve Kesişim'e satılmak üzere tütsülenir. Bu Batı'yı destekleyen et tedariklerinden biridir."

Birdenbire nereye bağlayacağını fark eden Aldrik'in gözleri parladı.

"İmparatorluk bu pazar girdisinin yüzde seksen kadarını satın alırsa savaş için gereken miktarı elde edebilirsin. Ama Batılı lord ve leydilerin ambarları hakkında endişelenmelerini önlemek adına çiftçileri fazladan tahılla dönmeleri için Batı'ya göndermeli ve yolculuk masraflarını karşılamalısın," diye tamamladı Vhalla.

"Evet," dedi Aldrik yüzüne kocaman bir gülümseme yayılırken. "Ticaretin ikinci turu aynı zamanda hem Doğu'nun hem Batı'nın ekonomisine katkı sağlar."

Aceleyle bir şeyler karaladıktan sonra üç ayrı mektubu katladı ve balmumuyla mühürledi. Vhalla şoka girmiş halde altın rengi mührünün hareketlerini izledi. *Az önce ne yapmıştı?*

"Bunları hemen göndermem gerek." Aldrik kapıya doğru ilerledikten sonra bir anlığına duraksayıp Vhalla'nın huşu içinde olarak tarif edebileceği bir şekilde ona baktı. "Döndüğümde birkaç konuda daha fikrini almak istiyorum."

"Elbette, prensim." Kendi yüzündeki gülümseme sersemliğini geçirdi.

Aldrik rekor sürede geri döndükten sonra daha önce oldukça sessiz geçen çalışmaları konuşmayla doldu. Vhalla, prensin onun kendisine karşı gelmesini istediğini çabuk öğrendi. Prensin sözüne karşı gelmek bugüne kadar öğrendiği her şeye ters düşse de Aldrik'in şevkini artırıyordu. Prens hiç lafını sakınmadı; onu takip edebilmek için Vhalla'nın coğrafya, tarih, ekonomi ve İmparatorluk hakkında okuduğu her kitaptaki bilgileri hatırlaması gerekti.

Bu hem canlandırıcı hem de yorucuydu.

Vhalla ellerini beline koyarak gerindi. Güneş batmaya başlamış ve odayı vitray pencereden gelen karmaşık renklere büründürmüştü. "Hiç çalışmayı bıraktığın olur mu?"

Adam ona sırıttı. Öğleden sonra boyunca keyif aldığını gizleyememişti, Vhalla da öyle. "İmparatorluk kendi kendini yönetmiyor." Tüy kalemini masaya iki kez vurdu. "Ayrıca sen yanımdayken normalde olduğumdan üç kat daha üretkenim, dolayısıyla bunu kullanmalıyım. Yanımda devlet işleri konusunda bu kadar yetenekli bir kadın olduğundan haberdar değildim."

Vhalla kızardı.

"Acıktın mı?" Cebinden saatini çıkarmadan önce bir anlığına vitray pencereye baktı. Zamanın nasıl akıp gittiğini o da anlayamamıştı.

"Biraz."

"Ne yemek istersin? Ne istersen getiririm." Aldrik bir noktada çıkarıp yere attığı ceketini alarak üzerine geçirdi.

"Ne istersem mi?" diye sordu.

"*Ben* veliaht prensim," diyerek sırıttı.

Vhalla, "Bu, gücünü kötüye kullanmak olur," diye dalga geçercesine onu azarladı.

Aldrik dikleşti ve boynundaki düğmeleri kapattı. "Aşk için yaptığımız şeyler." Omuzlarını silkip ellerini saçlarında gezdirdi.

Vhalla'nın gözleri büyüdü. Aldrik ona bakmak için dönerken gözlerini ona dikmiş söylediklerinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. "Aldrik," diye fısıldadı.

Adam duraksadı ve elleri iki yanına düştü. "Yemek?"

"Şaşırt beni." O an yemek aklındaki son şeydi.

Adam başıyla onaylayıp hızla odadan çıktı.

Vhalla bir süre aptal aptal kapıya baktıktan sonra dikkatini masadaki mumlardan birine çevirdi. Alevi izlerken düşüncelere daldı. Alev, Aldrik'in özünü yayıyor, her titreşmesinde onun sözlerini tekrarlıyor gibiydi. Vhalla tek elini uzatıp dalgın dalgın ateşin üzerinde gezdirdi.

Aldrik beklenenden daha hızlı döndü. "Hemen gele–" Sözleri yarım kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Ah, çocukların yapmak konusunda birbirlerine meydan okudukları bir şey. Şey, Alevtaşıyıcı olmayan çocukların." Vhalla kahkaha attı ama Aldrik'in ciddi ifadesinin değişmediğini görünce hemen sustu. "Canım yanmıyor," diye açıkladı Alevtaşıyıcı olmayan insanların ateşe ne kadar yaklaşabilecekleri hakkında en ufak bir fikrinin olmayabileceğini düşünerek.

"Emin misin?" Gözleri tekrar Vhalla'nın eline kaydı.

Vhalla da dikkatini bahsi geçen uzva yöneltti ve şoka girmiş halde bakakaldı. Aldrik onu görür görmez donakaldığından tüm konuşma süresince parmakları alevin tam üzerinde kalmışlardı. Serseme dönmüş halde alevlerin teninde dolaşırken sıcaklık hariç bir etki bırakmayışını izledi.

"Ne..." diye fısıldadı şaşkınlıkla ve elini mumdan çekti. Parmaklarına baktı; kızarıklık bile yoktu. Aldrik de odayı aşıp parmaklarını inceledi. "Neden yanmadım?"

"Büyük ihtimalle Bağ'dan dolayı," diye fısıldadı, hemen üzerine bir şeyler karalamak için boş bir kâğıt bulmaya çabalarken. "Benim büyümün birazı senin içinde ve seninki de benim, hatta Birleşme sonrasında *birazdan* fazlası da olabilir. Ben

kendi alevlerimden yanmıyorum dolayısıyla o korumanın bir kısmının sana geçmiş olması olası."

"Rüzgârım seni diğerleri gibi etkilememişti." Aldrik düşünceli düşünceli sözlerini değerlendirdi ve duraksaması üzerine Vhalla devam etti. "Ateş ve Rüzgâr Gecesi'ndeki hortum."

Bu nahoş olaya dair rahatça konuşabilmesi onu şaşırttı. Adını söylemek kötü bir şeyi hatırlattığından Vhalla'nın ağzında hâlâ ekşi bir tat bıraksa da artık ona itici gelmiyordu.

"Hadi deneyelim," diye önerdi. "Senin alevlerin benim rüzgârımdan daha kolay."

Aldrik yumruğunu uzattı ve açıp hafif bir turunculuğu olan kırmızı, soluk alevleri gözler önüne serdi. Vhalla istese alevlerin kolayca kızın tüm elini kaplamasını sağlayacağını biliyordu ama Aldrik onları sadece avucunda tutmayı tercih etmişti. Emin olmayan bir tavırla ona baktığında Vhalla kendisini beklediğini fark etti.

Kahkaha atmak istedi. Aralarındaki ilişki hep böyle olmamış mıydı? Bilgiyi, gücü, arzuyu hep avucunda ona uzatmıştı. Ama hiç ilk adımı atmamış, Vhalla'yı hiçbir şeye zorlamamıştı. Tüm ilişkileri boyunca durup beklemişti. Her seferinde Vhalla ona gitmişti.

Vhalla parmaklarını cesurca davetkâr sıcaklığa soktu. Tam olarak rüzgâr gibi değildi ama duyularının kıyısında sadece ateşin özü olarak tarif edebileceği bir kıpırtı hissediyordu. Huşu içinde gülümsedi.

Aldrik'in eli onunkinin üzerine kapanıverdi. Alevler ikisinin parmakları arasından kayıp hevesle kollarını yalayarak tuniğinin içine girdi. Bu kadar yakın mesafeden veliaht prensin kemikli yüzünü nefes kesici kırmızılar, turuncular ve sarılara boyuyordu. Prens diğer elini kızın yanağına koydu ve başparmağının altında parıldayan alevler eşliğinde Vhalla'nın yüzünü okşadı.

Vhalla gözlerini kırpıştırarak kapattı; onun büyüsünün kendininkine sürtünmesi fısıldanan bir davet gibiydi. Bu, Vhalla'yı hızla esir edip kontrolü altına alan, yabancı ve hoş bir histi. Prensin çenesini hafifçe öne ve yukarı yönlendirişine boyun eğdi. Aldrik'in dudakları kendininkilerin hemen önündeydi; derin bir nefes aldığında onun saf özüyle dolu alevlerini içine çekti.

Kapının tıklatılmasıyla sersemlemiş halde birbirlerinden ayrıldılar. Alevler hızla yok oldu. "Endişelenme," diye fısıldadı. "Hep içine kapalı bir insan olduğumdan öyle olmam gerektiğinde hiç kimse davranışlarımı sorgulamıyor." Prensin yüzünde oyuncu bir sırıtış vardı. "Oraya bırak," diye sesledi.

Vhalla parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Yemek aklındaki son şeydi. Kendine farklı bir besin kaynağı bulmuştu.

Aldrik gerçek bir ziyafetle dolu olan tekerlekli tepsiyi içeriye aldı ve Vhalla'nın gözlerindeki aç bakışı gördüğünde hemen onu işaret etti. Vhalla yüzündeki kızarıklığı görebiliyor, kesik kesik nefes aldığını duyabiliyordu. Elini göğsüne koysa kalbinin kendininki gibi hızla attığını hissedebileceğini biliyordu.

"Çok fazla yemek ziyan edeceğiz." Tasasız bir kahkahayla ateşli ânı geçiştirdi.

İki divanı birleştirip yemek yiyebilecekleri bir alan haline getirdiler. Aldrik yarım kare şeklini oluşturan köşelerden birinde, Vhalla ise diğerinde oturuyordu. Bir uzman edasıyla onları çevreleyen yemekleri Vhalla'ya anlatıyor, nereye özgü olduklarına ve en rahat nasıl yeneceklerine dair bilgilerini aktarıyordu. Yeme içme kuralları ve kültürler arası farklardan konuştular.

"Batı'yı mı yoksa Güney'i mi daha çok seviyorsun?" diye sordu Vhalla iki lokma arasında.

"Ne konuda? Yemek mi?" Kaşığına biraz pilav aldı.

"Her konuda," diye açıkladı Vhalla.

"Zor bir seçim. Büyücülere Batı'da kesinlikle daha iyi dav-

ranılıyor; dolayısıyla orada daha çok seviliyorum. Ama ben Güney'de büyüdüm; Batı'yı sadece ziyaretlerim sırasında gördüm. Saray benim evim." Aldrik aynı soruyu Vhalla'ya yöneltti. "Peki ya sen? Doğu mu yoksa Güney mi?"

Vhalla düşünmek için kendine zaman tanımak adına yemeğini çiğnedi. "Aslında o kadar da zor değil... Doğu'da yokluk içindeydim." Vhalla başını eğip yemeklere baktı; böyle zamanlarda aslen kim olduğunu hatırlatan şeylerle karşılaşmaktan nefret ediyordu. "Birçok açıdan benim evim de saray."

"Çocukluğunun geçtiği ev nasıldı?" Aldrik bir tabağa yetişebilmek için uzandı.

Vhalla için evini düşünmenin hem acı hem de tatlı bir güzelliği vardı. "Evim küçük bir yerdi. Taştan yapılma... en son gittiğimde çatısının acilen değişmesi gerekiyordu. Tarlayı sürdüğümüz atın durduğu ahşap bir ahırımız var."

"Orayı görmek isterim," dedi sıradan bir tavırla. Vhalla kahkahasını bastıramadığında kaşlarını çatarak ona baktı. "İsterim."

"Veliaht prens mi? Leoul'da? Benim evimde?" Vhalla'nın kahkahaları tekrar yankılandı. "Senin gibi birini içeriye aldığım için babam beni evlatlıktan reddedebilir."

Aralarındaki konuşmaların geri kalanı rahat ve sakindi. Akşamın büyük bir bölümünü divan ve sehpaya yayılmış tabaklar eşliğinde havadan sudan konuşarak geçirdiler. İkisinin de karnının fazlasıyla doyduğu açıkça belli olduğunda prens tabakları toplamak için ayağa kalktı ve Vhalla da ona yardım etti. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu; Vhalla oradayken diyarın prensinin kendi tabaklarını topladığını görmek tuhaftı. Aldrik kendi başına yapabileceği konusunda ısrar etse de Vhalla ona yardım etmek konusunda kararlıydı.

Aldrik tekerlekli tepsiyi görevlilerin alması için koridora çıkarırken Vhalla etrafta gezindi. Vitray camın ardı karanlığa bürünmüştü ve Vhalla saatin geç olduğunun farkındaydı.

"Gitsem iyi olur," diye fısıldadı.

Aldrik uzun bir an boyunca sessizce ona baktıktan sonra iki elini de tuttu. "Kal."

"Aldrik?" diyerek sorguladı Vhalla.

"Burada kal," diye tekrarladı. Vhalla tam olarak ne sorduğundan emin olamayarak dudağını ısırdı. "Yeterince yer var. Elecia divanların oldukça rahat olduğunu söyledi."

"Neden?"

"Çünkü yakınımda olmanı istiyorum. Gitmeni istemiyorum." Açık sözlülüğü Vhalla'yı delip geçti ve kalp atışlarının bir kez daha hızlandığını hissetti.

"Kalmamalıyım." Bunu oldukça zayıf ve kısık bir sesle söylemişti. *Ona düşündüğü şeyi mi soruyordu?*

"Haklısın." Başıyla onayladı, sesi yumuşak ve derindendi. "Yine de kalır mısın?"

Vhalla itiraz edebileceği bir neden aradı. Fritz ve Larel kesinlikle bunu umursamazlardı ve onlardan başka yokluğunu fark edecek çok az kişi vardı. Aynı yatakta yatmalarından bahsetmemişti ama öyle olabilir miydi? Vhalla sertçe yutkundu. Eğer olursa, *Vhalla buna hazır mıydı?* Hazır olmazsa Aldrik'in kendisini zorlamayacağına emindi. Vhalla'nın tüm mantığı bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

Fakat Aldrik'in yakınlığı başını döndürüyordu.

"Tamam. Kalacağım," diye fısıldadı.

Adam başını hafifçe iki yana sallayarak güldü. "Bu bir ilkti."

"Neyin ilki?"

"Bir kadına cevabından kesin emin olmadan benimle kalmasını teklif etmem." Aldrik rahatlamış bir ifadeyle ona bakıyordu. Bunu söylemesi tuhaftı ama Vhalla'nın aklına Prens Baldair'in sözleri geldi. Av hakkındaki hikâyeleri ve ağabeyinin hep ne olacağını, karşısındaki kadının ne yapacağını bildiğini anlatışı. Buna rağmen meşhur dilbaz prens aralarında yaşananları öngörememiş gibiydi. Vhalla'nın da içi rahatladı.

"Kaç kez bir kadına seninle kalmasını teklif ettin?" diye alay etti Vhalla.

"Şey," Aldrik diyecek bir şey bulamamış gibi görünüyordu. "Bundan önce mi? Birazcık bile önemi olan çok az kişiye."

Vhalla tüm bedenine ateş bastığını hissetti. Yarım adım atıp aralarındaki mesafeyi kapattı. Aldrik çenesini hafifçe çevirerek, çıkık elmacık kemikleri üzerinde dolaşan cesur parmak uçlarına yaslandı. Vhalla parmağını kaşlarının üzerinde gezdirip burnundaki çıkıntıdan keskin hatlı çenesine indirdi, her detayını tam olarak zihnine kazımak istiyordu. Başparmağı dudaklarının kenarına dokundu ve düşünmeksizin hareket ettiğini hissetti.

Aldrik başını hafifçe çevirerek onunla yarı yolda buluşup onu yavaş, anlamlı bir öpücüğün içine çekti. Her hareketi, ağzının her aralanışı Vhalla'nın daha fazlasını arzulamasına neden oluyordu. Aldrik'in parmakları kızın saçlarına gömüldü. Vhalla ona doğru çekildi ve adamın büyüsü bir kez daha tenine dokunurken çözülüvererek iç çekti.

Prens birdenbire geri çekildi.

Vhalla gözlerini kırpıştırarak yutkundu. "Aldrik..." Sesi kendi kulağına bile tuhaf geliyordu, arzu onu değiştirmişti.

Aldrik kendisini zorlayarak, "Sana âşığım Vhalla," dedi.

Vhalla şoka girmiş halde başını geriye attı, gözleri kocaman açılmıştı. Kalbi küt küt atıyor ve söylediklerini zihninde tekrarlayıp duruyordu. *"Ne?"* Bir şekilde onun da kendine karşı aynı duyguyu besleyebileceğini bilincinden atmıştı.

"Sana âşığım," diye tekrarladı, gözlerinde kararlı bir ateşle. "Bu yapabileceğim en kötü şeylerden biri," diye itiraf etti. "Ana'ya yemin ederim ki seni bu şekilde lanetlememeye çalıştım. Ama sen oldukça ısrarlı bir şekilde hayatımdaki güzel varlığını sürdürdün. Ve ilk kez de olsa dilbaz prens, rol yapmaktan sıkıldı."

19

VHALLA ONU SARAN battaniyelerin içinde kıpırdandı. Dönerken zihni hâlâ uykudan dolayı bulanıktı. Uzun parmaklar saçları arasında dolanıp düğümleri kibarca açtı. Gözlerini açmadan yastığa gömüldü. Vhalla battaniyelerin altında Aldrik'i aradı ama bulmasına rağmen ona dokunamadı. Gözleri bir anda açıldı.

"Günaydın." Aldrik yanında, battaniyelerin üzerinde oturuyordu. Yatak başucuna ve yastıklara yaslanmıştı. Uzaktaki dizini kırmış ve üzerine bir kâğıt yığını koymuştu. Vhalla sağ elinin parmaklarındaki mürekkep lekelerini fark etti ve bir süredir bu halde olması gerektiğini düşündü.

"Günaydın prensim." Ona bakarak gülümsedi. Vhalla bir gece önce divanların üzerinde ona sokularak binlerce öpücük verdiğini hatırlıyordu fakat ne ara yatağa geçtiklerine dair bir fikri yoktu. Yine de içine gömülebileceği kadar yumuşak yataktaydı; kıyafetleri üzerindeydi ve aklını yitirmesine neden olacak bir şey içtiğini hatırlamadığı için uygunsuz bir durum yaşandığından endişelenmiyordu.

Vhalla dirsekleri üzerinde kalkarak gözlerini ovuşturdu. Odanın yan tarafındaki perdeler azıcık aralanmıştı ve içeriye giren ışık huzmesi ona güneşin doğduğunu gösteriyordu. "Saat kaç?"

Aldrik kıpırdandı. Üzerinde sadece pamuk bir gömlek –bu seferki siyahtı– ve siyah pantolon vardı. Vhalla, onu hiç uzun kollu gömlek ve pantolondan daha açık bir kıyafetle görmemiş olduğunu düşündü, tabii Elecia'yla birlikte gördüğü o geceyi saymazsa. Aldrik cebinden tanıdık gümüş saatini çıkardı.

"Sekiz buçuğu yeni geçmiş." Saati kapatıp kaldırdı.

"Sekiz buçuğu yeni geçmiş ama sen ayaktasın ve çalışıyorsun. *Hatta bir de* banyo yapmışsın." Saçının düzeltilmiş olduğunu fark etti. "Hiç uyur musun?" Kendini tekrar üzerine bıraktığı yastık yüzünden sesi boğuk çıktı.

"Normalde çok uyumam." Tüy kalemi parşömen üzerinde hışırdadı.

"Normalde mi?" diye tekrarladı, battaniyenin altından ona bakmak için başını çevirerek.

"Dün gece güzel uyudum."

"Yatağa nasıl geldik?" diye sormadan edemedi.

"Sızdığını fark edince seni buraya taşıdım. Sanırım Mhashan Krallığı hakkındaki hikâyem *epey* sıkıcıydı." Aldrik göz ucuyla ona baktı.

Vhalla suçlu suçlu güldü.

"Ama Elecia haklıymış," diye devam etti. "Divanlar konusunda şikâyet edecek herhangi bir şey bulamadım."

Vhalla bir anlığına bu sözlerini anlamlandırmaya çalıştı. "Bir dakika," duraksadı, "*sen* koltuklarda mı uyudun?" Vhalla ona bakmak için yan tarafına döndü.

"Elbette." Kaşı hafifçe çatılmıştı. "Sen uyurken gizlice yatağına gelip geceyi izinsizce senin yanında yatarak geçireceğimi mi sanmıştın?"

Vhalla ona baktı. Gecenin yarısını öpüşerek geçirdikten

sonra kollarında uyuyakalmasının izin olarak sayılabileceğini düşünse de sözlerindeki centilmenlik gözünden kaçmadı. Fakat bu nezakete dair duygusallık, kahkahalar arasında hızla yitip gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Aldrik tuhaf tuhaf ona bakarak.

"Veliaht prensi kendi yatağından attım." Kahkahalarla sırtüstü döndü. "Ah, keşke bu hikâyeyi birilerine anlatabilseydim."

Aldrik battaniyeleri çekip yüzüne attı. "Sabahları sinir bozucusun," dedi eğlenir bir ifadeyle.

Bu Vhalla'nın kahkahalara boğulmasına neden olmuştu. "Ah, çok üzgünüm, kudretli Aldrik." Battaniyeleri üzerinden atarak doğruldu. "Sabah rutininizi sekteye mi uğrattım?" Vhalla ellerini yatağa, ikisinin arasına koyarak ona doğru eğildi.

"Hem de çok," diye sırıttı Aldrik.

"Peki, o zaman hemen burayı terk ediyorum." Vhalla ayaklarını yataktan sarkıttı.

Aldrik uzanarak omuzlarını kavrayıp onu kucağına çekerken kâğıtların hışırdadığını işitti. Adam eğildi ve dudaklarını Vhalla'nınkilerle buluşturdu. Vhalla hafifçe iç çekti, bu şekilde uyanmaya alışabilirdi.

"Henüz ağzımı temizlemedim." Adam geri çekilirken ağzını hemen eliyle kapattı.

"Biliyorum. Üstelik çok da pis. Banyo şu tarafta." Sırıttı ve yandaki kapıyı işaret etti. Bir adamın hem bu kadar yakışıklı hem de bu kadar göt olabileceğini düşünmezdi. Banyonun kapısını ardından kapattıktan sonra da kahkahalarını bastırması gerekti.

Bu olanlar inanılmazdı. Bu kadar mutlu olması inanılır gibi değildi. Vhalla mırıldanarak elini tezgâhın üzerinde gezdirdi. Tezgâh koyu siyah mermerden yapılmıştı ve muslukları altındı. Küvet dört kişinin rahatça sığabileceği kadar genişti, taştan oyulmuş küçük bir havuzu andırıyordu. Bitişiğindeki dolap,

Aldrik'in yolculukta yanında taşıdığını düşündüğünden çok daha fazla kıyafetle doluydu. Tüm oda binanın geri kalanı gibi gösterişliydi ve Vhalla burada bir yeri olduğuna inanamıyordu.

Tezgâhın üzerinde birkaç şişe duruyordu. İçlerinde, neredeyse boş olan bir iki şifacı iksiri olduğunu fark etti. Saçları için hangisini kullandığını düşünerek birkaç tanesini kokladı ve taze okaliptüs kokusu sayesinde ağzını temizlemek için kullanabileceği iksiri buldu. Yüzünü yıkayıp ıslak ellerini saçında gezdirdi. Nemli oldukları için arkaya yapıştıklarında güldü.

"Bak, sen oldum." Vhalla kapıyı açtı.

Aldrik ona bakıp gözlerini tekrar kâğıtlarına çevirdi. "İğrenç görünüyor," diye homurdandı.

"Hadi ama, kendine kötü davranma," tasasızca güldü ve yatağın ayakucuna, adamın karşısına oturdu. "Bence sende gözalıcı duruyor." Parmaklarını saçlarında gezdirince her zamanki dağınık görünüşüne döndü. Aldrik kâğıtlarının üzerinden ona baksa da hiçbir şey söylemedi ama Vhalla yüzünde gülümseme işaretleri gördüğüne yemin edebilirdi.

"Ee, bugün ne yapacaksın?" diye sordu Aldrik.

"Emin değilim. Sanırım geri dönüp... herkes ne yapıyor bakacağım." Omuzlarını silkti.

"Bu gece dönecek misin?" Aldrik tepkisini ölçmek için duraksadı.

"Bu gece mi?" Bunu hiç düşünmemişti.

"Evet, sevgili papağanım." Vhalla'nın sert bakışlarına sırıtarak karşılık verdi. "Bu gece, tekrar gelecek misin?" Aldrik kâğıtlarını özenle az önce Vhalla'nın yattığı yastıkların üzerine bıraktı. Tüy kalemini komodinin üzerindeki mürekkep hokkasına yerleştirdi.

"Gelmemi istiyor musun?" Vhalla bunu onun ağzından duymak istiyordu.

"İstiyorum." Aldrik başıyla onayladı.

"O zaman geleceğim."

"Sen gelmeyi istiyor musun?" diyerek aynı soruyu Vhalla'ya yöneltti.

"Elbette istiyorum." Aldrik cevabı karşısında rahatlamış gibiydi. "Senin yanında olmak..."

Kapı çalındı ve ikisi de diğer odaya baktılar. Vhalla tekrar ona döndüğünde Aldrik'in kaşları iyice çatılmıştı.

"Ağabey?" diyen bir ses koridorda yankılandı. "Uyanık mısın?"

"Burada kal," dedi Vhalla'ya yumuşak bir sesle.

Ayaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı. Kapıya doğru yöneldi fakat bir anlığına duraksadı. Elini Vhalla'nın ensesine koyup alnına küçük bir öpücük kondurdu. Vhalla ona gülümsediğinde yorgun bir tebessümle karşılık verdi.

Odadan çıkıp kayar kâğıt kapıyı ardından kapattı. Vhalla hoşnut bir iç çekişle kendini yatağa bıraktı. Hiç Kesişim'den ayrılmasalar çok mutlu olabilirdi. Savaş şimdi olduğu gibi devam edebilir, İmparator Güney'e dönüp hüküm sürebilirdi. Aldrik'le birlikte sonsuza kadar burada saklanabilse çok mutlu olabilirdi.

Kapının açıldığını duyunca nefesini tuttu.

"Günaydın ağabey." Prens Baldair'in konuşurken odaya girdiğini işitebiliyordu ama ağabeyinin buna izin vermemiş olduğundan oldukça emindi.

"Baldair," dedi Aldrik sertçe. Bu sesin dakikalar önce kendisini öpen adama ait olduğuna inanmak güçtü. "Bu... *şerefi* neye borçluyum?"

"Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?" diye sordu genç kardeş.

"Belli ki bölmüyorsun," diye iç çekti Aldrik. "Bu yüzden mi geldin?"

"Ah hayır, öncüler geldi. Batı birlikleri bir, bilemedin iki saat sonra bize katılacaklar." Vhalla, Prens Baldair'in sesinin yaklaştığını duydu.

"Öyle mi? Mükemmel, o zaman onların gelişine hazırlanmalıyım." Aldrik'in sesi de daha yüksek geliyordu.

Vhalla oturdu. *Saklanmalı mıydı?*

Aldrik'in kardeşinin yolunu kesen gölgesi oyma kapıların ardında göründü. "Müsaadenle."

"Günaydın Vhalla," diye seslendi Prens Baldair.

Vhalla'nın midesi taş kesti. *Bir geceliğine,* kendini bir geceliğine rahat bırakmıştı ama dünya bu kadarına bile izin vermiyordu.

"Boş odalara bağırırken oldukça salak görünüyorsun," diyerek hakaret etti Aldrik.

Vhalla onun kendine nasıl bu kadar hâkim olabildiğini düşündü.

"Bu kadar basit bir hata yaparak salak görünen sensin ağabeyciğim," diye karşılık verdi Baldair. "Burayı güvenli olduğu ve düzgün kayıt tuttuğu için sen seçtin." Yankılanan kahkahası Vhalla'nın irkilmesine neden oldu, acaba bu sesin etkileyici olduğunu nasıl düşünmüştü. "Bu kadar basit bir hata yapman inanılmaz."

"Peki söylesene, neymiş bu hata?" diye hırladı Aldrik.

Vhalla'nın kalp atışları hızlandı. Çenesinin kasılmış olduğunu bilmek için onu görmesine gerek yoktu; hatta belki de ellerinden birini yumruk yapmış, tek kelime etmeden kardeşine bilmek istediği her şeyi anlatmıştı.

"Dün gece Vhalla Yarl'ın içeriye girdiği kaydedilmiş fakat dışarıya çıkış kaydı yok," diye duyurdu Baldair muzaffer bir edayla. Vhalla panik olmak istiyordu ama zihnini ele geçiren ilk şey meraktı; Prens Baldair ağabeyini kontrol ediyordu. Bu bilgi karşısına şans eseri çıkmış olamazdı. "Gerçekten mi ağabey, bu hiç sana göre bir davranış değil; çok baştan savma."

"Görünüşe göre baştan savma olan şey buranın kayıtları," diye denedi Aldrik.

Bu sözlerin kendisi dışındaki biri için daha ikna edici olup olmadığını düşündü.

"Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye karşılık verdi Prens Baldair. Aldrik'in yalanını yemediği belliydi.

"Seni ilgilendiren bir şey değil," diye çıkıştı Aldrik.

Vhalla gelecek karşılığı öngörerek kasıldı.

"Ah? Demek artık inkâr etmiyorsun, öyle mi?" Aldrik'in kardeşi onu kendi kelimeleriyle vurmuştu. "Onun oyununa gelme Vhalla."

Dışarıya seslenip genç prense haddini bildirmemek için dudağını ısırdı.

"Bu kadar yeter. *Dışarı çık,* Baldair." Aldrik'in sabrı neredeyse tükenmişti.

"Peki Aldrik, dilediğin gibi olsun." Prens Baldair'in botlarının sesinin uzaklaştığını duydu. "Ama babamız görmeden önce kayıtları değiştirmelisin."

"Teşekkürler," dedi Aldrik gönülsüzce.

Vhalla gözlerini kırpıştırdı. Tüm bunlardan sonra kardeşine teşekkür mü ediyordu? Bunun için aklına hiçbir neden gelmiyordu.

"Bir saat sonra görüşürüz." Kapının kapanışı genç prensin odayı terk ettiğini gösterdi.

Aldrik kayar kapıyı açtığında Vhalla umutsuzca ona baktı. Aldrik neler hissettiğini tahmin ederek hızla yanına gelip ellerini tuttu.

"Sorun değil." Elini dudaklarına götürdü. "Her şey yolunda."

"Ama..." diye itiraz etti.

"Kayıtları değiştireceğim. Sorun olmayacak." Aldrik yüzünü avuçladı.

"Kardeşin?" diye sordu.

"Onu önemseme," diye iç çekti Aldrik.

"Neden böyle davranıyor?" diye sordu Vhalla prensinin dokunuşunun kendisini sakinleştirmesine izin vererek.

"Aramızda geçenler uzun hikâye. Şimdi babama götürülmeden kayıtları değiştirmem gerek."

Aldrik'in konuşma tarzına bakılırsa bu duymayacağı uzun bir hikâyeydi. "Baban kayıtları görürse ne olur?" Prens Baldair'in sık sık kadın misafirler ağırladığını biliyordu. Öyle bir kadın olduğunun özellikle Aldrik tarafından düşünülmesini istemese de kardeşlerden birinin odasına kadın alabilirken diğerinin alamaması haksızlık gibi görünüyordu.

"Bu konuda endişelenme," diye iç çekti.

"Ne olur?" diye ısrar etti Vhalla. "Aldrik, kendini bana kapamaktan vazgeç. Bunun benim iyiliğim için olduğunu düşünsen bile."

Aldrik gözlerini kaçırdı. "Birliklerin gelişi için hazırlanmam gerek."

"*Ne olur?*" diye çıkıştı. Prens tekrar ona baktı. Vhalla derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. "Söyle bana."

"Duruşmada ifademi verdikten sonra babam benimle konuştu." Prensin sesi kısıktı ve gözleri Vhalla'nınkilerden kaçıyordu. "Senin bir sorun olup olmayacağını sordu."

"Bir sorun mu?" diye fısıldadı. Ses tonundaki bir şey onu Prens Baldair'le geçen konuşmalarından çok daha fazla endişelendiriyordu.

"Dikkatimi sorumluluklarımdan... *uzaklaştıracak* bir şey." Nihayet tekrar Vhalla'ya döndü. "Üzgünüm."

"Ne için?" Vhalla'nın kafası karışmıştı.

Prens sadece iç çekti ve alnını avucuna yasladı. "Babama seni olduğun şey gibi gördüğümü söyledim. İhtiyacımız olan bir araç olarak, daha fazlası değil. Senin avucumda olduğunu ve ne istersem yapacağını. Bunun, yani *ilişkimizin* amaca ulaşmak için bir yoldan ibaret olduğunu." Aldrik'in sesindeki zayıflık Vhalla'nın göğsünü sıkıştırdı. "Vhalla, ben..."

"Biliyorum." Vhalla, adamın sözünü kesti. Bunları duymak acı verici olsa da en doğru olduğuna inandığı şeyi yaptığını

biliyordu. Ya da en azından öyle yaptığını umuyordu. Aldrik ona şüpheli gözlerle bakınca Vhalla elini hafifçe sıktı.

"Babam bana haklı olduğumu umduğunu çünkü omuzlarımda, ne kadar özel bir büyüsü olursa olsun sıradan bir kıza İmparatorluk'un kaynaklarını harcayarak yatırım yapamayacak kadar büyük bir yük taşıdığımı söyledi." Aldrik dillendirdiği bu sözler karşısında gözlerini devirdi.

"Kardeşin de oradaydı, öyle değil mi?" Vhalla birdenbire anladı.

Aldrik başını hafifçe sallayarak onayladı.

Kendin için olmasa da onun için yap, Prens Baldair'in sözleri zihninde tekrar etti. *Seni kullanıyor Vhalla.* Prens Baldair, Aldrik'in kendine yaklaşımlarını tamamen farklı bir açıdan görmüş olmalıydı; veliaht prensin bir oyuncağı olarak.

"Baban ne yapar? Eğer öğrenirse..."

"Geceyi benimle geçirdiğini mi?" diye sordu Aldrik. "Yoksa benim o kıza âşık olduğumu mu?" Hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktı.

"İkisini de?" Vhalla kendisine midesinde kelebeklerin uçuşması için şu ânın doğru zaman olmadığını hatırlattı.

"İlkinden paçayı sıyırmayı başarabilirim." Aldrik burnunun kemerini sıktı. "İkincisini ise bilemiyorum."

Vhalla bunun doğru olduğunu kabul etse de prensin gözlerinin içindeki bir şey bu konuda bir tahmini olduğunu düşündürdü. Ne olduğu öğrenmek için ısrar etmedi; belki de bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi. "Teşekkürler."

"Ne için?"

"Bana dürüstçe anlattığın için." Bunun Aldrik için ne kadar zor olabileceği gözünden kaçmamıştı.

Aldrik güldü ve başını iki yana salladı. Vhalla onu kendine çektiğinde boyun eğerek kıza yaklaştı. Dudakları kısacık bir an için birleşmiş olsa da bu, Vhalla'ya bildiği her şeyin doğruluğu konusunda güvence vermeye yetti.

"Hazırlanıp kayıtları değiştirmen gerek."

Vhalla ayağa kalkığında prens bileğini yakaladı. "Yine de bu gece gelecek misin?"

Vhalla bu soru karşısında gözlerini kırpıştırdı. Tüm anlattıklarından sonra mı?

"Bilmiyorum, bu iyi bir fikir..." diye konuşmaya başlarken bunun kötü bir fikir olmanın ötesinde tehlikeli olabileceğinin farkındaydı.

"Gizli bir giriş var," dedi Aldrik hemen.

Vhalla kuşku dolu gözlerle ona baktı. "Gizli bir giriş varsa niye baştan onu kullanmadım?"

"Çünkü seni görmek için bir bahanem vardı." Yarım ağızla gülümsedi. "Çünkü geceyi burada geçireceğini düşünmemiştim."

Vhalla kızardı ve gözlerini adamın yakışıklı yüzünden kaçırdı. "Yine de kötü bir fikir," diye fısıldadı.

"Hep öyle olacak." Aldrik ayağa kalktı. Yakınlığı dahi Vhalla'nın kalp atışlarını hızlandırmaya yetiyordu. Parmaklarını kızın çenesinin altına yerleştirerek onu nazikçe kendisine çekti. "Herkes tarafından kabul gören *münasip* davranışı sergilemek istiyorsan merhamet göster ve şimdi gidip aklımı daha fazla başımdan almadan buna bir son ver. Çünkü sana yemin ederim ki bu asla kolay olmayacak, ikimiz için de... ve ben seni yarım yamalak sevmeyi reddediyorum."

Bir kez daha karar ona bırakılmıştı. Sorunlar daha önce kendi kendine söylediklerinden farklı değildi. Daha önce de fark ettiklerinin ötesinde bir zorluk yoktu. Yine de bunları ondan duymak daha korkutucuydu. O da korkmuş görünüyordu ve eğer bu durum onu da korkutuyorsa Vhalla dehşete düşmekte haklıydı. Fakat Aldrik aynı zamanda durumu kabul etmiş, eğer o savaşırsa onun da savaşacağını söylemişti. Vhalla'nın vermek istediği binlerce cevap vardı.

Ağzından dökülen tek kelime ise, "Kaçta?" oldu.

"Altı olur mu?" Aldrik'in yüzünde yine bir gülümseme belirdi ve buna katkı sağladığını bilmek Vhalla'nın içini ısıttı.

"Olur."

Aldrik başıyla onayladı ve onu ana odaya götürüp kapının sol tarafındaki alanı kaplayan barın arkasına geçirdi. Raflardan birine gidip bir şişeyi çekti ve Vhalla bu şişenin gizli metal bir kola bağlı olduğunu görünce şaşırdı. Duvarın içinden bir klik sesi geldi ve Aldrik rafı iterek gizli geçidi ortaya çıkardı. Kısa mesafeyi inerlerken omzunun üzerinde bir alev zerresi belirdi.

"Bunun burada olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu Vhalla.

"Bir yerde kısılıp kalabileceğim hissinden hoşlanmam. Savaşın başında bu otelde kaldık ve otelin sahibi bunu bana gösterdiğinden beri burada kalmak konusunda ısrarcıyım," diye açıkladı Aldrik zemin kata inerlerken. "Altıda," diye tekrarladı.

Vhalla başıyla onayladı.

"Vaktinde gel, bu kapıyı açabilecek tek kişi benim."

"Burada olacağım, söz veriyorum."

Dudaklarını Vhalla'nın alnına bastırdı. "Kendine dikkat et, beni öfkeden Kesişim'i yakıp kül etmek zorunda bırakma."

Vhalla hafifçe güldü; bunun sadece bir espriden ibaret olmayabileceğinin bilincindeydi. Şakacı bir ifadeyle sırıttı. "Kendine dikkat et, beni öfkeden Kesişim'i fırtınalarla yerle bir etmek zorunda bırakma." Arsızlığı kahkahalarla ve bir tane daha öpücükle ödüllendirildi.

Aldrik avucunu kapıya yaslayıp itti. Vhalla kapı kolu ve kilidin olması gereken yerdeki avuçlarında eriyen metali gördüğünde az önce söylediklerinin doğruluğunu fark etti. Eriyen metal ayrıldı ve kapı açıldı. Vhalla kapının ardındaki gün ışığına adım attı. Hiçbir şey söylemedi, Aldrik de onu başıyla selamlayıp dışarıdan duvar gibi görünen kapıyı kapattı.

Vhalla bir an bekleyip olanları zihninde tekrar oynattı. Bir nefes alıp döndü ve binanın çevresindeki sokaklardan ana

meydana doğru yürümeye başladı. Yolun bir bölümünden sonra uçarı kahkahalarını daha fazla bastıramadığını fark etti.

Kendi kaldığı otelin lobisi sakindi ve Vhalla merdivenleri gizlice tırmanıp odasına çıkabileceği için şükran duydu. Kapıyı kapattıktan sonra ona yaslanıp keyifle iç çekti. Bu bir rüyaysa asla uyanmak istemiyordu.

"Fritz uyan; döndü." Larel uyanmıştı.

"Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" Vhalla gözlerini kırparak yatağını işgal eden iki kişiye baktı.

"Fritz, *uyan*." Larel yanında uyuyan adamı sarstı.

"Larel, haaayıırrr..." Fritz örtüleri kafasına çekti.

"*Döndü*," diye tısladı Larel.

Fritz birdenbire oturur konuma geçip dikkat kesildi.

"Günaydın Fritz ve Larel," diye selamladı Vhalla onları, eve geç dönünce ailesine yakalanan bir kız çocuğu gibiydi.

Fritz ânında odayı aşıp geldi ve ellerini omuzlarına koydu. "Bana 'günaydın' deme." Ona dik dik baktı. "Tüm gece yoktun! Meraktan öldük!"

Evet, bu niye odasını işgal etmeye karar verdiklerini açıklıyordu.

"Üzgünüm," dedi dürüstçe.

"Birine de soramadım çünkü, şey..." Fritz, Larel'e bir bakış attı.

"Onunla olup olmadığını bilmiyorduk," diye tamamladı Larel.

Fritz ağzı açık halde Batılı kadına baktı ama sonra başıyla onaylayıp tekrar Vhalla'ya döndü. "Ee?" diye sordu.

Larel bile soru dolu bakışlarla onu inceliyordu.

Vhalla iç çekti. Zaten onlardan saklamayı planlamamıştı ya da onların bir şekilde öğrenmeyeceğini düşünmemişti ama bu sır ortaya çıktıktan birkaç saat sonra dünyanın yarısı sırrını öğrenmiş gibi hissediyordu. "Evet, onunlaydım."

Fritz ciyakladı. Heyecandan titriyormuş gibi bir hali vardı. "Bize. *Her.* Şeyi. Anlat." Her kelimesinden sonra duraksamıştı.

"Bize *hiçbir şey* anlatmak zorunda değil," diye azarladı Larel. Fritz kadına dönüp sızlandı.

"Öncelikle sizi endişelendirdiğim için üzgünüm," diye özür diledi Vhalla. "Beklenmedik bir durumdu... elbette." Fritz'in heyecanı göğsündeki uçarı hissi tekrar kabartmıştı. "Anlatacak çok bir şey yok. Aslında..." Vhalla insanların ne düşüneceğini fark edip kızardı. "Aynı yatakta bile yatmadık." Bu doğru sayılırdı; geceyi aynı yatakta geçirmemişlerdi fakat onun kollarında uyuyakalıp sabah onun yanında uyanmıştı.

"Peki Elecia?" diye sordu Fritz.

Vhalla başını iki yana salladı. "Elecia *Ci'Dan* onun yarı Kuzeyli yarı Batılı kuzeni. Aldrik *Ci'Dan* Solaris," diye açıkladı Vhalla. Eğer bu gerçeği öğrendiğinde onun yüzünde beliren ifade de onlarınki gibiyse Aldrik'in eğlenmesine şaşırmamak gerekiyordu.

"Elbette," Larel homurdanarak yüzünü ellerine gömdü. "Çok aptalız."

"Peki eğer aynı yatakta yatmadıysanız... ne yaptınız?" Fritz gerçekten de aklı karışmış gibi görünüyordu.

"O çalıştı, biraz büyü yaptık," diye belli belirsiz bir açıklama yaptı.

"Çok tatlısın," dedi Larel bilmiş bir ifadeyle ve karşılığında hem ondan hem de Fritz'den birer bakış kazandı. "Bu gece tekrar gideceksin, öyle değil mi?"

"Nereden bil..." Vhalla kadının psişik güçleri olup olmadığını merak etti.

"Gideceksin, öyle mi?" diye sordu Fritz afallamış bir halde. Vhalla'nın tek yapabildiği şey kızarmaktı. "Ana aşkına, bu duyduğum en inanılmaz şey! Prens Aldrik, ha? Ateş Lordu? Kara prens? Sabrı az, hiddeti çok olan?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Vhalla ona sert sert baktı.

"Normal bir adam gibi davranıyor!" Fritz güldü.

Larel'in yüzüne bile muzip bir gülümseme yerleşmişti. Vhalla utancından yüzünü sakladı.

Onlara çok fazla ayrıntı vermekten kaçındı. İstemeden de olsa niyetlendiğinden çok daha fazla şeyi açık etmişti ve bazı şeylerin kendine kalmasını istiyordu. Daha fazla soru sormadan Vhalla o gece için çantasına birkaç şey koyarken ona eşlik ettiler.

Saatler sonra Vhalla ara sokağa geri döndü. Çevresine baktı; etrafta kimseler yoktu. Onu kaçırmayacak kadar erken gelmiş olması için gergin gergin dua ederken kalp atışları hızlandı.

Geçidin kapısı savrularak açıldı ve Aldrik'in yüzünde heyecanlı bir sırıtış belirdi. Vhalla içeri girdiğinde prens kapıyı kapatıp kaynak yaparak kilitledi. Vhalla ellerini Aldrik'in kalçasına koyarak ona yaklaştı. Adam başını eğerek ona itaat etti. Onu öpmek gün boyunca içinde büyüyen açlığı ateşledi. Artık ona sahip olduğundan tek istediği oydu. Açlığı doyumsuzdu.

Veliaht prens dudaklarını ayırmadan hafifçe iç çektiğinde göğsünde yankılanan hırıltıyı iştahla tüketti. Vhalla ellerini ensesine götürdü ve prens de onu arzuyla kavradı. Vhalla aralarındaki tutku ve ateşi kullanarak bedenlerini kalçadan göğse kadar yapıştırmayı denedi. Aldrik onu daha da sıkı kavrarken parmaklarını sanki yün tuniğini delip tenine değmek istiyormuşçasına sırtına bastırdı. Vhalla'nın dudakları hafifçe aralandı fakat prens kendini hızla geri çekerek başını iki yana salladı.

"Yapamayız." Sesi o kadar iştah açıcı bir yoğunluktaydı ki Vhalla ona daha yakın olmayı arzuladı. "Şu an olmaz. Tanışmanı istediğim biri var."

Vhalla'nın merakı başladıkları şeyi durdurmanın hayal kırıklığını gizledi. Merdivenleri tırmanırken Aldrik parmaklarını onunkilere kenetledi.

"Şunu bil ki," dedi yumuşak bir sesle. "Ona *tamamen* güveniyorum, o yüzden korkmana gerek yok. Sana daha önce haber vermek isterdim fakat gelişi bana da sürpriz oldu." Odasına

çıkan gizli kapıyı açtığından Vhalla'nın kimden bahsettiğini sorma fırsatı olmadı.

Vhalla çekingen bir şekilde önden girdi. Aldrik kapıyı kapatırken çantasını gizli geçidin yanına bıraktı. Odayı taradı ve koltuğun ortasına oturmuş adamı gördü. Masaya yayılmış kâğıtlar ve defterler vardı ve Vhalla altın uçlu tüy kalemin ve mürekkebin sahipsizce durduğu yerden Aldrik'in az önce hangi divanda oturduğunu hemen anladı.

Adam ayağa kalktı ve Vhalla ellerini birleştirip parmaklarını çekiştirdi. Adam uzun boyluydu, hatta belki Aldrik'ten bile birkaç santim uzundu. Kısacık kesilmiş siyah saçları biraz tuhaf açılarda dik duruyor gibiydi. Tüm çenesini kaplayarak altdudağına kadar uzanan kısa bir sakalı vardı. Gerçi bunların hiçbiri Vhalla'yı şaşırtmamıştı. Gözleri ise Vhalla'nın özel düşkünlüğü olan o bir çift tanıdık gözün kopyası gibiydi.

Aldrik arkasından yaklaşarak elini Vhalla'nın beline koydu ve tekrar dengesini sağlamasına yardımcı oldu. Bardan çıkıp odayı aşarak oturma alanına giderken adam onu tedbirli bakışlarla inceledi. Aldrik eliyle adamı işaret etti.

"Vhalla, Ophain Ci'Dan'la tanış, annemin ağabeyi ve Batı'nın Lordu."

Vhalla adamların önce birine, sonra diğerine baktı; Aldrik'in yüzünde rahat bir gülümseme vardı ve diğer adam ilgiyle onu incelemeye devam ediyordu.

"Vhalla Yarl," dedi adam yavaşça, sesi şu âna kadar duyduğu en kalın seslerden biriydi. "Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

20

VHALLA SORUN OLMADIĞINA dair onaya ihtiyaç duyunca Aldrik hafifçe başını salladı. Batılı adam açık elini ona uzatmıştı ve Vhalla adamın elini sıkarken nazikçe gülümsemeye çalıştı. Lord'un eli de Aldrik'inki kadar sıcaktı; bu, Vhalla'nın Aldrik'in geleceğine bakıp bakmadığını düşünmesine neden oldu. Adamın şakaklarındaki saçlar hafifçe kırlaşmaya başlamış fakat bu ona yakışıklı ve heybetli bir görünüm kazandırmıştı. Omuzları daha genişti ve daha kaslı bir yapısı vardı.

"Lordum, sizinle tanışmak büyük bir onur." Vhalla kendi kendine gerilmemeyi öğütledi.

Adam onu başıyla selamlayarak açık bir duruşla oturup kollarını koltuğun sırtına koydu. Aldrik daha önce oturduğu divandaki yerini aldı. Vhalla ise boşta kalan koltuğa oturdu ve ellerini kucağına koyarak onlarla oynamadan düzgünce oturmaya çabaladı.

"Daha önce hiç yeğenimin ağzından dökülen ilk kelimeler bir hanımefendinin adı olmamıştı. Aynı adı İmparator'un ve

ardından diğer prensin ağzından da duyduğum hesaba katılırsa, şey, dile getirmeme gerek bile yoktur ama o kadınla tanışmak zorundaydım."

Vhalla bu kadar sohbete konu olduğu bilgisi hakkında ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi.

"Elbette bunların hiçbiri olmasaydı bile seninle tanışmak için ısrar ederdim." Lord Ophain dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birleştirdi ve öne doğru eğildi. "Sonuçta yüz yılı aşkın süredir zincire vurulmadan Batı'ya gelen ilk Rüzgârgüdücü'sün."

"Şey, zincire vurulmamış olduğumu söylemek doğru olmaz." Vhalla bu acı yorumun ağzından kaçmasını engelleyemedi.

"Neden öyle dedin?" diye sordu. Aldrik bile merak etmişti.

Vhalla konuşurken dikkatini prense verdi ve sözlerini yanlış anlamaması için dua etti. "Ben hanedanın malıyım. Zincirlerim görünmez olabilir ama yine de ağır."

Aldrik'in gözlerinden acı dolu bir ifade geçip gitti ama dile getirdiği gerçeğe karşı bir düşmanlık sergilemedi.

"İçinde biraz ateş olduğunu söylemiştin." Lord Ophain, Aldrik'e bakıp kıkırdadıktan sonra dikkatini tekrar Vhalla'ya verdi. "Hakkındaki suçlamaları biliyorum. Sahip olduğun büyüyü de. Ama benim asıl öğrenmek istediğim bunların ardındaki kadın."

Vhalla "suçların" demek yerine "suçlamalar" dediğini fark etmişti.

"Şey, Leoul adındaki bir Doğu kasabasında doğdum. Cyven'in başkenti, Hastan'ın güneybatısında kalıyor. Sanırım Batı sınırına üç günlük mesafede." Vhalla oraya hiç gitmemişti fakat çiftçilerin yolculuk hakkında anlattıklarını duymuştu. "On bir yaşındayken babam tarafından başkente getirildim ve kütüphane çırağı olarak çalışmaya başladım."

"Bu da prensle nasıl temas kurduğunu açıklıyor," dedi Lord.

Vhalla başıyla onayladı ve parmaklarını kapatıp açtı. "Evet lordum, tuhaf bir şekilde şansım yaver gitti."

"Şans diye bir şey yoktur Vhalla." Vhalla meraklı bakışlarla onu devam etmeye teşvik etti. "Ana bize ömrümüzün sonuna kadar takip edeceğimiz birer yol çizdi. Bu yol buluşmalar ve ayrılıklarla dolu, hiçbiri şans değil." Sözlerine devam etmeden önce duraksadı. "En azından ben öyle olduğuna inanmayı tercih ediyorum."

Vhalla bu ilginç açıklamanın ne kadarına inandığına karar vermeye çalışarak duraksadı. "Anlıyorum, lordum." Başka ne diyebileceğinden emin değildi.

"Şüphecisin," dedi adam sırıtarak.

"Anlamadığım çok fazla şey var; herhangi bir olasılığı reddetmek küstahlık olur," diyerek hem dürüst hem de kibar bir karşılık verdi.

"Eminim bu tutumun sana bilgelik katıyordur. Yine de sana kanıt gösterebilirim; tabii eğer istersen." Vhalla başını hafifçe yana eğerek dikkatle dinledi. "Bence eğer bu sözlerim gerçek olmasaydı bazı Alevtaşıyıcılar o çizgileri kullanarak insanın geleceğine bakamazlardı."

"Alevtaşıyıcılar bunu *yapabiliyorlar* mı?" diye araya girdi Vhalla heyecan içinde.

"Bazıları," diye başını da sallayarak onayladı Lord Ophain.

"Çok azı," diye araya girdi Aldrik. "Bunu yapabildiğini iddia edenlerin çoğu dalavere çeviren Meraklar Dükkânı şarlatanları."

Vhalla, Vi adındaki Alevtaşıyıcı'yla yaşadıkları olayı kendine saklamaya karar verdi.

"Peki. Belli ki yeğenim bu teoriyi görmezden gelme konusunda ısrarcı." Lord bilmiş bir ifadeyle ikisine baktı. "İki kişi arasındaki Bağ da kaderin kırmızı çizgileriyle çizilmiştir."

Vhalla'nın gözleri kocaman açıldı. Lord Ophain tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi. Kalp atışları hızlanan Vhalla,

Aldrik'e bir bakış attı. Prensi hafifçe kıkırdayıp başını iki yana salladı.

"Endişelenme Vhalla. Ona güveniyorum," diye güvence verdi Aldrik.

Şoka girmiş halde önce prense ardından da Lord Ophain'e baktı. Aldrik'in ona aralarındaki Bağ'ı anlatacak kadar güveniyor olması ikisinin ilişkisi hakkında çok bilgi veriyordu. Vhalla anında Batı'nın Lordu'na ısınmaya başladı.

"Henüz Uyanış gerçekleştirmeden Bağ oluşturmak." Lord Ophain elini çenesinde gezdirdi. "Sen kesinlikle tuhaf bir yaratıksın. Yarınki denemenizi heyecanla bekliyorum."

"Yarın mı?" diye sordu Vhalla.

"Babam birkaç saat önce haber verdi." Aldrik başıyla onayladı.

"Tüm bunlar için onu kristallerle tanıştırmayı düşündün mü?" diye sordu Lord Ophain, Aldrik'e.

"Hayır ve bundan babama sakın bahsetme," diye tehditkâr bir tavır takındı Aldrik. "Onun bildiği kadarıyla tüm büyücüler gibi Vhalla da bozulma riski olmaksızın onlarla başa çıkamaz."

"Peki onu buna nasıl inandırdın?" Batı'nın Lordu etkilenmiş görünüyordu.

"Ona denediğimi söyledim." Aldrik omuzlarını silkti. "Ona bilmesini istediklerime yönelik özenle hazırlanmış raporlar sunuyorum."

"Akıllıca," diye övdü Lord Ophain.

Vhalla, Aldrik'in aralarındaki Bağ'ın mahrem yanlarını öylece paylaştığını düşünmenin yarattığı suçluluk duygusunu bastırdı. "Ama onlarla *başa çıkabiliyorum*..." Vhalla Uyanışının ardından Bakan Victor'un onun üzerinde kullandığı taşları düşündü. Sanki ona özel yapılmış gibi hiçbir çabaya gerek kalmaksızın büyüsüyle çalışmışlardı.

Lord Ophain, Aldrik'e dönüp sırıttı, belli ki bu itiraf onu he-

yecanlandırmıştı. Prens burun kemerini sıkıp iç çekti. "Vhalla, bunu bu odanın dışında asla tekrarlama."

"Neden?" diye sordu.

"Kristal Mağaralar Savaşı'nın nasıl başladığını biliyor musun?" diye sordu Lord Ophain ona.

"Şey, babam o savaşta askerdi..." Vhalla, babasıyla annesinin ona anlattıklarını düşündü. Aldrik aniden tüm ilgisini odanın köşesine vermiş, bu konuşma sanki olmuyormuş gibi davranmaya başlamıştı. "Babam, kristallerin içine hapsolmuş kaos kaçtığı ve Ana'nın günüyle düzenini bozduğu için olduğunu söylemişti. Karanlıkla savaştığımızı. Ayrıca büyücülerin bulaşmamaları gereken güçlere bulaşmalarıyla alakası olduğuna dair bir şeyler okumuştum."

"Ama *neden* o güçlere bulaştılar? Onları oraya yönlendiren şey neydi?"

Vhalla'nın bu sorulara verecek bir cevabı yoktu.

"Amca, bu kadar yeter!" Aldrik ayağa fırlamış ve yumruklarını sıkmıştı. Vhalla ondan yayılan gücü hissedebiliyordu.

"Sakin ol Aldrik. Bazı hikâyeleri anlatmanın bana düşmeyeceğini bilirim." Adamın sesi sert olsa da nazik bir yan taşıyordu. Aldrik kıpırdamaksızın bir an daha dikildikten sonra elleri iki yanına düştü. Bara doğru ilerlerken bakışları yorgun ve mesafeliydi.

"Kristal Mağaralar uzun zamandır gizemini koruyan bir bilinmez," diye devam etti Lord Ophain öfkeli yeğenini yok sayarak. "Bazıları Baba'nın dünyamızı ayrı tutmak için inşa ettiği, karanlık diyara açılan bir kapı olduğunu düşünüyor. Bazıları ise tanrıların yaşamı yaratmasıyla ortaya çıkan saf büyünün katılaşmış hali olduğunu iddia ediyor. Neye inanırsan inan, orada bulunan taşların büyücülerin doğal yeteneklerini değiştiren bir özelliği var." Lord içkisinden bir yudum aldı. "Savaşın başlama sebebi insanların bencil bir açgözlülükle Mağaraların gücünü ele geçirmek için başarısız bir girişime

daha kalkışmasıydı çünkü oradaki gücün en kudretli büyücüleri dahi yoldan çıkarma olasılığı var, hem de Kanalları olduğu için Sıradanlardan daha da hızlı şekilde."

"Bunun benimle alakası ne?" İlginç bir tarih bilgisiydi ama konuyla ilgisini anlayamıyordu.

"Batı neden Rüzgârgüdücüleri ele geçirmek istedi?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Lord Ophain. Aldrik'in öğretme stilini kimden aldığını anlamaya başlamıştı.

"Büyüleri için," dedi Vhalla emin olmaksızın. Bu konuda sadece bir kitap okumuştu.

"Mağaralara erişmek için." Lord büyük bir ciddiyetle öne doğru eğildi.

Aldrik onları yoksaymaya devam ederek barın arkasında içkisini yudumluyordu.

"Neden..." Vhalla'nın sesi bir fısıltı halini aldı.

"Çünkü tüm büyücüler ve Sıradanlar arasında sadece Rüzgârgüdücüler kristaller tarafından bozulmaz." Lord Ophain sonunda Vhalla'nın tek başına görmek istemediği cevabı verdi.

"Yani o zaman..." Vhalla, Aldrik'e dönüp onun dikkatini çekti. "Babanın bunu bilmesini istememenin sebebi bu gücü ele geçirmesini istememen."

"Konu *babamın* bu güce sahip olup olamaması değil." Aldrik yerine dönmeden önce bardağına içki ekledi. "Senin *hiç kimse* tarafından kullanılmanı istemiyorum."

Zihni o kadar doluydu ki bu sözler üzerine Vhalla'nın kalp atışlarını hızlanamadı. İnsanların kalplerini, zihinlerini ve bedenlerini ele geçirebilecek çok daha büyük ve kadim bir büyüye erişme gücü vardı. Vhalla ellerini sıkıca kavradı. Bakan Victor kristal bir silah getirmesini istemişti. Şimdi nedenini ve neden bunu yapabilecek tek kişi olduğunu anlıyordu.

"Ama bu kadar tarih ve karanlık 'acaba' yeter." Lord Ophain odayı kaplayan kasveti dağıtmaya çalıştı. "Yeteneklerini

yarından önce görme şansım var mı, özellikle de şu Yansıtma yeteneğini?"

Vhalla adamın isteğini yerine getirdi ve bu iyi de oldu. Lord Ophain'in büyüsüne karşı hissettiği heyecanlı merak, Vhalla'nın Kristal Mağaralar hakkındaki korku ve endişelerini bastırmasına yardımcı oldu. Aldrik'in kristallerden kötü etkilenmediğini bir sır olarak saklama kararına katılmakla birlikte, bu konuda endişelenmemeye karar verdi.

Yemek boyunca ve akşamın ilerleyen saatlerine kadar konuştular. Vhalla konuşmaya kelimelerden ziyade esnemelerle katılmaya başladığında Aldrik uyumak üzere olduğunu fark etti. "Dinlenmen gerek."

"Ah, hayır, ben iyiyim." Eğer cümlesinin sonunda esnemese daha inandırıcı olabilirdi.

"Yarın için enerji toplamalısın." Prens ayağa kalkıp elini ona uzattı. "Biraz uyu."

Vhalla prensin vücudunu döndürüşünden onu yatak odasına yönlendirmek üzere olduğunu anladı. Hemen, "Hana dönebilirim," dedi.

"Hayır, burada benimle kalmanı istiyorum." Duraksadı. "Tabii eğer sen de istersen."

Vhalla bu ekleme karşısında hafifçe gülümsedi; hanedan üyesi olarak doğup yetiştirilmiş bu adamın daha az prensvari davranmaya çalışması bir bakıma çok tatlıydı. "Elbette istiyorum." Adamın elini hafifçe sıktı. "Bu gece bu odada uyuyayım," diye teklif etti.

"Hayır." Aldrik başını iki yana salladı. "Amcamla geç saate kadar otururuz. Onu uzun zamandır görmemiştim. Sen yatağa geç, orası daha sessiz olur."

Vhalla başıyla onayladı ve Aldrik de gitmeyeceğinden emin olmuşçasına onu bıraktı. Prens barın arkasına bıraktığı çantasını getirirken Vhalla, Lord Ophain'e döndü. Batı'nın Lordu'nun yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

"Lord Ophain, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi içtenlikle.

"Ben de öyle Vhalla. Aldrik'in *dostu*, Batı'nın da dostudur. Yarın görüşürüz."

Vhalla adamın sırıttığını fark edince yüzünün kızarmasına engel olamadı. Utancını saklama hevesiyle çantasını Aldrik'ten alıp ikisine de iyi geceler diledikten sonra kayar kapının ardındaki loş yatak odasına geçti. Komodinin üzerinde ve banyoda metal birer tabakta uçuşan alevler vardı. Vhalla bir gün Aldrik'e Alevtaşıyıcıların alevlerini nasıl böyle bırakabildiklerini sormaya karar verdi ama şimdilik sadece ışık için şükretti.

Aldrik'in oyalanacağını bildiğinden lüks banyonun tadını çıkarabileceğine karar verdi. Borulardan gelen su sıcaktı ve Vhalla suyun iliklerine kadar işlemesine izin verdi. Sıcak onu rahatlattı ve İmparator'a sergileyeceği denemenin bilinmezliğinden kaynaklı korku ve endişeye dönen gerginliği kaslarından söküp aldı.

Sudan çıktığında el ve ayak parmakları buruşmuştu. Kurulanıp sıradan uyku giysilerine büründükten sonra yatak odasına geri döndü. Aldrik'in kalın sesini neredeyse hiç engelleyemeyen kayar kapının ardında hâlâ loş bir ışık vardı.

"Bir içki daha alır mısın?" diye sordu Aldrik, sesinin gelişine bakılırsa büyük ihtimalle barın içindeydi.

"Hayır, yarın yorucu bir gün olacak. Sen de daha fazla içmesen iyi olur," diye uyardı amcası.

"Sadece bir yolluk," diye güvence verdi Aldrik.

"İki içki önceki de yolluktu." Vhalla, Lord Ophain'in sesindeki azar tonunu işittiğinde sırıttı.

"Bunun için beni ayıplama." Aldrik'in odayı aştığını ve kendini attığı koltuğun gıcırtısını işitti.

"Ayıpladığımı biliyorsun. Özellikle de yarın, akşamdan kalma olduğun için yapman gereken şeyi layıkıyla yapamazsan ayıplayacağım," dedi Lord sertçe. "Denemesinin kötü gitmesine neden olmak istediğini sanmıyorum."

"*Asla* onu tehlikeye atacak bir şey yapmam," dedi Aldrik keskin bir tonda.

Vhalla kalp atışları hızlanırken kapıya doğru bir adım attı. Dinlememesi gerektiğini biliyordu, bu onun özeline tecavüz etmekti. Fakat ayaklarının onu kâğıt ve oyma kapıya götürmesine engel olamadı.

"Duyduklarıma göre bunu yapmışsın bile." Lord Ophain'in sözleri sert olsa da ses tonu öyle değildi.

"Sakın bana..."

"Ne?" diyerek prensin sözünü kesti. "Belli ki kadınla ilişkini adamlarına, yöneticilerine, bir de yetmezmiş gibi *babana* duyurmuşsun."

Aldrik sessizdi.

"Mektuplarında duruşmadan bahsetmişti. Buraya gelip aklını başına toplamamı istedi."

"Ben de sevgili yeğenini özlediğini düşünmüştüm." Aldrik sözlerini bardağını masaya sertçe vurarak noktaladı.

"Baban beni buraya buna karşı çıkmam için çağırdı. Ama sen benden tavsiye ve onay almak için çağırdın. Yoksa neden onu bu şekilde karşıma getiresin?" Lord Ophain'in haklı olduğu bir yan vardı.

"Peki," diye sordu Aldrik sonunda, "tavsiyen *nedir?*"

"Onu Batı'ya gönder." Lord Ophain'in sözleri üzerine Vhalla keskin bir nefes aldı. "Benimle birlikte Norin'e dönüp Esrarlı Sanat Akademisi'nde eğitim görsün. Hem babanın hem de senin ulaşamayacağınız bir yerde olsun."

"En doğru yol bu, öyle değil mi?" diye iç çekti Aldrik.

Vhalla parmaklarını öyle bir sıktı ki içlerinden birinin kırılacağını sandı. Mutlu olmalıydı. Dünyanın en köklü akademilerinden birinde, hem de bir büyücülük akademisinde eğitim görmek için Norin'e gönderilmek savaşa gitmenin yanında rüya gibiydi.

Ama o zaman Aldrik'in yanında olmayacaktı.

"Ama bunu yapmayacaksın." Lord Ophain, Aldrik'in sözlerinde Vhalla'nın işitmediği bir şey işitmişti. Sessizliği, bardaklara çarpan buzların tıkırtısı doldurdu. "Bu kadının senin için anlamı ne?"

"*Vhalla,* ona o kadar çok nedenden dolayı ihtiyacım var ki Ana yardımcım olsun," diye homurdandı Aldrik. "Ona günahlarımdan arınmak için ihtiyacım var; nezaketine, affediciliğine, gülümsemelerine, insanlığına ihtiyacım var; cehaletine, masumiyetine ihtiyacım var ve evet... Güneş Ana aşkına, *evet,* bir erkek olarak ona ihtiyacım var."

Kapıya doğru yaslanırken Vhalla'nın nefesleri kesik kesikti. Kalp atışları neredeyse Aldrik'in yumuşak sözlerini bastıracak kadar yüksekti.

"Onu seviyorsun."

Bu bir soru olmasa da Aldrik yanıtladı. "Mümkün olduğunu düşündüğümden de çok."

"Aldrik," dedi lord düşünceli düşünceli. "Çok kötü bir konumda kaldın, öyle değil mi?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi her zamanki tokluğuna kıyasla oldukça zayıf çıkmıştı.

"Hayattaki yerini, halkına karşı görevini biliyorsun." Vhalla Lord Ophain'in bu mantıkla varmaya çalıştığı sonucu sevmemişti. "Bir gün İmparator olacaksın ve kimse kararlarını sorgulayamayacak. Kanunlarının onurlu, duyarlı ve merhametli bir şekilde koyulduğunu düşündükleri sürece kimse onları *sorgulamayacak.* Taht ağır bir yük, arzuların ve İmparatorluğun arasında seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Bunların hepsini biliyorum Amca." Aldrik'in sesi sanki yüzünü elleri arasına gömmüş gibi boğuktu. "Ama yapamam."

Vhalla tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi.

"Biliyorum," dedi Lord Ophain. "Bana babanı o kadar çok hatırlatıyorsun ki."

"Ne?" Aldrik bu yoruma ânında sinirlenmişti.

"Sakin ol." Lord kahkaha attı. "Onları hiç bir arada görmedin ama annene abayı fena yakmıştı. Elbette o bir prensesti ama mantıklı olan daha büyük teyzelerinden birini seçmesiydi. O da çalınmış bir kalp peşinde koştuğundan üzerine bu kadar gelmemeli."

Vhalla gözlerini kırpıştırdı; daha önce Aldrik'in annesi hakkında hiçbir şey duymamıştı. Gitmeliydi; belli ki bu özel bir andı.

Lord iç çekti. "Çok gençti, bildiğinden de genç..."

"Yeter," dedi Aldrik yumuşak bir ses tonuyla. Uzun bir duraksama oldu.

"Bizi bekleyen yorucu bir gün var." Ophain'in sesi, ayağa kalkmış gibi geliyordu. "Ve yatağında güzel bir kadın," diye ekledi kıkırdayarak.

Vhalla yüzünün kızarmasına engel oldu.

"Ama geceyi bensiz geçirecek," dedi Aldrik kararlı bir sesle.

Vhalla bir hanımefendiye yakışmayacak hayal kırıklığıyla savaştı.

"Sen ve asaletin. Sen bir prenssin Aldrik, insanlar kimse görmezken eğlenmeni bekliyor." Kapıya doğru ilerlerken lordun sesi daha kısık gelmeye başladı. "Hâkimiyetin Batı'da olmaması çok yazık. Halkımız onun gibi bir kadını prenses olarak kabul etmeye dünden razı."

Vhalla adamın ima ettiği şeyi anlamaya çalıştı, *açıkça dile getirdiği şeyi.*

"Her şey adım adım..." Vhalla yatağa dönerken Aldrik'in sesi de daha kısık gelmeye başladı.

Vhalla etrafındaki battaniyeleri düzeltti. Duymaması gereken bir konuşmayı dinlemenin utancıyla damarlarında alevler dolaşıyordu. Fakat içinde yanan tek şey bu değildi. Ona dokunmak, onu öpmek, tıpkı onun hissettiklerini, hatta daha fazlasını hissettiğini söylemek ve dünyanın onu ellerinden almasına asla izin vermeyeceğini dile getirmek istiyordu.

Ahşabın ahşaba sürtünme sesi sessizliği doldurdu ve Vhalla oturdu.

"Uyanıksın." Yanakları hafifçe kızarmış, dudakları biraz aralanmıştı.

"Öyleyim." Ona baktığı anda düzgün konuşma yeteneğini tamamen kaybetmişti.

"Ben..." Aldrik bir ona bir de ana odadaki oturma alanına baktı.

Vhalla kendiyle tartıştığını fark edip bunu sonlandırmaya karar verdi. "Benimle kal."

"Bunu yapmamalıyım." Tüm dikkatinin kızın üzerinde olması Vhalla'nın göğsünde kıvılcımlar çakmasına neden oluyordu.

"Yapmamalı mısın? Yani beni yatağına almaman, beni öpmemen ve beni sevmemen gerektiği gibi mi? Senden istediğim şey..." Vhalla kızararak örtüleri kavradı ve kendini bir kadın gibi davranmaya zorladı, "...bu gece benimle sevişmen değil. Sadece yanımda olmanı istiyorum."

Aldrik derin derin iç çekti ve Vhalla kendini onun odayı terk edişini görmeye hazırladı. Fakat Aldrik odayı aşıp yatağın üzerinde dizleri ve elleriyle ona yaklaştı. Vhalla kendini leziz bir şekilde kapana kısılmış, yırtıcı bir yaratık tarafından yastığa yapıştırılmış gibi hissediyordu.

Aldrik onu öperken ışıklar büyülü bir şekilde söndü; ağırlığı Vhalla'nın tüm duyularına saldırıyordu. Vhalla elini ensesine koyup onu iyice kendine çekti. Tatlı içki ve Vhalla'nın şu âna kadar gördüğü tüm leziz rüyaların karışımı tadındaydı. Kendini onda kaybetmek, her şeyini ona vermek istiyordu. Aldrik sayısız öpücükten sonra geri çekildiğinde doymaya daha yaklaşmamıştı bile.

"Aldrik," diye iç çekti nefes nefese.

"Hayır, olmaz. Bu gece değil dedin." Prens aklını okumuş gibiydi.

"Ama..."

"Hayır," dedi Aldrik tekrar. Onu kollarına alıp sırtüstü döndü ve Vhalla'yı üzerine doğru çekti. "Ayrıca yatağıma bir kadın almayı önemsiz gördüğümü düşünmeni istemiyorum."

"Endişelenmene gerek yok. Biliyorum." Vhalla karnını okşayarak gömleğinin ince kumaşının ardındaki yıllarca görev yapmanın yarattığı kasları hissetti. "Kaç kadın olduğu ya da nedeni umurumda değil. Sadece şu ânı yaşamak istiyorum."

"Kaç kişi olduğunu düşünüyorsun?" Sesi eğlenir gibi çıkmıştı.

"Dedim ya, umurumda değil." Vhalla hareket etmeyi bıraktı.

"*Ah*, Vhalla, soruları geçiştirme konusunda uzman benim. Senin daha çok yolun var." Bir tutam saçı kızın kulağının arkasına itti.

"Bilmiyorum," diye teslim oldu Vhalla. Çok yüksek bir sayı söyleyerek onu kırmak istemiyordu. Kendisinden altı yaş büyüktü ve kardeşinin dediklerine bakılırsa genç yaşlardan beri çok daha aktifti. "Sekiz mi?" Bir sayı uydurmuştu ama verdiği sayı on beş yaşındaki reşit olma seremonisinin ardından senede bire dahi denk gelmediği için oldukça düşük bir tahmin yürüttüğünü düşünüyordu.

Adamın kahkahası karanlıkta yankılandı. "Üç."

"Üç mü?" diye tekrarladı. Bu, kendisinin toplamda bir olan deneyiminden fazla olsa da beklentisinin çok altındaydı.

"Memnuniyetten mi tekrarlıyorsun, sevgili papağanım?" Dudaklarını Vhalla'nın alnına bastırdı.

"Sanırım." Ona daha da yaklaştı. "Benden fazla."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Vhalla alınmış gibi yaparak.

"Deneyimsizliğini ayaklarını yerden kesmek için kullandım, unuttun mu?" Elini kızın kolu boyunca indirip parmaklarını onunkilere kenetledi.

"İki *o kadar* da büyük bir fark değil," diye mırıldandı Vhalla bunun nasıl bir yarışa dönüştüğünden emin olmaksızın.

"İki." Aldrik bu basit matematik işlemi üzerinde gereğinden uzun düşündü. "Yani demek istediğin..."

Gülme sırası Vhalla'daydı. "Doğu, kadınların bekâret kanı konusunda Güney'in görüşlerini taşımıyor. Evet, bir adamla birlikte oldum."

"Ben de seni yoldan çıkardığımı sanıyordum." Vhalla sesinden sırıttığını anladı ve elini prensin yanağına götürüp dudağının kıvrılışını hissetti.

"Çıkardığından oldukça eminim," diye alay etti.

"Haklısın," diye karşılık verdi Aldrik. "Kalbini hâlâ atarken yiyip bitireceğim."

"İstediğin buysa onu uzun süre önce sana verdiğimi bilmelisin." Vhalla adamın yüzündeki sırıtışın silindiğini hissedince şaşırdı. "Ne oldu?"

"Sana layık olmadığımı hâlâ nasıl göremiyorsun?" Vhalla'nın elini sıkıca kavrayıp parmak uçlarını dudaklarına götürdü.

"Fazlasıyla olduğunu nasıl göremiyorsun?" diye karşılık verdi Vhalla.

Aldrik keyifle nefes verip elini hafifçe sıktı. "Seni seviyorum Vhalla Yarl."

"Ne şanslıyım." Esnedi. "Çünkü ben de sizi seviyorum, veliaht prensim."

Vhalla ona daha da sokulurken prensin nefesi saçlarını uçuşturdu ve uykuya dalarken varlığı tüm duyularını ele geçirdi.

21

Acı ve dehşet verici derecede tanıdık, aynı zamanda tamamen farklı görünen bir adamın yüzüne bakıyordu. Saçı yine kısacık kesilmişti ama gözleriyle dudaklarının kenarındaki kırışıklar daha azdı ve çenesi kirli sakalla kaplıydı. Senatörün genç halini görmek Vhalla'nın içini öfke dolu bir nefretle kaplasa da bu rüyadaki hali, hissettiklerinden tamamen farklıydı; adama karşı sakin bir güven duygusu taşıyordu.

Vhalla görüntüye direndi, kaçmaya ve Egmun'dan uzaklaşmaya çabaladı. Zihinsel olarak çekti, itti ve döndü ta ki saf panik duygusu bir şeyleri kırana kadar. Az önce içinde olduğu,

rüyada kendi vücudu olacak bedenin dışına çıkmıştı.

on beş yaşından büyük görünmüyordu. Şu ankin-

n saçı omuzlarına varıyordu ve ensesinde toplanmıştı.

nık perçemler yüzünü çerçeveliyordu. Vhalla, herkesten,

r şeyden daha çok nefret ettiği bu adamla karanlık bir yerde baş başa olan, gözleri kocaman açılmış oğlan için duyduğu endişeyle aşk karışımı tuhaf bir şey hissetti.

Odanın uğursuzca karanlığa karışan bulanıklığında sadece belli detaylar seçilebiliyordu. Devasa alanda titreyen tek bir alev vardı ve bulundukları yerin ne tavanını ne de duvarlarını aydınlatmaya yetiyordu. Zemin taştandı ve parıldayan cam kırıklarıyla bezenmiş gibiydi. Daha yakından bakmak istese de her odaklanmaya çalıştığında zemin sisle kaplandı. Ayaklarının altında oyulmuş tuhaf şekiller vardı; bu şekiller spiral gibi dönerek elleri ve gözleri bağlı bir adamın dizleri üzerinde durduğu yere doğru ilerliyordu. Adam titredi ve başını salladı. Gözlerini örten kumaş yaşlardan sırılsıklamdı.

"Prens Aldrik." Egmun öne doğru bir adım attı. Resmi siyah ceketle pantolon giymişti; Senatör zinciri boynunda değildi. "Bir gün İmparator olacaksın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bi–biliyorum."

Vhalla kekeleyen çocuğa döndü.

"Yani adaleti sağlamanın senin görevin olacağını biliyorsun." Egmun bir adım daha öne çıktı ve kendini umutsuzca kapana kısılmış hisseden Vhalla'nın kalp atışları hızlandı. Burada olmak, bunu görmek istemiyordu. "Annenin babandan son arzusu seni bu görevden mümkün olduğunca uzun süre muaf tutmaktı."

"Annemin mi?" Vhalla hiç tanımadığı annesinden bahsedildiğinde oğlanın gözlerinin hüzünlü umutla parıldadığını gördü.

"Ama yakında bir erkek olacaksın, değil mi?" diye sordu Egmun yumuşak bir ses tonuyla.

"Evet." Genç prens bir anda boy atmasını sağlayacakmış gibi derin bir nefes aldı.

"Bu hiç adil değil, haksız mıyım? Babanın sana hâlâ bir çocukmuşsun gibi davranması?" Vhalla adamın sırıttığını gördü ve bu Aldrik'in henüz durumu kavrama ve oyuna gelmeme yeteneklerini geliştirmediğini fark etti. Egmun'un ne

yapmaya çalıştığını görüyordu ve yetişkin Aldrik'in de göreceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. "Bu diyarın ihtiyaç duyduğu veliaht prens olmaya hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Aldrik ama kendinden emin olmadığı belliydi. Soğuk bir yerde olmalarına rağmen alnında ter damlaları belirmişti.

"O zaman prensim, adalet için, Solaris'in gücü için, İmparatorluk'unun geleceği için bu adamı öldür." Egmun dramatik bir tavırla tek dizi üzerine çöktü. Kısa kılıcını kemerine bağlayan ipi çözüp kılıcı beklentiyle uzattı.

Vhalla hızlananın kendi kalp atışları mı yoksa genç Aldrik'inkiler mi olduğuna emin değildi.

"Ama..."

"Bu adam senin ailenden çaldı; bu hain bir suç. Masum değil," diye güvence verdi Egmun.

"Babamın..."

"Senin bir erkek ve bir prens olduğunu sanmıştım. Adaletten ya da güçten korkacak biri olduğunu düşünmemiştim, Prens Aldrik." Egmun kılıcı daha da uzatmak için kollarını germiş gibi görünüyordu. "Neden buradasın?"

"Babam için, Kuzey'i ele geçirmek için," dedi Aldrik tereddüt içinde. Kuzey'le savaş başlayalı henüz dört yıl olmuştu. Savaş başladığında Aldrik yirmi yaşında bir yetişkin olmalıydı, bir çocuk değil.

"Bunun ardından herkes sana boyun eğecek." Egmun cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve Vhalla onu bir yılana benzetti. Aldrik tereddüt içinde kılıcı aldı.

Hayır, *diye fısıldadı Vhalla içinden. Elbette çaresizdi ve duyulmamıştı.*

"P–prensim, lü–lütfen bana acıyın. Hır-hırsızlığımın cezası olarak e–elimi alın. Ha–hayatımı bağışlayın." Vhalla gözyaşları içindeki adamın çatlak sesini işitti. Aldrik dönüp Egmun'a baktı.

"Bakan..." dedi zayıf bir sesle.

"Suçlular cezadan kurtulmak için her şeyi söyleyebilirler, prensim. Bu da bir ders." Egmun tekrar ayağa kalktı ve nefesini tutmuş gibi göründü.

Aldrik kılıcı kınından çekip kılıfı Egmun'un sabırsız avuçlarına bıraktı. Kılıç sanki ışık saçıyormuş gibi parıldıyordu.

Egmun, dur. *Vhalla bağırdı.*

"Me–merhamet edin," diye yalvardı adam. Aldrik umutsuzca Egmun'a baktı.

"Öldür onu *Aldrik."*

Egmun'un sesindeki ani sertlik Vhalla'nın nefesini kesti. Sabrı artık tükenmek üzereydi. Aldrik bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Senatörün tam olarak neden böyle sabırsızlandığını düşünebileceği tek bir ânı oldu, ardından oğlanın çenesinin zalim bir kararlılıkla kasıldığını fark etti.

Hayır. *Aldrik'in dehşetini, tereddütünü, gençlik umudunu hissetti ve masumiyetini öldürmek üzere yapılan bu saldırı yüzünden gözleri doldu.*

Aldrik kılıcını kaldırdı. Bir anlığına kılıç başının üzerinde durdu. Genç prens önündeki çaresiz adama, Vhalla'nın kısa kesileceğini bildiği hayata baktı. Kılıcı beceriksizce adamın başına indirirken Vhalla üzerinde bir alevin parıldayıp söndüğünü gördü.

Hayır, *diye tekrarladı Aldrik'in zayıf ve beceriksiz darbesiyle zangır zangır titreyen adamı gördüğünde. Aldrik kılıcını tekrar kaldırdı.*

Hayır! *diye bağırdı Vhalla kılıç tekrar inip prensin mükemmel ve gençlik dolu yüzüne kan sıçratırken. Aldrik kılıcını bir kez daha kaldırdı.*

"Hayır!" diye bağırdı Vhalla gözlerini açar açmaz kaybolan görüntüye doğru atılarak.

Omuzlarına sarılan bir kol onu bir adamın göğsüne sıkıca bastırdı. Bir el ağzını kapattı. Zihni bulanıktı ve tekrar bağırdığında sesi dudaklarının üzerindeki parmaklar yüzünden boğuk çıktı. Aklına Egmun'un gelmesiyle dönüp tekmeler savurarak onu tutan ellerden kaçmaya çalıştı ve yanakları gözyaşlarıyla ıslandı.

"*Vhalla.*" Arkasındaki, gece yarısından yapılmış gibi çıkan ses onu yatıştırdı. Zihnindeki karmaşayı aşmayı başardı. "Vhalla, dur. Her şey yolunda. Benim."

Rahatladığı için inleyerek burnundan bir nefes aldı. Ardından bir tane daha. Aldrik nihayet yatağında olduğunu tüm dünyaya duyuracak çığlıklar atmayacağından emin olduğunda elini çekti. Uyurken yan dönmüş, Aldrik de arkasına sokulmuştu. Vhalla onun yüzüne bakmak için döndü.

"Aldrik," dedi zayıf bir sesle. Prensin yüzünü inceledi. Genç halini görmüş olmanın etkisiyle, yaşadığı her yılın izini fazlasıyla taşıdığını fark etti. Yanaklarının kanla kaplı olmadığını görünce rahatlayarak iç çekti. "Aldrik," diye mırıldandı prensin göğsünü dünyaya karşı bir kalkan olarak kullanmadan önce.

Prens kollarını ona doladı ve başının üzerine bir öpücük kondurdu. "Buradayım. Güvendesin. Gerçek değildi," diye güvence verdi elini sırtında aşağı yukarı hareket ettirerek.

"Gerçekti," dedi Vhalla titrek nefesi ve gözyaşları arasında. Bunu daha fazla inkâr edemezdi. Daha önceki rüyalar bilinciyle o kadar karışmıştı ki kesin emin olamamıştı ama artık emindi.

"Vhalla, bu dünyada çok fazla güç olduğunu biliyorum..." Geri çekilip başparmağını ıslak yanaklarında gezdirdi. "Alevde ve külde geleceği gören güçler olduğunu biliyorum. Geçmişin yankılarını dinleyebilen, neredeyse her hastalığı iyileştirebilen, insanın kendi bedeni dışında hareket edebilmesine ola-

nak tanıyan güçler olduğunu biliyorum." Aldrik nazikçe ona gülümsedi. "Ama rüyaların herhangi bir gücünü bilmiyorum."

"Ger–gerçekti."

"Şşş, saçmalıyorsun. Nefes al ve tekrar uykuya dal. Güneş daha yeni doğdu ve babam denemeyi öğleden önce yapmayacağını söyledi." Alnına küçük bir öpücük kondurdu ama Vhalla hissettiği suçluluk yüzünden ondan uzaklaşıp oturdu.

"Anlamıyorsun. Gerçekti. Rüyalarım her zaman..." Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. "Rüya değil."

"Buraya gel, üşüdün," diye iç çekti Aldrik. "Ne olduklarını sanıyorsun?" Esnedi ve gözlerini kıpıştırarak uykuyu kovarken dirseğinin üzerinde doğruldu.

Vhalla pes ederek kendini yatağa geri bıraksa da kollarının arasına girmedi. "Onlar," Vhalla iç çekip gözlerini kapattı ve kendini hazırladı. "Onlar senin anıların."

"Ne?" Aldrik onu inceledi.

"Bazen rüyamda anılarını görüyorum. Neden ya da nasıl bilmiyorum, ne zaman göreceğimi de... ama görüyorum." Sessizliği karşısında yutkundu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu ciddi bir ifade takınarak.

"Çünkü böyle bir rüya görmem için başka hiçbir sebep yok," diye fısıldadı.

"Rüyalar tuhaftır Vhalla. Neyi, neden rüyamızda gördüğümüzü kim bilebilir ki." Aldrik geri yattı.

"Hayır," diye çıkıştı Vhalla; onu yeterince ciddiye almıyordu. Daha önce gördüğü canlı rüyayı hatırladı. "Seni bıçaklayan adam kardeşinin muhafızlarından biriydi, Batılıydı ve oğlu senin saldırdığın kasabadaydı."

Aldrik'in gözleri kocaman açıldı. "Bunu sana Baldair mi söyledi?"

"Hayır!" Vhalla zihninin duygusal bir fırtınaya kapılmaması için çabaladı. "Aldrik, bunu rüyamda gördüm! Batı'daki

bir bahçedeydin; arkasında altın ve yakuttan bir güneş olan bir kadın heykeli vardı. Yanında sana –evet sana– ellerinle oynamayı kesmeni söyleyen bir adam duruyordu."

"Annemin mezarı." Aldrik'in dudakları neredeyse hiç hareket etmemişti. Gözleri birdenbire yoğun bir karanlıkla alev aldı ve Vhalla'nın omzunu kavradı. "Başka?" diye talep etti. "*Başka ne gördün?*" Parmakları Vhalla'nın tenine batıyordu.

Vhalla son gördüğü rüya dışındakileri hatırlamaya çabaladı. "Karanlıkta başka bir kadınlaydın..."

"Ana aşkına..." Utançla başını eğdi.

"Egmun'laydın, seni..." Hâlâ sersem halde olan Vhalla doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu.

"Beni ne?" Aldrik'in dişleri birbirlerine kenetlenmişti. "*Beni ne?*"

Vhalla, prensin titreyen ellerini gördüğünde içinde ilk kez bir korku kırıntısı hissetti. "Seni... seni o adamı öldürmeye zorluyordu," diye fısıldadı Vhalla dudaklarını neredeyse hareket ettirmeden.

Aldrik ona dik dik baktı. "Bu kadar mı? Ne biliyorsun? Anlat bana Vhalla ve sakın yalan söylemeye kalkma." Sesinde şefkatten eser yoktu.

"Sana hiç yalan söylemedim!"

"Elbette söylemedin, sadece zihnimi didik dikik ettin," diye çıkıştı öfkeyle.

"Bunu nasıl söylersin?" Bu küstahlık karşısında incinen Vhalla, Aldrik'in ellerinden kurtuldu. "Yeni fark ettim. Bu sabah ilk kez kendimi senden bunu fark edebilecek kadar ayırabildim." Bu gerçekleri kabullendiğini ve öfkesinin biraz dindiğini gördü.

Aldrik, "Gördüklerin bu kadar mıydı?" diye tekrarladı daha sakin bir ses tonuyla.

"O rüyada mı? Evet," diye iç çekti. "Nerede olduğunu dahi bilmiyorum. Her yer çok karanlıktı."

Prens oturdu ve derin derin iç çekerek elini alnına götürdü.

"Aldrik," diye fısıldadı Vhalla. "Bir tane daha..."

"Tanrılar aşkına, dahası da mı var?" diye iç çekti. Ardından yumuşak bir sesle, "*Vhalla,*" diyerek onu devam etmeye zorladı.

Vhalla dudağını ısırdı. Kelimelerle nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Tüm söylenenler, son rüyası, prensin kendi hakkındaki kötü düşünceleri, zihninde tek bir anıyı canlandırıyordu. Vhalla oturdu ve prensin elini nazikçe tutup ona güven vermek için önce dudaklarına götürdü. Adam yüzünde acı, utanç ve öfke karışımı bir ifadeyle ona baktı. Vhalla iç çekip adamın elini bileği yukarıya bakacak şekilde çevirdi. Boşta olan elinin işaret parmağını avucundan bileğine doğru kaydırdı. Parmak ucu gömleğinin koluna takıldığında kumaşı iterek orada olduğunu bildiği soluk yara izini açığa çıkardı. Soluk teninin üzerinde neredeyse görünmeyecek haldeydi ama Vhalla nerede bulacağını biliyordu. Bakışlarını yavaşça tekrar prensin yüzüne çevirdi.

Dudakları aralanırken Aldrik'in yüzünde dehşet hariç herhangi bir duygu yoktu. Vhalla nefesini tutup şok dalgasının ona çarpmasını sessizce bekledi. Prens elini sanki Vhalla orayı kesmişçesine çekti. Kızın elinden gelen tek şey hüzün dolu gözlerle ona bakmaktı, ta ki adamın delici bakışları onu gözlerini kaçırmak zorunda bırakana kadar.

Yatakta karşılıklı otururlarken sessizlik sonsuza kadar uzayacakmış gibi gelmeye başladı. Aldrik kesik kesik nefes alıyordu ve Vhalla'nın dokunduğu kolunu acıyormuşçasına göğsüne bastırmıştı. Vhalla hükmünü beklerken yüzüne bakmaya cesaret edemedi.

"Senin özeline bu şekilde tecavüz etmeyi istememiştim," dedi zayıf bir sesle. İsteyerek olsun ya da olmasın zorla en özel alanlarına girmiş, ona verilmeyen bilgiler çalmıştı.

Aldrik hiçbir şey demedi; gözlerini kızın üzerinde tutarak nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Vhalla ondan yayılan

"Birleşme'yi kapat."

Aldrik yüzünü ekşitip başını iki yana salladı ve burun kemerini sıktı.

"Birleşme'den sonra başladı." Yalvardı, "Aldrik, lütfen, seni yaralamak istemiyorum. Açılan şeyi kapatmanı istiyorum."

"Ve ben de senin bu savaştan sağ çıkmanı istiyorum!" dedi neredeyse bağırarak.

Sözleri gözpınarlarını yaktığında Vhalla gözlerini kırpıştırdı. *Hâlâ* Vhalla'nın iyiliğini düşünüyordu. Bu kadar acı çekmesine rağmen, ondan bu kadar mahrem bilgiler çalmış olmasına rağmen teklifini Vhalla'nın iyiliği için reddediyordu.

"Güneş Ana adına, kadın," diye homurdandı. Odayı aşıp karşısına geldi ve iç çekerek gerginliğini bir kenara bıraktı. Yavaş ve kibar hareketlerle yanaklarını sildi. "Neden ağlıyorsun?"

Vhalla hıçkırdı. "Çünkü sen tanıdığım en inanılmaz insan olabilirsin."

"Değilim. Karşımda senden başka biri olsaydı büyük ihtimalle onu ânında öldürür, cesedini küle dönene kadar yakardım," dedi Aldrik.

Yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen bu sözler karşısında hafifçe gülümsedi.

Aldrik iç çekti. "Bir gün bunlar hakkında konuşmaya hazır olur muyum bilmiyorum."

"Önemli değil."

"Şu andan itibaren bana anlat, ne olurlarsa olsun. Ne görürsen gör bilmem *gerekiyor*," dedi ciddiyetle.

"Söz veriyorum." Anılarında onu bu kadar korkutan şeyin ne olabileceğini düşünürken başını onaylar bir ifadeyle salladı.

Aldrik iç çekip geri adım attı. "Vhalla, biraz zamana ihtiyacım var." Yorgun yorgun gözlerini ovuşturdu. "Bunun senin seçimin olmadığını anlıyorum." Sertçe yutkundu. "Bu... bunun için *sana* kızgın değilim. Seni suçlamıyorum. Ama bu... *bu*, birilerine açılmak zaten alışık olduğum bir şey değil."

"Hiç fark etmemiştim." Vhalla gözlerini ovup başını eğdi.

Aldrik, Vhalla'nın çenesine dokunarak dikkatini kendine çekti. "Güzel. Güzelden de öte." Başını iki yana salladı. "Cümle bile kuramıyorum. Bu, sen ve ben, kendime inşa ettiğim kişisel cehennemden uzaklaşmak güzel. Son birkaç ayda, haftada, seninle geçirdiğim son birkaç günde kendimi senelerdir olmadığım kadar insan hissettim. Bir şeylerden zevk alabileceğimi hissettim... suçluluk duymadan. Aslında güzel doğru kelime bile değil. Beni hep olmayı istediğim kişi haline getiriyorsun ve ben..."

"Anlıyorum." Vhalla onu daha fazla çabalamaktan kurtardı. "Ben beklerim, acele etme."

"Sadece birine güvenmenin tam olarak nasıl olduğunu anlamam gerekiyor." Aldrik gözlerini Vhalla'dan kaçırarak kendi kendine kaşlarını çattı. "Hakkımdaki karanlık gerçekleri bilen ama benden bir şey istemeyen ya da bunları bana karşı kullanmayan biri olmasının."

Vhalla başıyla onaylayıp cesaret toplamak için nefes aldı. Avuçlarını incinmişlik ve hayal kırıklığının doldurduğu gözlerine bastırarak daha fazla yaş akmasını engelledi. İsteyerek olsun ya da olmasın onu yaralamıştı ve bu kalbini paramparça ediyordu. Bir de şimdi talebi üzerine onu yalnız bırakması gerekiyordu; zamana ihtiyacı olsa da bu hoşuna gitmiyordu.

Geçitten inerlerken Aldrik'in bedeni kambur, gözleri kasvetliydi. Aralarında, yeni filizlenmeye başlamış bir şeyi bastırmanın yarattığı hüzünlü bir teslimiyet vardı. Vhalla aralarındaki ateşin sönmesine izin vermeyeceğine dair yemin etti.

Aldrik zihnini okumuşçasına döndü. "Teşekkürler."

"Ne için?" Gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Yanımdan gitmediğin için... tüm onları deneyimledikten sonra yanımda kaldığın için." Aldrik yara izinin olduğu yeri ovdu.

Vhalla ne yaptığının farkında olup olmadığını merak etti.

"Hepsini anlamıyor olabilirim," diye fısıldadı, cesaretini toplayıp ona doğru bir adım atarak. "Ama seni bugünkü haline getiren yaşadıkların. Keşke hiç acı çekmeseydin. Yine de bugünü paylaşabilmek için geçmişi memnuniyetle kabullenirim."

Yüzünde bir tebessüm oluşmaya başladığını görse de ânında yok oldu. Aldrik ona sıkıca sarıldı ve Vhalla nefesinin titrediğini hissetti. Prens hâkimiyetini yitirmeden dönüp gizli kapıyı açtı.

"Öğlen geri dön. Babam seni o zaman bekliyor." Sesi mesafeliydi.

"O zaman görüşürüz," dedi Vhalla umut dolu bir sesle.

Fakat kapı kapanmıştı bile.

Vhalla dalgın dalgın hana girdiğinde Larel'le Fritz bir Carcivi oyunu oynuyorlardı. Onlara orada olduklarını fark ettiğini belirten bir bakış attıktan sonra ayaklarını üst kata sürüdü. Bir sandalyenin itildiğini işitti.

Larel'in, "Sonra bitiririz," dediğini duydu. Kadın hemen Vhalla'nın peşine takılmıştı.

"Larel," diye fısıldadı Vhalla zayıf bir sesle.

"Ne oldu? Sorun ne?" Larel ellerini kibarca Vhalla'nın titreyen omuzlarına koydu.

"Onu yaraladım Larel..." Zayıflığına yenik düşerken kadının bir kez daha desteğiyle onu toparlayacağına ve zamanında İmparator'un karşısına çıkabilecek hale getireceğine güvendi.

22

Vhalla şaşkın Lord, Leydi ve kraliyet ailesi üyelerinin karşısında gözlerini açtı. Odadaki etkilenmemiş tek kişi Aldrik'ti. Denemesi beklediğinden iyi geçmiş olsa da prens içine kapanık ve kararsız görüntüsünü korumuştu. Soyluların önünde ona karşı sıcak davranamayacağının farkındaydı, özellikle de Lord Ophain'in ilgisini ne kadar belli ettiğine yönelik sözlerinden sonra fakat aralarında rolün ötesinde bir duvar vardı. Birleşme, Bağ, birlikte geçirdikleri zaman ya da hepsinin birden etkisiyle duygularını Vhalla'dan saklamak konusunda başarısızdı ve Vhalla ona her bakışında gözlerinin derinliklerinde beliren yaralanmış ve korkmuş ifadeyi görebiliyordu.

Yumuşak mobilyalardan kalkarken herkes ona yer açtı. Hiç kimse bir şey söylemedi. Çağırılan binbaşılar, yani İmparator'un emrindeki en üst rütbeli askerler bir ona bir liderlerine bakarak bir şey söylemeden önce hükümdarın yorumlarını duymayı bekliyorlardı.

Dünyadaki en güçlü adam öne doğru eğildi; gözleri parlıyordu. "Evet, Bayan Yarl, bu gerçekten etkileyiciydi."

"Teşekkürler, lordum." Vhalla gözlerini saygıyla yere çevirdi.

"Bu deneme sayısız miktarda tekrarlanabilir mi?" İmparator büyük oğluna dönmüştü.

"Büyü Kanalı tükenme ya da Defedilme gibi bir nedenden kapanmadığı sürece," diye onayladı Aldrik başını sallayarak.

İmparator sakalını sıvazladı ve toplanmış soylulara döndü. "Oğlum bu gücü Kuzey'de etkili bir şekilde nasıl kullanılacağına dair plan yapmaya başladı. Yine de Kuzey sınırına ulaşmadan hepinizin kendi stratejilerinizi geliştirmenizi de istiyorum."

Vhalla orada değilmiş gibi konuşuyorlardı. Yerinde kıpırdandı ve kucağındaki ellerini açıp kapadı. Bu insanların gözünde işlerine yarayacak şekilde kullanabilecekleri bir araçtan ibaretti.

Bir çift göz dikkatini çekti. Ona bakan tek kişi genç prensti. Prens Baldair'in gözleriyle buluştuğunda acımayla karşılaşınca şaşırdı. Bakışlarını başka yöne çevirdi. Acınmaya ihtiyacı yoktu.

"Tamam o zaman, bugün bu kadarı yeter. Gidebilirsin Bayan Yarl." İmparator elini ona doğru salladı.

"Teşekkürler, lordlarım ve leydilerim." Vhalla gözlerini yerde tutarak ayağa kalktı.

"*Ah,* bir şey daha var," diye araya girdi Lord Ophain.

Vhalla sorar gözlerle ona baktı. *Ne yapıyordu?*

"Karşımızda yüzyılı aşkın süredir Batı'ya gelen ilk Rüzgârgüdücü var."

Soylular da şaşırmıştı; hatta Aldrik bile amcasının niye ona yaklaştığını anlamıyor gibiydi.

Lord Ophain ona yukarıdan bakarak, "Vhalla Yarl," diye konuşmaya başladı. "Atalarımın yaptıkları hataları geri alamam. Kalemin taşlarındaki Rüzgârgüdücü kanını silemem. Jadar Şövalyeleri'nin senin türüne yaptıkları affedilemez."

Vhalla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Altında yatan nedenler hakkında öğrendiklerinden sonra kendisi gibilerin soykırımı hakkında konuşmak onu rahatsız ediyordu. Bu bahsedilmesini istediği bir konu değildi.

"*Elimden gelen* şey tüm büyücüler ve Sıradanlar arasında geleceğe dair umut, barış ve refah tohumları atmak. Senin gözümde büyünün ötesinde bir değerin olduğunu göstermek."

Vhalla, adamın içten olup olmadığını merak etti. Fakat Lord Ophain'in gözleri İmparator'a kaydığı anda buna dair tüm şüpheleri yok oldu. Bu, Vhalla'nın içinde yer almaya hazır olduğundan ve hatta sonuçlarını tam olarak anladığından emin olmadığı bir beyandı.

"Bu sebeple sana Kızıl Beyanname'yi sunmaktan onur duyuyorum."

Bu sözler Batılı Lord'un dudaklarından dökülür dökülmez oda mırıltılarla doldu. Vhalla tereddütlü bir halde kıpırdandı. Aldrik'in yüzünde dahi şoke olmuş bir ifade vardı. Soylulardan bazılarının kafası karışmış gibiydi ama diğer Batılılar hızla onlara açıklama yaptılar.

Ceketinin iç cebinden bordo bir kurdele çıkaran Lord Ophain'in tüm dikkati Vhalla'nın üzerindeydi. Kurdele alt kolunun yarısı uzunluğunda ve üç parmak genişliğindeydi. Lord onu uzattı ve Vhalla'nın parmakları hemen ipeğin üzerinde dolaştı. Gümüş iple işlenmiş Batı sembolleri taşıyordu ve en altında Batı'nın alevler içindeki Anka mührü vardı.

Vhalla soru soran gözlerle lorda baktı.

"Dürüst olmam gerekirse bu boş bir unvan." Lord Ophain onu sormak zorunda bırakmamıştı. Başıyla İmparator'u selamladıktan sonra devam etti, "Sadece İmparator, lord ve leydileri soylular divanına kabul edebilir. Ama Batı, eski günlerin onuruna geleneklerini koruyor. O sözcükleri okuyabilen herkes Leydi Vhalla Yarl'ın Lord Ophain Ci'Dan tarafından Düşes olarak kabul edildiğini bilecek."

Vhalla huşu içinde baktı. Boş bir unvan olsun ya da olmasın, bu hayatı boyunca sahip olduğundan daha yüksek bir itibardı. İmparator'a bakma hatasına düştüğünde kumaş parçasını Lord Ophain'in avuçlarına bırakma arzusunu bastırmak zorunda kaldı. İmparator Solaris'in gözleri çelik gibiydi. Kurdeleyi daha da sıkı kavradı. Hiçbir anlamı yoktu, sadece geçmişteki hatalara karşı bir iyi niyet göstergesiydi. Şu anki konumuna yönelik herhangi bir tehdit taşımıyordu. *Elbette İmparator da bunun farkındaydı, değil mi?*

"Beni onurlandırdınız, lordum," diye mırıldandı Vhalla gözlerini yere indirerek.

"Eğer bittiyse Lord Ophain," dedi İmparator soğuk bir tavırla, "Bayan Yarl'ın yapması gereken işler var."

Yoktu ama birdenbire bunaltıcı bir hal alan odadan çıkmayı iple çekiyordu. Son bir kez reverans yaptı ve Batı soylularının onu başlarıyla selamladıklarını fark etti. Vhalla'nın bu gösteriden önce hiç görmediği bıyıklı binbaşı hariç hepsi onu selamladı; o ise Vhalla'ya üstü kapalı bir aşağılamayla bakıyordu.

Bir an önce odadan çıkıp hana döndü.

Larel ve Fritz'i onu beklerlerken buldu. Lobi girişinin sol tarafındaki oturma alanına yerleşmişlerdi. Sağ taraftaki Carcivi tahtasının başında Daniel ve Craig vardı. İçeri girer girmez hepsi başlarını kaldırıp ilgiyle ona baktı.

"Nasıl gitti?" İlk soru Fritz'den geldi.

"Şey," Vhalla sıkmaktan bembeyaz olmuş elindeki kurdeleyi havaya kaldırdı. "Kızıl Beyanname aldım."

"Ne?" diye sordu Larel.

Daniel ve Craig de anlamamış görünüyorlardı.

"Kızıl Beyanname mi?" Fritz ayağa fırlayıp yanına geldi. "Batı'nın bunları hâlâ dağıttığını bilmiyordum."

"O ne?" diye sordu Larel, Fritz ve Vhalla'nın yanına gelerek.

"Batı'nın eski kralları, divanlarını Kızıl Beyannameler dağı-

tarak kurarlardı. İnsanlara soylu unvanı verirlerdi," diye açıkladı Fritz.

"Yani artık soylu musun?" Daniel da bakmak için geldi.

"Tam sayılmaz," dedi Vhalla, Lord Ophain'in söylediklerini hatırlayarak.

"İmparator, Batı Divanı'nı feshetti," diye devam etti Fritz. "Mhashan, İmparatorluk'a katılıp sadece 'Batı' olarak anılmaya başladığında. Fakat İmparator eski soyluların ayaklanmasını istemedi. O yüzden onları yatıştırmak için İmparatorluk Divanı'nı kurdu ve eski soylulara yeni Güneyli unvanlar verip kendi lordlarıyla leydilerini de bu divana kattı."

"Yani onların gücünü de eline aldı, öyle mi?" Craig çenesini ovdu.

Fritz başıyla onayladı. "Ayrıca Batı'nın en kadim ailelerinin servetlerini de kendininkine kattı. Ama bu sana neden verildi?"

"Lord Ophain bunun Yanan Zamanlar için bir iyi niyet sembolü olduğunu söyledi," diye özetledi Vhalla.

Fritz'in anladığı yüzünden okundu.

"Yanan Zamanlar mı?" diye sordu Daniel.

Bu Fritz'in yeni bir tarih dersine başlamasına neden oldu. Daniel'ın Rüzgârgüdücülere olan ilgisi dolayısıyla daha da uzayan bir derse. Vhalla öğleden sonra yaşananları hazmetmeye çalışarak sessizce dinledi.

İmparator deneme gösterisinden memnun kalmış görünüyordu... *ama gözleri.* Vhalla içinde kabaran titremeyi bastırdı. Vhalla'ya her bakışında gözleri duygudan yoksundu. İmparator Solaris'le her karşılaşmasında konumunun değişme olasılığına dair şüpheleri daha da azalıyordu.

"Yani hepsini öylece öldürdüler mi?" Craig şoka girmiş bir ifadeyle koltuğunda geriye yaslandı.

"Evet." Fritz başıyla onayladı. "Ve o zamandan beri ilk ortaya çıkan Rüzgârgüdücü Vhal."

Arkadaşlarının gurur dolu tebessümlerine dudaklarını yorgunca kıvırarak karşılık verdi.

"Her neyse... ne kadar kötü olsa da yaşananları değiştiremeyeceğimize göre bence Vhalla'nın beyannamesini kutlayalım." Daniel sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Bir kutlama gecesi daha kaldırabileceğime emin değilim," dedi Larel gergin bir ses tonuyla.

"Daha sakin bir kutlama. Yakınlarda leziz yemekleri olan bir Batı restoranı var." Daniel ayağa kalktı. "Rüzgârgüdücü'yü ve arkadaşlarını ağırlamak isterim."

Daniel elini ona uzattı ve Vhalla ele baktı. Onun neşesine sahip olmayı istiyordu. Kesişim'deki ilk gecelerinde içinde uyanan heyecanı tekrar yaşamak, kendini içinde sürüklenirken bulduğu güç oyunları ve kandırmacalar denizine rağmen heyecanlanabilmek istiyordu. Daniel'ın elini tutup kendini ayağa kaldırmasına izin verdi. Oturup düşüncelere dalmak o neşeyi geri getirmeyecekti ve bir önceki seferde o fitili ateşleyen kişi Daniel'dı; belki yeniden ateşlemesine yardım edebilirdi.

Kesişim hayal kırıklığına uğratmadı. Gece havası sıcaktı ama tozlu sokak ve caddelerde serin bir meltem geziniyordu. Renkler, parlak duvar resimleri, duvar halıları ve brandalar halinde tüm binalara sıçramıştı. Her yerden kumarhaneler ve zevk salonlarıyla uyumlu müzik ve kahkaha sesleri geliyordu; *kim olduğunu unutmak için güzel bir yer*, diye düşündü Vhalla.

Restoran Vhalla'nın beklediğinden daha güzeldi; kız menü ve masa düzenini gördüğünde şaşkına döndü. Fritz de onun kadar ne yapacağını bilmez halde görünse de Larel oldukça rahattı. Vhalla, Veliaht Prens'in arkadaşı olarak büyümenin Batılı kadına başka türlü bilemeyeceği görgü kurallarını öğrettiğinden şüphelendi.

Vhalla iki yemek arasında sandalyesinde geriye yaslanıp içkisini yavaş yavaş yudumladı. Oldukça davetkâr bir sarhoşluğun kıyısındaydı ve ertesi sabah baş ağrısıyla uğraşmak is-

temese de günün gerginliğini üzerinden atmayı arzuluyordu. Daniel da geri yaslanıp masadaki konuşmaların onlar olmaksızın devam etmesine izin verdi.

"Batı yemekleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu sadece Vhalla'nın duyabileceği kadar kısık sesle.

Vhalla düşüncelerinden sıyrıldı. "Efendim? Ah, çok lezizler."

"Bence de," diyerek ona katıldı. "İlk denediğimde neyle karşılaşacağımı tahmin edemiyordum."

"İlk ne zaman denedin?" diye sordu Vhalla.

"İlk sefere çıktığımda." Düşünceli düşünceli içkisini yudumladı. "Batı'ya ilk gelişimdi. Ailem çok yolculuk etmezdi."

"Saraya nasıl geldin?"

"Orduya yazıldım." Daniel omuzlarını silkip ekledi, "Daha iyi bir hayat için bir fırsat olacağını düşündüm."

"Olmadı mı?" Vhalla sesindeki hayal kırıklığı kırıntılarını işitmişti.

"Kâğıt üzerinde oldu. Sonuçta artık bir lordum." Onu şu an çevreleyen görkemli parlaklıktan ziyade geçmişin gölgelerini gören bir ifadesi vardı. "Ama geceleri, eğer Doğu'dan ayrılmasaydım o hâlâ yanımda olur muydu diye düşünüyorum."

Ses tonu Vhalla'nın içini acıttı. "Öyle düşünme." Vhalla kendisi gibi Doğulu olan arkadaşına bakmak için sandalyesini çevirdi. Daniel düşünceli düşünceli onu dinliyordu ve tüm dikkatinin üzerinde olması ağır bir yüktü. Vhalla yutkundu ve arkadaşına destek olmak adına doğru şeyleri söyleyebileceğini umdu. "Az... az kalsın büyümü Defedecektim."

"Defetmek mi?"

"Ondan kurtulmak." Daniel bu fikir onun için anlaşılmaz bir şeymiş gibi ağzı açık halde ona bakıyordu. "Büyücü olduğumu öğrendiğimde korktum. Ardından Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde tüm suçun... tüm suçun büyümde olduğunu düşündüm." Önlerine yemek konmuştu ama ikisi de yemeye yeltenmedi. "Arkadaşım o yüzden öldü."

Daniel anlayışlı bir ses tonuyla, "Vhalla..." dedi.

Vhalla anlayışını görmezden gelerek başını iki yana salladı. "Geriye dönemem, sen de dönemezsin. İkimiz de önümüze bakmalı ve dünyanın şu anki güzelliklerini keşfetmeliyiz."

Daniel huşu içinde ona baktı. Bakışları karşısında yüzüne ateş basan Vhalla bardağını hemen masaya bırakıp önündeki yemeğe gömüldü. Omuzlarında ikinci bir bakışın ağırlığını hissetti ve başını kaldırdığında Larel'in gözleriyle karşılaşmak onu şaşırttı. Batılı kadın Vhalla'ya nazikçe gülümsedi.

Yemeğin ardından otele döndüklerinde, Larel banyo yaptıktan sonra odasına giden Vhalla'yı takip etti. Vhalla yatağına oturdu ve kadın da arkasına geçerek ıslak saçlarını büyülü parmaklarıyla taradı. "Yemekte söylediklerinde ciddi miydin?"

"Daniel'a söylediklerimde mi?" Bu soru oldukça gereksizdi, Larel'in neyi kastettiğini biliyordu.

Larel, Vhalla'nın saçını kurutmaya devam ederken hafifçe mırıldanarak onu onayladı.

"Ciddiydim." Vhalla başıyla onayladı.

"Sevindim." Larel, Vhalla'ya sıkıca sarıldı. "Senin için endişeleniyordum."

"Öyle mi?" Bu aptalca bir soruydu ve bunun farkındaydı. Karşısındaki kadın o titrerken ve sarsılırken ona sarılmıştı. Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nin ardından parçalarını Larel bir araya getirmişti. Vhalla'nın kalbine hâlâ batan tüm sivri parçaları biliyordu.

"Sen karanlık ve keder içinde yaşamaması gereken birisin." Larel yatağa uzandı ve Vhalla'yı da aynı şeyi yapmaya davet etti. "Sen güneşten bile daha parlak olabilecek bir ışıksın."

"Bu kulağa kâfirlik gibi geliyor," diye alay etti.

"Yine de içtenlikle söylüyorum." Larel öne doğru eğilip bir anlığına alnını Vhalla'nınkine bastırdı. "İçinde bir şey var Vhalla, bu çoğu insanın sahip olmadığı, olsa da çabuk kaybettiği bir şey. Bunun farkına varmanı dört gözle bekliyorum."

"Ben hiçbir şeyim... Kendim bile değilim, hanedanın malıyım." Bunu dile getirdikçe durum daha fazla içine oturuyordu. Bu gerçeği kabullenip savaşı atlatması gerekiyordu.

Larel bunu fark etmişçesine doğrudan itiraz etmedi. "*Şimdilik* öylesin. Ama kısa süre sonra başkente dönecek, eğitim alıp büyük şeyler başaracaksın."

"Ama ben..."

"Ah, itiraz etmeyi bırak." Larel ellerini sevgiyle Vhalla'nın saçlarında gezdirirken hafifçe güldü. "Er ya da geç göreceksin."

Vhalla gözlerini kapattı. "Ya görmezsem?"

"Göreceksin."

"Yine de yanımda olur, bana yardım eder misin? Görmesem bile?" diye sordu Vhalla kısık bir sesle, kendini geceleri ortaya çıkan canavarlardan korunmak için oyuncağına sarılan bir çocuk gibi hissederek.

"Olacağımı biliyorsun," diye söz verdi Larel.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Vhalla. "İyi geceler Larel."

"İyi geceler Vhalla," diye cevapladı arkadaşı ve Vhalla uykuya dalarken elini sıkıca tuttu.

Sessizce açılan kapının menteşelerinin hafif gıcırtısı Vhalla'nın kulaklarına geldi. Fritz yemekten sonra Daniel ve Craig'le beraber dışarıda kalmıştı. Yine onun odasına geldiğine göre çok sarhoş olmalıydı. Dönüp yüzünü yastığa gömdü.

Ayak sesleri zar zor işitiliyordu. Zemindeki seslerden ziyade havanın hareketini duydu. Yanlış olan bir şeyler vardı fakat uykulu zihni bunun ne olduğunu hemen anlayamadı. Ayak seslerindeki bir şey...

Ayak sesleri. İki çift ayak sesi.

Vhalla esneyerek avucunu gözlerine götürdü. Craig ve Daniel'ı ya da onlardan biriyle birlikte Fritz'i görmeyi bekliyordu. Fakat gözlerini kırpıştırarak açtığında başucunda kâbuslarından çıkıp gelmiş bir şekil vardı.

Ona tepeden bakan Kuzeyliyi tanıdı. Alevlerle kaplı geceyi, peşinde prensle yanan sokaklarda koştuğunu hatırladı. Saldırıya uğradığını ve prensi, karşılarında dört saldırgan olmasına rağmen *ortalarda görünmeyen iki tane daha olduğuna* dair uyardığını hatırladı.

Ay ışığı, Kuzeylinin havaya kaldırdığı dalgalı hançerde uğursuzca parıldadı. Vhalla şokla donakaldı.

Başka bir bıçak havayı yardığında Vhalla içgüdüsel olarak sesin kaynağına döndü. İlk bıçak sırtını yarsa da son anda yaptığı beklenmedik hareket sayesinde saplanmadı. Vhalla'nın neler olduğunu çözmeye çalışan zihni, tenini deşen bıçağın acısını algılamıyordu bile.

Doğrudan Larel'in karnına saplanmış olan diğer bıçağa bakıyordu. Karanlıkta mürekkep siyahı görünen kanı yarasından dışarı akıyordu. Larel'in koyu renk gözleri şokla açıldı. Dışarı sarkan diline tuhaf bir gurultu sesi eşlik etti ve gözleri Vhalla'ya kayarken aralanmış ağzından kanlar fışkırdı.

Vhalla çığlık attı.

23

VHALLA'NIN ÇIKARDIĞI SES bir insandan ziyade hayvana ait gibiydi. Tiz bir ciyaklamaydı; herhangi bir sözcük içermese de Vhalla'nın damarlarında adrenalinle birlikte dolaşan ıstırabı mükemmel bir şekilde dile getiriyordu. Hançer Larel'in karnından çıkarılmıştı ve saldırgan onu ikinci bir atağa hazırlayarak havada çeviriyordu. Vhalla'nın arkasındaki kadın da aynı şeyi yapıyordu.

Tek bir içgüdü Vhalla'yı ele geçirdi: hayatta kalma içgüdüsü. Karşısındaki erkek saldırganın üzerine atıldı ve onu yatağa, arkadaşının bedenini üzerine devirdi. Kadının hançeri bir kez daha hedefinden azıcık sapmış, diğer saldırganın üzerine atıldığı sıra baldırını yarmıştı.

Vhalla kuduz bir yaratık gibi tırmalayarak ve ısırarak adamla boğuştu. Bir kalp atışı duyularını işgal ettiğinde Vhalla kendini Aldrik'in savaş bilgisine bıraktı. Onun bu adi yaratıklara acı vermek ve işkence etmek için kullanacağı tüm korkunç yöntemleri bilmek istedi.

Elini hareket ettirip adamı kolayca silahsız bıraktı. Adam

iyi eğitilmişti ve diğer elini savurup yüzüne vurarak Vhalla'yı üzerinden attı. Vhalla yuvarlanıp baldırındaki yakıcı acıya rağmen hızla toparlandı.

Kadın üzerine atılmıştı; Vhalla'nın ancak elini savurarak üzerine gelmekte olan hançeri engelleyecek vakti oldu. Bu hareket adamın silahını geri almasına zaman tanımıştı ve Vhalla başka bir atağı savuşturmak için eğilmek zorunda kaldı. Küçücük odada ne hareket ne de sayı üstünlüğü vardı.

Vhalla kapıya koştu ve başının birkaç saniye önce durduğu yükseklikteki ahşaba saplanan hançerden kaçınmak için kapıyı dizlerinin üzerinde açmak zorunda kaldı. Sendeleyerek koridora çıktı, Rüzgârgüdücü dar merdivenlerden aşağıya doğru koşarken hanın diğer sakinleri de şaşkınlıkla kapılarını açıyorlardı. Onu ayakta tutan tek şey adrenalindi.

Kadın saldırgan, bıkkın bir çığlık atarak hızla Vhalla'nın peşine takıldı. "Öl, *Rüzgâr İblisi!*"

Vhalla ona atılan hançerden kaçmak için hafifçe döndüğünde ayağı son merdivenlere takıldı. Kuzeyli suikastçı ve Rüzgârgüdücü tepetaklak merdivenlerden yuvarlanırken lobideki gece kuşları hemen dış duvarlara çekildiler. Aralarından bazıları ânında yerlerinde olmayan silahlarına uzanan askerlerdi. Biri çıplak elle dövüşe katılmak için atıldı ama Kuzeyli adam onu kesti.

Adını bilmediği merhum Güneyliyi düşünecek vakti yoktu. Baldırı Vhalla'nın acıdan öte olduğunu düşündüğü bir şeyle yanıyordu. Aldrik'in içgüdüleri nabız gibi içinde atmaya devam etse de hareketleri ağırlaşmış ve halsizleşmişti. Bir sandalyeye çarpıp dengesini yitirdi. Adam kılıcını kaldırırken kadın saldırgan da Vhalla'nın ona gönderdiği hava akımının etkisinden kurtuldu.

Bir kadın yanına giderek Kuzeyli adamın dengesi bozdu ve kılıcını geniş bir kavis çizecek şekilde savurmasına neden oldu. Vhalla tanıdık olmayan bir çift göze baktı. "Koş!" Bu, Ku-

zeyli hançeriyle boynunu yardığından, cesur kadının ağzından son çıkan kelime oldu.

Vhalla koşmanın ne işe yarayacağını bilmese de kadını dinleyerek hanın kapılarından meydana çıktı. Ordu gafil avlanmıştı ve silahsızdı. Askerler Kesişim'in onlara sunduğu barış ve huzur ortamı yüzünden şişmanlamış ve tembelleşmişlerdi. Burası Kuzey'den o kadar uzaktı ki güvende olduklarını sanmışlardı. Silahları üzerlerinde olsaydı bile bu saatte Kesişim'in yarısı sarhoş olacağından bir işe yaramazdı.

Fakat onu karşılayan bir müttefik vardı. Vhalla rüzgârı hissetti ve hızla peşinde koşan adama yöneltti. Rüzgâr adamı tepetaklak edip başını hanın duvarına çarptı.

Bu darbenin adamı öldürmesini beklerdi, bayıltmasını, *en azından sersemletmesini* ama adam metal ya da taştan yapılmış gibi sadece gözlerini kırpıp tekrar ayağa kalktı. Vhalla bir adım gerileyip adama bir hava akımı daha gönderdi ama o da bir önceki kadar etkisizdi. Bu insanları daha önce öldürmüştü; *şimdi niye öldüremiyordu?*

Kana susamış bir çığlık Vhalla'nın dikkatini üzerine inmek üzere olan Kuzeyli kadına çekti. Vhalla saldırıyı karşılamaya hazırlanarak elini savurdu. Baldırından yayılan hissizlik parmak uçlarına ulaşmıştı ve rüzgâr çağrısına cevap vermedi.

"Gözlere!" diye bağırdı arkasından biri.

Mavi buzdan bir hançer saldırganın yanağını ıskalayarak yüzünde parçalandı. Bu dikkat dağınıklığı Vhalla'ya, yuvarlanarak hançerden kaçacak zamanı tanımıştı. Vhalla nefes nefese sesin kaynağına döndü.

Fritz elini geriye doğru çekti ve parmak uçlarında buzdan bir hançer daha belirdi. Tekrar atıp ıskaladı ve Vhalla'yı yuvarlanarak hançer darbelerinden kaçmak zorunda bıraktı.

Kadın üçüncü kez atılırken Daniel saldırıya geçti. Her adımını saldırganın hareketlerini öngörerek atarken bedeni üzerinde nefes kesici bir hâkimiyete sahipti. Vhalla alışverişe

gittiklerinde satın aldığı hançeri kullandığını fark etti. *Asker o günden beri onu pantolonun altında taşıyordu.*

Doğulu gözünü dahi kırpmadan hançerini kabzasına kadar Kuzeylinin gözüne saplayarak altın kolçağı nasıl kazandığını gösterdi. Kadın titredi fakat gevşek bedeni Daniel'ın hançerinden kayıp yere yığılırken ses çıkarmadı. Vhalla ölü bedene baktı ama içinde hiç acıma duygusu yoktu. O yüzden öfkesini kalan hedefe yönlendirdi.

Hızla yakınlardaki silahları kuşanmış ordu karşısında sayısal üstünlüğü yitirmiş olan diğer saldırgan kaçmak için döndü.

Vhalla ayağa fırlamaya çalıştı ve elini savurdu ama işe yaramadı. Hançerin üzerine hangi zehri sürdülerse tüylerini diken diken edip Kanalını kapatıyordu. Fakat âdeta kendi parmaklarıyla çağırdığı cehennem alevleri beliriverdi ve onlardan sakınmaya çalışan Kuzeyli geri yuvarlandı.

Yerde dönerek alevlerin kaynağını aradı. Aldrik'in yumruklarından dirseklerine uzanarak üzerindeki buruşuk gömleğini dağlayan kör edici yangından korkan kalabalık, fare misali dağıldı. Koyu gözleri alevlerle ve saf kötülükle aydınlanmıştı. Bu, Vhalla'nın bir gün önce sarılıp öptüğü adam değildi.

Bu, Ateş Lordu'ydu.

Aldrik'in dikkati Vhalla'nın ötesindeydi; kör edici güçteki büyülü alevlerini birbiri ardına göndererek onlardan kaçmaya çalışan Kuzeyliyle oynuyordu. Ağabeyinin hemen arkasındaki Baldair karşısındaki kıyımı gördüğünde donakaldı. Vhalla kendini yerden iterek biraz da olsa dikleşmeye çalıştı. Artık güvendeydi ve o kalp atışları duyulmuyordu. Ardında gizlenen, onu paramparça edebilecek bir ıstırap kendini göstermeye başladı.

Aldrik sonunda yanına ulaşmıştı ve Vhalla'nın darmadağın, morarmış bedenine baktığından omuzları öfkeyle titredi. "Lord Taffl, Baldair," diye Daniel ve kardeşine seslendi fakat

gözleri Vhalla'nın üzerinden hiç ayrılmadı. "O adamı yakalayıp buraya getirin; *canlı olarak.*"

Prens yanına diz çöktü. "Vhalla," diye fısıldadı.

Duyguları tarafından ele geçirilen kız, "Aldrik," diye hıçkırdı. "Aldrik, o... o... ben... benim suçum, *benim suçum.*"

"Vhal..." Hızla çoğalan izleyiciler arasından ikisine yaklaşan tek kişi Fritz oldu. O da dizlerinin üzerine çöktü.

Vhalla başını önüne eğdi ve yas dolu bir çığlık attı.

"Ana aşkına, hayır..." dedi Fritz nefessiz kalarak. Vhalla onun dehşet içinde kendisine baktığını tahmin etse de adam gözlerini geriye dikmişti.

Omzunun üzerinden geri döndüğünde Güneylinin, artık yakalanmış olan saldırganı Aldrik'e sürükleyen Daniel'la Baldair'in ötesine baktığını fark etti. Bıraktığı kan izlerini takip ederek, taştan vücutlu Kuzeyliyi çarptığı yerden hasar gören hana baktı. Ardından gözleri kapının önünde sıralanan birkaç bedene kaydı. Karnından neredeyse ikiye bölünmüş adam oradaydı, boynu kesik kadın da; Vhalla'nın boğuşmaya katıldığını hatırlamadığı iki kişi daha vardı ve Batılı bir kadın.

Vhalla ayağa kalktı; Fritz ve Aldrik onu durduramayacak kadar afallamışlardı. Acıya rağmen topallaya topallaya beceriksizce koştu. Daniel yanından geçerken kolunu tutmaya çalıştıysa da Kuzeyliye hâkim olmakla meşguldü.

Larel'in bedenini yitirilen diğerlerinin yanına koyan adamı iterek arkadaşının yanına yığıldı. "Hayır hayır hayır hayır, Larel." Vhalla avuçlarını sanki onu iyileştirebilirmiş gibi kadının ölümcül yarasına bastırdı. "Yapamazsın, bunu bana yapamazsın!"

Boğazı bağırmaktan acısa da kulakları çığlıklarını işitmiyordu. Öne eğilip alnını Larel'in hâlâ sıcak olan omzuna yasladı, arkadaşından kalanlara sarıldı. Bu çok fazlaydı. Her hıçkırığında ileri geri sallanıyordu. *Bu çok fazlaydı.*

"Vhal," Fritz elini omzuna koydu. Vhalla hareket etmedi. "Yaralarına... yaralarına bakılması gerek."

"Bana dokunma!" diye haykırdı ve Fritz'in ellerinden kurtulup Larel'e daha da sokuldu.

"Vhal." Fritz onu tuttu.

"Bana dokunma dedim!" Vhalla dönüp kolunu ona savurdu. Gücü yarı düzgün bir saldırıya bile yetmese de darbesi Fritz'in gözyaşlarıyla lekelenmiş yanağına çarptı. Güneylinin omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

Vhalla kendini tamamen kaybetmiş halde ona baktı.

"Rüzgârgüdücü'yü getirin." İmparator'un sesi meydandaki kargaşayı yardı. Buz mavisi gözleri Vhalla'nınkilerle buluştu.

Vhalla, Larel'in kolunu daha da sıkı kavradı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Vhal, gitmen gerek," diye yalvardı Fritz; hızla diz çöküp İmparator'un Vhalla'nın itaatsizliğini görmesine engel olmuştu.

"Hayır," diye yakardı Fritz'e başını iki yana sallayarak. "Gidemem, Larel'i bu halde bırakamam. Bana ihtiyacı var."

"O öldü, Vhalla." Fritz'in bu acı sözleri, Vhalla'nın içindeki son umut parçasını da kesen bir bıçak gibiydi. "Ve eğer İmparator'un çağrısına boyun eğmezsen sen de ölebilirsin."

Fritz onu ayağa kaldırıp hükümdarlarına yönlendirdi.

"Benim suçum... Benim suçum..." diye tekrar tekrar zihninde döndürdüğü cümleyi fısıldadı.

"Burada neler oldu?" diye sordu İmparator yanına ulaştığında.

Tüm gözler Vhalla'nın üzerindeydi. Vhalla yutkundu ve Kuzeyliye döndü. "O festivaldeki jonglörlerden biriydi."

"Anlaşılır konuş, kadın!" İmparator bir adım öne çıktı.

Aldrik de öne çıkarak korumacı bir tavırla babasıyla Vhalla'nın arasına geçti.

"Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde saldıranlar festivallerdeki

jonglörlerdi, başkente gelenler. O saldırıda iki tanesi eksikti." Vhalla'nın sesi kulaklarında boş boş yankılandı.

"Saldırımız başarılıydı! İmparator'un Rüzgâr İblisleri yetiştirdiğinden haberimiz yoktu," dedi adam tükürürcesine. Adamın aksanı yoğundu; bu aksan uzun zaman önceki o korkunç gecede Vhalla'nın kulaklarına kazınmamış olsa dediklerini anlamak güç olurdu.

"Bunlar ölmekte olan bir adam için çok güçlü sözler," dedi İmparator kısık sesle.

"Bir savaşçı ölümden korkmaz," diye yanıtladı adam kibirle.

"Peki ya silah arkadaşlarını katleden kişinin canını alamadığını bilerek ölmekten?" İmparator başını çevirerek Vhalla'yı işaret etti.

Bu adamı harekete geçirdi; Kuzeyli aniden onu dizleri üzerinde tutmaya çabalayan Daniel, Craig ve Baldair'e direnmeye başladı.

"Bırakın," diye emretti İmparator.

"Baba..." diye başladı Baldair şoka girmiş halde.

"Bırakın dedim!" İmparator Solaris karşı gelinecek biri değildi; o yüzden Kuzeyliyi bıraktılar.

Suikastçı oktan fırlayan bir yay gibi atıldı. Fakat diyarın en güçlü adamına, halkını öldüren ve vatanını işgal eden adama saldırmadı. Kuzeyli, Vhalla'nın üzerine atıldı.

Vhalla hemen önünde beliren alevler karşısında irkilmedi bile. Alevler paramparça giysilerinde dolaşıp yüzünü yaladı ama onu yakmadı.

Adam sıcaklığa dayanıyormuş gibi görünse de bu sadece anlıktı; büyü ona üstün gelerek yerde kıvranmasını sağladı. Teni kabarıyor ve tütüyordu.

Kuzeyli kulak tırmalayan bir ses çıkararak oturur konuma geldi. "Tiberum Solaris, kudretli İmparator, *güneşin seçtiği kişi* oğlunun ve bir çocuğun ardına saklanıyor."

"Ben çocuk değilim," diye tehdit etti Vhalla. Fısıltısı herkes tarafından duyuldu ve İmparator bile ona bir şey söylemedi.

"Onları zafere götüreceğini mi sanıyorsun?" dedi adam başını kaldırıp darmadağın olmuş bir yüzle Vhalla'ya bakarak. "Kuşlar gönderdik; haber uçurduk; burada, Batı'da seni hiç sevmeyen *dostlarımız* var. Her bekçinin, her askerin, her erkeğin, her kadının, her çocuğun oku, bıçağı, taşı, baltası, yumruğu, zehri seni hedef alacak. Gücümüzü hayal dahi edemezsin ve öleceksin."

"Daniel, bana hançerini ver," dedi Vhalla yumuşak bir sesle.

"Vhalla..."

"Ver şunu bana!" Bakışlarını Kuzeyliden ayırdı ve acısı ateşli bir öfkeye dönüştü.

Daniel çaresizce Baldair'e baktı, o da İmparator'a döndü. Hükümdar bir anlığına değerlendirdikten sonra başını sallayarak Altın Muhafız'a onay verdi. Daniel hançeri çevirip bıçak kısmını dikkatlice kavrayarak kabzayı Vhalla'ya uzattı.

Kabzanın metaline dokunduğundaki his, Kanalı ilk açıldığındaki gibiydi. Güçle dolmuştu. Ama bu gücün doğası daha karanlık, çarpık ve vahşiydi. Vhalla sakat adama doğru topallarken baldırı ağırlığına isyan etmeye başladı. Giysileri kandan sırılsıklamdı, hem kendi kanından hem de başkalarınınkinden ve omuzlarında suçluluğun yükü vardı.

Kuzeyli gözlerini kısarak nefret ve öfkeyle ona baktı. Bir anlığına Vhalla onun Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde ölenlerden birini, kendisinin Larel'i sevdiği gibi sevip sevmediğini düşündü. Belki de sadece aynadaki yansımasını görüyordu ve tek fark şanslı tarafta olmasıydı.

Adam homurdanarak atıldı. Vhalla onunla buluşacak şekilde hareket etti. Birleşme'nin gücüne ihtiyacı yoktu; bunu tek başına yapacaktı. Vhalla, Daniel'ın dediğini hatırladı ve hançer adamın gözüne girip kafatasına saplanırken oluşan direnci hissetti.

Vhalla, sanki zaman donmuş gibi az önce öldürdüğü adamın kocaman açılmış gözlerine ve cansız yüzüne bakarken rüzgârınki dışında bir ses yoktu. Bu, kör edici bir öfkenin sonucu değildi, bir anlık güç patlaması değildi ve daha sonra zihninin onu korumak adına uzaklaştıracağı bir anı da değildi. Kasti olarak bir hayata son vermiş ve bu korkunç derecede kolay olmuştu.

Birdenbire midesi bulanmaya başladı ve tüm bedeni titrerken sallandı. Kendini bomboş ama bir o kadar da onu paramparça edip öldürecek bir ıstırapla dolu hissediyordu.

Azminin tükenmesiyle baldırı onu daha fazla taşıyamadı ve Vhalla yalpalayıp düşmeye başladı.

Daniel onu yakalamak için hareket etse de Aldrik daha hızlıydı. Prens onu yakalayıp çevirdi. Onu kollarında havaya kaldırıp göğsüne yaslarken Vhalla kendini ağırlıksız hissetti. Adam onu en az acı verecek şekilde taşıma gayesiyle kolunu sırtındaki kesiğin üzerinde hareket ettirince Vhalla yüzünü ekşitti.

Prens döndüğünde, Vhalla İmparator'un yüzünü görebildi. Yüzü hareketsiz olsa da gözlerinden, onu Aldrik'in kollarında görmenin nefreti rahatça okunuyordu ama prens hiçbir şey söylemedi. Gözlerini babasının ötesine dikip kaldıkları otele doğru ilerlemeye başladı. Kalabalık, veliaht prens ve Rüzgârgüdücü'ye yol vermek için açılırken Vhalla herkesin kocaman açılmış gözler ve açık kalmış ağızlarla onları izlediğini gördü.

"Aldrik," dedi, sadece onun duyabileceği kadar sessiz olmaya çalışarak. "Aldrik, sen... ben... onlar..."

"Bırak bir şey desinler," dedi Aldrik birbirlerine kenetlenmiş dişlerinin arasından. "Bırak biri bir şey desin de bana her şeyi kül edecek bir neden versin."

Vhalla adamın avuçlarındaki sıcaklığı, bu tehdidi gerçek kılmaya söz veren saf gücü hissetti ve gözlerini kapadı. Prens

onu Hanedan ailesinin geçici evine doğru taşırken veliaht prensin omzuna yaslandı. Omuzları titremeye ve gözyaşları bir kez daha akmaya başlarken yüzünü prensin göğsüne gömüp Aldrik'in gücünün kendi zayıflığını saklamasına izin verdi.

24

Aldrik, kemiksiz bir keder ve gözyaşı kabuğu halindeki Vhalla'yı kibarca divana bıraktı. Vhalla hıçkırıklardan neredeyse boğularak yan tarafına döndü. Aldrik yanına oturdu ve hafifçe saçlarını okşadı.

Kapının çarpılarak açılmasıyla elde ettiği azıcık huzur da yok oldu.

"Aklını kaçırmış olmalısın!" Lord Ophain yeğenine doğru büyük adımlarla ilerledi.

"Bizi yalnız bırak amca." Aldrik gözlerini kızdan ayırmamıştı ve parmakları saçlarının arasında kaybolmuştu.

"Onu korumak istediğini sanmıştım..."

"Ve belli ki benim yanım dışında herhangi bir yerde güvende değil." Aldrik'in sesinde öngörülü bir sakinlik vardı.

"Hayır, az önceki davranışınla *Vhalla'nın* veliaht prensin zırhının zayıf noktası olduğunu herkese göstererek onu daha büyük bir hedef haline getirdin!" Lord Ophain yalvardı, "Aldrik, onu şifa odasına götürüp davranışlarına bahane üretmelisin. Ona savaşta ihtiyacımız olduğu için bu şekilde davrandığını söylemelisin. Onu, öyle düşünmesini istediğin için..."

Diğer koltuk alevler içinde kaldı. Ani parlaklık ve Aldrik'in arkasındaki ateş Vhalla'yı canlandırdı.

"Amca, Ana şahidim olsun ki eğer bir kişi daha onu benden almaya çalışırsa..."

"Bu kadar yeter Aldrik." Vhalla elini adamın kasılmış çenesine koydu. Alevler ânında söndü. Ona yaslandığında prensin kolu hemen omuzlarına dolandı. Vhalla hangisinin titrediğinden emin değildi. "Yardım etmeye çalışıyor. Ben..."

Aldrik kolunu daha da sıkarak onu kucağına çekti. Sanki titrek okşayışlarıyla Vhalla'nın her yana dağılmış parçalarını birleştirmeye çalışıyormuşçasına ona sarıldı. Bir koluyla kızın belini kavradı ve titrek bir nefes aldı. "Hayır, bunu yapmayacağım." Vhalla'yla konuşurken kaşlarını çatarak Batı'nın Lordu'na baktı. "Seni bırakmayacağım."

"Enfeksiyon kapıp ölmesini istemiyorsan bırakmak zorundasın." Prens Baldair kapı eşiğinde duruyordu. "Ben onunla burada ilgilenirim." Odayı aşıp Vhalla'nın o güne kadar gördüğü en büyük şifacı çantalarından birini koltuğun yanına koydu.

İki kardeş birbirlerine bakarken Vhalla, Aldrik'in sözünü tutacağını düşündü. Fakat prensin kolları sonunda gevşedi ve Vhalla'yı tekrar yatırdı. Hızla Vhalla'nın başını dizine koyacağı konuma geçti.

Genç prens Vhalla'nın yırtılmış bluzunun sırtını boydan boya kesti. Vhalla'nın iffeti hakkında endişelenecek enerjisi yoktu. Aldrik'in sildiği gözyaşlarını dökmekten başka hiçbir şeye enerjisi yoktu.

"Babamız binbaşıları topluyor," dedi Baldair sonunda. "Gitmen gerek."

"Onu bırakmayacağım," diye tekrarladı Aldrik.

"Onun dinlenmesi gerekiyor," diye karşılık verdi Prens Baldair.

"Gitmelisin Aldrik." Lord Ophain kendine çok daha hâkimdi. "Onu korumak istiyorsan gitmek *zorundasın*. O ma-

sada Vhalla'nın çıkarlarını gözetebilecek tek kişi sensin, *ikinizin d*e çıkarlarını gözetecek tek kişi."

Aldrik'in elleri hareket etmeyi bıraktı. Gözle görünür acısı Vhalla'nın üzerine çöktü ve Baldair'in uğraştığı sırtındaki yarayı uyuşturdu. Vhalla veliaht prensin bacağını ellerini bembeyaz kesecek kadar sıkı kavradı. Parmakları geriye morluklar bırakacaktı.

Prens onu bırakacaktı. Gitmek zorunda olduğunu biliyordu ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. Dünya onu da Vhalla'dan alıyordu. Vhalla buna katlanamazdı.

"B*a*ldair," dedi Aldrik, *a* sesini çıkarırken boğazı düğümlenmiş olsa da kendini çabuk toparladı.

"Onu gözünün önünden ayırma. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yap. İyileşip sağlığına kavuşmasını sağla. Bunu benim için yaparsan bir daha asla senden başka bir şey istemeyeceğim," Aldrik'in sesi akmasına izin vermediği gözyaşları yüzünden kısık çıkıyordu.

Prens Baldair yaptığı işe ara verdi ve iki prens birbirlerini sanki uzun zamandır olmadığı kadar iyi anlıyormuş gibi bakıştı. "Söz veriyorum ağabey. Onurum üzerine."

Aldrik ondan uzaklaşmaya yeltendi. Vhalla prensin iki elini de kavrayıp onu kalmaya zorladı. "Gi–gitme Aldrik. Lütfen henüz beni bırakma. Gitmek zorunda olduğunu biliyorum ama gitme, henüz değil."

Vhalla'nın gözleri Aldrik'i neredeyse yıkıyordu.

"Aldrik, *lütfen,*" diye yalvardı gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Prens onu tekrar koltuğa yatırıp yanında durdu. Öne eğilip saçlarını yüzünden çektikten sonra alnına bir öpücük daha kondurdu. Vhalla ağladı.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Söz ver." Vhalla tekrar Aldrik'in parmaklarına yapıştı. "*Söz ver*, ben de sana inanayım."

"*Söz veriyorum* ve sana verdiğim her sözü tutarım Vhalla'm." Elini Vhalla'nınkinden çekip doğruldu. Vhalla veliaht prensin taştan yüz ifadesini takınmasını izledi. Yüzü soyluluğun mesafesini, Ateş Lordu'nun gaddarlığını ve unvanının zırhını taşıyordu. O, çatışmaya hazır bir savaşçıydı.

Vhalla ellerini yumruk yapıp Aldrik'le amcasının odayı terk ettiklerini görmemek için gözlerine bastırdı. "Benim suçum, benim suçum."

"Değil." Genç prensle konuşmuyordu ama o cevap vermişti.

"Sen ne biliyorsun ki?" diye çıkıştı Vhalla. "Ağabeyin hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, benim hakkımda da. Hiç öğrenmeye çalışmadın. Gereksiz uyarılarınla çok meşguldün. O yüzden bir kereliğine sessiz ol."

Prens gazlı bezle yarasını silip üzerine donunca kaskatı olan yapışkan bir şey sürerken ilk kez sözünü dinledi. Hafifçe omzuna bastırdığında Vhalla baldırındaki yaraya bakması için yüzüstü yatmasını istediğini anladı. Prens onu uyarmaksızın derin yarayı dikmeye başladı.

"O kesikte zehir var," diye mırıldandı Vhalla.

"Ne?" Prensin parmakları durdu. "Emin misin?"

"Büyümü etkiliyor." Vhalla gözyaşları hissizliğe dönüşürken başıyla onayladı.

"Ona bakması için başka birini getirmem gerek." Prens yanındaki iksir, merhem ve antidot şişelerine baktı. "Zehre hangisinin iyi geleceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Aldrik bilir." Vhalla emindi. Prens Baldair yarasını dikmeye devam etti ve sonra onu kalın bir merhem tabakasıyla kapladı. İşini bitirdiğinde uzanma koltuğunun yanında diz çöküp yüzüne baktı. İki parmağını bir kutuya daldırıp Vhalla'nın moraran gözüne krem sürdü. "Teşekkürler, prensim," dedi Vhalla gönülsüzce.

"Baldair," diyerek onu düzeltti.

"Baldair?" Adı ağzından kolaylıkla çıkmıştı.

"Aldrik'e adıyla hitap ediyorsun; benimle konuşurken unvanımı kullanmaya devam etmen tuhaf." Baldair çantasını toplayıp ayağa kalktı. "Elecia'yı getireceğim; o gereken antidotu verir."

"*Aldrik* bilir dedim." Vhalla, Batılı kadını görmeyi hiç istemiyordu.

"Ama Aldrik'in dönmesine saatler var," diye karşılık verdi Baldair sertçe. Vhalla'nın pes ettiğini görünce ses tonu yumuşadı. "Elecia sana yardım eder."

Vhalla başıyla onayladı ve zihnini Elecia'nın muhtemel saldırısına hazırlamaya çalıştı. Günlerdir konuşmamışlardı ve bu süreçte Vhalla veliaht prensin kuzeninin gizli sevgilisi haline gelmişti. Vhalla gözlerini kapatıp hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Kapı tekrar açıldığında dönüp bakmadı bile. Kendi kendine sıkıca sarılarak titremesini dindirmeye çalıştı. *Onun suçuydu, hepsi onun suçuydu.*

"Vhalla." Elecia kibarca omzuna dokunduğunda Vhalla irkildi ve dokunuşu karşısında neredeyse havaya sıçradı. "Sana bakmama izin ver."

Elecia'nın tavrı itiraza yer bırakmıyordu ve Batılı kadın ellerini dikkatlice hemen Vhalla'nın boynuna doladı. Diğer elini omuzlarının, göğsünün ortasının ve baldırının hemen üzerinde havada gezdirirken parmaklarını Vhalla'nın yanağına götürdü.

Vhalla gözlerini sıkıca kapattı.

"Aldrik'in üzerinde kullandıkları saçmalığın aynısı," diye iç çekti Elecia. "Ama çok daha zayıf. Sorun olmamalı."

Aldrik'in başa çıkmak zorunda kaldığından çok daha zayıf mıydı? Onda daha fazlası olmasına rağmen prens büyüsünü kullanmayı başarabilmişti, kendi büyüsü ise onu terk etmişti. Vhalla veliaht prensin gücünü daha da takdir etti.

"Aldrik nerede?" diye sormadan edemedi.

Elecia getirdiği küçük çantayı karıştırırken iç çekti.

"Seni nasıl güvende tutacağını çözmeye çalışıyor." Elecia yanına oturup Baldair'in yaptığı işi inceleyerek kendi eklemelerini yaptı. "Sen ve o..."

"Ona âşığım." Vhalla bir kez daha sarsıldı; bu sözcükler yeni gözyaşları doğurmuştu. "Onu çok seviyorum ama ben ölümden ibaretim. Sevdiğim herkese ölüm getiriyorum. Bir gün onun da ölümüne neden olacağım."

Elecia yüzünü sertçe tutup onu kendine bakmaya zorladı. Kadının zümrüt gözleri ya yorgunluktan ya da gözyaşlarından kıpkırmızıydı. "Olmayacaksın. Olmana izin vermeyeceğim."

"Ama..." diye sızlandı.

"Eğer onunla birlikte olacaksan, bu konumun getirdiği ağırlığı taşıyacak gücü bulacaksın. Bu konumdayken zayıf olamazsın, Vhalla Yarl," dedi Elecia sertçe. "Bu gece senin için her şeyi riske atıyor, o yüzden sen de onun için aynı şeyi yapmaya hazır olsan iyi edersin. Çünkü eğer ona zarar verirsen yemin ederim ki seni öldürürüm."

Kelimeler dudaklarından dökülemeyince Vhalla boğulurmuşçasına bir ses çıkardı. Elecia bıkkın bir şekilde iç çekerek elini Vhalla'nın sırtına koydu; sürdüğü merhemi büyüsüyle etkinleştirirken Vhalla'nın teni karıncalandı. Aynı işlemi baldırına da uyguladıktan sonra ona zorla iki şişe ilaç daha içirip üçüncüsünü eline tutuşturdu.

"Derin Uyku mu?" Vhalla, Baldair'in aylar önce duruşması sırasında verdiği iksiri kokusundan ânında tanımıştı.

"Uyumadan iyileşemezsin. Fırsatın varken dinlen." Elecia ayağa kalktı.

"Bekle, beni bırakma." Elecia yanında kalması için yalvaracağını düşündüğü son insandı. Fakat kederi mantıklı değildi.

"Senin için daha fazla bir şey yapamam." Elecia kaşlarını çatarak Doğulu kadına baksa da elini onunkinden çekmedi.

"Lütfen beni yalnız bırakma." Vhalla tekrar başını eğdi. Larel'i istiyordu, yanında olmasını istediği kişi oydu. Kendini güvende, sıcacık ve koşulsuz bir sevgiyle sarmalanmış hissetmek istiyordu. *Larel'i istiyordu.*

"Uzan," diye iç çekerek oturdu Elecia. Onu sakinleştirmek için başka hiçbir şey yapmadı. Ona rahatlatıcı sözcükler fısıldayıp gözyaşlarını silmedi. Yine de Derin Uyku etkisini gösterene ve Vhalla'nın zihni sonunda kapanmak zorunda kalana kadar yanında kaldı. Kederli Doğulunun elini hiç bırakmadı.

Vhalla bir süre sonra başka birinin kucağına alınınca uyandı. Anlık paniği onun sıcaklığını, göğsünde yavaş ve güçlü bir şekilde atan kalbini hissetmesiyle geçti. Aldrik onu yatağa taşıyıp battaniyelerin altına yatırdı.

Vhalla acınası biçimde sızlandı. Huzur verici, bomboş bir uykudan uyanmak canını çok yakıyordu. Aldrik yanına kıvrılırken yatak sallandı.

"Aldrik," diye mırıldandı ona sokularak.

"Vhalla'm," diye derin derin iç çekti. "Uyu, daha güneş doğmadı."

Vhalla başını iki yana salladığında Aldrik tekrar iç çekti. Ne olduğunu bilmesi gerekiyordu. Gözlerini açtığında karşısında, tanıdığı prensin bitkin gölgesini buldu. Yorgun gözlerinin altındaki koyu renk halkalar yanaklarına kadar inmişti. Saçı dağılmış, düğüm düğüm olmuştu. Çenesinde nedenini bilmek istediğine emin olamadığı bir morluk vardı.

"Aldrik." Görüntüsü karşısında Vhalla'nın kalbinden geriye kalan son büyük parçalardan biri daha kırılıp paramparça oldu. *Onun suçuydu,* bu şekilde görünmesi onun suçuydu; Aldrik'i bu konumda o bırakmıştı.

"Uyu. Dinlenmen gerek," diye tekrar ısrar etti. Görünüşüne rağmen sesi sakin ve ölçülüydü.

Vhalla kendini geri çekti. "Umurunda değil mi?"

"Ne?"

"Larel, Larel öldü! Onu öldürdüm!" Sözleri gözyaşlarıyla ıslandı. "Umurunda değil mi?"

Aldrik oturur konuma geçip ona tepeden baktı. *"Umurumda olmadığını mı düşünüyorsun?"* dedi sertçe.

Vhalla zar zor kontrol ettiği gerginliği hissedebiliyordu. Söylediklerine ânında pişman olsa da Aldrik onları geri almasına fırsat tanımadan konuştu.

"Hâlâ beni kalpsiz Ateş Lordu olarak mı görüyorsun?"

Yüzündeki ifade bile Vhalla'nın gözyaşları ve hıçkırıklara boğulmasına yetti. "Aldrik, hayır..." Başını iki yana salladı.

"Belli ki bir şekilde onun öl–ölümünden hiç etkilenmediğimi düşünüyorsun," diye çıkıştı.

"Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

"Nasıl tanıştığımızı dahi bilmiyorsun, değil mi?" Aldrik ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Larel'le nasıl tanıştığımı?"

"Bir keresinde bana anlatmıştı," diye fısıldadı Vhalla, Aldrik'ten yayılan öfkeyi hissederek.

"Bana onu kurtardığımı söylemişti, masallardaki gibi zavallı kızı kurtaran bir prens olduğumu." Aldrik keyifsizce güldü; gözlerinin koyuluğunda kederi, kendine olan nefretiyle savaşmaya başlamıştı. "Ona hep aptal aptal konuştuğunu söyledim, hiç bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemedim. Bu sözleri için ona hiç *teşekkür* etmedim. Asıl o beni kurtarmışken benim kendisini kurtardığımı düşünmesi ne aptalcaydı."

"Biliyorum, yakındınız..." Vhalla oturur konuma geçti.

"En ufak bir fikrin dahi yok." Onunla yüzleşmek için döndü. "Büyük ihtimalle arkadaşlar ve yanında olmaktan keyif alan insanlar arasında büyüdün. En iyi yıllarımda bile tuhaf ve soyluluğuyla büyüsü yüzünden mesafeli durulan biriydim. Yaşıtlarım arasında beni prensleri dışında bir şey olarak gören

tek bir kişi vardı. *Larel.* Ve ben onu kendimden uzaklaştırdıktan sonra... sonra bile geri geldi. Hak ettiğimden çok daha iyi bir arkadaştı."

"Bu doğru değ–"

"Ve elinde orduda senin yanında olmak için kâğıtla bana geldiğinde ona hazır olmadığını söyledim."

Vhalla'nın suçuydu.

"Yeterince eğitimli olmadığını, savaşmaya uygun olmadığını biliyordum. Ama onu..." Elleri bir anda Vhalla'nın omuzlarını kavradı. "Onu koruyabileceğimi sandım. Aynı seni koruyabileceğimi sandığım gibi."

Vhalla ne diyeceğini bilemedi.

"Ama işte sen de hayatına kasteden bir saldırının ardından morluklar ve kesikler içindesin. Onun yanında kanlar içinde yatmamanın tek nedeni... şans. Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Onu sarstığında Vhalla sırtındaki acıyla irkildi. Aldrik durdu ve kocaman açılmış gözlerine baktıktan sonra başını eğdi. "Larel öldü ve sen de ölebilirdin... Ben kimseyi koruyamadım."

Vhalla'nın omuzlarını tutarak oturdu; saçları yüzünü örtüyordu. Nefes aldığında Vhalla konuşmaya devam edeceğini düşündü ama nefesini yavaşça verdi; ardından titrek bir nefes daha alıp sessiz kalmaya devam etti. Titremeleri başta hafifti; omuzlarından başlayıp engel olmaya çalışmasına rağmen ellerine indi.

Vhalla onu duydu, *o nefesi,* bir damla gözyaşının kaçmayı başardığı ânı. Yıkıcı kedere nihayet boyun eğdiğinde boğazından yükselen o tuhaf, kısık sesi duydu. Yorgundu, çok çalışmıştı ve en yakın arkadaşı olarak gördüğü kişiyi kaybetmişti. Aldrik –veliaht prens, geleceğin İmparator'u, Ateş Lordu, Siyah Alay'ın lideri, büyücü Aldrik– sonuçta bir insandı. Ve insanlar yıkılabilirdi.

Tutuşu gevşedi ve elleri kollarından aşağıya doğru kaydı ama onları Vhalla'nın üzerinden çekmedi. Çarşafa düşen ilk

damlayla Vhalla acı ve şokun etkisinden kurtuldu. Kollarını uzatıp hiç tereddüt etmeden onu kendine çekti ve adamın yüzünü göğsüne bastırdı. İnatçılığından dolayı sadece kederini dışa vurmanın bile onun için utanç kaynağı olacağını biliyordu.

Bastırdığı gözyaşları prensin göğsünü sıkıştırdığında, acısının kendininkini alevlendirdiğini fark etti. Ona sıkıca sarılıp saçlarını okşarken prense, kimseden talep etmeyeceğini bildiği desteği vermeye çalışıyordu. Nihayet kendini bırakırken elleri hareket edip Vhalla'nın beline dolandı. Sırtındaki yara dokunuşa isyan etse de Vhalla hiçbir şey söylemedi. Prensin kendisine ağlamak için ikinci bir şans tanımayabileceğini fark ederek kederini dökmesine engel olacak hiçbir şey yapmadı.

Güneş ışığı odayı doldururken uyumasına yönelik talebi yerine getirmedi. Prens gözyaşları dindikten sonra bile kollarında kaldı. Vhalla onun bu pozisyonda rahat olmayacağını bilse de kollarındaki hali prens gibi kendisine de iyi geldiğinden hareket etmeyi önermedi.

Aldrik sonunda geri çekildiğinde ayağa kalkmadan önce başını çevirdi. Elini yüzüne doğru götürürken Vhalla mahremiyetine saygı duyarak bakışlarını kaçırdı. Prens tekrar Vhalla'ya döndü.

"Yorucu bir gün bizi bekliyor." Sesi duygusuz ve mesafeli çıkmıştı.

"Ne olacak?" Bu sorunun cevabını bilmek istediğinden emin değildi.

"Sen de duydun; sana saldırılar sık ve acımasız olacak." Uzanıp çenesini hafifçe çevirerek Vhalla'nın bakışlarını kendi üzerine çekti.

Yüzü, kızarmış gözleri hariç kendini toparlamıştı; son bir saati ağlayarak geçirmiş bir adam gibi görünmüyordu. Çenesi kararlılıkla kasılmış, kaşları özenle yapılan planların ağırlığıyla çatılmıştı. Vhalla ona yöneltilmiş çaresiz duygular karşısında nasıl hissedeceğini bilemedi.

"Bugün senin üç kopyanı yapacağız."

"Kopya mı?" Gözlerini kırptı.

"Dün gece binbaşılarla orduda sana benzer, aynı boyutlarda ve yapıda kimler olduğunu konuştuk. O kadınların hepsi bugün teker teker gelecek ve biz onları sana çevireceğiz." Vhalla'nın bunun binbaşıların değil de onun planı olduğunu anlayabileceği kadar net konuşmuştu. "Her biri benim, kardeşimin ya da babamın yanında at sürecek, böylece asıl yerini askerler dahil hiç kimse bilmeyecek."

"Eğer üç kopyam olacaksa ben nerede olacağım?" demeye cesaret edebildi.

"Herkesin gözü önünde gizleneceksin." Nazikçe yanağını okşadı. "Bugünden itibaren adın kopyalarına ait. Sana değil."

"Ne?" Vhalla şaşkına dönmüştü.

"Yarından itibaren içlerinden biri gerçek Vhalla Yarl olacak. Ama hiçbiri gerçek Vhalla Yarl olmayacak. Sen hiçbir özelliği ya da değeri olmayan askerlerden biri olacaksın. Batı piyadeleriyle birlikte geldiğini düşüneceklerinden kimse kim olduğunu sorgulamayacak. İstediğin ismi ve hikâyeyi uydurabilirsin ama fazla zamanın yok."

"Bunu yapamam..." diye sızlandı, kılıç tutmasını dahi bilmiyordu.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi Aldrik kesin bir ses tonuyla. Başını iki yana salladı. "Bu, şu an elimizdeki en iyi seçenek ve seni *kaybetmeyeceğim.*"

"Peki ya diğer kadınlar? Hedef haline gelecekler," diye fısıldadı.

"Aynen öyle ve eğer içlerinden biri ölürse Kuzeyliler Rüzgârgüdücü'yü öldürdüklerini sanabilirler," dedi soğuk bir sesle.

"Aldrik, birinin kızından, hatta belki annesinden bahsediyorsun; birinin..."

"Umurumda bile değil!" Ani şiddeti karşısında Vhalla yerinden zıpladı. Aldrik hızla odanın diğer tarafına gitti. "Bir seçim yapmam gerekiyor Vhalla. Senin hayatına karşı onlarınkini düşünmeden seçerim. Eğer ölürlerse İmparatorları için onurla ölmüş olacaklar." Tekrar ona döndü ve Vhalla –dehşete düşerek– doğruyu söylediğini fark etti; o kadınların hayatını gerçekten umursamıyordu. Onun gözünde harcanabilir kişilerdi.

Vhalla parmaklarıyla oynadı.

"Sen yürüyüşe Baldair'le devam..."

"Ne?" Vhalla ayağa fırlayarak isyan etti. Baldırına bir acı saplandı ve Aldrik hemen onu tuttu. "Aldrik, hayır, beni bırakma. Beni yalnız bırakma!"

"Sakin ol. *Şşş.*" Bu aslında bir emir olsa da rahatlatıcı sesi istenen etkiyi gösterdi. "Sıradan bir asker gibi görünmek için orada yolculuk etmelisin. Sadece Kuzey'e varana kadar." Aldrik kızın saçını gözlerinin önünden çekti. "Sınıra ulaştığımızda ordu ormanda ilerlemek için küçük gruplara ayrılacak. O zaman benim yanımda olacaksın."

Vhalla yüksek sesle burun çekti, gözyaşları geri dönüyordu.

"O zaman benim yanımda olacaksın Vhalla'm, leydim, aşkım." Aldrik dudaklarını sertçe onunkilere bastırarak daha fazla itiraz etmesine engel oldu.

"Peki söz v–" Burnunu çekti.

"Söz veriyorum." Çenesi bir anlığına titredi ve ardından Vhalla'yı tekrar öptü. Ağzında yenilginin tadı vardı ve Vhalla bu tadın ağzında kalacağına emindi. "Şimdi sen bana güçlü olacağına dair söz ver."

"Söz veriyorum." Yüzü ıstırapla kasıldı.

Aldrik onu kendine çekti ve Vhalla ona ellerini titretecek kadar sıkıca tutundu. Prensin uzun parmakları kızın saçlarında dolaştı. "Güvende olman için ne feda etmem gerekirse edeceğim."

Vhalla ona tamamen inanıyordu; bu damarlarında yeni bir dehşetin dolaşmasına neden olmuştu.

Prens onu aynı kattaki başka bir odaya götürüp beklemesini söyledi. Vhalla neyle karşılaşacağını bilmeksizin beklerken yanında İmparator'la geri döndü.

Vhalla, Aldrik'in parçalanmış giysilerinin üzerine örttüğü battaniyeyi kavradı. İmparator hor gören gözlerle ona bakıyordu. Aldrik ise kendini tamamen kapatmıştı.

"Peki, başlayalım." İmparator Solaris masaya doğru yürüyüp elindeki dosyayı açarak önünde birkaç kâğıtla oturdu.

Aldrik birliklerinden seçilmiş kadınlara eşlik eden binbaşıları teker teker içeriye aldı. Vhalla da teker teker hepsine Vhalla Yarl olmanın ne demek olduğunu anlattı. Onlara çocukluğundan ve Cyven'deki evinden bahsetti. Kütüphaneyi, Mohned'i, çıraklığını, Roan'ı ve Sareem'i anlattı. Ateş ve Rüzgâr Gecesi ve duruşması sırasında olanları aktardı. İmparator ve binbaşıların gözleri önünde kendini onlara açtı.

Bu, Yansıtma gibiydi. Konuştu ve hareket etti ama zihni bambaşka bir yerdeydi. Her sözcükle kendine ait parçaları verdikçe daha az Vhalla Yarl oldu.

Son kadının boyu neredeyse kendininkiyle aynıydı. Uzun, koyu sarı saçlarıyla Güneyli ve Doğulu karışımı bir görüntüsü vardı. Vhalla daha açık renk saçları ve mavi gözlerine rağmen kendine en çok benzeyen kadının bu olduğunu düşündü. Kadın odadan dışarı çıkarılırken Vhalla'ya teşekkür etti. Vhalla, onun yerini alma fırsatına teşekkür ettiğine göre, az önce hayatı hakkında anlattığı hiçbir şeyi dinlememiş olması gerektiğini düşündü.

Vhalla'nın hikâyesini tekrar tekrar anlatması ve kadınların odaya gizlice sokulup çıkarılması gerektiği için işleri öğle saatlerine kadar sürdü. Son kadın da tutulduğu odaya geri götürüldüğünde Vhalla bitkindi.

Aldrik ve İmparator da Vhalla'yla aynı kadını seçtiler ve o kadın, Aldrik'in yanında at sürecek kopya oldu. Vhalla'ya yeni giysileri olarak kadının çantası verildi. Aldrik eline ayrıca bir hançer ve bir mürekkep şişesi tutuşturarak görünüşünü değiştirmek için elinden geleni yapmasını söyledi.

Titrer halde, banyoda tek başına kalan Vhalla dikkatlice üzerindeki bir gece önceden kalan kiri ve kanı temizledi. Kahverengi buklelerini siyaha boyayan mürekkebi özenle saçına sürdü. Biraz bekledikten sonra yıkayıp aynı işlemi üç kez daha tekrarladı. Aynada sonucuna baktı; saçının rengi gerçekten de değişmişti.

Vhalla, Larel'in sıcaklığını kullanarak saçını nasıl düz ve yumuşacık hale getirdiğini hatırlayarak dudağını ısırdı. Hıçkırığını bastırdı ve altlarına hava kabarcığı sıkıştırdığı parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu konuda beceriksizdi ve herhangi bir başarıya ulaşması birkaç dakika sürdü. Ama saçları normaldeki dalgalı hallerine kıyasla daha düz ve Batılıları andıran şekilde kurumuştu. Böyle daha uzun görünüyorlardı ve Vhalla bilinçli bir şekilde tekrar kısaltmamaya karar verdi. Bunu bir kez yapmış ve hiç kimse olamamıştı. Bu sefer yeni kimliğine bürünecekti.

Vhalla yine de hançeri eline aldı. Kâküllerini öne getirip kaşlarının hemen üzerinden dümdüz kesti. Aynı sene içinde ikinci kez aynadan kendisine bakan kişiyi tanıyamadı. Lavaboya doğru eğilip elini ağzına bastırarak, anısını onurlandırmaya karar verdiği kadın için ağlamamaya çabaladı.

Kendine gel. Vhalla Yarl'ın arkadaşı ölmüştü ve Vhalla Yarl onun yasını tutacaktı. *O, Vhalla Yarl değildi.* Tekrar aynaya bakıp kararlılığını takındı. Sert gözlerine ve yabancı yüzüne bakarak kendi kendine *Vhalla Yarl olmadığını* tekrarladı. Hızla banyoyu temizleyip diğer kadına ait –kendini düzeltti– *kendisine* ait giysileri giydi.

Banyodan çıkıp İmparator ve Aldrik'in beklediği yere döndü. İki adam da onu baştan aşağı süzdüler. İmparator sandalyesinde geriye yaslandı.

"İş görür," dedi parmaklarından birini dudağına sürterek.

"Adın ne?" diye sordu Aldrik.

"Serien," diye cevapladı tereddütsüzce.

"Serien, soyadın ne?" diye sordu.

"Serien Leral," dedi ve adamın, ismin ilham kaynağını anladığını gördü.

Aldrik kendine hâkim olmaya çabaladı. "Nereden geliyorsun?" Çenesi kasılmıştı.

"Qui adında bir kasabadan. Orası hiç gitmek zorunda kalmamanızı umduğum bir maden kasabası," dedi. Hikâyesi onun için inşa edilmişti.

"Qui nerede?" İmparator ellerini dizlerine koyarak öne eğildi.

"Eski yollardan gidildiğinde Norin'le başkentin tam ortasında."

"Ailen?" diye sordu Aldrik.

"Babam madenciydi ve her daim sarhoştu. Annem âşık olduğunu sandığı için Doğu'daki evini terk eden yaralı bir kadındı. Ben daha küçük bir çocukken öldüler ve ben de madenlerde çalıştım." Gözlerinin rengi yüzünden değiştirdiği küçük ayrıntıya rağmen İmparator'un hikâyesini tanıyıp tanımayacağını merak etti. Soğuk bir ifadeyle gülümsedi; *elbette tanımayacaktı.* Larel onun için bir şey ifade etmiyordu, İmparator'un oğlunun Qui'deki madenlerden kurtardığı kızı hatırladığını bile sanmıyordu.

"Neden buradasın?" İmparator onun kendinden emin bakışlarını sorguladı.

"Daha iyi bir hayat kurmak ve İmparator'a hizmet etmek için," dedi düşünmeden.

"Aferin Bayan Yarl." İmparator tekrar geriye yaslandı.

Kız meraklı gözlerle ona baktı. "Bayan Leral," diye düzeltti.

Adam sadece gülümsemekle yetindi.

"Zırhın burada." Aldrik ayağa kalktı ve onu arkalarındaki masanın yanına çağırdı. Masanın üzerinde sade bir göğüslükle

örgü zırh duruyordu. Vhalla bir anlığına şaşakaldı, diğer kadınlardan biri Aldrik'in onun için yaptığı zırhı giyecekti. *Hayır,* diye hatırlattı kendine, Aldrik o zırhı Vhalla Yarl için yapmıştı ve *o, Vhalla Yarl değildi.*

Örgü zırhı üzerine geçirdi. Bu, Serien'in sade ve hayranlık uyandırmayan zırhıydı. Asker kalabalığının içine girdiğinde onun diğerlerinden ayrılmasını engelleyecek bir zırhtı. Aldrik sessizce göğüslüğü takmasına yardımcı oldu. Kendi zırhından daha ağırdı ve eldivenlerini takarken eklenen ağırlığı sağlam bacağının üzerine verdi.

Prens döndü ve ona bir kılıç uzattı. Neyse ki kılıç sağ eliyle çekebilmesi için sol bacağına, yani sağlam olana takılıyordu. Kıpırdanarak kalçasına binen ağırlığı dengeledi.

"Sorun var mı?"

Uzun süreli bir duraksama oldu ve gözleri birbirleriyle buluştu. Prensin ona baktığında ne gördüğünü, *kimi* gördüğünü merak etti.

"Serien?"

Ona bu isimle hitap ettiğini duymak tuhaftı. Fakat bu ismi söyleyerek onu yeni kimliğine ikna edebilecek tek kişi varsa o da Aldrik'ti. Başını iki yana salladı.

"Güzel, Altın Muhafızların emrine gireceksin. Gidebilirsin."

Başıyla onayladı. Kendi gözleri de prensin gözlerindeki mesafeyi yansıtıyordu. Bez çantasını alıp kısaca selam verdi. Yaralı bacağı ve üzerinde zırhla merdivenleri inmeye çalışırken yumrukları sıkmaktan bembeyaz olmuştu. Kararlı olsa da dikişlerinin atmaması için özen gösteriyordu.

Serien arka kapıdan oteli terk ettiğinde güneş batmak üzereydi.

25

Ölenlerin bedenleri gün batımına çıkarıldı ki Ana, ruhlarını Baba'nın sonsuz diyarına uğurlayabilsin. Serien, Kesişim meydanını dolduran kalabalığın arasına karıştı ve kimse ona dönüp bakmadı. Kırmızı kumaşa sarılı beş bedeni taşıyan özenle yapılmış platforma baktı.

İçlerinden biri Larel Neiress'di, dünya onu kırdıkça Vhalla Yarl'ın parçalarını birleştiren kadın. Fakat bu sefer elleri orada değildi ve Vhalla Yarl üç parçaya bölünmüştü.

Maskeli bir Emengen, cenaze ağıtını söylerken veliaht prens bedenlerin yanında metanetle duruyordu. Serien dişlerini sıkıp kalbine bir duvar ördü. Ağlamayacaktı. Hiç tanışmadığı bir kadın için ağlayamazdı.

Fakat gözleri dikkatliydi ve veliaht prensin tüm dikkatinin dördüncü bedenin üzerinde olduğunu fark etti. Alevlerinin açıklanamayacak bir şekilde o bedene yöneldiğini hissetti. Sonunda midesi düğümlenmeye başlayınca kalabalığın içinden çıktı.

O, gidecek hiçbir yeri ve onunla ilgilenecek kimsesi olmayan yalnız bir serseri, Kesişim'deki bir hayaletti. Serien çevresindeki birçok binadan birinin kemerine tünedi, oranın sahibi

tarafından kovulduktan sonra iki kez geri döndü. Sonunda adam denemekten vazgeçti.

Hayat normale dönerken kalabalığın keyifle hareket edişini izledi. Dağınık saçlı Güneylinin üç büyük penceresi olan otele dört kez gidip her seferinde tek başına ve keyifsizce tanıdık hana dönüşünü izledi. Boğazında bir düğüm oluşsa da onu hemen çözdü; *bunlar başka bir kıza ait duygulardı.*

Ordu sonunda meydana toplanıp yürüyüşe hazırlandığında Serien bir kızın bitkin kalıntılarından ibaretti. Korkudan neredeyse hiç uyumamıştı, hain zihninin karşısına getirebileceği şeylerden ve açıkta uyuma korkusundan. Bir atı olmasa da içgüdüsel olarak sıranın ortasında kendine yer buldu. Bu kadar çok gümüş göğüslükle çevrelenmiş olmak tuhaftı fakat bunu hızla yeni gerçeği olarak kabullendi.

Solaris ailesi tüm zırhlarını kuşanmış halde otellerinden çıktığında bir tezahürat koptu. Otelin önüne altı at dizilmişti, üçü hanedan ailesine diğer üçü de yanlarında yürüyen siyahlara bürünmüş kadınlara aitti. Yüzleri siyah kapüşonlu pelerinleri tarafından gizlenen ve her biri hanedan üyelerinden birinin yanında yürüyen kadınların hepsi, neredeyse aynı vücut yapısına sahipti. Pelerinlerinin sırtlarına gümüş kanatlar işlenmişti. Bu, onları çok güzel birer hedef haline getiriyordu.

Serien, ruhsuz bir ilgiyle içlerinden birinin, yüzünde şimşeğe benzer beyaz bir çizgisi olan siyah ata binişini izledi. Kadın, veliaht prensin sağındaydı ve Serien, prensin yerini almadan önce kadına bir bakış attığını gördü.

"En azından hangisi olduğunu saklamaya çalışabilirlermiş," dedi çevresindeki askerlerden biri.

"Hangisinin Rüzgârgüdücü olduğunu anlamak zor değil," diye onayladı bir diğeri.

"Ateş Lordu karanlık sevgilisini gözünün önünden ayırmaz."

Serien, veliaht prens ve Rüzgârgüdücü Vhalla Yarl arasındaki gerçek ilişkinin ne olduğuna yönelik konuşmalara katılmasa da kulakları söylenenleri işitiyordu. Birçok kişi ikisi arasında bir şeyler olduğuna dair fikir birliğindeydi ama ne olduğuna yönelik teorileri çeşit çeşitti. Yanında kapüşonlu Rüzgârgüdücü'yle yerine geçen genç prense iki adam ve bir kadın katıldı.

"Bu kadar yeter, hizaya girin!" diye emretti bir Doğulu.

Adamın atı yanına geldiğinde Serien başını kaldırıp ona baktı. Altın kolçaklı adam bakışlarına karşılık verdi. Adamın gözleri kısıldı ve dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı.

"Daniel, ne oldu?" diye sordu sol tarafındaki bir Güneyli.

Serien hızla dikkatini tekrar önüne çevirdi. Sıranın ortasını seçmemeliydi. Serien ellerini birleştirip onlarla oynamaya çalıştı ama ağır eldivenlerle bunu yapmak zordu. O yüzden dudağını ısırmakla yetindi.

"Yok bir şey," diye cevapladı Doğulu. "Üzgünüm, yok bir şey."

Kesişim'den çıkarlarken tüm zırhlarını kuşanmış halde, iki katı hızla giden atlara ayak uydurmak zordu. Serien'in baldırı acıyla bağırıyordu ve kız çığlık atmamak için gösterdiği çabadan ter içinde kalmıştı. Yavaşlamaları söylendiğinde bile ilerlemek kolaylaşmıyordu. Dikişlerinin açıldığına emindi.

Serien tüm gün boyunca gözlerini karşıdan ayırmadı. Büyük İmparatorluk Yolu yakında sonra erecekti. Kuzey'den önceki son karakola ulaşacak ve sonra yollarına tehlikeli topraklarda devam edeceklerdi. Kasvetli ruh hali diğer hiçbir askerle uyuşmuyordu ve Serien dur emri gelene kadar transta kaldı.

O an Serien'in ne yapacağını bilmediği ilk andı. Diğer herkes ne yapması, nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Çadırları ve görevleri vardı. Bir askerin sıradan hayatını yaşarken hiç tereddütsüz hareket ediyorlardı.

Serien yavaşça hareket ederek, çevresindeki konuşmalardan çadır arabasına gidip herhangi bir çadır alıp almayacağını öğrenmeye çalıştı.

"Asker," diye seslendi arkasında duran bir adam.

Serien döndü ve tanıdık gözlerle karşılaştığında göğsü sıkıştı.

"Sen orduya yeni katılanlardansın, değil mi?" Daniel elini beline koymuş karşısında dikiliyordu.

"Evet," diye mırıldandı Serien.

"Adın?" Bu sorunun zoraki çıktığı belliydi.

"Serien Leral," diye yanıtladı, adamın bunu aklında tutmasını umarak.

"Bakalım şunu nasıl kullanıyorsun." Kılıcını işaret etti.

Kız, Doğuluya baktı. Ne yapıyordu? Daha bir gün bile olmadan kimliğini ortaya çıkaracaktı. Bir iki kişi onunla konuşan Altın Muhafıza baksa da durum, üzerinde düşünmelerine değmeyecek kadar sıradan görünüyordu.

Serien kararlı bir ifadeyle kılıcını çekti. Çok ağır olduğundan ânında dengesini kaybetti. İki eliyle kılıcı kavrayarak dengesini sağlamaya çalıştı. Daniel akıcı tek bir hamleyle kendi kılıcını çekip savurduğunda kızın silahı ellerinden uçup kuma düştü.

"Bu adil değil!" diye isyan etti.

"Düşmanın adil davranacağını mı sanıyorsun?" Daniel bir adım yaklaştı. "Ne kadar zamandır çalışıyorsun?"

Serien gözlerini kaçırdı. Hiçbir şey söylememeliydi. "Çok olmadı." Bu, kulağa "hiç çalışmadım" demekten iyi gelmişti.

"Batı standartlarını çok düşürmeye başladı." Kılıcını kınına sokup kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Sen* Batı'dan geliyorsun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dramatik bir ifadeyle iç çekti ve gözlerini devirdi. "Peki, sana öğreteyim."

"Ne?"

"Emrimdeki askerlerden birinin bu halde savaşa gitmesine izin veremem." Sözlerinde tanıdık bir ton yankılanıyordu. "Hadi, çadır alanının dışına çıkalım."

Onu çöle, ordunun yerleştiği alanın dışına doğru takip etti. Çok uzaklaşmadılar; sadece geniş bir daire çizebilecekleri ve kılıçlarını tasasızca savurabilecekleri kadar açık alanın olduğu bir yere gittiler.

"Öyle tutma. Benim nasıl tuttuğuma bak." Kendi kılıcında gösterdi ama yine de kızın ellerinin yerini düzeltmek zorunda kaldı. "İşte böyle."

"Çok ağır," diye fısıldadı.

"Dökme çelik." Daniel kıkırdadı. "Şimdi savur."

Serien yürüyüşten dolayı bitkin, acı içinde ve terle kaplı olsa da bu hali, günbatımına kadar Daniel'la çalıştıktan sonraki halinin yanında önemsizdi. Her uzvu ağrıyor ve omuzları isyan çığlıkları atıyordu; kılıcını kınına sokarken neredeyse onu taşıyamayacak haldeydi.

"Bugünlük bu kadar yeter." Daniel durumu fark etti.

Serien başını sallayarak teşekkür etti. "Daniel," dedi kısık bir sesle kampa doğru ilerlerlerken.

"Efendim?" Ses tonu tanıdık bir hal almıştı.

"Herhangi bir çadır alabiliyor muyum?"

"Henüz çadır almadın mı?" Şaşırmış görünüyordu.

"Hayır, almadım. Bana hiçbir şey söylemediler." Dudağını ısırdı.

"Hiç çadır kalmamıştır." Daniel eldivenli ellerini saçında gezdirdi. "Benimle kalmak ister misin?" Sorusu, kararsızlığını açıkça belli edecek kadar nazikti.

"Kalamam."

"Neden?" diye sordu Daniel içtenlikle. "Neden kalamazsın?"

"Çünkü ben..."

"Tek başına kumun üzerinde uyumana izin vermeyeceğim." Bu Serien'e de çekici gelmiyordu. "Biriyle beraber mi yolculuk ediyorsun Serien?"

Daniel gözlerine baktı ve Serien bir cevap bulmakta zorlandı. "Üzgünüm, bunu yapamam."

Serien onu geçip arkasına bakmadan ilerledi.

Tam onun söylediği gibi oldu. Çantasını yastık yaparak açıkta uyudu. Güney an itibariyle kışın pençesinde olsa da Çöl sıcaktı ve sıcaklık akşam saatlerinde de etkisini sürdürüyordu. Ay gökyüzünün yarısına varana kadar titremeye başlamadı.

Serien uyandığında omuzlarına bir battaniye örtülmüştü. Üzerine işlenmiş bir isim olmasa da askerlere dağıtılanlardan daha kaliteli görünüyordu. Gece vakti onu üzerine örten hayaleti görebilecekmiş gibi çevresine bakındı. Fakat bunu yapmış olabilecek kimseyi göremedi.

Battaniyeyi bir sonraki gece ve ondan sonraki gece de kullandı. Bir kereliğine kısa bir an için diğer kızın, zihnini bedeninden ayırıp gecenin karanlığında malum prensin yanına gidebilmesini sağlayan yeteneğini düşündü. Ama bu fikri hızla aklından çıkardı. O prens ona ait değildi; onun Serien'le arasında hiçbir şey yoktu. O gece kendiyle tartışarak uykuya daldı. *Eğer Serien'le Prens Aldrik'in arasında bir şey yoksa neden soğukta tek başına uyuyordu?*

Üçüncü gecede diğer askerler onun mesafeli ve farklı olduğunu sezmeye başladılar.

"Sık sık Lord Taffl'la antrenman yapıyorsun," dedi yanında yürüyen askerlerden biri.

"Bu bir onur," dedi kuru kuru.

"Lordun gözünde özel bir yerin mi var?" diye sordular.

Cevap vermedi.

"Hey, sana bir soru sordum." Asker elini yüzünün önünde salladı.

İleriye bakmaya devam etti.

"Senin sorunun ne?" diye homurdandı adam.

"Hanımefendiyi rahat bırak," diye emretti Daniel atının tepesinden.

"Kesin özel bir yeri var," diye mırıldandı asker, arkadaşına.

Serien tüm gün bu sözleri aklında tuttu ve sonra bu konuda Daniel'la yüzleşti. Kılıcını kuma attı. Baldırı zonkluyordu, bu büyük ihtimalle baldırlarına taktığı zırhı bir haftadır hiç çıkarmadığı içindi. Yarası o kadar berbat haldeydi ki ona bakmaya cesaret bile edemiyordu.

"Aramızda bir şey olduğunu düşünüyorlar."

"Ee?" Daniel kendi kılıcını kınına sokup onunkini yerden aldı.

"Buna devam edemeyiz yoksa..."

"Ne?" Kılıcını ona uzattı. "Yoksa ne düşünecekler?"

"Aramızda bir şey olduğunu." Serien silahı ondan almadı.

"Düşünseler ne olacak?"

"Düşünmemeliler," diye ısrar etti.

"Neden?" Daniel omuzlarını silkse de gözlerinde acı ve kırgınlık vardı.

"Çünkü biz..." Adam ona doğru bir adım yaklaşınca sesi kısılarak kesildi.

"Biz ne? Biz neyiz?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Serien sonunda bıkkınlıkla kılıcı alıp kınına soktu.

"Ben de aramızdaki şeyi henüz kelimelerle ifade edemiyorum." Daniel duygularını tüm açıklığıyla karşısına sermişti. "Ama sana yardım etmek, sana göz kulak olmak istiyorum. Kim olduğunu bile bilmemem gerektiğinin farkındayım ama bildiğime memnunum."

Serien başını iki yana sallayarak duyduklarını unutmaya çalıştı.

Daniel, "Bana bak," dedi yumuşak bir sesle. Serien tekrar başını salladı. "*Vhalla,* bana bak."

Gerçek adını duyunca gözleri anında adama kaydı. Maskesini düşürdü ve büyük uğraşlarla inşa ettiği duvarlarını yıktı. Bu, acısını artırıp gerçeği kabullenmesini zorlaştırdı.

"Bana öyle hitap etme," diye yalvardı. "Lütfen Daniel, bana öyle hitap etme."

"Bu senin adın." Hızla eldivenini çıkardı. Eli çenesi boyunca dolaşırken Serien dokunuş karşısında hareketsiz kaldı. "Onu neden senden aldılar?"

"Güvende olayım diye," diyerek hıçkırdı, gözyaşlarıyla savaşını kaybediyordu.

Adam itiraz edemeyerek iç çekti. "Benim de güvende olmana yardım etmem için bana izin ver. Bu gece yine dışarıda, yerde uyuma. Senin orada olduğunu düşünmek göğsümde gitgide genişleyen bir yara açtı."

"Bunu neden yapamayacağımı biliyorsun." O an adama bakan Vhalla mı yoksa Serien mi emin değildi ama Daniel bakışlarına karşılık veremedi.

"*O* da güvende olmanı ister," diye mırıldandı Daniel. Eli yenilginin ağırlığıyla yüzünden kaydı. "Sana dokunmayacağım, yemin ediyorum."

Güneş kum tepelerinin ardından batıyor, adamın Doğulu tenini altın rengine çeviriyordu. Vhalla yutkundu ve içindeki Serien'i bulmaya çalıştı. Kalbi acıyordu ve zihni ağırlaşmıştı ama bir gece daha soğukta uyumak istemiyordu ve *çok yorgundu.*

Serien başıyla onayladı.

Daniel uzun bir an boyunca inanmaz gözlerle ona baktı. Onu hızla kampa götürdü. Kampın ortalarında duran orta büyüklükteki bir çadıra doğru yöneldiğinde Serien'in kalp atışları hızlandı. Yanında benzer iki çadır daha vardı ve Baldair'inki de çok uzak değildi.

Gözleri genç prensin çadırına kaydı. O bunu fark edecekti. Daniel'la zaman geçirdiğini henüz öğrenmediyse bile öğrenecekti. *Aldrik'e söylerse ne olacaktı?*

Paranoyak bir biçimde çevresindeki askerlere baktı. Fakat hiç kimse ona dikkat etmiyordu. Daniel bir lord ve binbaşı olabilirdi ama yeni terfi olmuştu ve belli ki sıradan bir askerden çok da üstün kabul edilmiyordu. Çadırına kimi, neden aldığıyla kimse ilgilenmiyordu.

İçerisi sıradan bir asker çadırından daha geniş, üç kişinin rahatça sığacağı büyüklükteydi. Serien aptal aptal oturarak gözlerinin loş ışığa alışmasını bekledi. Daniel Alevtaşıyıcı olmadığından birbirlerini görmeleri için alevlerini çağıramazdı, o yüzden batmakta olan güneşle doğmakta olan ayın ışığına muhtaçlardı.

"Bunu nasıl çıkaracağını biliyor musun?" Kendi göğüslüğünün yarısını çözmüştü bile.

"Bildiğim söylenemez." Aldrik'in ona gösterdiklerini unutmuştu. Bu göğüslüğü çözmek prensin onun için yaptığından daha karmaşıktı.

"Dur sana göstereyim." Daniel sanki kız bir anda kaçabilirmiş gibi yavaşça hareket etti. Göğüslüğü omuzlarından kaldırdığı anda Serien rahatlamış bir iç çekti. Zırhın ne kadar ağır olduğunu unutmuştu. Serien hemen örgü zırhı da üzerinden attı.

"Ne..." Daniel itiraz etmesine fırsat tanımadan kızın bacağını açtı. Serien dikkatini neyin çektiğin fark etti. Baldırı kan içindeydi, sargıları işe yaramaz bir halde sarkık duruyordu ve dikişler açıldığından derisi parçalanmış gibiydi. "Ana aşkına, sen nasıl yürüyorsun?"

"Alıştım." Kendi bedenini yaralı görmenin dehşet verici bir çekiciliği vardı. Serien bedenini kendine ait hissetmediği için mi bu kadar sakin kalabildiğini düşündü. Artık hiçbir şey ona ait değildi, adı bile.

"Hayır, bu çok kötü durumda." Daniel çantasını karıştırdı. "Şifacıya gitmen gerek."

"Hayır!" Adamın bileğini kavradı. "Soru sorarlar."

"Hayır, sormazlar." Daniel ona güvence verdi. "Serien, sen önemsiz birisin. Ben de önemli sayılmam. Askerler sürekli yaralanır. Endişelenmeyi bırak." Avucunu kızın başına koyup hızla çadırdan çıktı.

Serien onun yokluğunda sessizce gün yüzüne çıkan duygularla savaştı: suçluluk, utanç, acı, yorgunluk ve *rahatlama.* Tek başına olmadığı için mutluydu.

Daniel bacağını tekrar sardı ve bir hafta boyunca onunla antrenman yapmayı reddetti. Serien zamanın çoğunu uykusuz geçen geceleri telafi etmek için uyuyarak geçirdi. Çadır kurulur kurulmaz içine saklanıp dünyadan kaçıyordu. Karanlıkta ne Serien olması gerekiyordu ne de Vhalla. Hiç kimse olabiliyordu ve bu gözlerini kapatabilecek kadar huzur bulmasını sağlayan tek şeydi.

Ordunun çevresindeki nöbetçiler ve gözcüler artırıldı ama başka herhangi bir saldırıyla karşılaşmadılar. Kuzey'e yürüyüş o kadar huzurluydu ki insanın sinirlerini bozuyordu. Askerler sıkılmaya başladı ve bu da dedikodulara ortam hazırladı.

"Nihayet onu tekrar çadırına götürmeye başladığını duydum." Serien'in yanındaki geveze asker bu dedikodu hakkında oldukça heyecanlıydı.

"Kimin?"

"Veliaht prens ve Rüzgârgüdücü. Başka kim olacak?"

Serien konuşan askerlere doğru baktı.

"Ama her zamankinin iki katı içki tükettiğini duydum."

"Hem ona hem kadına yetecek kadar mı?"

"Kadını suçlayamam. Ateş Lordu'yla yatmayı düşünmek için bile zilzurna sarhoş olmak gerek!" Hepsi güldü.

Serien, Vhalla Yarl'ın nasıl bu sözleri hiç işitmeyecek kadar sağır olabildiğini merak etti. Duydukları zihninde kaldı. Ta ki o gece Daniel'la çalışmaya başlayıp gitgide gelişen hamlelerinde onları kullanana kadar.

"Gittikçe daha iyi oluyorsun, biliyorsun değil mi?" diye cesaret verdi Daniel daha sonra yan yana dinlenirlerken.

"Öyle mi?" Ona bakmak için yan döndü.

"Öyle." Gülümsedi.

Serien o güne kadar hiç yapmadığı bir şey yaptı. O da gülümsedi.

Daniel'ın yüzündeki ifade sanki o da aynı şeyi fark etmiş gibi eriyip gitti. "Vh–Serien," dedi, en son adını kullandığında, ona bunu yapmaması için yalvardığını hatırlayıp kendini düzelterek. O isim Serien'in tüm gücünü tüketiyor ve ona dünyada yanlış olan şeyleri hatırlatıyordu. Serien olmak daha kolaydı.

"Efendim?"

"Sana dokunabilir miyim?"

Bu soruyu beklemediğinden gözlerini kırpıştırdı ve karanlıkta adamın yüzünü seçmeye çalıştı. Bunun için adama yaklaşmayı da denedi ama çabası sonuçsuzdu. Ay küçülmeye başlamış ve geceleri daha karanlık bir hal almıştı.

"Bu nasıl bir soru?" diye fısıldadı.

"Dokunmayacağıma yemin ettim," diye hatırlattı. "Ama dokunmayı istiyorum."

"Nasıl?" Kalbi göğsünde deli gibi atmaya başlamıştı.

"Henüz bilmiyorum." Daniel ona yaklaştı. "Ama öğrenmeyi diliyorum. Dokunabilir miyim?"

Serien yutkundu, boğazı yapış yapıştı. "Dokunabilirsin."

Bu sözcük ağzından kaçıvermişti; onun içinde gizlendiğinden bile habersizdi. Yıllarca kılıç savurmaktan nasır tutmuş sert parmak uçları karanlıkta yüzünün durduğu yeri bulmaya çalışarak alnına sürtündü. Yavaşça şakağından aşağıya inip yanağında gezindi ve oradan da çenesine indi. Yüzünün hatlarını öğrenmeye çalışan bir sanatçı misali dudaklarında ve burnunda dolaştı.

"Daniel... Ben..." sesi çatladı. Kalbinde kanayan, onu ikiye ayırabilecek yaranın acısı gözlerini doldurdu. Daniel çok nazikti.

"Ne? Sen ne?" Adam ona daha da yaklaşırken altındaki kumlar hışırdadı. Serien artık onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Tahmin ettiğinden daha sıcaktı ve sıcaklığının huzur verici bir etkisi vardı. "Biz neyiz?"

Serien ağzını açtı ve bir cevap bulmaya çalıştı ama bu soruya bir cevabı yoktu. Onu, aralarındaki *ilişkiyi* nasıl adlandıracağını bilmiyordu. Bir arkadaş olarak görevinin çok daha ötesine geçmiş ve o daha fark etmeden, önceki hayatının onda açtığı boşlukları doldurmaya başlamıştı. Geceleri ona huzur veriyor ve gündüzleri korkularını dindiriyordu.

Gözlerini kapatıp geri çekildi. "Yorgunum."

Daniel sorusunu tekrarlamadı.

Craig'in, mesafeli davranışları ve tuhaf alışkanlıkları hakkında Daniel'la yüzleşmesi iki hafta sürdü. O noktada Craig de sırra ortak edildi. Durumu anlaması için karşısına oturup hangi kızın bedeninde olduğunu dile getirmek zorunda kalması, Serien'i çok şaşırttı.

Kim olduğunu anladığı anda o da kızı korumaya yemin etti ve Serien'in öğretmen sayısı ikiye çıktı. Daniel'ın zamanını tekeline almasının adamın üzerinde yarattığı yükü fark edememişti ama yürüyüşten sonra kızın yanında geçirmesi gerekmeyen her anda gidip başka şeylerle ilgilenmeye, Baldair'in taleplerini yerine getirmeye ya da kampın işleyişine yardımcı olmaya başladığını görmüştü. Ona yük olduğunu söylememiş olması Serien'i kızdırdı ve bunu kendisine söyledi.

Daniel sadece güldü. Her hâlükârda aynı şeyi yapacağına dair ona güvence verdi.

Serien kan ve ölümden doğmuştu ama o bile şafağın tüm renklerini görmeye başlamıştı. Belki bunun sebebi Daniel'ın – ve Craig'in– yorulmak bilmeden ona destek olmalarıydı. Ya da

belki de geçen her günün onları Batı'daki son karakola, ordunun ayrılacağı ve tekrar Aldrik'le bir araya geleceği yere yaklaştırdığını bilmesiydi.

Bazı askerler bu son karakola "kale" diyorlardı ama bu oldukça yersiz bir benzetmeydi. Orası devasa odunlar ve kille inşa edilmiş derme çatma bir duvardan ibaretti; içerisi de günlerdir kurdukları abartılı çadır şehirlerinden çok farklı değildi. Burada gösteriş ya da zenginlik yoktu; tezahüratlar, bayraklar ya da seremoniler de. Savaşın kıyısındalardı ve böyle boş işlere vakit yoktu.

"Bu gece burada dinleneceğiz," diye bağırdı İmparator askerlere, sesi çölde yankılandı. "Yarın yürüyüşe başladığımızda üç birlik halinde ilerleyeceğiz."

İmparator'un oğulları iki yanına geçtiler. Hanedan üyelerinin hepsinin yanlarından hiç ayrılmayan siyah birer gölgesi vardı. Rüzgârgüdücüler pelerinlerindeki tozlar hariç Kesişim'den ayrıldıkları hallerinden farksızlardı.

"Alayların tamamı oğullarımla benim aramda dağılacak. Üçümüz Soricium'a farklı yollardan gidip oraya ulaşma şansımızı artıracağız."

Serien Kuzey'in başkentinin, İmparatorluk'un zaferi önündeki son engelin adını tanıdı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Diğer kızın anılarını hatırlayıp İmparator'un bir zamanlar Vhalla Yarl'ın tavsiye ettiği gibi orduyu ayırdığını fark edince yüzünde bir sırıtış belirdi.

"Emrinde olduğunuz binbaşılar yarın görevlerinizi bildirecekler. Savaşa hazırlanın."

26

SERIEN UYANIK HALDE YATARAK, Daniel'ın nefes alıp verişini dinledi. Ay ışığında, göğsünün rüyalar âleminin iç çekişleriyle bölünerek inip kalkmasını izledi. Kapalı gözlerinin ardında neler gördüğünü merak etti. Rüyaları kendininkiler kadar işkenceli olamazdı.

Onun yanında olmak acı verici derecede sıradanlaşmıştı. Fritz ve Larel'e duyduğu özlemin sancısı asla dinmiyordu. Fakat Daniel nazik ve ilgiliydi. Düşünceliydi ve ihtiyaçlarının büyük bölümünü şaşırtıcı şekilde öngörüyordu.

Serien yan döndü. Eğer her şey farklı olsaydı *ne olurlardı?* Dudağını ısırdı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" Prens Baldair'in sesi bastırılmış bir fısıltı halinde de olsa kulaklarına geldi.

"Sana kaç kez söylemem gerek?" diye yanıtladı gece yarısı kadar derin ve karanlık bir ses; fısıltılar Serien'in içinde yankılanıp haftalardır bastırdığı kızı uyandırıyordu. "Başka türlü olmasını kabul etmeyeceğim."

"Sen ve o..." Sesler yakınlaştı ve Serien, Daniel'ın çadırının yanından geçen iki ayak sesi duydu.

"Peki bunu kaç kez söylemem gerek?" Zihninde prensin, burun kemerini sıktığını görebiliyordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı Baldair inanmaz bir sesle. "Bunu iyice düşündün, değil mi?"

Bu soru cevapsız bırakıldı. "O nasıl?" Sesler uzaklaşmaya başlamıştı.

"İyi bakılıyor. Kendi adamlarım ona göz kulak oluyorlar. Bana rapor veriyorlar ve sözümü tuttum ağabey: İyi olmak için ihtiyacı olan her şeye sahip."

Serien, Daniel'a baktı.

"Doğuluyu mu kastediyorsun."

"Nereden bildin?" Baldair de en az Serien kadar şaşırmış gibiydi.

"Onunla konuşmam..." Fısıltıları duyma mesafesinden çıkmak üzereydi.

O buradaydı. Zihninde, *o hemen burada,* diyen minik bir ses yankılandı. Eğer şimdi harekete geçerse onu görebilirdi. Serien bunu kendine izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Siyah Alay'dan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Onu görmenin içindeki kıza ne yapacağını biliyordu.

Sesi tamamen duyulmaz olduğunda ayakları düşünmeksizin harekete geçti. Serien, Daniel'ı uyandırmamak için dua ederek hızla çadırdan çıktı. Uzakta onları gördü, yan yana Baldair'in çadırına doğru yürüyen iki prensi. Yollarını minicik bir alev zerresi aydınlatıyordu ve Serien hipnotize olmuş gibi ona yöneldi.

İnce bedeni geceden bir kesitmişçesine siyahlar içindeydi. Zarif parmakları belinin arkasında birbirine dolanmıştı. Varlığından yayılan irade gücünün özü, ona bakan herkesi etkisi altında bırakıyordu.

"Aldrik," diye fısıldadı.

Onu duyması imkânsız olmalıydı ama prens yine de döndü. Bir hayalet görmüş gibi donakaldı. Baldair de ağabeyini

böyle esir eden şeyin ne olduğunu görmek için döndü. Onu gördüğü anda anladı.

Bir adım daha yaklaştığında kolları bir anda iki yanına düşen Aldrik hiçbir şey demedi. Serien aralarındaki mesafeyi hızla kapattı. Gözleri Aldrik'inkilerin içinde kayboldu; veliaht prens de ona bakmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydi. İkisi de Baldair'in gergin gergin etrafta birinin olup olmadığına baktığından bihaberdi.

"Vhalla," diye fısıldadı elini ona uzatarak.

Prens Baldair ağabeyinin bileğini kavradı. "Çadırıma girin." Ona anlamlı bir bakış attığında Vhalla da onları takip etti.

İkisi de içeriye girdikleri anda Aldrik'in elleri Vhalla'nın saçındaydı. Uzun parmakları sanki kızın özüyle düğümlenmek istermiş gibi siyah buklelerinin arasında kayboldu. Seiren'in eriyip gittiğini hissetti; diğer kızı bir zırh olarak kuşanmadığında Vhalla, bir bebek gibi çıplak, dünyayla ve içinde çatışan duygulara karşı savunmasızdı.

Başını yukarı kaldırıp Aldrik'in yüzünü tuttu ve onu kendine doğru çekti. Prens ona boyun eğerek dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Örgü zırhı göğsüne battı ve parmakları zırhın üzerinde tutunacak bir yer aradı. Ona, sadece onun içine akıtabileceği hayata ihtiyacı vardı.

Baldair dikkatlerini çekmek için boğazını temizledi. Aldrik biraz geri çekildi ve gözleri Vhalla'nın yüzünde dolaştı. Elleri yanaklarından aşağıya, boynuna ve omuzlarına indi. Ona, onun dönüştüğü yaralı ve korkmuş yaratığa hayretle baktı.

"Sanırım bu gece Raylynn'in yanında kalacağım," diye duyurdu Baldair.

İkisi de dönüp çadırın eteğinin kapandığını gördü. Vhalla, Aldrik'in kardeşinin önünde bu kadar ileriye gittiği için kızardığını hissetti. Fakat çenesindeki el, dudaklarını bir kez daha prensinkilere götürdüğünde buna dair tüm düşünceler uçup gitti.

Başını her döndürüşü, ıslak dudaklarının Vhalla'nınkiler üzerindeki her hareketi kızın onunla ilk öpüştüğü âna dek tatmadığı bir zevkti. Kendini içinde kaybedip acıyı unutabileceği bir zevk. Aldrik vücudunu geriye çekti ve kızın sızlanmasına neden oldu.

Ukala prens dudaklarını onunkilerden ayırmaksızın sırıttı. Örgü zırhını kavrayıp öpücükler arasında başından çıkardı. Zırh kum zemine sertçe düştüğünde bedenini Vhalla'nınkine yasladı.

Bu, adımlarını sadece ikisinin bildiği bir danstı; her hareketlerinin bir amacı vardı. Elleri, dudakları, bedenleri mükemmel bir uyumla hareket ediyordu. Ayak bileğinin arkası Baldair'in yatağına çarptı ve Vhalla geriye düştü. Yürüyüşte böyle bir şeyi taşımak, şu an Vhalla'ya ilk düşündüğünden daha yaralıymış gibi görünüyordu; genç prense haksızlık yapmıştı.

Elleri Aldrik'in beline gitti ve başparmakları gömleğinin altından tenine değdi. Yumuşak, *Ana aşkına teni yumuşacıktı.* Prensin avucu vücudunda yavaş yavaş geziniyor, ara sıra gömleğine takılıp onu yukarı çekerek çıplak tenini sıcak parmak uçlarına maruz bırakıyordu.

Aldrik nefes nefese ve kızarmış halde geri çekildi. Ona bakarken Vhalla'nın göğsü sıkıştı; yüzleri çok yakındı. Prens hiçbir şey söylemese de gözleri zar zor dizginlenen bir arzunun sözünü verdi. Vhalla, Aldrik'in boynunu tutarak dudaklarını tekrar kendininkilere çekti. *Onu öpmeden Vhalla'ya bu şekilde bakamazdı.* Aldrik büyük bir arzuyla ona itaat etti ve daha önce hissettiği, Vhalla'nın dudaklarını işgal etme utangaçlığını tamamen üzerinden attı.

Vhalla'nın parmakları boynundan köprücük kemiğine oradan da gömleğinin geniş yakasının içine kaydı. Göğsündeki çıplaklığın tadını çıkardı. Prens başını çevirip Vhalla'nın köprücük kemiğini yiyip bitirdi.

"Seni hissetmek istiyorum," diye inledi Vhalla. Bu çıkar-

maktan utanacağı bir sesti. Ama zihni tepki veremeyecek kadar dumanlıydı. Kontrol beyninde değildi.

Aldrik dizlerini kızın bacaklarının iki yanına koyarak yatağın kenarında doğruldu. Tereddüt içinde, kendinden emin olmaksızın ona bakarak sözlerini anlamlandırmaya çalıştı. Gömleğini sırtından tutarak öne eğildi ve başının üzerinden çıkardıktan sonra örgü zırhının yanına attı.

Vhalla ona baktı. Ya kalbi atacaktı ya da nefes alacak, bedeni ikisini birden yapabilecek halde değildi. Esnekti, güçlü kasları hayaleti andıran soluk teninin altında kıvrılıyordu. Küçük alev, karnına derin gölgeler düşürüyordu. Karnının sağ tarafında çirkin bir yara izi vardı, bir tane de omzunda; vücudunun geri kalanında da ufak tefek izler vardı. Neredeyse fazla zayıftı ve bedenin ışıltısı sağlıksız sayılabilirdi. Burnu biraz yamuk, yüz hatları sert ve keskindi.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı.

Aldrik buna çok şaşırmış göründü. Belli ki diğer kadınlar öyle düşünmemişti.

Vhalla ona doğru uzandı ve prens de onu kucaklayıp yatağın daha ortasına çekerek karşılık verdi. Dudakları bir kez daha onunkilerle buluşmuş, avuçları bedenini keşfe çıkmıştı.

"Seni istiyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Al beni." Vhalla hiç bu kadar utanmaz davranmamıştı. Fakat bu adam ateşti. Hayattı. Haftalardır güzel ya da doğru hissettiren tek şeydi ve onu o kadar seviyordu ki ondan tekrar ayrı kalmanın düşüncesi dahi içini acıtıyordu.

"Hayır," dedi âdeta bu sözcük bir küfürmüş gibi.

"Ne?" Gözleri titreşerek açıldığında prensin üzerinden kendisine baktığını gördü.

Vhalla'nın içtiği ihtiras kabından o da yudumladığından sersemlemiş görünüyordu. "Sana böyle sahip olmayacağım." Yanağını okşadı.

"Neden?" diye homurdandı.

"Çünkü sana böyle düşüncesizce sahip olamayacak kadar değer veriyorum." Çenesinin altını öperken hareketleri sözleriyle çelişiyordu.

"Ya ben istiyorsam?" Vhalla yalvaracak noktaya geldiğine inanamıyordu.

Aldrik de inanamadı ve acı acı güldü. "Şafak söktüğünde beni daha az mı arzulayacaksın?"

"Ana aşkına, *hayır*." Gözlerini kapattı; şafak vaktini, tekrar Serien olacağı, ondan uzak kalacağı zamanı düşünmek keyfini kaçırmak üzereydi.

"Bir sonraki şafakta beni daha az mı arzulayacaksın?" Açgözlü parmaklarla bluzunu açarak köprücük kemiğine nazik bir öpücük kondurdu. "Ya da bir sonrakinde?"

"Hayır, hayır, hayır," demeyi başardı Vhalla hiç durmaması için dua ederken.

"Öyleyse bu, zaman ve sabırla olgunlaşacak bir meyve olsun." Aldrik yanağını onunkine bastırdı, konuşurken dudakları Vhalla'nın kulağına değiyordu. "Sonunda dalından koparıldığında daha leziz olur."

Söylediklerinde, davranışlarıyla mühürlenen karanlık sözler gizliydi. Sadece öpücükler ve çekingen dokunuşlarla Vhalla göğsünden yanaklarına kadar kızarmış ve kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Parmakları omuzlarındaki gergin kaslarla her buluştuğunda Vhalla daha da deliriyordu. Alevi teninin üzerinde kayıp kendi büyüsüne sürünürken Vhalla onun adını haykırmaya hazırdı.

Sonunda Aldrik yan dönüp Vhalla'yı üzerine doğru çekerek kollarını beline doladı. Elini sırtında gezdirirken Vhalla'nın dudaklarına sakin öpücükler kondurdu. Aşk ılık bir bal misali içine yayıldı.

"Aldrik..." Fısıltısı esnemeye dönüşmüştü.

"Efendim Vhalla'm?" diye yanıtladı.

Vhalla bu sözlerin hem çenesinde hem de göğsünde yankılandığını hissetti ve ürperdi. "Yok bir şey... Sadece adımı söylediğini duymak istedim."

"Vhalla, Vhalla, *Vhalla,*" diyerek isteğini yerine getirirken her söyleyişini alnına kondurduğu bir öpücükle noktaladı.

"Hiç sabah olmasa bence sorun olmaz..." Bedeni sakinleşmeye, esnemeleri sıklaşmaya başlamıştı.

"Bence de olmaz," diye onaylayıp onu daha da kendine çekti.

"Yarından itibaren birlikte olacağız, değil mi?" Cevabından korktuğu için bunu daha önce soramamıştı. Ama artık bilmek istediği için kendini en kötü olasılığa hazırladı. Eğer korktuğu gibi olacaksa gece boyunca buna hazırlanması gerekecekti.

"Asker listesini bizzat yazdım." Aldrik başıyla onayladı. "Yarından itibaren bir daha hiç ayrılmayacağız."

"Ne kadar da güzel bir rüya, öyle değil mi?" Tekrar esnedi.

"Vhalla'm, leydim, aşkım." Sözleri Vhalla'nın kalbindeki keskin parçaları törpüledi. "Bana rüya görmekten çok daha tehlikeli işler yaptırıyorsun. Umutlanmama, *arzulamama* neden oluyorsun." Yarı zevk yarı acıyla iç çekti. "Ana aşkına, henüz kurtuluşum mu yoksa sonum mu olacağını keşfedemedim."

Vhalla ona bakmak için döndü; prensin koyu renk gözleri duygularla yoğunlaşmıştı.

"Sana asla zarar vermem." Dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Demek ki kurtuluşumsun." Dudaklarını Vhalla'nınkilerden ayırmadan sırıttı.

Güneş, çadırın kumaşını delip geçecek gibiyken Vhalla dünyanın, yanına kıvrıldığı adamla başlayıp onunla sona erdiğini hissediyordu. Düzenli nefes alıp verişleri ve kalp atışları kendininkilerle mükemmel şekilde uyumluydu; birlikte tatlı bir tınısı olan bir melodi yaratıyorlardı. Henüz tam anlamıyla ayılmamışsa da artık uykuda da olmayan Vhalla, keyifli bir pusun içinde sürükleniyordu.

Geniş omuzlu prensin çadıra girmesiyle bir anda dağılan bir pusun. Vhalla, geceyi veliaht prensin kollarında geçirdiği gerçeğini saklayabilirmiş gibi doğruldu. Sanki kimin daha fazla yüzünün kızarabileceğine dair bir yarıştalardı; Vhalla'nın mı yoksa Baldair'in mi?

"Tanrılar aşkına, hâlâ burada mısınız?" Aldrik de doğrulur, örtüler üzerinden düşüp sadece yarı giyinik olduğunu gözler önüne sererken Baldair eliyle gözlerini kapattı. "Ağabey, bana çok büyük borcun var."

Vhalla paniğe kapılıp Aldrik'e döndüğünde prensin yüzüne tembel bir sırıtışın yayıldığını gördü. Güzel bir uykunun ardından beş yaş gençleşmiş bir görüntüyle Vhalla'ya baktı. Kısa bir öpücük için onu kendine çekti; seyircileri olduğundan bu tutkulu bir öpücük değildi.

"Kardeşim haklı," diye fısıldadı Aldrik. "Gitmem gerek, yoksa nerede olduğumu merak ederler."

Vhalla başıyla onayladı.

"Bu geceye kadar beni bekler misin?"

"Bu gece mi?" Vhalla gözlerini kırpıştırarak prensine baktı.

"Üzerimizde çok daha az gözle tekrar bir arada olacağız." Aldrik sırıttı.

"Düşman topraklarında!" Konuştukları konu düşünüldüğünde oldukça şakacı bir tavırla Aldrik'in omzuna bir yumruk attı.

"En iyi adamlarımı nöbete koyacağım." Elini tutup dudaklarına götürdü ve öptü.

"Artık gitseniz," diye mırıldandı Baldair; yatağındaki âşıklardan rahatsız olduğu belliydi.

"Maalesef kimse çadırından bir kadının çıkmasını sorgulamaz," diye mırıldandı Aldrik ayağa kalkıp giyinirken. "O yüzden önce ben çıkayım." Baldair'e döndü. "Teşekkürler, kardeşim."

Sesinde Baldair'in ağabeyinden işitmeye alışık olmadığı

belli, saf bir içtenlik vardı. Buna şahit olmak Vhalla'nın yüzünde bir tebessüm oluşturdu. Kavga etmeyi bıraktıklarında o kadar da kötü değillerdi.

Aldrik görüntüsünü zihnine kazımak istercesine son kez Vhalla'ya baktı. Vhalla başıyla onayladı. Sadece kısa bir süre daha güçlü olması gerekiyordu, *bunu yapabilirdi.* Ardından, gece çöktüğünde yine onun kollarında olacaktı. Bu bilgi akıl sağlığını koruyordu.

Baldair, ağabeyi oradan çıkar çıkmaz yatağın yanına gelip Vhalla'yı inceledi. "Demek gerçek."

"Ne gerçek?"

"Sen ve Aldrik." Baldair bu sözcükleri Ana'nın hiddetini üzerine çekecekmiş gibi zar zor söyleyebilmişti.

"Ona âşığım." Başıyla onayladı. "Ve o da bana âşık."

"Vhalla..." Baldair iç çekip yatağa, yanına oturdu. "*Lütfen* dikkatli ol."

"Yine mi uyarı?" Kaşlarını çattı.

"Öncekiler gibi değil." Baldair başını iki yana salladı. "Aldrik'i hiç böyle görmedim, duygularının sahte olmadığını biliyorum."

"Sana bunu anlatmaya çalıştım." Bıkkınlığını gizleyemiyordu. "Bana asla zarar vermez."

"Korktuğum şey bu değil." Baldair başını iki yana salladı. "Vhalla, o veliaht prens."

"Bunu biliyorum." Battaniyeyi elleri bembeyaz olana kadar sıktı. "Neden sen zampara prens olup canın neyi isterse onun peşinden koşabiliyorsun da o benimle zaman geçirince azarlanıyor? Daha..." Kızarıp kendini durdurdu.

"Çünkü ben tahta geçmeyeceğim." Prens, yüzünde yoğun bir samimiyetle bakıyordu. "Ben yedeğim Vhalla. Kimse ne yaptığımı umursamıyor ama *onun* ne yaptığını umursuyorlar."

"Ama seni seviyorlar." Halkın en sevdiği prensin hangisi olduğu bir sır değildi.

"Beni seviyorlar çünkü ben onları hiç cezalandırmadım, idam etmedim ya da vergilerini artırmadım. Ben partiler verip şarap fıçıları açıyorum." Baldair başını iki yana salladı. "Onu sevmiyorlar çünkü Aldrik adil bir hükümdar olacak. Sevilmek istemiyor, sadece doğru olanı yapmak istiyor."

"Peki bu neden sorun..."

"Sen hayatına girene kadar." Baldair elini Vhalla'nın başına koydu. "Sen onun kendine saklamaya çalıştığını gördüğüm tek şeysin."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Vhalla bunun hoşuna gitmeyeceğinin farkındaydı.

"Bu aynı zamanda senin, dünyanın ondan alabileceğini bildiği ilk şey olduğun anlamına geliyor."

Vhalla, Lord Ophain'in sözlerini hatırlayarak donakaldı: *Zırhının zayıf noktası.* Bağları ne kadar güçlü olsa da Vhalla hâlâ prens hakkında yeni şeyler öğreniyordu ve Ateş Lordu olarak tanıdığı adamı yeni bir açıdan gördü. Namı, unvanları onu yükseltip dövme çelik ve deriden daha iyi koruyordu.

"Ama ben bunun olmaması için çalışacağım." Baldair ayağa kalkıp Vhalla'nın kalkmasına yardım etti.

"Neden?" Vhalla şüpheci gözlerle ona baktı. "Birilerine borçlanmak gibi bir arzum yok."

Baldair bir kahkaha attı. "Bunu bana borçlanman için yapmıyorum. Konu ağabeyim olduğunda kefaretini ödemem gereken çok şey var. Ne kadar çok olduklarını onu tekrar mutlu görene kadar anlayamadım. Her hâlükârda kılıcım hizmetinde, Vhalla Yarl."

Düşünceli düşünceli prensi süzdü. Yalan söylüyor olabilirdi. Ama Baldair hiç bilinçli olarak kötülük yapacak biri gibi görünmemişti. Davranışları daha önce Vhalla'yı rahatsız etmiş olsa da bunun için onu suçlayamazdı. Dediğine göre hepsini iyi niyetle yapmıştı.

Vhalla elini havaya kaldırdı. "O zaman rüzgârım da senin hizmetinde."

Baldair gülümsedi ve avucunu onunkine çarptı.

Vhalla bu kadar mutluyken Serien olmak zordu ama yine de diğer kızın kılığını kuşandı, en azından zihinsel olarak. Serien, olması gereken kişiydi, gündüz vakti olabileceği tek kişi. Başka biri olmak dikkatleri üstüne çekerdi ve önemsiz olmaktan hoşlandığını fark etmeye başlamıştı.

"İşte buradasın!" Daniel elini sallayarak onu kahvaltıya davet etti ve Serien onunla Craig'in arasına oturdu. "Seni merak ettim."

"Özür dilerim. Yürüyüşe çıkmıştım," diye kolayca yalan söyledi ve iki adam da bu yalanını sorgulamadı. Serien, Vhalla'nın eski arkadaşlarının ona hâlâ kötü bir yalancı olduğunu söyleyip söylemeyeceğini merak etti.

Diğer askerler gerilmeye başlarken Daniel ve Craig sakinliklerini koruyorlardı. Bu iki adamın da üçüncü seferleriydi ve neyle karşılaşacaklarını biliyorlardı. Serien neyle karşılaşacaklarını sormayı düşündü ama bu anlamsızdı. Anlattıkları şeyler onu bekleyenleri değiştirmeyecekti. Fakat bunlarla yüzleşirken yanında kimin olacağını biliyordu.

O yüzden ordu birliklere ayrıldığında Serien kendinden emin bir tavırla Aldrik'in grubuna gitti. Binbaşılarından hiçbiri ona bunu yapmasını söylememişti ama prensle bir anlığına göz göze geldi ve doğru yerde olduğunu anladı. Kuzey'le beraber yüzleşeceklerdi. Serien ellerini yumruk yapıp sahip olmaması gereken Kanal'ı açtı.

Ordu yerini almaya başlarken İmparator atının üzerinde öne geldi. "Yürüyüşe başlamadan önce, gruplarda askerlerimizin yeteneklerinden daha iyi yararlanmamızı sağlayacak birkaç değişiklik yapacağız," diye duyurdu. "Sayacağım isimler Prens Baldair'in birliğine katılacak..."

İmparator birkaç isim saydı ve kendisiyle Aldrik'in bundan bir avuç asker yeni yerlerine geçtiler.

Birkaç isim daha saydı, "...Prens Aldrik'in birliğine katılacak." Bir hareketlilik daha oldu. Serien ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Gitmeye hazırdı.

İmparator birkaç isim daha saydıktan sonra birdenbire kızın dikkatini çekti, "...ve Serien Leral. *Benim* komutamda olacak."

Diyarın en güçlü adamı bir şekilde yüzlerce asker arasında onu buldu, gerçi aptal gibi Aldrik'in hemen yanında durduğu düşünüldüğünde bu o kadar da zor olmamalıydı. Serien başını kaldırıp prense baktı ve diğer kızdan yayılan panikle ağzına safra tadı geldi.

Prens ters ters babasına bakmak ve çaresiz bakışlarını kıza çevirmekten başka bir şey yapamadı.

Reddedemezdi ve prens tüm bu insanların önünde onun adına konuşamazdı. Serien ayaklarını sürüdü. *Ayrılıyorlardı.* İmparator bunu sadece onları üzmek için yapmıştı. Serien çığlık atmak, İmparator'u şu ana kadar hissettiği en güçlü rüzgârla atından alaşağı etmek istiyordu.

Vhalla'nın duyguları içine sızıyordu: terk edilme korkusu, arkadaşlarının onlara yardım edemeyeceği kadar uzak ve çaresizken ölmesine dair duyduğu korku. Daha sonra Vhalla ve duyguları kaçmayı başaracaklardı. O titreyen ve sarsılan kız, Serien'in gücünü kırıp tırnaklarıyla kazıyarak yüzeye çıkacaktı. Tüm bunların adaletsizliğine, kulak ardı ettiği uyarılara ve gözlerini kör eden umuda dair ağlayacaktı.

Fakat şu an kendine hâkim olması gerekiyordu. Serien olacak ve onurunu koruyacaktı. Serien başını mümkün olduğunca dik tuttu, boğazını kasıp gözyaşlarıyla çığlıklarını bastıracak kadar dik. İmparator'a içindeki son umut kırıntısının da botları altında ezildiğini görme tatminini yaşatmayacaktı.

27

Kuzey ormanları Serien'in daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Uzun ağaçlı Güney ormanlarında seyrek, bodur çalılar vardı ve oranın zemini genelde çerçöp ve yapraklarla kaplı olurdu. Kuzey oraya kıyasla yoğun ve kasvetliydi. Ağaçlar ve çalılar dip dibe boy boy yükseliyor, kol kalınlığındaki sarmaşıklar örümcek ağları misali yüksek dalları kaplıyordu.

Ağaçların yarattığı tavan yüksekti ve her şeyi yeşil bir bulanıklığa boyuyordu. Kışın ortasında olmalarına rağmen havadaki nem, ânında üzerindeki zırhın fazla gelmesine neden oldu.

Arazi onları yavaşlattı ve ormana girdikleri anda herkes ölüm sessizliğine büründü. Batı Çölü yanık bir çizgiyle sona ermişti. İmparatorluk'un sona erdiği yeri belirten kesilmiş ve yanık ağaçlardan oluşan bir işaret. Artık Solaris İmparatorluğu'nda olmadığını bilmek tuhaftı.

Tek bir adımla şu güne kadar bildiği dünya sona ermişti.

Ama aslında sadece tek adım değildi. Onu buraya sayısız adım getirmişti ve hepsi yağmurlu bir gecede yaralı bir prens-

le başlamıştı. Tüm adımları kendinden emin bir şekilde atmamıştı ve bazıları onu tuzaklara çekmişti ama tuhaf bir şekilde hepsini attığına mutluydu.

Şimdi ise adımlarının onu nereye götüreceğini bilmiyordu. Serien, İmparator'dan ve sahte Rüzgârgüdücü'den bir taş atımı uzaklıktaydı. Göz ucuyla adama bakıyordu. Savaş-Aşan'ı kendinden emin bir şekilde sürse de omuzları ona ihanet ediyordu. Yaşına rağmen dikkatli, tetikte ve tehlike çıkabilecek her yer konusunda bilinçliydi.

Savaş onun sahnesi, sanatı ve mirasıydı. Tek bir ömürde tüm kıtayı kuşatmış ve kendi bayrağı altında toplamıştı. Serien bir saldırı olmasını istedi. Bu adamı iş başında görebilmeyi istedi.

Fakat gün olaysız geçti ve gece çöktüğünde de herhangi bir saldırıyla karşılaşmamışlardı. Devrilmiş ağaçların ve birbirine sokulmuş çalıların altında uyudular. Ateş ya da keyifli sohbetler yoktu. Çadırlar bile kurulmamıştı. Serien bir fidanın altına kıvrılıp yosunları çevresine sardı. Dışarıda geçirdiği geceler onu buna hazırlamıştı. Kendini katılaştırdı ve gözyaşlarını dizginledi, bir saatliğine daha, sonra bir saat daha ve bir saat daha.

Üçüncü gece olduğunda henüz tek damla gözyaşı dahi dökmemişti. İmparator'a ve yaptığı değişikliğe dair duyguları soğuyup Baş Senatör Egmun'a karşı hissettiklerine benzemeye başladı. Daha önce Vhalla olarak onu yıkmaya çalışan bir adamın davranışlarını görmüştü, şimdi de Serien olarak görüyordu.

Maalesef zaten yıkılmış bir şeyi tekrar yıkamazlardı.

Serien, kulakları üzerindeki çalıda bir hareket işittiğinde altıncı gündelerdi. Yukarı baktığında dalların arasında hareket eden hava akımlarını gördü. Rüzgârın kıyısında doğal olmayan bir şey dolaşıyordu ve Serien bunun nefes sesi olduğunu algılamakta bir saniye geç kaldı.

Kuzeyliler serbest düşüşle üzerlerine indiler. Onları ânında talihsiz askerlerin kafatasına saplanan hançer yağmurlarına tuttular. Serien, Vhalla Yarl'ın zırhını giymediğini unutarak kapüşonuna uzandı ve küfretti.

"Alevtaşıyıcılar!" diye bağırdı İmparator.

Siyah Alay askerleri hemen çevrelerinde ateşten bir duvar ördüler. Kuzeylilere oklar atılırken büyülü alevler, doğal olmayacak bir şekilde üzerlerine gelen çalıyı ateşe verdi. Biri tam önüne düştü ve bedeni o kadar yüksekten toprağa düştüğü için neredeyse patlayacaktı.

Serien bir nefes alıp durum değerlendirmesi yaptı. Rüzgâr ona tekrar fısıldadı.

"*Soldan* gelenler var!" diye bağırdı. İmparator dahil herkes şaşkın şaşkın bakarken kılıcını çekti.

Fakat uyarısı, Kuzeyliler Serien'in daha önce hiç görmediği devasa yaratıklar üzerinde alevlerin içinden geçtiği anda doğrulandı. Bu kediye benzer yaratıkların çift eklemli arka bacakları ve insan kalçası boyunda pençeleri vardı. Kalın tüyleri düzdü ve üzerinde her ne varsa içinden geçtiği alevlerden etkilenmiyordu.

İki yaratık daha üzerlerinde daha fazla savaşçıyla alevleri yardı ve Kuzeyliler hemen inip çift kılıçlı saldırılarıyla dövüşe katıldılar. İlki İmparator'a ve açık hedefleri olan Rüzgârgüdücü'ye doğru hızla ilerliyordu. İmparator kılıcını çekti ve atını korkusuzca Kuzeyliyle yüzleşmek üzere çevirdi.

Bu bir rekabet dahi sayılamazdı. Atı emrine itaat ederken İmparator Solaris sanki rakibi yapacağı tüm hamleleri ona önceden söylemiş gibi hareket etti. Tüm bıçaklardan kaçarak adamın kafasını tek hamlede vücudundan ayırdı.

Kuzeyliler askerlerden herhangi biriyle dövüşmeye hevesli görünmüyorlardı ve İmparatorluk ordusuna düşmanın Rüzgârgüdücü'ye yaptığı atakları engellemeye çalışmak düştü. Serien, tüm bu kaosun içinde oktan çıkan bir yayın sesini

duymayı başardı. Arkasını döndüğü anda tüneğindeki okçuyu gördü.

Ok doğrudan ateşli bir çatışmanın içinde olan İmparator'a gidiyordu. Gururunu bir yana bıraktı ve elini uzattı. İmparator yüzünü geldiği tarafa dönerken ok durdu. Okun zararsızca yere düştüğünü gören İmparator şaşkınlığını gizleyemedi.

Gök mavisi bir çift göz onunkilerle buluştu. Bakışlarında ne bir sevgi ne de takdir zerresi vardı. Serien çenesini sıktı ve o sırada yayından fırlayan bir diğer okun sesini işitemedi.

Duyduğunda ise artık çok geçti.

Sahte Rüzgârgüdücü atından sırtüstü devrilip yüzüne saplanmış bir okla yere yığıldı. İmparatorluk askerleri şoka girmiş halde ona bakarken Kuzeyliler zafer çığlıkları atarak düzenli bir şekilde geri çekildiler. Teker teker tüm İmparator askerleri beklenti içinde hükümdarlarına döndüler.

"Orada kalsın." İmparator atını öne çevirdi.

Serien büyük ihtimalle olması gerekenden daha uzun bir süre oyalanıp ölü kadının bedenine baktı. Bu *kendisi* olabilirdi. Bu kadın Vhalla Yarl için ölmüştü ve Vhalla Yarl onun adını dahi bilmiyordu.

Yükseldikçe zemin daha taşlık bir hal aldı. Serien Kuzey'de, Güney'deki gibi dağların olmadığını biliyordu ama kayalıkların bazıları etkileyici yükseklikteydi. O gece içlerine sığınabilecekleri mağaralar bulacak kadar şanslılardı. Bu askerlerin elde ettikleri ilk rahatlama şansıydı ve çoğu bunu kullandı.

Serien kayanın içinde, onu her yönden koruyacak bir girintiye sığındı. Dirseklerini dizlerine yaslayıp ilgisizce günbatımını izledi. Yürüyüşe başlamalarının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti bile. İki hafta sonra Soricium'a varacaklardı. Kendine sıkıca sarıldı. *O zaman Aldrik'i görecekti.* Diğer olasılığı düşünmek Serien'e kaldıramayacağı kadar ağır geliyordu.

Ormana girdiklerinden beri gizlilik fırsatı buldukları ilk an bu olduğundan, günbatımından hemen sonra bir ulağın onu

bulup yandaki küçük bir mağaraya yönlendirmesine şaşırmamalıydı. Ulak oraya vardıkları anda gitti.

"Beni görmek mi istediniz, lordum?" dedi, resmî selamda durarak; Siyah Alay'ın resmî selamında değil, sıradan askerlerinkinde.

"Evet." İmparator ayağa kalkıp ellerini arkasına götürdü. "Herhalde kahramanlığın için teşekkür bekliyorsundur."

Serien dudaklarını birbirlerine bastırarak adamın konuya girmesini bekledi. Neden çatışmadan sonra günlerce beklediğini, neden bu konuşmayı gizlice yapmayı tercih ettiğini anlatmasını.

"İmparator'un hayatını kurtarmak sıradan biri için olağan bir durum değil." Kamp ateşinin diğer tarafına geçti. Serien, alevlerin ışığıyla aydınlanan yüzünde neredeyse Aldrik'in hatlarını görebiliyordu.

"Benim için bir onur." İmparator ona bu oyunu zorla oynatacaktı.

"Aynen öyle," diye onayladı İmparator. "Çünkü sen *benimsin.* Özgürlüğün, hayatın, geleceğin benim ellerimde, Vhalla Yarl."

Adının kullanılması Serien'i parçalayıp ikinci kişiliğinin gücünü arttırdı.

Yüzündeki tereddüt İmparator'un gözünden kaçmamıştı. "Neden burada olduğunu net bir şekilde bilmeni istiyorum."

"Biliyorum."

İmparator, "Neden?" diye ısrar etti.

"Savaşınızı kazanmak için." Suçlarını telafi etmeye dair saçmalıktan bahsetmedi dahi. Serien –Vhalla– İmparator'un onun kaderine, kasırgayı gördüğü an karar verip vermediğini merak etti.

"Evet, çok güzel." Bir kez daha yürümeye başladı. "Akıllı olduğunu söylüyorlar."

Gözlerinde Serien'in yumruklarını sıkmasına neden olan vahşi bir parıltı vardı.

"Bunu kimin söylediğini biliyor musun?" diye sordu İmparator.

"Kim?" Ona yukarıdan bakmasını biraz olsun engelleyebilmek için elinden geldiğince dik duruyordu.

"Büyük oğlum." Meydan okumuştu.

Serien'in kanı kaynamaya başladı. *Asıl konu buydu.* "O çok akıllı biri, lordum."

"Genelde öyledir," dedi İmparator onu baştan aşağıya süzerken. Serien onunla boy ölçüşemeyeceğinin zaten farkındaydı. "Konusu açılmışken, birliklerimiz yolculuğun son ayağı için geçitte birleşecek."

Serien yüzünü ifadesiz tutmakta zorlandı, başarısız olduğuna emindi. İmparator ona tepeden bakmaya devam ediyordu. "Beni bu yüzden mi buraya çağırdınız, lordum? Bunu söylemek için mi?"

İmparator cüretkârlığı karşısında keyifle güldü. "Hayır, sadece sana dikkatin için teşekkür etmek istedim. Görevine odaklandığını, gerçekten işe yaramaz olmadığını bilmek güzel."

"Teşekkür ederim." Gitmesine izin vermemiş olsa da sesinde bunu duymuş gibi yaparak geriledi.

"Ah, bir şey daha Bayan Yarl." Duraksadı. "Dikkatini dağıtmamanı, cepheye ulaşıp bana zafer kazandırmaya odaklanmanı öneririm. Kız çocuklarına özgü hayallerine ya da zararlı heveslerine göz yummayacağım."

Yumruklarını o kadar çok sıkmıştı ki eldivenleri kırılmak üzereydi. Dizlerini gıcırdatıp çenesini kastı. Tehditlerini açık ve net bir şekilde işitmişti.

"Beni anlıyor musun?" İmparator'un sesinde ölümcül bir sakinlik vardı.

"Evet."

Hızla kampı aşıp saklanma yerine dönerken, bu konuşma Serien'in aklındaydı. Rahatça uyuyabileceği bir pozisyon bulmak için çabalarken beyninde tekrarlayıp durdu. Ve sonunda uykuya dalabildiğinde İmparator rüyasında da onu buldu...

İmparator yanında oturuyordu. Hayır, onun yanında değil. *Vhalla kendini Aldrik'in bedeninin dışına çıkardı. Prensin yüzü sertti ve gözlerinde alevler vardı. Bakışlarını takip ettiğinde kendini gördü, yarı soyut yarı somut o çok tanıdık kafesin içindeki halini. Dertop olmuştu ve titriyordu; başının arkasından akan kan, çenesinden süzülüp yere damlıyordu. Kahverengi gözlerinde parlayan güç sahteydi ve bir dayanağı yoktu. Bu kadarını sadece o değil, anısını işgal ettiği adam da görebiliyordu.*

Yumruklarını o kadar sıkılmıştı ki elleri hayalet gibi görünmeye başlamıştı. Asıl duruşma sırasında mahkeme salonunun diğer ucunda yer alan Vhalla'nın görmesi imkânsız olsa da çenesi başının titremesine neden olacak kadar kasılmıştı.

Birleşme sayesinde şahit olduğu anıda, Aldrik'in mahkeme salonundan çıkarkenki duygularını açık ve filtrelenmemiş bir şekilde hissedebiliyordu. Vhalla'ya bakamamıştı. Baksa yıkılacaktı. Baksa onun hakkında endişelendiğini anlayacaklardı.

İmparatorluk konutunun kapıları Aldrik ve ailesinin ardından kapanır kapanmaz adımlarını sıklaştırdı ve babasıyla arasındaki mesafeyi iki katına çıkardı. Vhalla büyüsünün reddedilemeyecek bir ihtiyaçla titrediğini ve bir nabız gibi attığını hissedebiliyordu, Vhalla'ya ulaşma ihtiyacıyla.

"Aldrik," diye seslendi İmparator.

Olduğu yerde durdu ve döndü. Yüzü ifadesizdi ama Vhalla içinde kopan duygu fırtınasını hissedebiliyordu. Babasının görüntüsü içini panikle kapladı.

"Konseyde sana ihtiyacım var; Kuzey fazla cüretkâr davranmaya başladı ve bu saldırganlığa güçlü bir karşılık vermeliyiz."

"Birazdan orada olurum," diye yanıtladı Aldrik kaskatı bir halde.

"Şimdi." İmparator'un ses tonu yeterince olağan olsa da bakışlarında tehlikeli bir şeyler vardı.

Aldrik'in cesaretini topladığını hissetti ama bu tuhaftı; Vhalla, Ateş Lordu olarak bilinen bir adamın cesaretini toplamaya ihtiyaç duyacağını düşünmemişti. "Belli ki muhafızlar bakım konusunda sınıfta kalıyorlar," dedi Aldrik sesinden zehir damlayarak. "Onlara bir ders vermeyi planlıyorum."

"Bu seni ilgilendirmez." İmparator elini sallayarak konuyu geçiştirdi ve başka bir koridorda ilerlemeye başladı.

"İlgilendirir." Çaresizlik hissi Aldrik'in bedenini kaplayıp Vhalla'nın zihnine aktı. "Daha önce de söylediğim gibi o kız sana savaşını kazandırabilir. Ben sadece senin çıkarlarını gözetiyorum."

"Bu yüzden o canavarı gün yüzü göremeden öldürtmedim." İmparator duraksayıp oğluna baktı. "Ya İmparatorluk'un *çıkarları Aldrik?"*

"Her daim İmparatorluğumuz için en iyisi." Sözcükler iyi prova edilmişti. O kadar çok tekrarlanmışlardı ki düşünmeksizin Aldrik'in dudaklarından dökülürken duygudan tamamen yoksunlardı. O kadar boşlardı ki Vhalla prensin içindeki taşmak üzere olan barajı, ardında kabaran ona gitmeme izin ver *yakarışını hissedebiliyordu. "Ölmesini istemezsin baba. Sana söyledim, onu eğitebilirim, bir silaha..."*

"Peki, peki." İmparator, Baldair'e döndü; Vhalla onun orada olduğunu neredeyse tamamen unutmuştu. "Baldair, şifacılardan birini Aldrik'in evcil hayvanıyla ilgilenmeye gönder."

"Baba..." Baldair kaşlarını çattı.

"Teşekkürler." İmparator küçük oğlunun sesindeki onaylamaz tonu tamamen görmezden geldi.

İmparator uzaklaşırken Aldrik sessizce yerinde kaldı. Vhalla yenilgisini hissedebiliyordu. Ne kadar isterse istesin en

yakınında olmasını arzuladığı kadına gidemeyeceği gerçeğini kabullenişini...

"Baldair," diye fısıldadı Aldrik, İmparator onları duyamayacak kadar uzaklaştığı anda.

"Ne istiyorsun?" Baldair'in sözlerine işlemiş nefretin Aldrik'i biraz hayal kırıklığına uğrattığını hissetti.

"Ona sen git," dedi Aldrik.

"Ne?"

"Ona sen git, lanet olasıca," diye tısladı Aldrik. "Bana borçlusun."

"Sana borçlu falan değilim." Baldair kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hani zayıf ve masumları korumaya yemin etmiş soylu bir şövalye olacaktın?" diye çıkıştı Aldrik. Vhalla, Baldair'in yüz ifadesi değiştiğinde yaşadığı tatmini hissetti. Prens, kardeşine istediği şeyi yaptırmak için ne söylemesi gerektiğini biliyordu. "Bana şifacılardan çaktırmadan yürüttüğüm son altı Ay İksiri için borçlusun. Tabii eğer bu *anlaşmamızı tekrar gözden geçirmemi istemiyorsan."*

"Peki ama bunu senin için yapmayacağım," diye homurdandı Baldair. "Kız için yapacağım."

"Peki." Aldrik tatmin olmuş bir halde uzaklaştı. Babası birkaç adım ilerisindeydi ve bu fısıldaşmadan bihaber görünüyordu. Aldrik ellerini yumruk yapıp tekrar açtı.

Şu güne kadar sevdiği her şeyi lanetlemişti. Onun yanında olmasının iyi sonuçlanabileceğini nasıl düşünmüştü ki? Bu kızla arasındaki çizginin bu kadar bulanıklaşmasına nasıl izin vermişti?

Aldrik, koridorda hızla ilerlerken bu sorular zihninden yayılıp Vhalla'nın bilincine işledi. Dizginlenemez bir duygu patlaması yüzünden yanından geçtiği koltuk alev aldı. Aldrik kaşlarını çatıp yangını söndürdü.

Vhalla Kuzey'de titreyerek uyandığında zihni, Aldrik'in rüyadaki bilincinin düşünceleriyle doluydu. *Kendine hâkim olması gerekiyordu. Öğrenmelerine izin veremezdi. Vhalla'nın ne olduğunu bilmelerine izin veremezdi.*

28

Askerler "Geçit"in eskiden dünyanın en büyük nehri olduğunu söylemişlerdi. Ama kuruyalı uzun zaman olmuştu. Serien o derin, taşlık vadinin bir zamanlar suyla dolu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Aldrik o yarığın karşısında bir yerlerdeydi. İmparator boyun eğmesi için onu tehdit etmeye çalışmış olabilirdi ama aslında tek yaptığı ona ne kadar beklemesi gerektiğini söylemek olmuştu. Bir, bilemedin iki gün sonra geçidi aşacaklardı ve bir kez daha ona kavuşacaktı. Dikkatli olacaktı ama Aldrik'e babasının tehditlerinden bahsedecekti ve bir şekilde onların üstesinden geleceklerdi.

Serien göz ucuyla İmparator'a baktı. Ne yaparsa yapsın istediği şeyi elde edemeyecekti. Oğlunun Vhalla'ya, Vhalla'nın oğluna karşı duyduğu aşkı algılayamıyordu. Fakat bir gün anlayacaktı.

Geçitteki rüzgârlarda çeliğin çeliğe çarpma sesi ve muharebe gürültüsü yankılandığında gün ortasıydı. Serien ormanın sıcaklığına rağmen ürpererek titredi.

Aldrik.

Kalp atışları delicesine hızlanırken koşmak, depar atmak istedi. Aldrik'in ona ihtiyacı vardı. Biliyordu. Vhalla, Bağ aracılığıyla bunu hissedebiliyordu.

Askerlerin geçitteki bir dönemecin ardında karşılaştıkları manzaraya ne Serien hazırdı ne de Vhalla. Kuzey topyekûn taarruza geçmişti ve o, hiçbir şey yapamayacak kadar uzaktaydı. Vhalla karmaşanın arasında Aldrik'i arayarak delirmişçesine etrafına bakındı.

Fakat Kuzey nereden gelecekleri sorusunun cevabını şansa bırakmamıştı ve İmparatorluk askerlerinin şaşkınlığı ikinci bir sürpriz saldırı için mükemmel bir fırsat yaratmıştı. Tabaklanmış deriler içindeki savaşçılar, kadınlar ve erkekler önlerindeki çalıların arasından çıkıp saldırıya geçtiler.

İmparator delirmişçesine emirler yağdırdı ama çok düzensiz ve hazırlıksızlardı. Kuzeyliler ön safları rahatça aştılar. İmparatorluk askerleri kendilerini toparlamaya çalışıyorlardı; ikinci ve üçüncü sıradaki kadınlarla erkekler kılıçlarını çekmeyi başardılar. Fakat şok onları sakarlaştırmıştı ve kılıçları düşmanın büyülü taş derisine karşı etkisizdi.

Bir zamanlar organize olan birlik hızla karmaşaya yenik düşüyordu. Eğitimli askerler orduya yeni katılanlara safları tutmaları için bağırsa da savaş meydanı insanları delirten kan lekeleriyle kaplanmıştı bile. İmparator atının üzerinden emirler yağdırarak tekrar düzeni sağlamaya çalıştı. Kuzey'in üzerlerine çöken kudreti ise buna izin vermedi.

Tuhaf bir sakinlik onu ele geçirdi. Yarığın diğer tarafındaki alev patlamaları gözlerinde parlayıp içinde yatan daha derin bir gerçeği aydınlattı. *Sen bir sembolsün,* Baldair'in bu sözleri bilinçaltında yankılandı. Parmakları belinde asılı kılıçla buluşurken ilk Kuzeylinin darbesini savuşturdu.

Bu insanların karşısında dehşete kapılmayacaktı. Eğer ölecekse onuruyla ölecekti. Vhalla hızla geriledi ve eldivenlerini

çıkarıp göğüslüğünü çözen parmaklarının altında rüzgârı hissetti. Serien olarak ölmeyecekti. Eğer ölecekse Rüzgârgüdücü olarak ölecekti.

Ona saldıran Kuzeyli öne doğru atıldı ve Vhalla elini kadını karşılamak için kaldırdı. Rüzgâr sanki ondan emir almayı özlemişçesine tüm gücüyle cevap vererek kadınla beraber birkaç Kuzeylinin daha ayaklarını yerden kesti. Vhalla diğer kolunu da savurup birkaç Kuzeyli'yi daha devirdi.

"Rüzgâr İblisi!" diye bağırdı savaşçılardan biri onu işaret ederek.

Vhalla durmadan ileri atıldı. Rüzgâr ayaklarının altında, Aldrik'in kalp atışları kulaklarındaydı. Onun gücünden güç aldı. Birlikte düşmanlarıyla yüzleşeceklerdi. Birlikte yenilmez olacaklardı.

Bıçak darbelerinin arasında çaba sarf etmeksizin hareket etti. Rüzgârına zarar veremezlerdi. Vhalla bileklerini büküp parmaklarını sallayarak onları savuşturdu.

İlk kez gerçek anlamda korkusuzca dövüşüyordu. Daha önceki her seferde, idman yaparken dahi korkmuştu. Gücü kendisine tuhaf gelmişti, sonra Birleşme, sonra da bir kez daha öldürme korkusu... Ama Serien olarak geçirdiği zamanda kalbini nasıl kapatacağını öğrenmişti ve artık gerçek bir ölüm makinesiydi.

İmparator'a ve dünyaya, sonunda ondan olmasını istedikleri şeye dönüştüğünü gösterecekti.

Vhalla savaşçılardan birinin üzerine atladı ve avucuyla adamın ağzını kapattı. Aldrik, Ateş ve Rüzgâr Gecesi'nde Kuzeyliyi böyle öldürmüştü. Fakat Vhalla'nın elinden alevler çıkmayacaktı. Adamın ciğerlerindeki hava, emriyle hareket etti. Dışarıya çıkmaya çalışırken adamın gözleri yuvalarından fırladı ve derisi sınırlarını zorlayacak kadar esnedi. Rüzgâr patlayıp deri ve et parçalarını saçarak özgür kaldığında, yüzüne ve koluna kan sıçradı.

Adam yere düştü ve herkes dehşet içinde duraksamış olduğundan bir sessizlik çöktü. Vhalla askerlere, müttefiklerine baktı. Gözleri onlar kadar şaşırmış görünen İmparator'unkilere kaydı.

"Benimle birlikte savaşın!" diye bağırdı. Bir lidere ihtiyaçları vardı, altın göğüslüklü adamdan daha iyi bir sembole ihtiyaçları vardı. Ateş Lordu'na ihtiyaçları vardı. Ya da bir Rüzgâr İblisi'ne. *"Benimle birlikte savaşın!"* Vhalla cümlesini ellerinde patlayan başka bir Kuzeylinin üzerine atılarak noktaladı.

İmparatorluk askerleri çevresinde hayat buldular; rüzgârını önemsemeyip hareketlerini dikkate aldılar. İmparator onun adına zafer kazanmasını istemişti. Vhalla ona bunun bedelini gösterecekti.

Kulaklarındaki kalp atışları hariç her şey yok oldu. Kendini rüzgârla ve prensle aralarındaki Kanal'a bıraktı. Herhangi bir insandan çok daha hızlı eğildi, çok daha yükseğe zıpladı ve elinde ölen insanları sayamaz hale geldi.

Ama büyüsünü daha önce hiç böyle kullanmamıştı –en azından bilinçli olarak– ve Vhalla sonunda gücünün azaldığını hissetti. Birkaç askeri yıkması gereken hamle ancak sendelemelerini sağlayabilmişti. Duraksadı ve eline, sanki kendisine bilinçli olarak ihanet etmiş gibi baktı.

Yarığın diğer tarafındaki büyük alev ilgisini o yöne çekti ve savaş başladığından beri ilk kez Aldrik'i gördü. Herkes, vadinin karşısındakiler bile sıcaklık dalgasıyla sersemledi. Vhalla ona doğru bir adım attı. Vadinin diğer tarafında daha fazla, çok daha fazla Kuzeyli vardı. Diğer tüm askerlere ne olduğunu merak etti. Aldrik beş tanesiyle birden başa çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ateşten bir şiir gibiydi. Bedenini ustaca hareket ettirerek karşılık veriyor, hamleleri alevlerle savuşturuyordu. Ateş çevresinde fırıl fırıl dönüyordu ve Aldrik elleriyle ve düşünceleriyle alevleri yönlendirip dönerken siyah zırhı hayat bulmuş gibi görünüyordu.

Vhalla elini öne uzattı; onu görmek gücüne tekrar ilham vermişti. Bir asker alevlerin içine devrildi ve havası onun ateşiyle buluşurken kül oldu. Aldrik içgüdüsel olarak döndü ve gözleri Vhalla'nınkilerle buluştu.

Aldrik'in yüzündeki ifade hızla yerini dehşete bırakırken Vhalla arkasındaki havada hareket eden kılıcı hissetti. Omuzunu indirip elini kaldırdı ve Kuzeylinin yüzünün patlayışını Aldrik'in görüp görmediğini merak etti. Ona bakmak için geri döndüğünde kalp atışları tamamen farklı bir nedenle hızlandı.

Aldrik iki yanından gelen saldırılara yenik düşüyordu. Eğildi, sallandı ve hamlelerini savuşturmayı başardı ama saldıranların ikisinin de deneyimli savaşçılar olduğu belliydi. Vhalla bir adım ilerledi. O zaman dört kişinin daha Aldrik'e yaklaşmakta olduğunu ve prensle iki Kuzeylinin çevresinde yarım daire şeklinde dizildiklerini gördü. Vadinin, buldukları her fırsatta saldırıya geçen ikili tarafından işgal edilmiş kenarında kapana kısılmıştı.

Vhalla, Aldrik'in bir adım daha gerilemek zorunda kaldığını gördü. Yarım dairenin dış tarafında kalan Kuzeyliler dudaklarını oynattılar.

Vhalla bir adım daha ilerledi. Aldrik onları fark etmemişti. *Onu uyarmak zorundaydı.*

Birdenbire iki asker geriye yuvarlanarak önünden çekildi. Altısı birden aynı anda yumruklarını kaldırdı. Aldrik hareket edemeyecek kadar afallamış görünüyordu. Kuzeyliler yumruklarını toprağa çarptıklarından neredeyse tek adım dahi atamamıştı.

Bir gıcırtı, bir gümbürtü duyuldu ve ardından ayaklarının altındaki toprak dalgalandı.

"Hayır," dedi Vhalla nefes nefese.

Uçurumun kıyısındaki kayalar altında çatırdarken Aldrik koşmaya çalıştı. Ağır zırhı şangırdadı.

"Hayır!" diye bağırdı Vhalla, kan ve ceset kaplı alanı aşıp

ona ulaşmak için atılırken. Kılıç sesleri, askerlerin çığlıkları yok oldu. İlk büyük kaya parçası ardındaki uçuruma düşerken tek gördüğü şey prensinin dengesini kaybettiğiydi.

"*Hayır!*" diye çığlık attı Vhalla, Aldrik geriye doğru yuvarlanırken.

Ardından gelen otuz saniye sonsuza kadar uzadı. Vhalla ona ulaşmaktan başka hiçbir şey düşünmeden körlemesine prensine koştu. Uçurumun tabanı yarım daire şeklinde duran Yerkırıcıların önünde sallanırken prensin ayağı yerden kesildi. Aldrik düşüyor, çevresindeki toprak parçalarıyla beraber çok uzaktaki zemine doğru yuvarlanıyordu.

Ayakları hız kazanıp onu, arkasındaki İmparatorluk askerlerinin bağırışlarından uzaklaştırdı. Rüzgâr ayak bileklerine dolanmış, topuklarının altını kaplamıştı. Ona ulaşmak zorundaydı; onu kurtaracaktı. Vhalla havaya sıçradı ve sırtındaki rüzgâr onu öne doğru itti.

Aldrik bir zamanlar devasa bir nehir olan geniş boğazın diğer yakasındaydı. Yine de gücünü açığa çıkararak onun tarafına geçebildi; havada yürüyüp ileri atıldı. Aldrik'in saçı yüzünü kamçılarken gözleri şoka girmiş halde Vhalla'nınkilere kilitlendi.

Dudaklarında tek bir kelime belirdi. "Vhalla," diye fısıldadı düşen bedenin çevresinden akıp giden havaya. Vhalla çaresizce elini uzattı. *Ona yetişecekti.* Yer hızla yaklaşıyordu ve sonunda Aldrik de ellerini ona uzattı.

Altında yaratmaya çalıştığı hava balonları yüzünden Aldrik'in bedeni kıvrılıp döndü. Çok fazla öngörülemeyen unsur vardı; Vhalla böyle düşen bir bedeni durdurabilecek kadar güçlü ve yetenekli değildi. Onu yavaşlatmaya çabalarken son büyüsünü de tükettiğinde içini panik kapladı.

Aldrik'in eli havayı tutmaya çalıştı. Vhalla ona yetişmeye çalışarak kolunu uzattı. Parmak uçları onunkilere dokundu ve Vhalla bedeninin büyülü bir şekilde yavaşladığını hissetti;

rüzgâr ona zarar vermeyi reddediyordu. Aldrik ona baktı ve Vhalla şu güne kadar yaşadığına hiç şahit olmadığı bir duygunun Aldrik'i ele geçirdiğini gördü: *Korku.* Vhalla'nın kolları yerlerinden çıkmak üzereydi, *eli o kadar yakındaydı ki.* Neredeyse onu yakalıyordu; bir saniye daha zamanı, bir santim daha az mesafesi, bedenlerini rüzgârla itebileceği bir damla daha gücü kalmış olsa yakalayacaktı. Yerin, düşen bedenlerini vahşice karşılama arzusu amansızdı ve yere çarpmadan önce sadece tek bir girişimde daha bulunabilirdi.

Vhalla fırsatı değerlendirdi.

Aldrik'in parmakları kanlı ellerinden kayarken boş havayı tuttu ve çığlık attı. Vhalla'nın son gördüğü şey Aldrik'in yerle buluştuğu an ve kırık, cansız bedenini ânında çevreleyen kan gölüydü. Ardından her şey karardı.